

Δεύτερος τόμος: Μέρος Ι του Βιβλίου Εργασιών

Μαθήματα από 61 έως 90

ΜΑΘΗΜΑ 61

Είμαι το φως του κόσμου.

Ο τίτλος του μαθήματος είναι δανεισμένος από τα ευαγγέλια, συγκεκριμένα εκεί που ο Ιησούς λέει στους μαθητές του: «Είστε το φως του κόσμου» (Κατά Ματθαίον 5:14). Εδώ, όπως και σε πολλά άλλα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, βλέπουμε πως ο Ιησούς παίρνει μια ιδέα από τον παραδοσιακό Χριστιανισμό και της δίνει μια εντελώς διαφορετική ερμηνεία. Αυτό που κατανοούμε στο ευαγγέλιο είναι ότι η λειτουργία των μαθητών ήταν να φέρουν αυτό το φως στον κόσμο - στον φυσικό κόσμο κυριολεκτικά.

Είναι εύκολο για τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που δεν γνωρίζουν την υποβόσκουσα διδασκαλία τους να εκλάβουν ως λανθασμένη την προτροπή του ευαγγελίου με αυτό που εννοεί ο Ιησούς σε αυτό το μάθημα. Ο ίδιος δεν λέει ότι θα πρέπει να φέρουμε το φως στον κόσμο, επειδή δεν υπάρχει κόσμος. Όταν λέει ότι είμαστε το φως του κόσμου αναφέρεται στο φως του Χριστού που λάμπει στο νου μας. Επειδή ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας (ένα δευτερεύον θέμα σε αυτά τα μαθήματα, που όμως συνεχώς επαναλαμβάνεται), το φως αυτό μοιράζεται από το σύνολο της Υιότητας. Δεν μας ζητείται να είμαστε τα ιδιαίτερα πνευματικά άτομα που φέρουν το φως επειδή ο Ιησούς το έδωσε σε μας, και στη συνέχεια μας επιφόρτισε με την αποστολή να το διαδώσουμε στα πλήθη. Αντίθετα, υπενθυμίζει σε μας - τον ένα Υιό του Θεού ο οποίος έχει την ψευδαίσθηση του κατακερματισμού - ότι όλοι είμαστε το φως του κόσμου. Αυτό, στη συνέχεια, διορθώνει την αυτο-αντίληψη του εγώ που κληροδοτήθηκε στον καθένα από εμάς: ότι είμαστε το σκοτάδι του κόσμου. Μάλιστα, το Μάθημα 93 αρχίζει ως εξής: «Νομίζεις ότι είσαι ο οίκος του κακού, του σκότους και της αμαρτίας» (Εργ-93.1:1). Αυτή είναι η ψευδαίσθηση για τους εαυτούς μας την οποία φέρνουμε στην αλήθεια που την πλημμυρίζει το φως.

Η αλαζονεία και η υπερηφάνειά μου φαίνεται όταν διακατέχομαι από την σκέψη: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου, αλλά όχι εσείς. Είμαι ξεχωριστός, και με τη φιλότιμη αγιότητά μου θα φέρνω σε σας αυτό το φως, δίνοντάς σας αυτό που δεν έχετε». Αυτή η αλαζονεία αντικατοπτρίζει την πνευματική ιδιαιτερότητα ότι έχω κάτι που λείπει από εσάς. Ο Ιησούς μιλά γι' αυτή τη δυναμική στο *Τραγουδί της Προσευχής* - «Η θεραπεία που διαχωρίζει» - στο πλαίσιο των θεραπειών που πιστεύουν ότι αυτοί είναι οι θεραπευτές, οι οποίοι προσφέρουν θεραπεία σε κάποιον που είναι ασθενής, κι έτσι διαχωρίζονται από αυτούς. Το ακόλουθο απόσπασμα αφορά επίσης αυτό που μπορούμε να ονομάσουμε «φως που διαχωρίζει»:

... Κάποιος γνωρίζει καλύτερα, έχει εκπαιδευτεί καλύτερα, ή ίσως έχει περισσότερο ταλέντο και σοφία. Ως εκ τούτου μπορεί να θεραπεύσει αυτόν που στέκεται από πίσω του και υπό την προστασία του... Πως μπορεί να γίνει αυτό όμως; Η αληθινή θεραπεία δεν μπορεί να προέρχεται από ανισότητα και έπειτα να γίνεται δεκτή ως αλήθεια, και να χρησιμοποιείται για να βοηθήσει να θεραπευτούν οι πληγές και για να γαληνέψει ο νους που υποφέρει από αγωνία και αμφιβολία... Δεν κάνεις τον εαυτό σου κομιστή του ειδικού δώρου που φέρνει την θεραπεία. Εσύ μόνο αναγνωρίζεις την ενιαιότητά σου με αυτόν που σε καλεί για βοήθεια. Γιατί με αυτή την ενιαιότητα αποβάλλεται η αίσθηση που έχει ότι είναι διαχωρισμένος, και αυτό είναι που τον κάνει ασθενή. Δεν υπάρχει νόημα στο να δίνεις θεραπεία ξεχωριστά από εκεί που είναι η πηγή της ασθένειας, διότι έτσι ποτέ δεν θα μπορέσει να θεραπευτεί ο άλλος πραγματικά. (Τρ-3.III.2:4-5· 3:3-4· 4:5-8)

Το σκοτάδι που χρειάζεται θεραπεία, ανεξάρτητα από τη μορφή του, εδρεύει στο νου που πιστεύει στο διαχωρισμό. Το φως που θεραπεύει επίσης εδρεύει στο νου, και ο καθένας από εμάς διαθέτει και τα δύο - το σκοτάδι της ενοχής και το φως της Επανόρθωσης. Επιλέγοντας το φως θεραπεύουμε τους εαυτούς μας και τον κόσμο, γιατί το φως του Χριστού λάμπει στον Υιό του Θεού ως ένα, διότι υπάρχει μόνο ένα φως. Το να πιστεύεις οτιδήποτε άλλο είναι η ιδιαιτερότητα του εγώ σε δράση. Η εξαπάτησή του δεν έγκειται μόνο στο διαχωρισμό, αλλά και σ' αυτό που καλύπτει η ιδιαιτερότητα: την πίστη ότι είμαι πραγματικά το σκοτάδι του κόσμου.

Επομένως στο βιβλίο εργασιών, καθώς και στα υπόλοιπα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδασκόμαστε ότι η λειτουργία μας είναι να υπενθυμίσουμε στους εαυτούς μας ότι είμαστε το φως του κόσμου, αφού κάναμε την επιλογή ενάντια στο σκοτάδι του εγώ. Η αποδοχή του γεγονότος της Επανόρθωσης χρησιμεύει ως υπενθύμιση σε όλους τους άλλους να κάνουν την ίδια επιλογή που έχουμε κάνει εμείς. Ο Ιησούς, λοιπόν, αρχίζει το μάθημα αντιπαραθέτοντας το φως της αληθινής μας Ταυτότητας με τον εγωικό, σκοτεινό εαυτό της αλαζονείας και της αυταπάτης:

(1) Ποιος άλλος από τον Υιό του Θεού είναι το φως του κόσμου; Αυτό, λοιπόν, είναι απλά μια δήλωση της αλήθειας για τον εαυτό σου. Είναι το αντίθετο από μια δήλωση υπερηφάνειας, αλαζονείας, ή αυταπάτης. Δεν περιγράφει την αντίληψη για τον εαυτό που έχεις φτιάξει εσύ. Δεν αναφέρεται σε κανένα από τα χαρακτηριστικά τα οποία έχεις αποδώσει στα είδωλά σου. Αναφέρεται σε σένα έτσι όπως δημιουργήθηκε από τον Θεό. Απλά δηλώνει την αλήθεια.

Στο βιβλίο εργασιών αργότερα, το ότι είμαστε όπως Θεός μας δημιούργησε αποτελεί κεντρικό θέμα. Όμως, εδώ ακόμα μια φορά ο Ιησούς μας δείχνει την άλλη πλευρά. Ο ίδιος θέλει να καταλάβουμε αυτό που πιστεύουμε για τους εαυτούς μας - «την [αμαρτωλή και ένοχη] αντίληψη για τον εαυτό που έχεις φτιάξει εσύ» - κι επίσης την ίδια στιγμή θέλει να θυμόμαστε ότι αυτές οι αυτο-αντιλήψεις είναι μια άμυνα ενάντια στον αληθινό Εαυτό μας: το φως του Χριστού.

(2:1-2) Για το εγώ, η σημερινή ιδέα είναι η επιτομή της εξύμνησης του εαυτού. Αλλά το εγώ δεν κατανοεί την ταπεινότητα, και την παρερμηνεύει ως υποβίβαση του εαυτού.

Για το εγώ, το «είμαι το φως του κόσμου» σημαίνει: «έχω κάτι που εσείς δεν έχετε». Ομοίως, για το εγώ ταπεινότητα σημαίνει αυτο-εξευτελισμός, μια έννοια που πιστεύουν πάρα πολλοί άνθρωποι. Αυτή η παραδοσιακή Χριστιανική εκδοχή της ταπεινότητας βρίσκει συνήθως έκφραση σε ισχυρισμούς όπως: «Είμαι ένας άθλιος αμαρτωλός και μόνο λόγω της χάριτος του Κυρίου Ιησού Χριστού σώζομαι». Ίσως η πιο γνωστή απ' όλες τις προσευχές της Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι η «Προσευχή στον Ιησού»: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με, τον αμαρτωλό». Αντίθετα απ' ότι φαίνεται αυτό είναι πραγματικά το άκρον άωτον της αλαζονείας, διότι λέει ότι μπορεί να υπάρξει ένας αμαρτωλός εαυτός που είναι ανεξάρτητος, και διαχωρισμένος από τον ένδοξο Εαυτό που δημιούργησε ο Θεός. Ένα σημαντικό απόσπασμα από το κείμενο, εκφράζει την ψεύτικη ταπεινότητα του εγώ:

Ένα σπουδαίο αξίωμα στην παράλογη θρησκεία του εγώ είναι ότι η αμαρτία δεν είναι λάθος αλλά αλήθεια, και ότι η αθωότητα είναι που εξαπατά. Η αγνότητα θεωρείται αλαζονεία, και η αποδοχή του εαυτού ως αμαρτωλό θεωρείται αγιότητα. Και αυτή η διδασκαλία είναι που αντικαθιστά την πραγματικότητα του Υιού του Θεού έτσι όπως τον δημιούργησε ο Πατέρας του, και θέλησε να είναι έτσι παντοτινά. Είναι αυτό ταπεινοφροσύνη; Ή μήπως είναι μια προσπάθεια να αποσπάσεις την δημιουργία από την αλήθεια, και να την κρατήσεις διαχωρισμένη; (Κ-19.ΙΙ.4)

(2:3-5) Η ταπεινότητα αποτελείται από την αποδοχή του ρόλου σου στην σωτηρία και την μη ανάληψη οποιουδήποτε άλλου ρόλου. Δεν είναι ταπεινότητα να επιμένεις ότι δεν μπορείς να είσαι το φως του κόσμου αν αυτή είναι η λειτουργία που σου έχει αναθέσει ο Θεός. Είναι μόνο η

αλαζονεία που ισχυρίζεται ότι αυτή η λειτουργία δεν μπορεί να είναι για σένα, και η αλαζονεία είναι πάντα του εγώ.

Ένα άλλο σημαντικό θέμα που εμφανίζεται εδώ είναι η *λειτουργία*. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδάσκουν ότι η λειτουργία μας είναι να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας, να αποδεχθούμε το γεγονός ότι οι φαινομενικές αμαρτίες μας έχουν συγχωρεθεί. Δεν είναι η λειτουργία μας να κάνουμε οτιδήποτε με κάποιον άλλον, κι ο λόγος είναι τελικά, ότι *δεν υπάρχει κανένας άλλος*. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού να θεραπεύσει το νου μας, γιατί έτσι συνειδητοποιούμε ότι ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Μόλις θεραπευθεί, γινόμαστε σύμβολο της θεραπείας και της ορθά νοούμενης επιλογής - του φωτός αντί του σκότους - για όλους τους άλλους.

Και πάλι, αν παίρναμε τα λόγια στα *Μαθήματα Θαυμάτων* κατά λέξη, χωρίς να κατανοήσουμε το περιεχόμενό τους, θα μπορούσαμε να καταλήξουμε σε ιδέες που είναι ακριβώς αντίθετες απ' αυτό που διδάσκει ο Ιησούς, κάνοντας τα ίδια λάθη που έκανε ο Χριστιανισμός και τόσες πολλές θρησκείες και πνευματικά μονοπάτια στο διάβα της ιστορίας. Οι δηλώσεις που μόλις εξετάσαμε αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτού του λάθους, καθώς φαίνεται να υποστηρίζουν την πνευματική ιδιαιτερότητα, μια από τις πιο αποτελεσματικές άμυνες του εγώ, ενάντια στην αλήθεια της πραγματικότητας μας ως ένας Υιός του Θεού.

(3) Η αληθινή ταπεινότητα απαιτεί να αποδεχτείς την σημερινή ιδέα, διότι είναι η Φωνή του Θεού που σου λέει ότι είναι αλήθεια. Αυτό είναι ένα αρχικό βήμα στην αποδοχή της αληθινής σου λειτουργίας πάνω στην γη. Είναι ένα γιγάντιο βήμα προς την δικαιοματική σου θέση στην σωτηρία. Είναι μια θετική επιβεβαίωση του δικαιώματός σου να σωθείς, και μια αναγνώριση της δύναμης που σου δίδεται να σώζεις άλλους.

Ο Ιησούς εξηγεί σε πολλά σημεία του κειμένου ότι η λειτουργία μας στη γη είναι να συγχωρούμε ή να θεραπεύουμε, και η λειτουργία μας στον Ουρανό είναι να δημιουργούμε. Για παράδειγμα:

... Κάνε το έργο του Αγίου Πνεύματος, διότι μοιράζεσαι την λειτουργία Του. Όπως η λειτουργία σου στον Ουρανό είναι η δημιουργία, έτσι και η λειτουργία σου στην γη είναι η θεραπεία. Ο Θεός μοιράζεται την λειτουργία Του μαζί σου στον Ουρανό, και το Άγιο Πνεύμα μοιράζεται μαζί σου, την δική Του στην γη. (Κ-12.VII.4:6-8)

Επομένως το μάθημα αυτό αναφέρεται στην λειτουργία που έχουμε ν' αποδεχθούμε τη σωτηρία μας, την οποία το Άγιο Πνεύμα μπορεί να επεκτείνει μέσα από μας. Είναι επίσης προφανές ότι ο Ιησούς μιλά για μια διαδικασία: «ένα αρχικό βήμα στην αποδοχή της αληθινής σου λειτουργίας πάνω στην γη... ένα γιγάντιο βήμα προς την δικαιοματική σου θέση στην σωτηρία». Αυτό δεν είναι κάτι που κάνουμε από τη μια στιγμή στην άλλη, και ο ίδιος δεν περιμένει οι μαθητές του να κάνουν το Μάθημα 61 το πρωί, να θεραπευθούν το απόγευμα, και να ολοκληρωθούν το βράδυ καθώς εισέρχονται στον πραγματικό κόσμο. *Αρχίζουμε ν' αλλάζουμε* το νου μας σχετικά με το τι πιστεύουμε ότι είμαστε. Θα επιστρέψουμε πολλές φορές σε αυτό το σημαντικό θέμα της διαδικασίας.

(4) Θα θελήσεις να σκεφτείς αυτή την ιδέα όσο πιο συχνά γίνεται σήμερα. Είναι η τέλεια απάντηση σε όλες τις ψευδαισθήσεις, άρα και σε κάθε πειρασμό. Φέρνει όλες τις εικόνες που έχεις φτιάξει για τον εαυτό σου στην αλήθεια, και σε βοηθά να αναχωρήσεις ειρηνικά, απαλλαγμένος από κάθε φορτίο και βέβαιος για τον σκοπό σου.

Αυτή είναι μία αλάνθαστη αναφορά στο θέμα που λέει να φέρνουμε το σκοτάδι στο φως, ή την ψευδαίσθηση στην αλήθεια. Όπως έχουμε συζητήσει στο παρελθόν, ο Ιησούς δεν λέει ότι θα

πρέπει να χρησιμοποιούμε αυτές τις σκέψεις του βιβλίου εργασιών ως επιβεβαιώσεις, για να καλύψουν ή να σιωπήσουν τις εσφαλμένες μας αντιλήψεις για τους εαυτούς μας. Αντίθετα, μας ζητά να δούμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας, συνειδητοποιώντας τις τρομερές αυτο-αντιλήψεις και εικόνες μας. Εξετάζοντάς τες με τον Ιησού, τις φέρνουμε στην αλήθεια του, το οποίο δεν μπορούμε να κάνουμε, αν δεν γνωρίζουμε ότι είναι εκεί.

Άλλη μια φορά, τίποτα στο βιβλίο εργασιών δεν θα πρέπει ποτέ να εκλαμβάνεται σαν δήλωση που μας ζητά να αποκρύψουμε το εγωικό σύστημα σκέψης. Αυτό διορθώνει την κυρίαρχη έμφαση που δίνεται στις διαβεβαιώσεις της Νέας Εποχής, οι οποίες είναι ένα παράδειγμα της χρήσης της αλήθειας για να αποκρύψουν την ψευδαίσθηση. Όπως κάνει σε όλο το βιβλίο εργασιών, ο Ιησούς μας προσφέρει την άλλη πλευρά. Εκτός από το να δίνει έμφαση στις εσφαλμένα νοούμενες πεποιθήσεις για τους εαυτούς μας, τονίζει επίσης την αλήθεια για τους εαυτούς μας · όχι για να καλύψουμε την ψευδαίσθηση με την αλήθεια, αλλά για να γνωρίσουμε ότι έχουμε μια επιλογή. Έχω επισημάνει πολλές φορές τη σημασία που δίνουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* στη δύναμη της επιλογής που έχει ο νους μας. Ωστόσο, δεν μπορούμε να κάνουμε μια ουσιαστική επιλογή αν δεν ξέρουμε *ανάμεσα* σε τι θα επιλέξουμε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μας λέει με σαφήνεια ότι έχουμε ένα εσφαλμένο νου - τη φωνή του εγώ που λέει ψέματα - και ένα ορθό νου - τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος που μιλά για την αλήθεια.

(5) Σήμερα, καλό θα είναι να κάνεις όσο το δυνατόν περισσότερες περιόδους πρακτικής, παρόλο που η κάθε μια δεν χρειάζεται να υπερβαίνει το ένα ή δύο λεπτά. Αυτές θα πρέπει να αρχίζουν λέγοντας στον εαυτό σου:

Είμαι το φως του κόσμου. Αυτή είναι η μόνη λειτουργία μου. Γι' αυτό βρίσκομαι εδώ.

Έπειτα σκέψου αυτές τις δηλώσεις για λίγο, κατά προτίμηση με τα μάτια κλειστά εφόσον το επιτρέπουν οι καταστάσεις. Άφησε να έρθουν σε σένα αρκετές σχετικές σκέψεις, και επανάλαβε την ιδέα από μέσα σου αν ο νους περιπλανιέται σε άσκοπες σκέψεις.

Προσέξτε το Ιησού να μας προτρέπει πάλι να θυμόμαστε τη σκέψη της μέρας όσο το δυνατόν συχνότερα, υπενθυμίζοντάς μας την αλήθεια της Ταυτότητάς μας, *στην οποία φέρνουμε* το εγωικό άθλιο υποκατάστατο, που είναι η ενοχή και η κρίση. Σημειώστε επίσης ότι για τον Ιησού είναι αναμενόμενη η περιπλάνηση του νου μας και μας ενθαρρύνει ευγενικά να ξεπεράσουμε το φόβο μας και να επιστρέψουμε στην αλήθεια της διδασκαλίας του.

(6) Βεβαιώσου ότι αρχίζεις και τελειώνεις την ημέρα σου με μια περίοδο άσκησης. Έτσι θα ξυπνήσεις με μια αναγνώριση της αλήθειας για τον εαυτό σου, θα την ενισχύεις κατά την διάρκεια της ημέρας, και θα κοιμηθείς καθώς επιβεβαιώνεις την λειτουργία σου και τον μοναδικό σου σκοπό εδώ. Αυτές οι δύο περίοδοι πρακτικής μπορούν να είναι μεγαλύτερες από τις υπόλοιπες, αν βρεις ότι σε βοηθούν και θέλεις να τις επεκτείνεις.

Η μεθοδολογία του Ιησού θα πρέπει να είναι πλέον αναγνωρίσιμη. Θέλει συνεχώς να θυμόμαστε την αλήθεια για τον εαυτό μας, έτσι ώστε να έχουμε ένα διαρκές πρότυπο βάσει του οποίου μπορούμε να αξιολογήσουμε τις αυταπάτες του εγώ. Μας δίνει επίσης την ελευθερία να εξασκούμαστε περισσότερο από ό,τι μας ζητά, αν αισθανόμαστε άνετα.

(7:1-4) Η σημερινή ιδέα πηγαινει πέρα από τις ασήμαντες απόψεις του εγώ για το τι είσαι και ποιος είναι ο σκοπός σου. Ως κομιστής της σωτηρίας, προφανώς, αυτό είναι απαραίτητο. Αυτό είναι το πρώτο από μια σειρά γιγάντιων βημάτων που θα κάνουμε τις επόμενες εβδομάδες. Σήμερα προσπάθησε να κτίσεις μια γερή βάση γι' αυτά τα βήματα.

Ο Ιησούς μας ενημερώνει πως γνωρίζει ότι επιλέγουμε το εγώ - «τις ασήμαντες απόψεις του εγώ για το τι είσαι» - και έτσι δεν υπάρχει κανένας λόγος να το αρνούμαστε. Επιπλέον, είναι λόγω αυτής της επιλογής ενάντια στον Εαυτό μας που ο χρόνος είναι απαραίτητος για να αισθανόμαστε όλο και λιγότερο εμπιστοσύνη στο εγωϊκό, ανούσιο σύστημα σκέψης της ενοχής και του φόβου. Για άλλη μια φορά, τα λόγια του Ιησού αντικατοπτρίζουν τη διαδικασία να επιλέξουμε εναντίον της αντίστασής μας και υπέρ της αλήθειας. Έτσι αυτά τα μαθήματα γίνονται τα δομικά υλικά με τα οποία θα κατασκευάσουμε μια εντελώς νέα αντίληψη του εαυτού μας - κάνοντας ένα μικρό βήμα κάθε φορά.

(7:4-6) Είσαι το φως του κόσμου. Ο Θεός έχει οικοδομήσει το σχέδιο Του για την σωτηρία του Υιού Του επάνω σου.

Τέλος, ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να έχουμε πίστη στη δική του διαδικασία της συγχώρεσης, καθώς μας θυμίζει το σκοπό μας, και το πόσο σημαντικά είναι αυτά τα πρώτα μαθήματα για την επίτευξη του στόχου μας: να θυμηθούμε το φως που είναι η Ταυτότητά μας, το οποίο έρχεται στην επιφάνεια καθώς ξεχνάμε το σκοτάδι του εγωϊκού, φτωχού υποκατάστατου, τον διαχωρισμένο και γεμάτο ενοχές εαυτό.

ΜΑΘΗΜΑ 62

Η συγχώρεση είναι η λειτουργία μου ως φως του κόσμου.

Το θέμα της αντικατάστασης της εικόνας που έχει το εγώ για μας με την όραση του Ιησού συνεχίζεται σ' αυτό και στο επόμενο μάθημα. Αρχίζει να διευκρινίζει τι σημαίνει όταν λέμε ότι η λειτουργία μας πρέπει να είναι το φως του κόσμου, λέγοντάς μας ότι η λειτουργία μας είναι να συγχωρούμε. Όπως γνωρίζουμε από τη μελέτη μας στο κείμενο, και από αυτά που έχουμε ήδη δει στις συζητήσεις μας στο βιβλίο εργασιών, η συγχώρεση δεν είναι μια διαδικασία που συμβαίνει μεταξύ δύο ανθρώπων, αλλά μια διαδικασία που συμβαίνει μέσα στο *νου* μας, στο πλαίσιο μιας σχέσης ανάμεσα σε μας και κάποιον άλλον. Δεν είναι ότι πραγματικά σας συγχωρώ · αλλά ότι συγχωρώ την προβολή της δική μου αυτό-αντίληψης της ενοχής που προέβαρα επάνω σας. Αυτό είναι πραγματικά το μόνο που μπορώ να συγχωρήσω, διότι όλα στον αντιληπτικό μου κόσμο είναι μια προβολή αυτής της ενοχής.

(1) Η συγχώρεσή σου θα φέρει τον κόσμο του σκότους στο φως. Η συγχώρεσή σου θα σε αφήσει ν' αναγνωρίσεις το φως με το οποίο βλέπεις. Η συγχώρεση είναι η απόδειξη ότι είσαι το φως του κόσμου. Μέσω της συγχώρεσής σου επιστρέφει η αλήθεια στην μνήμη σου. Επομένως, στην συγχώρεσή σου βρίσκεται η σωτηρία σου.

Εδώ άλλη μία φορά ο Ιησούς μας διευκρινίζει το κρίσιμο θέμα του πώς να φέρουμε το σκοτάδι στο φως. «Αναγνωρίζουμε το φως με το οποίο βλέπουμε» γιατί η συγχώρεση αφαιρεί τα πέπλα του σκότους που εμποδίζουν την όρασή μας. Δεν κάνει κάτι για το φως, αλλά απλώς αφαιρεί τις παρεμβολές για να δούμε το φως. Μόλις γίνει αυτό, το φως είναι αυτό που παραμένει στην επίγνωσή μας.

Όπως έχουμε δει πάρα πολλές φορές, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν μιλούν για το φως ή την αλήθεια. Η συνεχής και σταθερή εστίασή τους είναι να αναγνωρίσουμε το σκοτάδι, με τη βοήθεια του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος - η ουσία της συγχώρεσης. Επομένως δεν σωζόμαστε πηγαίνοντας προς το φως, αλλά σωζόμαστε από το σκοτάδι.

(2:1-2) Οι ψευδαισθήσεις για τον εαυτό σου και τον κόσμο είναι το ίδιο πράγμα. Αυτός είναι ο λόγος που όλη η συγχώρεση είναι ένα δώρο προς τον εαυτό σου.

Αυτό βασίζεται στην αρχή που έχουμε ξαναδεί: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Ο κόσμος δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια ιδέα που επινοήσαμε και την οποία προβάλαμε από την πηγή της μέσα στους νόες μας. Έτσι, ο Ιησούς μας λέει ότι οποιεσδήποτε ψευδαισθήσεις κρατάμε ενάντια σε άλλους είναι οι ψευδαισθήσεις που κρατάμε για τους εαυτούς μας. Αυτό το γεγονός συμβαίνει γιατί, ξανά, *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Παρόλο που αυτή η αρχή δεν αναφέρεται εδώ, αυτή είναι που αντανακλάται. Συνεπώς η συγχώρεση δεν είναι ένα δώρο που δίνουμε σε κάποιο άλλο πρόσωπο. Είναι ένα δώρο που δίνουμε στον εαυτό μας.

(2:3) Ο στόχος σου είναι να βρεις ποιος είσαι, εφόσον έχεις αρνηθεί την Ταυτότητά σου και έχεις επιτεθεί στην δημιουργία και τον Δημιουργό της.

Αυτό ακριβώς είναι που κάναμε ως ένας Υιός στην αρχική στιγμή. Επιλέξαμε να ξεχάσουμε Ποιοι είμαστε ως Χριστός, όντας ένα με την Πηγή μας, και επιλέξαμε αντίθετα να βλέπουμε τους εαυτούς μας ως άτομα, διαχωρισμένα από την τέλεια Ενιαιότητα. Αυτό δημιούργησε το εσφαλμένο σύστημα σκέψης του εγώ, κι επομένως είναι ο νους που χρειάζεται διόρθωση. Πριν μπορέσουμε να θυμηθούμε την Ταυτότητά μας, πρέπει πρώτα να αναιρέσουμε τα φοβερά πράγματα που διδάξαμε στους εαυτούς μας. Να θυμηθούμε μια σημαντική δήλωση που αφορά το που εστιάζουμε, την οποία θα χρησιμοποιήσουμε ως επαναλαμβανόμενο μοτίβο σε όλο αυτό το βιβλίο:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, είναι όμως, αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.IV.6:1-2)

Έτσι ανακαλύπτουμε ποιοι είμαστε, ανακαλύπτοντας πρώτα ποιοι δεν είμαστε.

(2:4-5) Τώρα μαθαίνεις πώς να θυμηθείς την αλήθεια. Γι' αυτό, η επίθεση πρέπει ν' αντικατασταθεί από την συγχώρεση, έτσι ώστε οι σκέψεις ζωής να μπορέσουν ν' αντικαταστήσουν τις σκέψεις θανάτου.

Όσο συχνά και να το πούμε δεν είναι αρκετό, ότι πριν μπορέσουμε να αναιρέσουμε τις επιθετικές μας σκέψεις, πρέπει πρώτα να αναγνωρίσουμε και να αποδεχτούμε ότι τις έχουμε. Η συγχώρεση δεν έχει κανένα νόημα, αν δεν καταλάβουμε πρώτα τι πρέπει να συγχωρεθεί και να αναιρεθεί. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό - δεν μπορώ παρά να το τονίσω επίσης κι αυτό όσες φορές χρειάζεται - ότι ως μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, να μην χρησιμοποιείτε τις διδασκαλίες του και ιδιαίτερα τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών, ως μια άμυνα για να μην αποκαλυφθεί αυτό που θεωρείτε ότι είναι αλήθεια για τον εαυτό σας.

(3:1) Να θυμάσαι ότι σε κάθε επίθεση επικαλείσαι την δική σου αδυναμία, ενώ κάθε φορά που συγχωρείς επικαλείσαι στην δύναμη του Χριστού μέσα σου.

Αυτό το θέμα αναφέρθηκε προηγουμένως και είναι βασικό στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: πάντα επιλέγουμε ανάμεσα στην αδυναμία μας και τη δύναμη του Χριστού (Κ-31.VIII.2:3). Η επίθεση επομένως μας αποδυναμώνει, ενώ η συγχώρεση πραγματικά μας ενδυναμώνει και μας απελευθερώνει.

(3:2-4) Δεν αρχίζεις να καταλαβαίνεις λουπόν, τι θα κάνει για σένα η συγχώρεση; Θα αφαιρέσει κάθε αίσθηση αδυναμίας, έντασης και κόπωσης από το νου σου. Θα απομακρύνει κάθε φόβο και ενοχή και πόνο.

Με άλλα λόγια, η συγχώρεση είναι το τέλος όλης της ταλαιπωρίας. Πρέπει να είναι προφανές καθώς το διαβάζετε προσεκτικά, ότι ο Ιησούς δεν μιλά για οτιδήποτε εξωτερικό. Η πηγή κάθε αδυναμίας, έντασης, κόπωσης, φόβου, ενοχής και πόνου είναι στο νου μας. Επομένως, στο νου μας είναι που πρέπει να αναιρεθεί. Ο κόσμος πάντα επιδιώκει να αφαιρέσει αυτές τις αρνητικές εμπειρίες με το να αλλάξει αυτό που βρίσκεται εξωτερικά, το οποίο αναφέρεται στα Μαθήματα ως μαγεία. Αυτό ποτέ δεν θα λειτουργήσει πραγματικά · ίσως προσωρινά, αλλά δεν μπορεί να αναιρέσει την πραγματική πηγή του πόνου που είναι μέσα στο νου: την απόφασή μας να διαχωριστούμε, την οποία εμείς και μόνο μπορούμε να αντιστρέψουμε.

Η ιδέα των δώρων της συγχώρεσης κάνει την πρώτη εμφάνισή της εδώ, αλλά θα επιστρέψει αργότερα. Αυτή αντιπροσωπεύει την έκκληση του Ιησού προς το εγώ μας συμφέρον να αισθανόμαστε καλά, και να μην έχουμε πόνο και θλίψη. Και πάλι, ο κόσμος μπορεί να προσφέρει προσωρινή ανακούφιση, αλλά μόνο η συγχώρεση φέρνει την αληθινή θεραπεία.

(3:5) Θα επανορθωθεί στην επίγνωσή σου η ιδιότητά σου να είσαι άτρωτος και η δύναμη που έδωσε ο Θεός στον Υιό Του.

Τα πάντα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* αφορούν την επίγνωση, μια πνευματική κατάσταση. Η επίγνωση ότι είμαστε άτρωτοι καθώς και η δύναμη (ή το σθένος) του Χριστού που μας έδωσε ο Θεός όταν Αυτός μας δημιούργησε, βρίσκεται μέσα στο νου μας. Το πρόβλημα είναι ότι έχουμε πάψει να το γνωρίζουμε, έχοντας καλύψει αυτή τη δύναμη με την επίστρωση των δυο επιπέδων, της ενοχής και της επίθεσης. Επομένως αυτά είναι τα στρώματα της αδυναμίας που πρέπει να αφαιρεθούν, ώστε να επιτρέψουμε την πραγματική δύναμη του Υιού του Θεού να λάμψει.

(4) Ας χαρούμε που αρχίζουμε και τελειώνουμε την μέρα μας ασκώντας την σημερινή ιδέα, και που την χρησιμοποιούμε όσο πιο συχνά γίνεται όλη την ημέρα. Θα σε βοηθήσει να κάνεις την ημέρα σου τόσο χαρούμενη όσο θέλει ο Θεός να είναι για σένα. Και θα βοηθήσει και τους άλλους γύρω σου, όπως και εκείνους που φαίνεται πως είναι μακριά από σένα στον χωροχρόνο, να μοιραστούν αυτή την ευτυχία μαζί σου.

Το κείμενο μας διδάσκει πώς να είμαστε ένας ευτυχισμένος μαθητευόμενος (Κ-14.11), το οποίο προϋποθέτει την προθυμία μας να μάθουμε τα μαθήματα της ημέρας για τη συγχώρεση, ανεξάρτητα από τον πόνο της αντίστασης για αυτή την μάθηση. Καθώς αυτή είναι μια διαδικασία που συμβαίνει στο νου μας, στη διάσταση πέρα από το χρόνο και το χώρο όπου βρίσκονται όλα τα αδέλφια μας, η μάθησή μας ενισχύει την μάθηση όλων. Έτσι, διαβάζουμε στο κείμενο πώς όταν φέρνουμε το σκοτάδι μας στο φως του Αγίου Πνεύματος, το επιτρέπουμε να λάμψει μέσα μας, για *όλη την Υιότητα*:

... Αυτό [το Άγιο Πνεύμα] φέρνει το φως της αλήθειας μέσα στο σκοτάδι, και την αφήνει να λάμψει επάνω σου. Και καθώς αυτή λάμπει οι αδελφοί σου την βλέπουν, και συνειδητοποιώντας ότι αυτό το φως δεν είναι κάτι που έχεις φτιάξει εσύ, βλέπουν σε σένα περισσότερα από ό,τι βλέπεις ο ίδιος. Θα γίνουν οι ευτυχείς μαθητές του μαθήματος που τους φέρνει αυτό το φως, διότι τους διδάσκει την απελευθέρωση από το τίποτα και από όλα τα έργα του τίποτα. Τις βαριές αλυσίδες που φαίνεται πως τους δένουν στην απελπισία δεν τις βλέπουν σαν τίποτε μέχρι εσύ να τους φέρεις το φως... Κι εσύ θα το δεις μαζί τους. Επειδή τους δίδαξες την χαρά και την απελευθέρωση, αυτοί θα γίνουν οι δάσκαλοί σου στην απελευθέρωση και την χαρά. (Κ-14.11.4:3-6,8-9)

(5) Όσο πιο συχνά μπορείς, αν είναι δυνατόν κλείνοντας τα μάτια σου, πες στον εαυτό σου σήμερα:

Η συγχώρεση είναι η λειτουργία μου ως φως του κόσμου. Θέλω να εκπληρώσω την λειτουργία έτσι ώστε να είμαι ευτυχισμένος.

Έπειτα αφιέρωσε ένα ή δύο λεπτά για να αναλογιστείς την λειτουργία σου και την ευτυχία και την απελευθέρωση που θα σου φέρει. Άφησε να έρθουν ελεύθερα σχετικές σκέψεις, διότι η καρδιά σου θα αναγνωρίσει αυτά τα λόγια, και μέσα στο νου σου βρίσκεται η επίγνωση ότι είναι αληθινά. Σε περίπτωση που η προσοχή σου αποσπαστεί, επανάλαβε την ιδέα και πρόσθεσε:

Θέλω να θυμηθώ αυτό διότι θέλω να είμαι χαρούμενος.

Η σύνδεση ανάμεσα στην λειτουργία μας που είναι να συγχωρούμε και την ευτυχία μας είναι σαφώς ξεκάθαρη εδώ, και θα επιστρέψουμε σε αυτήν πολύ σύντομα. Το κίνητρο για να μάθουμε είναι επομένως η δική μας ευτυχία. Αργά και προσεκτικά διδασκόμαστε ότι το μόνο δρόμο που μπορούμε να ακολουθήσουμε για να είμαστε ευτυχισμένοι είναι να αφαιρέσουμε την ενοχή μας μέσα από το να συγχωρούμε τους άλλους. Έχω σχολιάσει προηγουμένως την συμφωνική φύση του βιβλίου εργασιών. Μπορούμε να δούμε εδώ τη συνεχή εισαγωγή νέων θεμάτων, που οικοδομούν την συμφωνία της μάθησής μας, καθώς προχωράμε μέρα με τη μέρα.

ΜΑΘΗΜΑ 63

Το φως του κόσμου φέρνει ειρήνη σε κάθε νου μέσω της δικής μου συγχώρεσης.

Το Μάθημα 63 επιστρέφει στο θέμα της ενιαιότητας. Όπως έχουμε δει σε προηγούμενα μαθήματα, ο Ιησούς παίρνει ένα κεντρικό θέμα και το αναπτύσσει. Εδώ μας διδάσκει ότι όταν συγχωρούμε, η ειρήνη πρέπει να επεκτείνεται σε όλη την Υιότητα, καθώς είμαστε όλοι ένας νους. Αυτό δεν σημαίνει ωστόσο, πως κάθε φαινομενικό κομμάτι της Υιότητας θα την αποδεχθεί αμέσως. Σημαίνει απλά ότι τώρα γίνομαι ακόμα ένα σύμβολο ή μια ακόμη σκέψη στο νου του Υιού του Θεού, που χρησιμεύει ως υπενθύμιση για να κάνει κάποιος τη σωστή επιλογή που από μόνη της θα φέρει την ειρήνη.

(1:1) Πόσο άγιος είσαι εσύ που έχεις την δύναμη να φέρνεις ειρήνη σε κάθε νου!

Σημειώστε ότι ο Ιησούς δεν λέει σε κάθε σώμα. Η συγχώρεση δεν είναι κάτι που κάνουμε λεκτικά σε σωματικό επίπεδο, γιατί είναι μια σκέψη που κρατάμε ως αληθινή στο νου μας. Θυμηθείτε το απόσπασμα από το εγχειρίδιο, στο οποίο αναφερθήκαμε προηγουμένως (Εγχ-5.III.2) που αναφέρει ότι η θεραπεία δίνεται απλώς και μόνο επειδή την επιλέξαμε, και ότι αυτή η επιλογή καλεί τους άλλους να κάνουν το ίδιο. Σε αυτό το πλαίσιο ακολουθούμε το παράδειγμα του Αγίου Πνεύματος, το οποίο μόνο μας υπενθυμίζει την σωστή επιλογή:

Το Άγιο Πνεύμα σε καλεί και να θυμηθείς, αλλά και να ξεχάσεις. Έχεις επιλέξει να βρίσκεσαι σε μία κατάσταση αντίθεσης στην οποία είναι δυνατά τα αντίθετα. Το αποτέλεσμα είναι ότι υπάρχουν

επιλογές που πρέπει να κάνεις... Η επιλογή βασίζεται σε ένα διχασμένο νου. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο ένας τρόπος επιλογής... [Η Φωνή Του] απλά υπενθυμίζει. Επιβάλλει μόνο εξαιτίας αυτού που σου υπενθυμίζει. Φέρνει στο νου σου τον άλλο τρόπο, παραμένοντας ήσυχη ακόμα και αναμεσής όλης αυτής της αναταραχής που μπορεί να κατασκευάσεις. (Κ-5.ΙΙ.6:1-3,6-7·7:4-6)

Έτσι καθώς θυμόμαστε, θυμίζουμε στους αδελφούς μας ότι η ειρήνη είναι μια απόφαση, η οποία μας ενώνει όλους ως έναν Υιό. Θα ήθελα επίσης να επισημάνω την ομοιότητα στη μορφή και στο περιεχόμενο μεταξύ της πρώτης πρότασης αυτού του μαθήματος και της έναρξης της ενότητας «Διότι Αυτοί Έχουν Έρθει» στο κείμενο:

Σκέψου μόνο πόσο άγιος πρέπει να είσαι εσύ από τον οποίο η φωνή του Θεού καλεί τρυφερά προς τον αδελφό σου, ώστε να μπορέσεις να αφυπνίσεις μέσα του την Φωνή που απαντά στο κάλεσμά σου! (Κ-26.ΙΧ.1:1)

Η συμφωνική χροιά του συνθέτη μας είναι παρούσα παντού στο αριστούργημά του.

(1:2-3) Πόσο ευλογημένος είσαι που μπορείς να μάθεις να αναγνωρίζεις τα μέσα που επιτρέπουν να γίνει αυτό μέσα από σένα! Τι άλλο σκοπό θα μπορούσες να έχεις που να σου αποφέρει περισσότερη ευτυχία;

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο θα επιτύχουμε την ευτυχία. Αυτό είναι αναπόφευκτο από τη στιγμή που επιλέξουμε να αφήσουμε τις κρίσεις μας, οι οποίες μας κρατούν διαχωρισμένους: που είναι η πηγή όλης της δυστυχίας μας. Μόλις φύγει αυτό το εμπόδιο, η ευτυχία ρέει μέσα στο νου μας, ανεμπόδιστα, και αγκαλιάζει την Υιότητα ως μία.

(2:1-2) Με τέτοια λειτουργία, είσαι πραγματικά το φως του κόσμου. Ο Υιός του Θεού σε σένα αποβλέπει για την λύτρωσή του.

Όπως θα δούμε λίγο αργότερα, ο Υιός του Θεού που αναζητά τη λύτρωση σε μας είμαστε εμείς οι ίδιοι · το μικρό Παιδί - για το οποίο ο Ιησούς μιλά στο Μάθημα 182 - το Οποίο έχει περιπλανηθεί μακριά: το Παιδί το Οποίο αντιπροσωπεύει το Χριστό μέσα μας, που έχουμε κρύψει και ξεχάσει · το Παιδί το Οποίο περιμένει υπομονετικά να συγχωρέσουμε τους άλλους και εμάς τους ίδιους · το Παιδί το Οποίο κάνει εφικτή την συγχώρεση, την ίδια στιγμή που Αυτό ο Ίδιο έχει συγχωρεθεί. Δικό Του είναι το φως που λάμπει σε κάθε έναν και σε όλους εμάς · το φως Του που είναι ο Υιός, το οποίο είμαστε εμείς οι ίδιοι.

(2:3-4) Είναι δική σου για να του την δώσεις, διότι ανήκει σε σένα. Μην αποδεχτείς στην θέση της κανένα άλλο ασήμαντο σκοπό ή ανούσια επιθυμία, ειδάλλως θα λησμονήσεις την λειτουργία σου και θ' αφήσεις τον Υιό του Θεού στην κόλαση.

Αυτό που υπονοείται εδώ είναι ότι επιλέγουμε συνειδητά έναν «ασήμαντο σκοπό ή μια ανούσια επιθυμία» για να αντικαταστήσει την ένδοξη αλήθεια για τους εαυτούς μας. Αυτός ο σκοπός και η επιθυμία εκφράζουν κάποια μορφή ιδιαιτερότητας. Έχουμε αναφέρει προηγουμένως ότι αυτή η ιδιαιτερότητα δεν έχει καμία σχέση με τη συμπεριφορά, αλλά με μια νοοτροπία, μέσω της οποίας χρησιμοποιούμε τους άλλους - ανθρώπους και πράγματα - ως υποκατάστατα για την Αγάπη του Θεού ή την ειρήνη του Ιησού. Συνεπώς, ο Ιησούς μιλά για την απόφαση υπέρ του Ουρανού ή της κόλασης.

(2:5-6) Αυτό που σου ζητείται, δεν είναι κάποιο ασήμαντο αίτημα. Σου ζητείται να δεχτείς την σωτηρία έτσι ώστε να είναι δική σου για να την προσφέρεις.

Ο τρόπος με τον οποίο προσφέρουμε σωτηρία είναι το να την αποδεχθούμε στο νου μας. Η αποδοχή αυτή αρνείται το εγωϊκό σύστημα σκέψης, και αυτόματα συνεπάγεται ότι προσφέρουμε σωτηρία στον κόσμο, ο οποίος είναι ένα με μας. Συνεπώς «η απλότητα της σωτηρίας» (Κ-31,1), είναι σε αντίθεση με την πολυπλοκότητα του σχεδίου του εγώ να μας «σώσει» από την ενοχή μέσω της ιδιαιτερότητας, ενισχύοντας με αυτόν τον τρόπο ακριβώς αυτό το πρόβλημα, από το οποίο μας είπε ότι θα σωθούμε. Με άλλα λόγια, το εγώ ενισχύει το διαχωρισμό ανάμεσά μας, ενώ το Άγιο Πνεύμα τον αναιρεί διδάσκοντας την εγγενή ενότητά μας. Δεν είναι ένα ασήμαντο θέμα αυτό · άλλη μια φορά, η επιλογή που κάνουμε είναι μεταξύ του Ουρανού ή της κόλασης.

(3) Αφού αναγνωρίσεις την σημασία αυτής της λειτουργίας, θα χαρείς να την θυμάσαι πολύ συχνά σήμερα. Θα αρχίσουμε την μέρα αναγνωρίζοντας την, και θα την κλείσουμε με την σκέψη της στην επίγνωσή μας. Και όλη την ημέρα θα την επαναλαμβάνουμε όσο πιο συχνά μπορούμε:

Το φως του κόσμου φέρνει ειρήνη σε κάθε νου μέσω της δικής μου συγχώρεσης. Εγώ είμαι το μέσον που έχει ορίσει ο Θεός για την σωτηρία του κόσμου.

Βλέπουμε ξανά τον Ιησού να μας βοηθά να εκτιμήσουμε τη σημασία που έχουν για μας οι συχνές υπενθυμίσεις της κεντρικής ιδέας του μαθήματος. Είναι αυτό που μας θυμίζει στο τέλος του κειμένου: το πώς να κρατήσουμε το δώρο του οράματος του Χριστού που από μόνο του δίνει τέλος σε όλη την ταλαιπωρία. Αυτές οι θαυμάσιες προτάσεις θα μας υπενθυμίζουν συχνά τη φύση του οράματος του Ιησού, που περιλαμβάνει τα πάντα:

... Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδικά δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε, με στοργική καλοσύνη, αυτό το δώρο να είναι δικό σου. (Κ-31.VIII.8:5-7)

Ο Ιησούς μας προτρέπει να συγχωρέσουμε όλους τους ανθρώπους, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα ξέρουμε ότι έχουμε συγχωρεθεί. Σε αυτό το όραμα της συγχώρεσης του κάθε νου βρίσκουμε τη σωτηρία μας και τη σωτηρία του κόσμου.

(4:1-3) Αν κλείσεις τα μάτια σου, πιθανόν θα βρεις ευκολότερο να αφήσεις τις σχετικές σκέψεις να έρθουν σε σένα εκείνο το ένα ή δύο λεπτά που θα πρέπει να αφιερώσεις για να αναλογιστείς αυτή την ιδέα. Όμως, μην περιμένεις να συμβεί κάτι τέτοιο. Δεν πρέπει να χάσεις καμιά ευκαιρία για να ενισχύσεις την σημερινή ιδέα.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας ζητά να μη χάσουμε καμιά ευκαιρία να θυμηθούμε ότι η ευτυχία μας και η λειτουργία μας είναι το ίδιο.

(4:4-5) Να θυμάσαι ότι ο Υιός του Θεού αποβλέπει σε σένα για την σωτηρία του. Και ποιος άλλος είναι ο Υιός Του από τον Εαυτό σου;

Αυτός ο Εαυτός είναι ο Χριστός μέσα μας, το μικρό Παιδί που έχει φαινομενικά χάσει το δρόμο Του. Εννοείται πως το Παιδί δεν έχει χαθεί · εμείς έχουμε χάσει την επίγνωση της Παρουσίας Του. Η αποδοχή της χαρούμενης λειτουργίας μας να συγχωρούμε αποκαθιστά αυτή τη χαρούμενη επίγνωση μέσα μας.

ΜΑΘΗΜΑ 64

Ας μην ξεχνώ την λειτουργία μου.

Το Μάθημα 64 γίνεται ακόμα πιο συγκεκριμένο όσον αφορά την επίγνωση της λειτουργίας μας.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα είναι απλά άλλος ένας τρόπος να πεις «Ας μην παραπλανηθώ από τον πειρασμό». Ο σκοπός του κόσμου που βλέπεις είναι να συγκαλύψει την λειτουργία σου της συγχώρεσης, και να σου παρέχει μια δικαιολογία για να την ξεχνάς.

Σε αυτήν την σαφή δήλωση ο Ιησούς μας λέει ξανά ότι ο σκοπός του κόσμου είναι ν' αποκρύψει τη λειτουργία μας. Το εγώ έφτιαξε τον κόσμο για να εξασφαλιστεί ότι θα διατηρήσουμε την ατομικότητά μας και ποτέ να μην θυμηθούμε ποιοι πραγματικά είμαστε, ενώ δεν αποδεχόμαστε καμία ευθύνη για το διαχωρισμό από τον Θεό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο έγινε ο κόσμος των ιδιαιτεροτήτων: να διατηρήσει το διαχωρισμό πραγματικό, αλλά να προβάλλει την ευθύνη στους άλλους βλέποντας την αμαρτία σ' αυτούς και όχι στον εαυτό μας. Το Μάθημα 161 περιγράφει αυτό το θέμα πολύ συγκεκριμένα, όπως θα δούμε αργότερα.

Η δική μας λειτουργία της συγχώρεσης είναι να αντιληφθούμε ότι η ατομικότητά μας είναι μια ψευδαίσθηση που επινοήσαμε, *μέσα στους νόες μας*. Η ανίερη τριάδα της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου είναι επίσης μια ψευδαίσθηση που επινοήσαμε - *μέσα στους νόες μας* - ως άμυνα ενάντια στην επιλογή της ατομικότητάς μας, και αυτό είναι που θέλουμε να ανατρέψουμε. Ο σκοπός του κόσμου είναι να προστατεύσει αυτή την ανίερη τριάδα, η οποία με τη σειρά της προστατεύει την ατομική μας ύπαρξη. Ο κόσμος συνεπώς, έχει γίνει σαν ένα γιγάντιο προπέτασμα καπνού για να κρύψει από εμάς τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος. Όπως έχουμε ήδη δει (Εργ-Τι Είναι Η Συγχώρεση; 2:3), οι δικές μας σκέψεις της μη συγχώρεσης, προσανατολισμένες σταθερά στον κόσμο, προστατεύουν την προβολή της ενοχής του νου μας, ώστε να μην αναγνωρίσουμε ποτέ την πηγή τους και να επιλέξουμε εναντίον τους. Το εγώ συνεχώς μας βάζει στον πειρασμό να δούμε την ενοχή μας σε κάποιο άλλο σώμα, αντί για το νου μας. Κοντά στο τέλος του κειμένου ο Ιησούς ορίζει τον πειρασμό ως την επιθυμία να δούμε τον εαυτό μας ως ένα σώμα:

Να επαγρυπνείς ενάντια στον πειρασμό, λοιπόν, ενθυμούμενος ότι δεν είναι παρά μια επιθυμία, παράλογη και χωρίς νόημα, να κάνεις τον εαυτό σου κάτι [δηλ. ένα σώμα] που δεν είσαι. Και αντί αυτού σκέψου καλύτερα αυτό που θα ήθελες να είσαι. Είναι ένα πράγμα τρέλας, πόνου και θανάτου · ένα πράγμα προδοσίας και μαύρης απελπισίας, αποτυχημένων ονείρων και δίχως καμία ελπίδα να απομένει εκτός από το να πεθάνει και να δώσει τέλος στο όνειρο του φόβου. Αυτό είναι ο πειρασμός, και τίποτα περισσότερο. (Κ-31.VII.14:1-4)

Όταν βλέπουμε τους εαυτούς μας ως σώματα, είναι αναπόφευκτο ότι θα βλέπουμε και τους άλλους ως σώματα, και επιτιθέμαστε σ' αυτούς για την προέλευση του σώματος: τη σκέψη του διαχωρισμού που βρίσκεται στο νου μας, την κατακρίνουμε σε κάποιον άλλον.

(1:3-4) [ο κόσμος] Είναι ο πειρασμός να εγκαταλείψεις τον Θεό και τον Υιό Του παίρνοντας μια εμφάνιση σώματος. Αυτό βλέπουν τα μάτια του σώματος.

Επινοήσαμε τον κόσμο ως ένας Υιός, ο οποίος στη συνέχεια κατακερματίστηκε σε δισεκατομμύρια θραύσματα. Έτσι, οι προσωπικοί μας κόσμοι ρίζωσαν στα σώματά μας - τα σωματικά και τα ψυχολογικά. Επιπλέον, η αισθητήρια συσκευή που εδώ αντιπροσωπεύεται από τα μάτια, δίνει αναφορά στον εγκέφαλο ότι ο κόσμος (κι επομένως όχι ο νους) είναι πραγματικός. Με τον τρόπο αυτό το σώμα εξασφαλίζει ότι το σύστημα σκέψης του εγώ παραμένει ανέγγιχτο και αθεράπευτο.

(2:1) Τίποτα από ό,τι φαίνεται πως βλέπουν τα μάτια του σώματος δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο από μια μορφή πειρασμού, εφόσον αυτός ήταν ο σκοπός του ίδιου του σώματος.

Ο πειρασμός, για να επαναλάβω, μας κάνει να πιστεύουμε ότι το εγωϊκό σύστημα σκέψης είναι πραγματικό. Αυτό δεν έχει να κάνει με πειρασμούς που επικεντρώνονται στο σώμα, όπως τα παραδοσιακά θρησκευτικά συστήματα τους έχουν ορίσει. Ο πειρασμός, αντίθετα, αντιπροσωπεύει μια σκέψη που λέει: «Πιστεύω ότι το εγώ έχει δίκιο και το Άγιο Πνεύμα κάνει λάθος». Αυτό [το Άγιο Πνεύμα] θα μας πει ότι το σώμα είναι μια ψευδαίσθηση, το υποβόσκον σύστημα σκέψης της ατομικότητας είναι μια ψευδαίσθηση, και πως η αρχή της Επανάρθωσης, η μόνη αλήθεια του ονείρου, είναι ότι ποτέ δεν αφήσαμε τον Θεό. Ο σκοπός του σώματος, επομένως, δεν είναι παρά να αποκρύψει την αλήθεια. Όπως ο Ιησούς αναφέρει στο κείμενο: «Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο πολύ όσο η αντίληψη της μορφής». (Κ-22.III.6:7)

Σημειώστε ότι ο Ιησούς λέει στην πρώτη φράση: «Τίποτα από ό,τι φαίνεται πως βλέπουν τα μάτια του σώματος». Αυτό συμβαίνει επειδή πραγματικά δεν βλέπουν, «βλέπουν» μόνο αυτό που ο νους τους λέει ότι υπάρχει: η αμαρτία - σε όλους τους άλλους! Ακόμα κι αν την δούμε στους εαυτούς μας, είμαστε πεπεισμένοι ότι δεν ήταν δικό μας σφάλμα, γιατί δεν ήταν δική μας επιλογή να έρθουμε στον κόσμο. Αυτό είναι το μήνυμα των ματιών του σώματός μας, και μάλιστα όλων των αισθητηρίων οργάνων μας, τα οποία δημιουργήθηκαν για να αντιλαμβανόμαστε: ότι η αμαρτία βρίσκεται παντού γύρω μας, αλλά όχι μέσα σε μας. Αυτή η σκέψη είναι πολύ σημαντική, όπως αποδεικνύεται από τις συχνές αναφορές της στα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

(2:2-4) Ωστόσο, έχουμε μάθει ότι το Άγιο Πνεύμα έχει μία άλλη χρήση για όλες τις ψευδαισθήσεις που έχεις φτιάξει, επομένως Αυτό βλέπει έναν άλλο σκοπό σε αυτές. Για το Άγιο Πνεύμα, ο κόσμος είναι ένα μέρος όπου μαθαίνεις να συγχωρείς τον εαυτό σου γι' αυτό που θεωρούσες ως αμαρτίες σου. Κάτω από αυτό το πρίσμα αντίληψης, η σωματική εμφάνιση του πειρασμού γίνεται η πνευματική αναγνώριση της σωτηρίας.

Αυτό είναι που στο κείμενο ο Ιησούς αναφέρει ως την ιδιαίτερη λειτουργία μας (Κ-25.VI). Το εγώ έφτιαξε τις ιδιαίτερες σχέσεις για να επιτεθεί, να βλάψει και για να μας κρατά διαχωρισμένους · το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί τις ίδιες αυτές σχέσεις ως ένα μέσο για να αναιρέσει το σκοπό του εγώ, ώστε τώρα γίνονται σύμβολα θεραπείας αντί επίθεσης. Κατά συνέπεια, αντί ο κόσμος να είναι μια φυλακή από την οποία ποτέ δεν θα ξεφύγουμε, γίνεται μία σχολική τάξη στην οποία μαθαίνουμε πώς να ξεφύγουμε, συνειδητοποιώντας ότι αυτό που βλέπουμε έξω από εμάς δεν είναι τίποτα άλλο από την προβολή της απόφασης του νου μας. Διδάσκοντάς μας αυτό το χαρούμενο γεγονός που αφορά την χαρούμενη λειτουργία μας, το Άγιο Πνεύμα μας δίνει τη δυνατότητα να επιστρέψουμε στο νου μας, κατανοώντας επιτέλους ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή.

Είναι προφανές, παρεμπιπτόντως, ότι ο Ιησούς δεν μας ζητά να αρνηθούμε τον κόσμο ή τα σώματά μας. Αυτός απλά λέει: «Φέρτε τις εμπειρίες σας σε μένα έτσι ώστε να μπορέσω να σας διδάξω να τις δείτε διαφορετικά. Επιτρέψτε εμένα να είμαι ο οδηγός σας καθώς προχωράτε στη ζωή σας και όχι το εγώ σας, γιατί θα σας βοηθήσω να αναιρέσετε τα εμπόδια που σας κρατάνε μακριά από την αγάπη μου». Αυτά τα εμπόδια δεν είναι ποτέ κάτι εξωτερικό, έχουν να κάνουν μόνο με ποιον δάσκαλο επιλέγουμε να μας διδάξει και ποια στάση ακολουθούμε στη ζωή μας.

(3:1) Για να ανακεφαλαιώσουμε τα τελευταία μαθήματα, η λειτουργία σου εδώ είναι να είσαι το φως του κόσμου, μια λειτουργία που σου έχει δοθεί από τον Θεό.

Δημιουργώντας μας ως προέκταση της Αγάπης και του φωτός Του, ο Θεός έχει διασφαλίσει ότι είμαστε αυτή η ίδια αγάπη και το φως. Η λειτουργία μας είναι απλά να είμαστε αυτό που δημιούργησε ο Θεός. Θα πρόσθετα ότι ο Ιησούς δεν εννοεί ότι ο Θεός μας έδωσε ειδικά μια

συγκεκριμένη λειτουργία, μια πεποίθηση που εξυπηρετεί τον σκοπό της πνευματικής ιδιαιτερότητας του εγώ · ότι δηλαδή, ο Θεός (ή ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα) θέλει να γράψω αυτό το βιβλίο, να διδάσκω ή να κηρύττω τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, να ταξιδέψω (σωματικά ή διανοητικά) σε ένα προβληματικό σημείο του κόσμου για να θεραπεύσω, να βοηθήσω αυτό το συγκεκριμένο άτομο με αυτό το συγκεκριμένο πρόβλημα, κλπ, κλπ, κλπ. Η λειτουργία μας σε αυτόν τον κόσμο, αντίθετα, είναι να μάθουμε να συγχωρούμε. Αυτό επαναφέρει στην επίγνωσή μας τη λειτουργία μας στον Ουρανό που είναι να δημιουργούμε. Το να είμαι το φως του κόσμου αντικατοπτρίζει επομένως και τις δύο λειτουργίες: τη συγχώρεση που αναιρεί το σκοτάδι, το οποίο εμποδίζει το φως της Ταυτότητάς μας να λάμπει από τους νόες μας, ώστε να ευλογούμε τον έναν κόσμο του ενός Υιού.

(3:2-4) Μόνο η αλαζονεία του εγώ σε οδηγεί να το αμφισβητείς αυτό, και μόνο ο φόβος του εγώ σε παροτρύνει να θεωρείς τον εαυτό σου ανάξιο του έργου που σου έχει ορίσει ο Θεός ο Ίδιος. Η σωτηρία του κόσμου περιμένει την συγχώρεσή σου, διότι μέσω αυτής ξεφεύγει ο Υιός του Θεού από όλες τις ψευδαισθήσεις, άρα και από κάθε πειρασμό. Ο Υιός του Θεού είσαι εσύ.

Σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - το κείμενο, το βιβλίο εργασιών, το εγχειρίδιο για δασκάλους - όταν ο Ιησούς μιλά για την ανάγκη μας να συγχωρήσουμε τον Υιό του Θεού, ή ότι ο Υιός του Θεού χρειάζεται την βοήθειά μας, δεν μιλά για ένα πρόσωπο που είναι έξω από εμάς. Μιλά για εμάς, στο πλαίσιο μιας σχέσης που γίνεται αντιληπτή ότι είναι έξω από εμάς. Για άλλη μια φορά, θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι ο Ιησούς δεν μιλά για μια *ιδιαίτερη* λειτουργική συμπεριφορά, αλλά για τη μη-ιδιαίτερη λειτουργία της συγχώρεσης, που είναι κοινή σε όλους. Είμαστε ενωμένοι όχι μόνο στο σκότος, αλλά και στο φως · όχι μόνο στο μίσους, αλλά και στη συγχώρεση.

(4) Μόνο εκπληρώνοντας την λειτουργία που σου έχει δοθεί από τον Θεό θα είσαι ευτυχισμένος. Και αυτό διότι η λειτουργία σου είναι να είσαι χαρούμενος χρησιμοποιώντας τα μέσα με τα οποία η ευτυχία γίνεται αναπόφευκτη. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Επομένως, κάθε φορά που επιλέγεις αν θα εκπληρώσεις ή όχι την λειτουργία σου, στην πραγματικότητα επιλέγεις αν θα είσαι χαρούμενος ή όχι.

Αυτό θυμίζει την πρόταση στο κεφάλαιο 1 του κειμένου: «Όλη η αληθινή ευχαρίστηση έρχεται από το να πράττεις το Θέλημα του Θεού» (Κ-1 VII.1:4). Ο Ιησούς δεν είναι εναντίον των απολαύσεών μας στον κόσμο, αλλά απλώς λέει ότι οποιαδήποτε απόλαυση έχουμε εδώ, δεν φωτίζει το δρόμο μας προς την ευχαρίστηση που θα νιώσουμε όταν ενωθούμε μαζί του, για να αναιρέσουμε τις δικές μας σκέψεις διαχωρισμού και ιδιαιτερότητας. Εκεί βρίσκεται η ευτυχία μας. Η αληθινή ευτυχία και η χαρά δεν βρίσκονται παίρνοντας αυτά που θέλουμε εδώ. Ούτε η αληθινή ειρήνη. Έρχονται όταν αφήσουμε τα εμπόδια που έχουμε θέσει σ' αυτές - τις σκέψεις αμαρτίας, ενοχής, φόβου, επίθεσης, πόνου, θυσίας και θανάτου. Έτσι, το να εκπληρώσουμε τη λειτουργία μας - να ενωθούμε με το Άγιο Πνεύμα για να κοιτάξουμε το εγωικό σύστημα σκέψης με διαφορετικό τρόπο - είναι αυτό που μας κάνει ευτυχισμένους.

Η φυσική μας κατάσταση είναι η ευτυχία, αλλά αυτό και πάλι δεν έχει καμία σχέση με το σώμα ή την ικανοποίηση των σωματικών ή ψυχολογικών αναγκών του. Σε αυτό το πλαίσιο, η ευτυχία είναι ταυτόσημη με το να θυμόμαστε Ποιοι είμαστε ως Χριστός. Μόλις η ευτυχία καθοριστεί με αυτόν τον τρόπο, κάθε φορά που διαχωριζόμαστε από την Ταυτότητά μας θα είμαστε δυστυχισμένοι. Τότε αναπόφευκτα θα αναζητούμε την ευτυχία στους ιδιαίτερους τομείς της ζωής μας, και ποτέ δεν θα τη βρίσκουμε πραγματικά. Όποια και αν είναι η ευτυχία που λαμβάνουμε, δεν θα είναι παρά κάποια ανεπαρκή ψίχουλα που εξαφανίζονται σχεδόν τόσο γρήγορα όσο τα απολαμβάνουμε. Ωστόσο, η ευτυχία που ο Ιησούς περιγράφει διαρκεί, γιατί έχει να κάνει μόνο με τη σκέψη της αγάπης, που υπερβαίνει απόλυτα το χώρο και το χρόνο.

Ένα επιπλέον σημείο που έχει υπονοηθεί παραπάνω: Το μάθημα αυτό εξηγεί ότι αν η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο επιτυγχάνουμε το σκοπό της ευτυχίας, εάν επιλέγουμε να μην συγχωρούμε, στην πραγματικότητα επιλέγουμε να μην είμαστε ευτυχισμένοι. Το να κατανοήσουμε την αιτιώδη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην εξάσκηση της συγχώρεσης και την ευτυχία μας είναι αυτό που ο Ιησούς ελπίζει ότι θα μας δώσει το κίνητρο για να μάθουμε και να βιώνουμε τη διδασκαλία του.

(5:1-6) Ας το θυμόμαστε αυτό σήμερα. Ας το υπενθυμίζουμε στον εαυτό μας το πρωί και πάλι το βράδυ, αλλά και όλη την ημέρα. Προετοιμάσου για όλες τις αποφάσεις που θα πάρεις σήμερα με το να θυμάσαι ότι στην πραγματικότητα είναι όλες πολύ απλές. Η κάθε μία θα σε οδηγεί είτε στην ευτυχία ή στην δυστυχία. Μπορεί μια τόσο απλή απόφαση να είναι τόσο δύσκολη; Ας μην σε εξαπατά η μορφή της απόφασης.

Με άλλα λόγια, προσπαθήστε να μην παίρνετε πάρα πολύ σοβαρά τα *συγκεκριμένα* πράγματα κατά τη διάρκεια της ημέρας σας, τα οποία πιστεύετε ότι θα σας κάνουν ευτυχισμένους ή δυστυχισμένους. Το *περιεχόμενό* τους είναι αυτό που έχει σημασία · δηλαδή, θα χρησιμεύσουν ως μέσα για την επίτευξη του σκοπού της ευτυχίας ή της δυστυχίας; Η απλότητα αυτής της απόφασης θυμίζει αυτό που αναφέραμε λίγο πριν για την απλότητα της σωτηρίας. Γι' αυτό δεν υπάρχει κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα (Κ-1.Ι.1:1) · καμία ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις (Κ-23.ΙΙ.2:3) · και γιατί πιστεύουμε αυτή τη διδασκαλία ή ολοκληρωτικά ή καθόλου. (Κ-22.ΙΙ.7:4). Πράγματι, μπορούμε να πούμε ότι θα πρέπει να αφιερώνουμε ολόκληρη τη μέρα μας για να μάθουμε την απλότητα του *περιεχομένου* του Αγίου Πνεύματος · μια απλότητα που διαψεύδει την πολυπλοκότητα της *μορφής* της ζωής μας. Αυτό το θέμα συνεχίζεται παρακάτω:

(5:7-10) Η πολυπλοκότητα της μορφής δεν σημαίνει και πολυπλοκότητα περιεχομένου. Είναι αδύνατον οποιαδήποτε απόφαση πάνω στην γη να έχει περιεχόμενο διαφορετικό από αυτή την απλή επιλογή. Αυτή είναι η μόνη επιλογή που βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Άρα είναι και η μόνη επιλογή που υπάρχει.

Αυτές οι προτάσεις είναι εξαιρετικά σημαντικές ως ένας τρόπος αποφυγής των λαθών στα οποία πέφτουν αναπόφευκτα οι περισσότεροι μαθητές, και μας θυμίζουν αυτές τις δηλώσεις που έχουν ήδη αναφερθεί στο κείμενο:

... Η πολυπλοκότητα είναι στοιχείο του εγώ, και δεν είναι τίποτα περισσότερο από την προσπάθεια του να συγκαλύψει το ολοφάνερο. (Κ-15.ΙV.6:2)

Η πολυπλοκότητα δεν είναι του Θεού. Πώς θα μπορούσε να είναι, όταν όλα όσα γνωρίζει Εκείνος είναι Ένα; Αυτός γνωρίζει μια δημιουργία, μια πραγματικότητα, μια αλήθεια και μόνο έναν Υιό. Τίποτα δεν συγκρούεται με την ενιαιότητα. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσε να υπάρχει πολυπλοκότητα σε Αυτόν; (Κ-26.ΙΙΙ.1:1-5)

Το θέμα δεν είναι επομένως να ζητήσετε από το Άγιο Πνεύμα τι θα έπρεπε να κάνετε: Θα έπρεπε να πάω στο μέρος Α ή στο Β, να είμαι με το άτομο Α ή το Β, να φάω το φαγητό Α ή το Β · πρέπει να κάνω αυτό ή το άλλο; Αυτό βλέπει μόνο μια απλή επιλογή - τον Θεό ή το εγώ - ενθαρρύνοντάς μας να κάνουμε μόνο μια ερώτηση: Πιστεύω ότι είναι αλήθεια η αρχή της Επανόρθωσης ή ο διαχωρισμός; Καθώς αυτή είναι η μόνη επιλογή που βλέπει το Άγιο Πνεύμα, θα πρέπει να είναι η μόνη επιλογή για την οποία ζητάμε τη βοήθειά Του.

Από την άλλη πλευρά, επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε *ιδιαίτερα* όντα, με *ιδιαίτερες* ανάγκες, που ζουν σε ένα *ιδιαίτερο* κόσμο, η εμπειρία μας είναι ότι το Άγιο Πνεύμα μας δίνει *ιδιαίτερες* συμβουλές για το τι πρέπει να κάνουμε *συγκεκριμένα*. Όπως θα δούμε σύντομα αυτό όντως το λένε

τα επόμενα μαθήματα. Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει ότι αυτή είναι μόνο η εμπειρία μας. Η πραγματικότητα είναι ότι το Άγιο Πνεύμα βλέπει μόνο μία πιθανή επιλογή: την αλήθεια ή την ψευδαίσθηση · η οποία, φυσικά, δεν είναι πραγματική επιλογή.

Καθώς περνάμε την ημέρα μας, αντιμέτωποι με διάφορες αποφάσεις που όλοι πρέπει να πάρουμε, οι οποίες φαίνονται σημαντικές ή ασήμαντες - το μόνο θέμα που πρέπει να προσέξουμε είναι ποιον δάσκαλο θα επιλέξουμε. Αν η επιλογή μας είναι το Άγιο Πνεύμα, θα γνωρίζουμε αυτόματα ποιο είναι το πιο στοργικό πράγμα που πρέπει να κάνουμε σε κάθε περίπτωση. Ωστόσο, όταν προσηλωνόμαστε στο να ζητούμε από το Άγιο Πνεύμα συγκεκριμένες συμβουλές, θα «ακούμε» συγκεκριμένες συμβουλές. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε ξεχάσει το μάθημά μας, και έτσι θα πρέπει να ζητάμε τη βοήθειά Του κάθε φορά που βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα πρόβλημα ή με ένα πλάνο που χρειάζεται να κάνουμε. Όπως μας λέει ο Ιησούς στο τέλος του εγχειρίδιου, το να ζούμε έτσι δεν είναι πρακτικό, «και αυτά τα μαθήματα ενδιαφέρονται κυρίως για ό,τι είναι πρακτικό» (Εγγ-29.5:4-7).

Ο Ιησούς μας ζητά να έχουμε επίγνωση της παρουσίας του όσο το δυνατόν συχνότερα, όχι μόνο να τον ρωτάμε συγκεκριμένα τι να κάνουμε, αλλά απλώς να τον *σκεφτόμαστε*. Θα πρέπει να το κάνουμε αυτό ιδιαίτερα όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να έχουμε εγωικές σκέψεις - άγχος, ανησυχίες και πιο συγκεκριμένα, όταν νομίζουμε ότι έχουμε να κάνουμε μια σημαντική επιλογή εδώ. Αν έχουμε αυτή την ψευδαίσθηση, έχουμε ήδη επιλέξει μόνοι μας, και *θα κάνουμε λάθος*. Ο κόσμος δεν προσφέρει καμία σημαντική επιλογή, γιατί το νόημα μπορεί να βρεθεί μόνο μέσα στο νου μας - στην απόφαση μεταξύ του εγώ και του Αγίου Πνεύματος.

Έτσι αργά, σταδιακά και προσεκτικά οδηγούμαστε να σκεφτόμαστε τον Ιησού όσο πιο συχνά μπορούμε όλη την ημέρα. Αυτό σημαίνει να επαγρυπνούμε παρακολουθώντας τις σκέψεις μας σχετικά με το πόσο συχνά *δεν* τον σκεφτόμαστε, πόσο συχνά *δεν θέλουμε* να τον σκεφτούμε και πόσο συχνά θέλουμε να κάνουμε πράγματα μόνοι μας, χωρίς να ζητήσουμε βοήθεια. Η επιθυμία μας να διατηρήσουμε την ιδιαιτερότητά μας, μας αναγκάζει να αποφύγουμε τη βοήθεια που θα την αναιρούσε, όμως στον ορθό νου μας συγχωρούμε τους εαυτούς μας που ξεχάσαμε αυτό που πραγματικά θέλουμε. Αυτή η ευγενική και συγχωρητική υπενθύμιση της μίας επιλογής που πρέπει να κάνουμε είναι το πνεύμα αυτής της συζήτησης, και είναι ο λόγος που ο Ιησούς μας λέει επανειλημμένα ότι η διδασκαλία του είναι απλή. Παρεμπιπτόντως, αυτή η απλότητα είναι το θέμα της ενότητας «Κανόνες για Αποφάσεις», αυτού του τόσο σημαντικού πρώτου τμήματος του κεφαλαίου 30 στο κείμενο (Κ-30.1).

Ο Ιησούς προχωρά τώρα με τις συγκεκριμένες οδηγίες για την ημέρα, που αποσκοπούν στο να μας ενθαρρύνουν στην εξάσκησή μας να θυμόμαστε:

(6) Σήμερα, λοιπόν, ας ασκηθούμε με αυτές τις σκέψεις:

Ας μην ξεχνώ την λειτουργία μου.

Ας μην προσπαθώ να αντικαταστήσω την λειτουργία που μου έχει δώσει ο Θεός με μία δική μου.

Ας συγχωρώ και ας είμαι χαρούμενος.

Αφιέρωσε τουλάχιστον δέκα με δεκαπέντε λεπτά σήμερα αναλογιζόμενος αυτό με κλειστά τα μάτια. Σχετικές σκέψεις θα έρθουν να σε βοηθήσουν, αν θυμάσαι την ζωτική σημασία που έχει η λειτουργία σου για σένα και για τον κόσμο.

Αυτή η καταληκτική φράση είναι φυσικά το κλειδί. Θα θυμηθούμε τη λειτουργία μας να συγχωρούμε όταν αναγνωρίσουμε τη σημασία της για τους εαυτούς μας και επομένως για την Υιότητα.

Στη συνέχεια, ο Ιησούς μας λέει ότι *αυτός* γνωρίζει πολύ καλά την αντίστασή μας:

(7) Στις συχνές εφαρμογές της σημερινής ιδέας κατά την διάρκεια της ημέρας, αφιέρωσε αρκετά λεπτά για ν' ανακεφαλαιώσεις αυτές τις σκέψεις, και έπειτα σκέψου γύρω από αυτές μόνο και για τίποτα άλλο. Αυτό θα είναι δύσκολο, ειδικά στην αρχή, εφόσον δεν είσαι ειδήμων στην νοητική πειθαρχία που απαιτείται. Ίσως χρειαστεί να επαναλάβεις «Ας μην ξεχνώ την λειτουργία μου» αρκετά συχνά για να σε βοηθήσει να συγκεντρωθείς.

Οι μαθητές πρέπει να είναι προσεκτικοί ώστε να μην υπερεκτιμούν την πρόοδό τους στο πρόγραμμα των μαθημάτων, μπαίνοντας στον πειρασμό να πιστέψουν ότι αυτά τα μαθήματα είναι απλοϊκά, και κατώτερα από την «υψηλή» πνευματική τους κατάσταση. Είναι πολύ καλύτερο να κάνουμε λάθος έχοντας υποτιμήσει την πνευματική μας κατάσταση, αν κάποιος μπορεί να χρησιμοποιήσει μια τέτοια φρικτή φράση. Αυτά τα αρχικά μαθήματα είναι χρήσιμα για να ενσταλάξουν μέσα μας αυτή την ταπεινότητα, τον σύντροφο στο ταξίδι που εξασφαλίζει την επίτευξη του στόχου μας.

Η τελευταία παράγραφος και οι οδηγίες επιστρέφουν στον τρόπο άσκησης με *μάτια κλειστά - μάτια ανοικτά*, υπενθυμίζοντάς μας ότι δεν υπάρχει πραγματική διαφορά ανάμεσα στον εξωτερικό κόσμο των σωμάτων που αντιλαμβανόμαστε και τον εσωτερικό κόσμο των σκέψεών μας:

(8) Χρειάζονται δύο μορφές πιο σύντομων περιόδων άσκησης. Κάποιες φορές, κάνε τις ασκήσεις με τα μάτια σου κλειστά, προσπαθώντας να συγκεντρωθείς στις σκέψεις που χρησιμοποιείς. Άλλες φορές, κράτησε τα μάτια σου ανοιχτά ανακεφαλαιώνοντας τις σκέψεις, και έπειτα κοίταξε αργά και μη επιλεκτικά γύρω σου, λέγοντας στον εαυτό σου:

Αυτός είναι ο κόσμος που είναι η λειτουργία μου να σώσω.

Αναγνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στο να ασκούμε με τα μάτια ανοιχτά ή κλειστά, εκφράζει την αναγνώρισή μας ότι ο κόσμος, που η λειτουργία μας είναι να σώσουμε, βρίσκεται στο νου.

ΜΑΘΗΜΑ 65

Η μόνη μου λειτουργία είναι αυτή που μου έδωσε ο Θεός.

Κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι έχουμε μια λειτουργία διαφορετική από τη συγχώρεση, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι αυτό έχει σχέση με κάποια άμυνα. Πολλές από τις λειτουργίες που πιστεύουμε ότι έχουμε φαίνονται πολύ σημαντικές: να σώσω τον κόσμο, την οικογένεια, τους φίλους ή την εργασία, να είμαι δάσκαλος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* κλπ. Όποια και αν είναι η μορφή που έχει, δεν είναι η λειτουργία μας και ο Θεός δεν την έδωσε σε μας. Όπως έχουμε ήδη συζητήσει, ο Θεός δεν γνωρίζει ιδιαιτερότητες και η λειτουργία που μου «έδωσε» είναι

απλά να θυμηθώ ποιος είμαι ως Υιός Του. Αυτό η συγχώρεση το καθιστά δυνατό, κι αυτό είναι το θέμα του μαθήματος.

(1:1-2) Η σημερινή ιδέα επιβεβαιώνει την αφοσίωσή σου στην σωτηρία. Ακόμα σου υπενθυμίζει ότι δεν έχεις άλλη λειτουργία από αυτή.

Θυμηθείτε, σωτηρία σημαίνει να σωθούμε από τον εσφαλμένο νου μας, από το να πιστεύουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Σωτηρία σημαίνει να αναιρέσουμε την πεποίθηση ότι είμαστε ανεξάρτητα άτομα που ενεργούν μόνα τους, καθιστώντας όλους τους άλλους υπεύθυνους για τη δυστυχία που επιλέξαμε για τον εαυτό μας.

(1:3) Και οι δύο αυτές σκέψεις είναι προφανώς απαραίτητες για μια ολοκληρωτική αφοσίωση.

«Και οι δύο αυτές σκέψεις» σημαίνει ότι έχουμε τη λειτουργία της σωτηρίας, και ότι δεν έχουμε καμία λειτουργία εκτός από αυτή. Αυτό σημαίνει να κοιτάζουμε το θετικό - τη λειτουργία μας να συγχωρούμε - και το αρνητικό - την πεποίθηση ότι έχουμε μια άλλη λειτουργία. Στις προτάσεις που ακολουθούν ο Ιησούς αναλύει ακόμα πιο πολύ την ανάγκη μας να γνωρίζουμε τόσο τις ορθά νοούμενες όσο και τις εσφαλμένα νοούμενες αντιλήψεις της λειτουργίας μας.

(1:4-5) Η σωτηρία δεν μπορεί να είναι ο μόνος στόχος την στιγμή που λατρεύεις και άλλους. Η πλήρης αποδοχή της σωτηρίας ως μόνης σου λειτουργίας συμπεριλαμβάνει απαραίτητα δύο φάσεις · την αναγνώριση της σωτηρίας ως λειτουργία σου, και την παραίτηση από όλους τους άλλους στόχους που έχεις επινοήσει για τον εαυτό σου.

Πριν μπορέσουμε να παραιτηθούμε από τους άλλους στόχους, πρέπει πρώτα να τους γνωρίζουμε. Εδώ υπογραμμίζεται η σημασία του να είμαστε ειλικρινείς με τους εαυτούς μας και με τον Ιησού, σχετικά με το ότι αναζητούμε επίμονα τους κρυφούς στόχους της ιδιαιτερότητας του εγώ. Κάποιος μπορεί εδώ να χρησιμοποιήσει αυτή την έκκληση από το κείμενο που γίνεται προς εμάς, που αναφέρεται στο πλαίσιο να ζητήσουμε την βοήθειά του. Είναι μια έκκληση που θα ξανακούσουμε:

Παρατήρησε προσεκτικά και δες τι είναι αυτό που ζητάς πραγματικά. Να είσαι απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό σου σε αυτό, διότι δεν πρέπει να κρύβουμε τίποτα ο ένας από τον άλλο. (Κ-4.III.8:1-2)

... Ψάξε ειλικρινά για αυτό που έχεις κάνει και ανάλογα και γι' αυτό που δεν έκανες, και έπειτα άλλαξε το νου σου ώστε να σκέφτεται μαζί με το Νου του Θεού. Αυτό μπορεί να σου φαίνεται δύσκολο να το κάνεις, αλλά είναι πολύ πιο εύκολο από το να προσπαθείς να σκεφτείς εναντίον του. (Κ-4.IV.2:4-5)

Για να το πούμε με άλλο τρόπο: Λέγοντας «ναι» στην αληθινή λειτουργία μας, λέμε «όχι» στις ψεύτικες. Στο κείμενο στην ενότητα «Η Τελευταία Αναπάντητη Ερώτηση», ο Ιησούς λέει ότι για να απαντήσουμε «ναι» (στο τελευταίο από τα τέσσερα ερωτήματα που θέτει) είναι να πούμε «όχι στο όχι» (Κ-21.VII.12). Πρέπει πρώτα να εξετάσουμε την άρνηση της αλήθειας του εγώ - «το όχι» - και στη συνέχεια να πούμε ότι δεν το θέλουμε πια - «όχι στο όχι». Όπως ο ίδιος λέει νωρίτερα στο κείμενο, με λόγια που θα γίνουν όλο και πιο οικεία σε μας:

... Άρα το έργο του εργάτη των θαυμάτων είναι να αρνηθεί την άρνηση της αλήθειας. (Κ-12.II.1:5)

Αυτό προϋποθέτει να συνειδητοποιήσουμε τόσο τους προφανείς όσο και τους ανεπαίσθητους τρόπους, με τους οποίους έχουμε καθιερώσει αυτό που εμείς θεωρούμε ως λειτουργία μας στη ζωή: το σκοπό για τον οποίο ήρθαμε. Πιστεύουμε μέσα στην μεγαλομανία μας ότι γεννηθήκαμε για κάποιο ευγενικό σκοπό. Δεν είναι αλήθεια! Είμαστε εδώ για να αναιρέσουμε τον ποταπό σκοπό για τον οποίο μας έφερε εδώ το εγώ: να κατηγορούμε τους άλλους για την αμαρτία μας, που μας

απελευθερώνει από κάθε ευθύνη για το πώς αισθανόμαστε. Η αναίρεση αυτού του σκοπού - το νόημα της συγχώρεσης - είναι η λειτουργία μας, και τίποτα άλλο.

(2:1) Αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορείς ν' αναλάβεις την δικαιωματική σου θέση ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου.

Στην αρχή της τελευταίας ενότητας του κειμένου, «Επέλεξε Άλλη μια Φορά», ο Ιησούς μας ζητά να επιλέξουμε αν θα πάρουμε τη θέση μας ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου ή αν θα παραμείνουμε στην κόλαση, κρατώντας εκεί τους αδελφούς μας (Κ-31.VIII.1:5). Μας θυμίζει αυτή τη σημαντική δήλωση, όπως ένας συνθέτης παραθέτει τα σημαντικά θέματα από τα προηγούμενα μέρη μιας συμφωνίας.

(2:2-3) Αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορείς να πεις και να το εννοείς, «Η μόνη μου λειτουργία είναι αυτή που μου έδωσε ο Θεός». Αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορείς να βρεις ειρήνη του νου.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το *ο μόνος* είναι ένας ισχυρός προσδιορισμός. Ο Ιησούς τον χρησιμοποιεί αρκετά συχνά στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και εδώ τον χρησιμοποιεί σε διαδοχικές δηλώσεις. Δεν έχουμε άλλη λειτουργία εκτός από τη συγχώρεση και ο *μόνος* τρόπος να βρούμε την ειρήνη του νου είναι να εκπληρώσουμε αυτή τη λειτουργία, δηλαδή να αναιρέσουμε τις ψευδείς λειτουργίες του εγώ μας. Αυτές πάντοτε περιλαμβάνουν τα σώματά μας να κάνουν κάτι στον κόσμο, καθιστώντας με αυτόν τον τρόπο πραγματική την χωρίς νου κατάσταση στην εμπειρία μας και στην πίστη μας. Ένα απόσπασμα από το εγχειρίδιο για δασκάλους στο πλαίσιο του θυμού, περιγράφει αυτή τη διαδικασία της επίτευξης της ειρήνης μέσω της συγχώρεσης - ο θυμός κατευθύνεται από το ένα σώμα στο άλλο, ενισχύοντας την χωρίς νου κατάσταση · ενώ η συγχώρεση μας επιστρέφει στο νου μας και στην ειρήνη του Θεού:

... Η ειρήνη του Θεού δεν μπορεί να έρθει ποτέ εκεί που βρίσκεται ο θυμός, διότι ο θυμός αρνείται ότι υπάρχει ειρήνη. Όποιος βλέπει τον θυμό ως δικαιολογημένο με οποιοδήποτε τρόπο, ή σε οποιαδήποτε περίπτωση διακηρύσσει ότι η ειρήνη δεν έχει νόημα, και πιστεύει ότι είναι αδύνατον να υπάρχει. Με αυτή την προϋπόθεση, η ειρήνη δεν μπορεί να βρεθεί. Επομένως, η συγχώρεση είναι η αναγκαία προϋπόθεση για να βρεις την ειρήνη του Θεού. Επί πλέον, όταν υπάρχει η συγχώρεση πρέπει να υπάρχει και η ειρήνη. (Εγχ-20.3:3-7)

Το να επιλέξουμε εναντίον του θυμού μας ή οποιασδήποτε άλλης έκφρασης του εγωικού συστήματος σκέψης, είναι ο *μόνος* τρόπος να έχουμε επίγνωση της αλήθειας του Αγίου Πνεύματος, που βρίσκεται πέρα από την αμυντική κάλυψη του εγώ.

(3:1-3) Σήμερα, και για κάποιες από τις επόμενες μέρες, αφιέρωσε δέκα ή δεκαπέντε λεπτά για μια πιο ουσιαστική περίοδο πρακτικής, κατά την οποία να προσπαθείς να κατανοήσεις και ν' αποδεχτείς αυτό που σημαίνει πραγματικά η σημερινή ιδέα. Η σημερινή ιδέα σου προσφέρει την διαφυγή από όλες τις δυσκολίες που αντιλαμβάνεσαι. Τοποθετεί το κλειδί στην πόρτα της ειρήνης, την οποία είχες κλείσει για τον εαυτό σου, με τα ίδια σου τα χέρια.

Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τις δυσκολίες μας μέχρι να τις αντιληφθούμε. Η φράση «οι δυσκολίες που αντιλαμβάνεσαι» σημαίνει ότι πιστεύουμε ότι τις έχουμε, παρόλο που δεν είναι πραγματικές. Έτσι, δεν μπορούμε να τις αφήσουμε να φύγουν πριν αποκτήσουμε επίγνωση του εγωικού συστήματος σκέψης, το οποίο έχουμε συλλάβει σαν ένα τρόπο να το αρνηθούμε στους εαυτούς μας. Αυτή είναι λοιπόν μια επανάληψη της δήλωσης της πρώτης αρχής των θαυμάτων. Το να κοιτάζουμε τις δυσκολίες που αντιλαμβανόμαστε με τον Ιησού, μας δίνει τη δυνατότητα να τις αναγνωρίσουμε σαν ένα προπέτασμα καπνού για το *μοναδικό* πρόβλημα που έχουμε πραγματικά:

την πίστη μας στην πραγματικότητα του διαχωρισμού. Με αυτόν τον τρόπο, οι δυσκολίες που αντιλαμβανόμαστε εξαφανίζονται μέσα στο ένα πρόβλημα, το οποίο το θαύμα διορθώνει απαλά.

Αργότερα στο Μάθημα 121 ο Ιησούς λέει ότι «η συγχώρεση είναι το κλειδί της ευτυχίας». Το κλειδί για την πόρτα της ευτυχίας είναι στα χέρια μας. Δεν είναι στα χέρια του Ιησού ή του Θεού, ούτε στα χέρια των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, πόσο μάλλον σε οποιονδήποτε άλλο. *Είναι στα χέρια μας*, γιατί μόνο εμείς έχουμε τη δύναμη να ανοίξουμε την πόρτα ή να την κρατήσουμε κλειστή - τη δύναμη να κρατάμε κλειστό το νου μας στην αλήθεια ή στα ψέματα του εγώ. Εμείς είμαστε αυτοί που έκλεισαν την πόρτα στο Άγιο Πνεύμα · επομένως, είμαστε οι μόνοι που μπορούν να την ανοίξουν. Το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται στην άλλη πλευρά της πόρτας, αλλά Αυτό δεν μπορεί να κάνει την επιλογή για μας.

Τέλος, η μεγαλύτερη περίοδος πρακτικής, που συνεχίζει να μας προτείνει ο Ιησούς, εκφράζει την επιθυμία του να συλλογίζομαστε όλο και πιο σοβαρά τις ιδέες που μας παρουσιάζει. Αυτό είναι παρόμοιο με την εντολή του προς την Helen και τον Bill κατά την αρχική περίοδο της γραφής των *Μαθημάτων* να «μελετούν αυτές τις σημειώσεις».*

(3:4) Σου δίνει την απάντηση σε όλες τις αναζητήσεις που έχεις κάνει από τότε που άρχισε ο χρόνος.

Όταν ο Ιησούς λέει ότι «που έχεις κάνει από τότε που άρχισε ο χρόνος», δεν αναφέρεται στον ατομικό εαυτό που νομίζετε ότι είστε, αλλά στον συλλογικό Υιό του Θεού. Αυτά τα οποία αναζητούσαμε - περιλαμβάνοντας όλα τα επίπεδα ύπαρξης - είναι η ευτυχία, η ειρήνη και η απουσία πόνου. Περιττό να πούμε ότι αποτύχαμε οικτρά. Πράγματι, φαίνεται αυτές τις μέρες να υπάρχει ακόμα περισσότερη δυστυχία σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη εποχή στην ιστορία. Αυτή η αντίληψη είναι μια ψευδαίσθηση, αφού δεν υπάρχει ιεραρχία στον απατηλό κόσμο του χρόνου και του χώρου · όμως σίγουρα αυτό φαίνεται να συμβαίνει. Φαίνεται να αρνούμαστε λιγότερο τα εγώ μας και ότι οι άμυνές μας έχουν γίνει λιγότερο αποτελεσματικές και έτσι ψάχνουμε, ψάχνουμε και αναζητούμε λύσεις για τον πόνο μας. Αναζητούμε αλλά δεν βρίσκουμε τίποτα γιατί ψάχνουμε σε λάθος μέρος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι επιτακτική ανάγκη να θυμόμαστε ότι η συγχώρεση συμβαίνει στο νου, όχι οπουδήποτε αλλού. Αυτή εκφράζει την επιλογή μας να απελευθερωθούμε από το εγώ, επιλέγοντας τον Ιησού ως δάσκαλο μας αντί για αυτό.

Από τη στιγμή που επιλέξουμε σωστά, ο νέος μας δάσκαλος μας βοηθά να κατανοήσουμε ότι η έρευνά μας ήταν μάταιη, καθώς επιζητούσαμε επίμονα την αλήθεια και την ευτυχία εκεί όπου δεν μπορούν να βρεθούν. Όπως ο Ιησούς μας λέει κοντά στο τέλος του κειμένου:

Η πραγματική επιλογή δεν είναι ψευδαίσθηση. Αλλά ο κόσμος δεν έχει να προσφέρει καμία. Όλοι οι δρόμοι του δεν οδηγούν παρά στην απογοήτευση, στο τίποτα και στο θάνατο. Δεν υπάρχει επιλογή στις εναλλακτικές του. Μην ζητάς εδώ διαφυγή από τα προβλήματα. Ο κόσμος φτιάχτηκε για να μην μπορεί να υπάρξει διαφυγή από τα προβλήματα. Μην σε ξεγελούν όλα τα διαφορετικά ονόματα που έχουν δοθεί στους δρόμους του. Δεν έχουν παρά μόνο μία κατάληξη... Όλοι τους θα οδηγήσουν στο θάνατο... Μην νομίζεις ότι η ευτυχία βρίσκεται ακολουθώντας έναν δρόμο μακριά από αυτήν. Αυτό δεν έχει κανένα νόημα, και δεν μπορεί να είναι ο τρόπος... για να κατορθώσεις έναν στόχο πρέπει να προχωρήσεις προς την κατεύθυνσή του, όχι μακριά από αυτόν. Και κάθε δρόμος που οδηγεί αλλού δεν θα προάγει την εύρεση του σκοπού... Υπάρχει μια επιλογή που έχεις τη δύναμη να κάνεις όταν έχεις δει τις πραγματικές εναλλακτικές. (Κ-31.IV.2:1-8,11· 7:1-4· 8:1)

(4:1-2) Προσπάθησε, αν είναι δυνατόν, να αναλαμβάνεις τις καθημερινές περιόδους άσκησης περίπου την ίδια ώρα κάθε μέρα. Προσπάθησε, ακόμα, να ορίσεις από πριν αυτή την ώρα, και έπειτα να μείνεις πιστός σε αυτή όσο το δυνατόν περισσότερο.

Όπως ανέφερα, ο Ιησούς δίνει συγκεκριμένες οδηγίες για αυτές τις ασκήσεις, κι εδώ μας λέει να οργανώσουμε κάποια δομή για μας, αν και θα πει αργότερα ότι αυτό δεν θα είναι μια μόνιμη κατάσταση. Τα λόγια του υπονοούν την απείθαρχη φύση του νου μας, που πηγάζει από το φόβο να ξανακερδίσουμε την δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει. Αυτός ο φόβος είναι τόσο μεγάλος, που χωρίς προκαθορισμένες χρονικές περιόδους, εύκολα θα αφήναμε την εξάσκησή μας να διασπαστεί λόγω της περιπλάνησης του γεμάτου φόβο νου, εξασθενίζοντας με αυτόν τον τρόπο την αποτελεσματικότητα του βιβλίου εργασιών στο να μας βοηθήσει να επιλέξουμε ξανά. Χρειαζόμαστε εξωτερική πειθαρχία πριν μπορέσουμε να ενσωματώσουμε τις διδασκαλίες του Ιησού, έτσι ώστε να μάθουμε να σκεφτόμαστε τον ίδιο και το μήνυμά του όσο το δυνατόν συχνότερα.

Αυτή η δομή που επιδιώκουμε να επιβάλουμε στους εαυτούς μας προσφέρει επίσης την υπέροχη ευκαιρία να μάθουμε το μέγεθος της αντίστασής μας, καθώς ξεχνάμε τις εκτεταμένες περιόδους πρακτικής μας και στη συνέχεια προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε ή να αρνηθούμε τον φόβο μας. Θα συζητήσουμε εκτενέστερα αυτή την αντίσταση αργότερα.

(4:3) Ο σκοπός αυτού [η δομή αυτού του είδους] είναι να τακτοποιήσει την ημέρα σου έτσι ώστε να αφιερώνεις χρόνο για τον Θεό, όπως και για όλους τους άλλους ασήμαντους καθημερινούς στόχους που επιδιώκεις.

Ο Ιησούς δεν μας λέει να εγκαταλείψουμε τους «ασήμαντους σκοπούς και στόχους» μας, αλλά λέει αντ' αυτού: «Μπορείτε να τους έχετε, αλλά δώστε μου λίγο χρόνο και εγώ θα σας βοηθήσω να δομήσετε την ημέρα σας. Θα αφιερώσετε δέκα λεπτά τώρα · δέκα λεπτά μετά · είκοσι λεπτά αργότερα. Ρυθμίστε τη δομή έτσι ώστε να μην χρειαστεί να εγκαταλείψετε αυτά που θέλετε, αλλά επίσης να αφήσετε λίγο χώρο κατά τη διάρκεια της ημέρας για να με σκέφτεστε, και επιτρέψτε μου να τον περάσω μαζί σας». Τελικά, δεν ζητά πολλά. Ο Ιησούς δίνει με αυτόν τον τρόπο ένα παράδειγμα για το πώς πρέπει να είμαστε ο ένας με τον άλλο και με τους εαυτούς μας: σαφείς και σταθεροί, ωστόσο ευγενικοί και υπομονετικοί. Η αλήθεια δεν μας επιτίθεται, αλλά απλώς μας θυμίζει - μέσα στο πλαίσιο της ψευδούς ζωής και των αξιών μας - το μόνο σημαντικό για μας. Θυμηθείτε και πάλι αυτή την πολύ σημαντική ιδέα από το κείμενο: Το Άγιο Πνεύμα δεν μας στερεί από τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, απλώς τις μεταμορφώνει (Κ-17.IV.2:3).

(4:4) Αυτό είναι μέρος της μακροπρόθεσμης εκπαίδευσης πειθαρχίας που χρειάζεται ο νους σου, έτσι ώστε το Άγιο Πνεύμα να μπορεί να τον χρησιμοποιήσει με συνέπεια για τον σκοπό που μοιράζεται μαζί σου.

Επανειλημμένα ο Ιησούς μας λέει ότι αυτό είναι μια διαδικασία · ένα μακροπρόθεσμο πρόγραμμα, το οποίο θα γίνει αργότερα λιγότερο αυστηρό. Προς το παρόν ωστόσο, η δομή αυτή είναι εξαιρετικά σημαντική. Η σκέψη ότι δεν χρειάζεστε την δομή, εκφράζει την αλαζονεία του εγώ.

(5) Για τις μεγαλύτερες περιόδους άσκησης, άρχισε επαναλαμβάνοντας την ιδέα της ημέρας. Έπειτα κλείσε τα μάτια σου, επανάλαβε την ιδέα από μέσα σου για άλλη μια φορά, και παρατήρησε το νου σου προσεκτικά για να πιάσεις όποιες σκέψεις περνούν από αυτόν. Στην αρχή, μην κάνεις καμιά προσπάθεια να συγκεντρωθείς μόνο σε σκέψεις σχετικές με την σημερινή ιδέα. Καλύτερα, προσπάθησε να ξεσκεπάσεις κάθε σκέψη που προσπαθεί να παρεμβληθεί. Παρατήρησε την κάθε μία έτσι όπως έρχεται σε σένα, όσο γίνεται με λιγότερη έγνοια και εμπλοκή, αφήνοντας την κάθε μία να φύγει λέγοντας στον εαυτό σου:

Αυτή η σκέψη αντανακλά ένα στόχο που με εμποδίζει να δεχτώ την μόνη μου λειτουργία.

Ο Ιησούς μας λέει ότι αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στις σκέψεις του εγώ, γιατί αυτές είναι που παρεμβάλλουν και δεν θυμόμαστε την ιδέα της ημέρας. Επικεντρωνόμαστε στην προσεκτική παρακολούθηση, γιατί αυτές οι σκέψεις είναι το πρόβλημα. Η έμφαση που δίνεται στην διερεύνηση του νου εδώ θυμίζει τα προηγούμενα μαθήματα, και στην πραγματικότητα, είναι μια εξάσκηση που θα πρέπει να μας συνοδεύει για πολύ καιρό. Μόνο παρατηρώντας αυτές τις σκέψεις μπορούμε πραγματικά να τις παραδώσουμε στην αγάπη του Ιησού για αναίρεση - *τη μοναδική μας λειτουργία* - κι έτσι να αφαιρέσουμε τα εμπόδια για να αποδεχθούμε την αληθινή μας Ταυτότητα. Σημειώστε επίσης ότι η παρατήρηση των σκέψεων πρέπει να γίνεται όσο το δυνατόν χωρίς ανησυχία, ενοχή ή κρίση. Αυτό μας βοηθά να μην δώσουμε σ' αυτές τις σκέψεις τη δύναμη που θα ήθελε το εγώ να πιστεύουμε ότι έχουν.

(6:1-2) Έπειτα από κάποιο διάστημα, θα είναι πιο δύσκολο να βρεθούν σκέψεις που παρεμβάλλονται. Προσπάθησε, όμως, να συνεχίσεις για ένα λεπτό ακόμα περίπου, προσπαθώντας να πιάσεις μερικές από τις άσκοπες σκέψεις που διέφυγαν από την προσοχή σου προηγουμένως, αλλά μην πιέζεσαι ούτε να κάνεις υπερβολική προσπάθεια γι' αυτό.

Ο Ιησούς θέλει να δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτές τις άσκοπες σκέψεις, ακόμα και αν είναι φευγαλέες. Αυτό που είναι σημαντικό εδώ, είναι η επιθυμία μας να τις βρούμε, γιατί αυτό αντικατοπτρίζει όπως μας λέει στο κείμενο, τη μικρή προθυμία που είναι το μόνο που το Άγιο Πνεύμα ζητά για τη θεραπεία μας (π.χ. Κ-18.ΙV,V).

Τώρα ακολουθεί κάτι πολύ σημαντικό:

(6:3-4) Έπειτα πες στον εαυτό σου:

Πάνω σε αυτό το άγραφο χαρτί, ας γραφτεί για μένα η αληθινή μου λειτουργία.

Η δουλειά μας είναι να καθαρίσουμε τον νου μας, το θέμα με τη μεγαλύτερη βαρύτητα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Ο νους μας είναι γεμάτος με σκέψεις διαχωρισμού, αμαρτίας, επίθεσης, ταλαιπωρίας, ευχαρίστησης, ιδιαιτερότητας, αλαζονείας και θανάτου. Αυτό το δυσδιάκριτο χάος παρεμποδίζει τη διαυγή έκφραση της Επανόρθωσης στο νου μας. Καθαρίζουμε το νου μας με το να δώσουμε ιδιαίτερη και μη επικριτική προσοχή στις ασήμαντες σκέψεις, συνειδητοποιώντας ότι τις έχουμε επιλέξει σαν μέσον για να αποφύγουμε την αγάπη του Ιησού. Η λειτουργία μας είναι να επιλέξουμε να αφαιρέσουμε το χάος · και η αγάπη στη συνέχεια θα λάμψει από μόνη της.

(6:5) Δεν χρειάζεται να χρησιμοποιήσεις αυτά ακριβώς τα λόγια, αλλά προσπάθησε να έχεις την αίσθηση της προθυμίας να αφήσεις να αντικατασταθούν οι ψευδαισθήσεις σου με την αλήθεια.

Και πάλι, δεν είμαστε εμείς αυτοί που τις αντικαθιστούν · αυτή είναι η δουλειά του Ιησού. Η δική μας δουλειά είναι απλά να παραδώσουμε σ' αυτόν τις ψευδαισθήσεις του εγώ. Έτσι ο Ιησούς μας καλεί να είμαστε πρόθυμοι για να αντικαταστήσουμε τις «ψευδαισθήσεις μας» με την αληθινή μας λειτουργία της συγχώρεσης. Είναι αυτή η μικρή προθυμία - το κίνητρο να επιτρέψουμε στο φως να διορθώσει το σκοτάδι των λαθών μας - που πάντα επικαλείται ο Ιησούς.

(7) Στο τέλος, επανάλαβε την σημερινή ιδέα άλλη μια φορά, και αφιέρωσε το υπόλοιπο της περιόδου πρακτικής για να προσπαθήσεις να εσιτιάσεις στην σημασία της για σένα, στην ανακούφιση που θα σου φέρει η αποδοχή της επιλύοντας όλες τις συγκρούσεις σου μια για πάντα, και στο μέγεθος που πραγματικά θέλεις την σωτηρία σου και όχι τις ανόητες ιδέες σου που ισχυρίζονται το αντίθετο.

Προσπαθούμε συνεχώς να επιλύουμε τις συγκρούσεις μας κάνοντας εξωτερικά πράγματα που απαιτούν θυσίες από άλλους, βλέποντας τον κόσμο μας σαν έναν κόσμο αντικρουόμενων

συμφερόντων: τα δικά μας έναντι όλων των άλλων. Η μόνη πραγματική σύγκρουση μέσα στο όνειρο ωστόσο, είναι η σύγκρουση στο νου μας ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Στην πραγματικότητα φυσικά, και αυτό, είναι μια ψευδαίσθηση. Αλλά το μοναδικό μας πρόβλημα είναι αυτή η σύγκρουση: «Θέλω το εγώ ή τον Ιησού ως δάσκαλο μου;»

Ο Ιησούς ζητά την επιθυμία μας για σωτηρία, η οποία δεν έχει σχέση με τις ανόητες πεποιθήσεις μας για το τι είναι. Έτσι, καθώς κάνουμε αυτές τις ασκήσεις, μας προτρέπει να επικεντρωθούμε στους παρανοϊκούς και ανόητους τρόπους με τους οποίους πιστεύουμε ότι θα έρθει η σωτηρία σε μας · αυτό που πιστεύουμε ότι θα μας κάνει ευτυχισμένους, που βρίσκεται σε αντίθεση με αυτό που πραγματικά θα μας κάνει ευτυχισμένους.

Ένα άλλο θέμα, που τέθηκε νωρίτερα και τίθεται ξανά στο επόμενο μάθημα, είναι ότι η λειτουργία μας είναι να είμαστε ευτυχισμένοι. Το πρόβλημα - η αλαζονεία του εγώ - είναι ότι νομίζουμε ότι γνωρίζουμε τι είναι η ευτυχία. Η ταπεινότητα, από την άλλη πλευρά, λέει ότι δεν καταλαβαίνουμε τι θα μας κάνει ευτυχισμένους, αλλά υπάρχει Ένας μέσα μας που γνωρίζει. Έτσι βλέπουμε τις αντίστοιχες ενότητες στο κείμενο - «Η Σύγχυση του Πόνου και της Χαράς» (Κ-7.Χ) και «Η Διαφορά ανάμεσα στην Φυλάκιση και στην Ελευθερία» (Κ-8.ΙΙ) - και τα ακόλουθα αντιπροσωπευτικά αποσπάσματά τους:

Το Άγιο Πνεύμα θα σε κατευθύνει μόνο έτσι ώστε να αποφεύγεις τον πόνο. Σίγουρα κανένας δεν θα είχε αντίρρηση γι' αυτό τον στόχο αν τον αναγνώριζε. Το πρόβλημα δεν είναι το αν ό,τι λέει το Άγιο Πνεύμα είναι αλήθεια, αλλά το αν εσύ θέλεις να ακούσεις τι λέει. Δεν διακρίνεις το οδυνηρό από αυτό που σου φέρνει χαρά, και μάλιστα, έχεις την τάση να τα συγχέεις. Η κύρια λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είναι να σε διδάξει να τα ξεχωρίζεις. Αυτό που φέρνει χαρά σε σένα είναι οδυνηρό για το εγώ, και όσο βρίσκεσαι σε αμφιβολία για το τι είσαι, θα βρίσκεσαι και σε σύγχυση όσον αφορά την χαρά και τον πόνο. (Κ-7.Χ.3:1-6)

Έχουμε πει ότι το Άγιο Πνεύμα σε διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στον πόνο και την χαρά. Αυτό είναι το ίδιο με το να λέγαμε ότι σου διδάσκει την διαφορά ανάμεσα στην φυλάκιση και την ελευθερία. Δεν μπορείς να κάνεις αυτή την διάκριση χωρίς Αυτό διότι έχεις διδάξει στον εαυτό σου ότι η φυλάκιση είναι ελευθερία. Πιστεύοντας ότι αυτά είναι το ίδιο, πώς μπορείς να τα ξεχωρίσεις; Μπορείς να ζητήσεις από το κομμάτι του νου σου που σε δίδαξε να πιστεύεις ότι είναι τα ίδια, να σε διδάξει ότι είναι και διαφορετικά; (Κ-8.ΙΙ.5)

(8) Στις συντομότερες περιόδους πρακτικής, τις οποίες θα πρέπει να αναλαμβάνεις τουλάχιστον μία φορά κάθε ώρα, χρησιμοποίησε αυτή την μορφή για την εφαρμογή της σημερινής ιδέας:

Η μοναδική μου λειτουργία είναι αυτή που μου έδωσε ο Θεός. Δεν θέλω καμία άλλη και δεν έχω καμία άλλη εκτός από αυτή.

Μερικές φορές κλείνε τα μάτια σου καθώς ασκείσαι σε αυτό, και μερικές φορές κράτησε τα μάτια σου ανοιχτά και κοίτα γύρω σου. Αυτό που βλέπεις τώρα είναι που θ' αλλάξει ολοκληρωτικά όταν αποδεχτείς εντελώς την σημερινή ιδέα.

Άλλη μια φορά, βλέπουμε την έμφαση που δίνεται στο να εξασκούμαστε με τα μάτια κλειστά και τα μάτια ανοιχτά, που εκφράζει ότι οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους: οι σκέψεις μας (κλειστά μάτια) παραμένουν μέσα, παρά τις προσπάθειες της προβολής του εγώ να τις αντιληφθούμε έξω (ανοιχτά μάτια). Γι' αυτό οι αντιλήψεις μας θα αλλάξουν τελείως όταν αλλάξουμε τον τρόπο σκέψης μας.

* Δείτε το *Absence from Felicity: Η ιστορία της Helen Schucman και της γραφής των Μαθημάτων Θαυμάτων*, σελ. 251-252.

ΜΑΘΗΜΑ 66

Η ευτυχία μου και η λειτουργία μου είναι ένα.

Αυτό το μάθημα συνεχίζει το θέμα της ευτυχίας μας και της λειτουργίας μας, επεξηγώντας την ενότητά τους. Ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε να είμαστε ευτυχισμένοι είναι να επιτρέψουμε τον Ιησού να είναι ο δάσκαλός μας. Η απόφαση αυτή εκφράζει τη δική μας λειτουργία της συγχώρεσης. Οτιδήποτε άλλο δεν θα μας φέρει ευτυχία γιατί δεν θα διαρκέσει.

(1) Σίγουρα θα έχεις παρατηρήσει κάποια έμφαση που δίνεται στα τελευταία μαθήματα στη σχέση ανάμεσα στην εκπλήρωση της λειτουργίας σου και στην επίτευξη της ευτυχίας. Αυτό γίνεται διότι δεν βλέπεις πραγματικά την σχέση. Και όμως υπάρχει κάτι περισσότερο από κάποια σχέση ανάμεσα σε αυτά τα δύο · είναι τα ίδια. Οι μορφές τους είναι διαφορετικές, αλλά το περιεχόμενό τους είναι εξ ολοκλήρου ένα.

Ένας άλλος τρόπος να το πούμε αυτό είναι ότι το να εκπληρώσουμε την λειτουργία μας είναι η αιτία, και η ευτυχία μας είναι το αποτέλεσμα. Όταν συγχωρούμε τις σκέψεις μας που έχουν σχέση με την ενοχή, το μίσος και τον πόνο, αυτό που παραμένει είναι η ευτυχία, γιατί η αιτία και το αποτέλεσμα είναι ένα. Το θέμα της ενιαιότητας εκφράζεται σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και είναι το χαρακτηριστικό του Ουρανού καθώς και του διαχωρισμένου νου. Έτσι η αιτία και το αποτέλεσμα, οι ιδέες και η πηγή, το εσωτερικό και το εξωτερικό - είναι όλα ένα. Η αιτία και το αποτέλεσμα δεν είναι διαχωρισμένα · *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους* · τα αποτελέσματα δεν αφήνουν την αιτία τους. Άλλη μια φορά, η αποδοχή της λειτουργίας μας είναι η αιτία, και το αποτέλεσμά της είναι η ευτυχία μας. Στην πραγματικότητα αυτά είναι ένα και αδιαχώριστα.

(2:1) Το εγώ βρίσκεται σε συνεχή μάχη με τον Άγιο Πνεύμα για το βασικό ερώτημα για το ποια είναι η λειτουργία σου.

Για το εγώ, η λειτουργία μας είναι να επιβιώσουμε. Αυτό επιτυγχάνεται με το να προβάλουμε την ευθύνη για τον διαχωρισμό σε όλους τους άλλους, εξασφαλίζοντας έτσι ότι ποτέ δεν θα επιστρέψουμε στην πηγή του: την απόφαση που πήρε ο νους υπέρ του εγώ. Περιττό να πούμε ότι πρόκειται για μια μονόδρομη μάχη, αφού το Άγιο Πνεύμα δεν γνωρίζει τίποτα για τις ψευδαισθήσεις του εγώ, εκτός από το ότι έχουμε επιλέξει να ταυτιστούμε μ' αυτές. Επειδή χρειάζονται δύο για να διεξαχθεί ένας πόλεμος, το γεγονός ότι το Άγιο Πνεύμα, για να μην πούμε ο Ίδιος ο Θεός, δεν εμπλέκεται με οποιονδήποτε τρόπο με το εγώ, διασφαλίζει ότι δεν υπάρχει πόλεμος. Αυτή η μη μαχητικότητα, γνωστή και ως έλλειψη άμυνας, είναι η ουσία της Επανόρθωσης. Ο διαχωρισμός, η πηγή του πολέμου του εγώ κατά του Θεού, δεν συνέβη ποτέ επειδή ο Θεός δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτό. Μια ψευδαίσθηση που δεν αναγνωρίζεται παραμένει ψευδαίσθηση. Ωστόσο, όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι μ' αυτή, η ψευδαίσθηση γίνεται πραγματική στην δική μας *πεποίθηση* και έτσι το δικό μας όνειρο του διαχωρισμού γίνεται πραγματικό για μας. Επιλέγοντας την Επανόρθωση αυτή η τρέλα αναιρείται, επαναφέροντας στην επίγνωσή μας την αλήθεια της Ταυτότητάς μας ως Χριστός.

(2:2) Το ίδιο μάχεται με το Άγιο Πνεύμα για το τι είναι η ευτυχία σου.

Για το εγώ είναι ευτυχία όταν σκοτώνουμε. Πράγματι, το σύνθημά του είναι σκότωσε ή θα σκοτωθείς. Ευτυχία είναι όταν παίρνουμε αυτό που θέλουμε, το οποίο συμβαίνει σε βάρος κάποιου άλλου: εγώ κερδίζω, εσύ χάνεις. Αυτό είναι ευτυχία! Ρωτήστε τα μέλη μιας αθλητικής ομάδας που κερδίζει ένα μεγάλο παιχνίδι. Οι παίκτες είναι χαρούμενοι επειδή η άλλη ομάδα έχασε, και δεν θα ήταν χαρούμενοι αν η άλλη ομάδα είχε κερδίσει. Τα αθλήματα έτσι είναι σχεδιασμένα, ώστε να μην υπάρχουν δύο νικητές. Αυτό που κάνουμε σε ένα αθλητικό στάδιο ως συμμετέχοντες (ή στο γήπεδο ως οπαδοί) με έναν φαινομενικά καλοπροαίρετο τρόπο, αντικατοπτρίζει την υποβόσκουσα μοχθηρία του εγωικού συστήματος σκέψης ή ο ένας ή ο άλλος. Ωστόσο σε όλα αυτά το Άγιο Πνεύμα απαντά ευγενικά:

... Παίρνεις την ερμηνεία για αλήθεια. Και κάνεις λάθος. Όμως ένα λάθος δεν είναι αμαρτία, ούτε η πραγματικότητα έχει χάσει το θρόνο της από τα δικά σου λάθη. Ο Θεός βασιλεύει για πάντα, και οι νόμοι Του επικρατούν πάνω σε σένα και τον κόσμο. Η Αγάπη Του παραμένει το μόνο πράγμα που υπάρχει. Ο φόβος είναι ψευδαίσθηση, διότι είσαι σαν Αυτόν. (Εγχ-18.3:7-12)

Αποδεχόμενοι αυτήν την Αγάπη βρίσκουμε τη αληθινή μας ευτυχία.

(2:3-6) Αυτή δεν είναι μια αμφίδρομη μάχη. Το εγώ επιτίθεται και το Άγιο Πνεύμα δεν ανταποκρίνεται. Αυτό γνωρίζει ποια είναι η λειτουργία σου. Γνωρίζει ότι είναι η ευτυχία σου.

Το Άγιο Πνεύμα δεν ανταποκρίνεται επειδή γι' Αυτό δεν υπάρχει κάτι στο οποίο να ανταποκριθεί. Πώς θα μπορούσε Αυτό, η αντανάκλαση της αλήθειας στο νου μας, να ανταποκριθεί σε μια ψευδαίσθηση; Αν το έκανε, η ψευδαίσθηση θα γινόταν πραγματική. Όπως εξηγεί ο Ιησούς στο κείμενο (Κ-5.ΙΙ.7:1-5), ένα απόσπασμα στο οποίο θα επιστρέφουμε συχνά, το μόνο που κάνει το Άγιο Πνεύμα είναι να υπενθυμίζει. Δεν επιβάλλει, δεν διατάζει, ούτε απαιτεί. Δεν κάνει τίποτα, μόνο απλά μας υπενθυμίζει την αλήθεια. Το απόσπασμα συνεχίζει:

... Η Φωνή του Θεού είναι πάντα ήσυχη, διότι μιλά για την ειρήνη. Η ειρήνη είναι ισχυρότερη από τον πόλεμο διότι θεραπεύει. Ο πόλεμος είναι διαίρεση, όχι αύξηση. Κανένας δεν κερδίζει από την διαμάχη. Τι κερδίζει ένας άνθρωπος αν κερδίσει όλο τον κόσμο και χάσει την ψυχή του; Αν ακούς τη λάθος φωνή έχεις χάσει την ψυχή σου. (Κ-5.ΙΙ.7:7-12)

Η ειρήνη του Αγίου Πνεύματος είναι το τέλος της σύγκρουσης, ενώ η «εσφαλμένη φωνή» μας οδηγεί σε πόλεμο, όπου χάνουμε την ψυχή μας. Όμως, χωρίς αντίπαλο, ο φαινομενικός εχθρός παύει να υπάρχει και αυτό που φαίνεται να είναι πεδίο μάχης εξασθενεί «στο τίποτα από το οποίο προήλθε» (Εγχ-13.1:2). Η ψευδαίσθηση των εγωικών επιθέσεων φέρνονται στην αλήθεια του Αγίου Πνεύματος «και η αλήθεια δεν τις είδε» (Εγχ-14.1:10). Συνεπώς αναιρούνται, αφού η φαινομενική τους πραγματικότητα ούτε καν αναγνωρίζεται (από το Άγιο Πνεύμα). Πώς θα μπορούσε λοιπόν να ανταποκριθεί σε αυτές;

Παρ' όλα αυτά, το εγώ προσπαθεί συνεχώς να κάνει τη σύγκρουση πραγματική. Σε οποιαδήποτε σύγκρουση υπάρχουν δύο αντίπαλες δυνάμεις, εκ των οποίων η μια θα νικήσει και η άλλη θα ηττηθεί. Για το Άγιο Πνεύμα, πάλι, δεν υπάρχει αντίθετη δύναμη. Υπάρχει μόνο ο Θεός, και τίποτα άλλο. Για το Άγιο Πνεύμα επομένως, ο τρόπος που αποφεύγουμε τη σύγκρουση είναι ότι μας υπενθυμίζει πως δεν υπάρχει σύγκρουση · δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα που πρέπει να λυθεί · δεν υπάρχει εχθρός που πρέπει να αντιμετωπιστεί και να ξεπεραστεί. Το γεγονός αυτό και μόνο μας κάνει ευτυχείς.

(3) Σήμερα θα προσπαθήσουμε να προσπεράσουμε αυτήν την εντελώς ανούσια μάχη και να φτάσουμε στην αλήθεια για την λειτουργία μας. Δεν θα καταπιαστούμε με χωρίς νόημα

διαφωνίες ως προς το τι είναι. Δεν θα εμπλακούμε σε προσδιορισμούς για το τι είναι η ευτυχία και το πώς αποκτιέται. Δεν θα κάνουμε το χατίρι στο εγώ ακούγοντας τις επιθέσεις του προς την αλήθεια. Απλά χαϊρόμαστε που μπορούμε να μάθουμε τι είναι η αλήθεια.

Ο τρόπος με τον οποίο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* αναιρούν το εγώ είναι ότι μας βάζουν να το κοιτάξουμε. Δεν απαιτείται τίποτα άλλο. Όταν κοιτάζουμε, συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει τίποτα να δούμε, και έτσι δεν έχει νόημα να ορίσουμε το εγώ ή να διαφωνήσουμε με το σύστημα σκέψης του. Επομένως πηγαίνουμε πέρα από την απατηλή του φύση προς την αλήθεια. Παραθέτω ξανά αυτές τις σημαντικές γραμμές:

Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ψευδαισθήσεις εκτός κι αν τις κοιτάξει, διότι το να μην τις κοιτάξει είναι ο τρόπος που προστατεύονται. Δεν υπάρχει ανάγκη να αποφεύγεις τις ψευδαισθήσεις τρομοκρατημένος, διότι δεν μπορεί να είναι επικίνδυνες. Είμαστε έτοιμοι να κοιτάξουμε από πιο κοντά το σύστημα σκέψης του εγώ διότι μαζί έχουμε το φως που θα το διασκορπίσει... διότι πρέπει να κοιτάξουμε πρώτα αυτό για να μπορέσεις μετά να δεις πιο πέρα από αυτό, εφόσον εσύ το έκανες αληθινό. Θα καταργήσουμε αυτό το σφάλμα ήσυχα μαζί, κι έπειτα θα κοιτάξουμε πέρα από αυτό προς την αλήθεια.

Τι άλλο είναι η θεραπεία εκτός από την απομάκρυνση όλων όσων στέκουν στον δρόμο της γνώσης; Και πώς αλλιώς μπορεί κάποιος να διασκορπίσει τις ψευδαισθήσεις εκτός από να τις δει κατάματα, χωρίς να τις προστατεύει; Μην φοβάσαι, λοιπόν, γιατί αυτό που θα κοιτάξεις είναι η πηγή του φόβου, κι αρχίζεις να μαθαίνεις ότι ο φόβος δεν είναι πραγματικός. (Κ-11.Ν.1:1-3,5-2:3)

Η διαδικασία της συγχώρεσης λοιπόν προϋποθέτει να συνειδητοποιήσουμε ότι το εγώ που πιστεύαμε ότι υπήρχε εκεί δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Αν δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, δεν θα μπορούσε να είναι η αιτία · αν δεν είναι η αιτία, δεν υπάρχει.

Ο Ιησούς μας εκπαιδεύει να δούμε τις ψευδείς λειτουργίες της ιδιαιτερότητας τις οποίες έχουμε κάνει υποκατάστατα της αληθινής λειτουργίας μας, η οποία είναι να συγχωρούμε, και στη συνέχεια να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε. Μας ζητά μόνο να κοιτάξουμε το λάθος, γιατί έτσι η ψευδαίσθηση έρχεται στην αλήθεια, και στην παρουσία του φωτός της, το σκοτάδι του εγώ εξαφανίζεται.

(4) Η μεγαλύτερη περίοδος πρακτικής σήμερα έχει σκοπό να αποδεχτείς το γεγονός ότι όχι μόνο υπάρχει πραγματική σχέση ανάμεσα στην λειτουργία που σου έδωσε ο Θεός και στην ευτυχία σου, αλλά ότι είναι πραγματικά το ίδιο. Ο Θεός σου δίνει μόνο ευτυχία. Επομένως, η λειτουργία που σου έδωσε Αυτός πρέπει να είναι η ευτυχία, παρόλο που μπορεί να φαίνεται κάτι άλλο. Οι σημερινές ασκήσεις είναι μία προσπάθεια να υπερβούμε τις διαφορές στην μορφή, και ν' αναγνωρίσουμε ένα κοινό περιεχόμενο όπου υπάρχει στ' αλήθεια.

Εδώ ο Ιησούς συζητά την κρίσιμη διαφορά μεταξύ του φαινομένου και της πραγματικότητας, όχι σε σχέση με ό,τι αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά, αλλά μέσα από τα δικά μας βιώματα. Συχνά στηριγμένοι σε θρησκευτικές ή πνευματικές παραδόσεις, επίδοξοι πνευματικοί άνθρωποι εμμένουν στην παράλογη πεποίθηση ότι ο Θεός απαιτεί θυσία, και ότι η λειτουργία μας είναι να υποφέρουμε. Ο Ιησούς μιλά γι' αυτήν την παραφροσύνη στο κείμενο στην αρχή του Κεφαλαίου 3, όπου συζητά «την τρομερή παρερμηνεία ότι ο Θεός ο Ίδιος καταδίωξε τον Ίδιο Του τον Υιό για χάρη της σωτηρίας» (Κ-3.1.2:4). Ο ίδιος αναπτύσσει αυτό το σημαντικό θέμα, αναφερόμενος στην εσφαλμένη αντίληψη της σταύρωσης:

... Ο Θεός δεν πιστεύει στην ανταπόδοση. Ο Νους Του δεν δημιουργεί με αυτό τον τρόπο. Δεν κρατά εναντίον σου τις «κακές» σου πράξεις. Είναι ποτέ δυνατόν να τις κρατούσε ενάντια σε μένα; Να είσαι σίγουρος ότι αυτή η υπόθεση είναι εντελώς αδύνατη, και προκύπτει ολοκληρωτικά από

προβολή. Αυτό το είδος σφάλματος είναι υπεύθυνο για μια σειρά από σχετικά σφάλματα, συμπεριλαμβανομένης και της πίστης ότι ο Θεός απέρριψε τον Αδάμ και τον εξεδίωξε από τον Κήπο της Εδέμ. Γι' αυτό πολλές φορές ίσως πιστεύεις ότι σε κατευθύνω λάθος... Η θυσία είναι μια έννοια εντελώς άγνωστη στον Θεό. Προκύπτει αποκλειστικά από τον φόβο, και οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν κακεντρεχείς. (Κ-3.1.3:4-10· 4:1-2)

Αυτή η σκληρότητα δεν κατευθύνεται μόνο προς τους άλλους, αλλά και προς εμάς. Αυτή η οδυνηρή παρερμηνεία ότι ο Θεός απαιτεί θυσίες είναι που ο Ιησούς επιχειρεί να διορθώσει εδώ σ' αυτό το μάθημα: *Η ευτυχία μας και η λειτουργία μας είναι ένα.*

Συνεχίζοντας τη συζήτησή του στην παράγραφο 5, ο Ιησούς μας παρουσιάζει ένα συλλογισμό, μια παραδοσιακή μορφή λογικής στην οποία αποδεικνύεται λογικά ότι ένα επιχείρημα είναι αληθινό:

(5:1-4) Άρχισε τις δεκάλεπτες - δεκαπεντάλεπτες περιόδους άσκησης ανακεφαλαιώνοντας αυτές τις σκέψεις:

Ο Θεός μου δίνει μόνο ευτυχία.

Αυτός μου έχει δώσει την λειτουργία μου.

Άρα η λειτουργία μου πρέπει να είναι η ευτυχία.

Εάν οι προτάσεις 2 και 3 είναι αληθείς, η πρόταση 4 πρέπει επίσης να είναι αληθινή. Επομένως, επειδή η πρώτη προϋπόθεση είναι αληθινή («Ο Θεός μου δίνει μόνο ευτυχία»), όπως είναι και η δεύτερη («Αυτός μου έχει δώσει την λειτουργία μου»), η τελική δήλωση πρέπει να ακολουθεί λογικά («Η λειτουργία μου πρέπει να είναι η ευτυχία»).

Σκοπός του Ιησού στη χρήση αυτού του συλλογισμού είναι να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε πως τίποτα από αυτά που κάνουμε σε αυτόν τον κόσμο δεν θα μας φέρει την ευτυχία. Μόνο με την αναγνώριση ότι οι προσπάθειες που κάνουμε αποτυγχάνουν και ότι αποτυγχάνουν οικτρά, θα παρακινηθούμε να πούμε ότι θα πρέπει να υπάρχει κάτι άλλο. Θα καταλάβουμε τότε ότι αναζητούσαμε την ευτυχία σε λάθος μέρος κι άρα δεν θα τη βρούμε ποτέ. Αυτή μπορεί να βρεθεί μόνο αν γυρίσουμε μέσα μας και τη ζητήσουμε από τον αληθινό μας Δάσκαλο. Έτσι ο Ιησούς λέει:

(5:5-6:6) Προσπάθησε να δεις την λογική σε αυτή την ακολουθία, ακόμα κι αν δεν αποδέχσαι ακόμα το συμπέρασμα. Μόνο αν οι δύο πρώτες σκέψεις είναι λανθασμένες το αποτέλεσμα θα μπορούσε να είναι εσφαλμένο. Ας σκεφτούμε, λοιπόν, τα προαναφερθέντα για λίγο, καθώς θα ασκούμαστε.

Η πρώτη δήλωση είναι ότι ο Θεός σου δίνει μόνο ευτυχία. Αυτό θα μπορούσε να είναι λανθασμένο, φυσικά, αλλά για να είναι λανθασμένο είναι απαραίτητο να δώσουμε ένα ορισμό στον Θεό ως κάτι που δεν είναι. Η Αγάπη δεν μπορεί να είναι κακό, και ό,τι δεν είναι ευτυχία είναι κακό. Ο Θεός δεν μπορεί να δώσει αυτό που δεν έχει, και δεν γίνεται να έχει αυτό που δεν είναι. Εκτός κι αν ο Θεός δεν σου δίνει μόνο ευτυχία, τότε Αυτός πρέπει να είναι κακός. Και αυτόν τον ορισμό πιστεύεις γι' Αυτόν αν δεν δέχσαι την πρώτη δήλωση.

Ο Ιησούς λέει ότι εάν δεν πιστεύετε ότι ο Θεός δίνει μόνο την ευτυχία, Τον μετατρέπετε σε ένα δυϊστικό ον το οποίο θα σας δώσει ευτυχία *μαζί με κάτι άλλο*. Για παράδειγμα, ο βιβλικός Θεός μας δίνει ευτυχία, αλλά και πόνο · ζωή, αλλά και θάνατο · καλό, αλλά και κακό. Ο Θεός που περιγράφει ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων* επομένως διορθώνει τη δυϊστική θεϊκή φιγούρα της Βίβλου. Ο ίδιος μας λέει ότι ο Θεός μπορεί να μας δώσει μόνο ευτυχία, διότι Αυτός γνωρίζει μόνο την τέλεια Ενιαιότητα: Έτσι δίνει μόνο ό,τι είναι ο ίδιος και δεν μπορεί να δώσει τίποτα άλλο. Αυτό συμβαίνει επειδή *δεν υπάρχει τίποτα άλλο*.

Για να συνεχίσουμε αυτό το επιχείρημα: Αν ο Θεός σας χαρίζει την ευτυχία και το κακό, τότε το κακό πρέπει να είναι επίσης μέρος δικό Του. Θυμηθείτε, *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Έτσι, αν υπάρχει κακό και ο Θεός είναι η πηγή όλων, το κακό πρέπει να έχει την πηγή του στο Θεό. Αυτό σημαίνει ότι η βιβλική θεότητα δεν έχει μόνο τον Θεό μέσα στον Εαυτό του, αλλά και τον διάβολο. Έτσι ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να το εξετάσουμε αυτό, ρωτώντας τον εαυτό μας αν αυτό θα μπορούσε ποτέ να είναι αλήθεια.

Και τώρα, η δεύτερη δήλωση:

(7:1-4) Η δεύτερη δήλωση είναι ότι ο Θεός σου έδωσε την λειτουργία σου. Έχουμε δει ότι υπάρχουν μόνο δύο μέρη στο νου σου. Το ένα κυβερνάται από το εγώ, και είναι φτιαγμένο από ψευδαισθήσεις. Το άλλο είναι το σπίτι του Αγίου Πνεύματος, εκεί όπου κατοικεί η αλήθεια.

Αυτή είναι φυσικά η περιγραφή των δύο μερών του διαιρεμένου νου, του ορθού και του εσφαλμένου.

Η επόμενη πρόταση μας δίνει μια σαφή δήλωση, που υπονοεί, το τρίτο μέρος του νου, αυτό που αποκαλούμε λήπτη των αποφάσεων.

(7:5) Δεν υπάρχουν άλλοι οδηγοί από αυτούς για να επιλέξεις...

Συνεπώς, πρέπει να υπάρχει κάποιο μέρος του νου μας που επιλέγει μεταξύ του εγώ και του Αγίου Πνεύματος.

(7:5) ...και δεν υπάρχουν άλλα αποτελέσματα ως απόρροιας της επιλογής σου, από τον φόβο που πάντα γεννά το εγώ, και την αγάπη που το Άγιο Πνεύμα προσφέρει για να τον αντικαταστήσει.

Υπάρχουν μόνο δύο εκβάσεις, αποτελέσματα ή περιεχόμενα που είναι πιθανά σ' αυτόν τον κόσμο: η αγάπη ή ο φόβος. Οτιδήποτε άλλο είναι απλώς μια έκφραση μιας από τις δύο αυτές σκέψεις. Γι' αυτό στο Μάθημα 64 ο Ιησούς είπε: «Η πολυπλοκότητα της μορφής δεν συνεπάγεται την πολυπλοκότητα του περιεχομένου». Ο κόσμος έγινε για να μας μπερδέψει και για να περιπλέξει μια ουσιαστικά πολύ απλή επιλογή: Επιλέγω το εγώ και ο φόβος και ο πόνος είναι το ατυχές αποτέλεσμα. Επιλέγω το Άγιο Πνεύμα και η ευτυχία και η ειρήνη είναι το ευτυχές αποτέλεσμα. Είναι τόσο απλό.

(8) Επομένως, η λειτουργία σου πρέπει να ορίζεται από τον Θεό μέσω της Φωνής Του, ή να φτιάχνεται από το εγώ που έφτιαξες εσύ για να Τον αντικαταστήσεις. Ποιο από τα δύο είναι αλήθεια; Εάν ο Θεός δεν είναι Αυτός που σου έδωσε την λειτουργία σου, αυτό πρέπει να είναι δώρο του εγώ. Όμως, το εγώ έχει πραγματικά δώρα για να δώσει, όντας το ίδιο ψευδαίσθηση και προσφέροντας μόνο ψευδαισθήσεις δώρων;

Ο Ιησούς λέει ότι το εγώ δεν μπορεί να μας δώσει πραγματικά δώρα · και επομένως δεν μπορεί να μας δώσει τίποτα που να είναι αληθινό. Επομένως, μόνο ο Θεός μας δίνει την λειτουργία μας. Το πρόβλημα όπως πάντα είναι η παραφροσύνη μας, που ακόμα παραμένει και προτιμά τα «δώρα» του διαχωρισμού και της ατομικότητας του εγώ αντί για το αγαπημένο δώρο της Ενιαιότητας του Θεού. Καθώς τα «δώρα» που δίνει το εγώ σε μας πρέπει να εμπεριέχουν πόνο και ταλαιπωρία, με χαρά κρατάμε τα βάρη του αν αυτό σημαίνει την συνέχιση της ύπαρξής μας. Αυτό που έχει να κάνει ο Ιησούς, ως δάσκαλός μας, είναι να μας πείσει ότι η ευτυχία προέρχεται από την επιλογή να επιστρέψουμε στην ύπαρξη, τον αληθινό μας Εαυτό.

(9) Αυτό αναλογίσου κατά την μεγαλύτερη περίοδο άσκησης σήμερα. Αναλογίσου, ακόμα, και τις πολλές μορφές που έχει πάρει μέσα στο νου σου η ψευδαίσθηση της λειτουργίας σου, και

τους πολλούς τρόπους με τους οποίους προσπάθησες να βρεις την σωτηρία κάτω από την καθοδήγηση του εγώ. Την βρήκες; Ήσουν ευτυχισμένος;. Σου έφεραν γαλήνη; Σήμερα χρειαζόμαστε μεγάλη ειλικρίνεια. Θυμήσου τις εκβάσεις αμερόληπτα, και σκέψου αν ήταν ποτέ λογικό να περιμένεις ευτυχία από οτιδήποτε σου έχει προτείνει ποτέ το εγώ. Και όμως το εγώ είναι η μόνη εναλλακτική στην Φωνή του Αγίου Πνεύματος.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς υπογραμμίζει την ανάγκη να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στο εγώ μας. Πριν μπορέσουμε να θυμηθούμε τη λειτουργία που μας έχει δώσει ο Θεός, πρέπει πρώτα να εξετάσουμε τις λειτουργίες που δώσαμε στους εαυτούς μας για να αντικαταστήσουμε τα δώρα του Θεού. Αυτός μας ζητά να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς για το αν κάποια από αυτές τις λειτουργίες, στην πραγματικότητα κάτι σ' αυτόν τον κόσμο, μας έκανε πραγματικά ευτυχισμένους. Περιττό να πούμε ότι ο Ιησούς δεν μιλά για την παροδική ευτυχία που όλοι βιώνουμε από καιρό σε καιρό, η οποία πάλι, συμβαίνει όταν καταφέρνουμε να πάρουμε αυτά που θέλουμε. Ο ίδιος αναφέρεται σε μια ευτυχία που είναι τόσο βαθιά, ώστε δεν μπορεί να αναιρεθεί από οτιδήποτε άλλο. Αυτή την ειλικρίνεια απαιτεί ο Ιησούς από εμάς καθ' όλη τη διάρκεια της μελέτης και της πρακτικής μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, χωρίς την οποία το εγώ θα περάσει με επιτυχία απαρατήρητο στο ασυνείδητο μας, μόνο για να σπείρει τον όλεθρο στις ζωές μας και στον κόσμο.

Η παράγραφος 10 είναι ακόμη μια δήλωση του σημαντικού θέματος, *ή ο ένας ή ο άλλος*, ή ο Θεός ή το εγώ. Σε αυτή την περίπτωση δεν αναφέρεται στο ή ο ένας ή ο άλλος του εγωικού συστήματος σκέψης, αλλά ή ο ένας ή ο άλλος με την έννοια ότι μπορεί να υπάρχει μόνο ο Θεός ή το εγώ, αλλά όχι και οι δύο:

(10:1-4) Θα ακούς ή την τρέλα ή την αλήθεια. Προσπάθησε να κάνεις αυτή την επιλογή καθώς σκέφτεσαι τα προαναφερθέντα στα οποία βασίζεται το συμπέρασμά μας. Μπορούμε να συνεισφέρουμε σε αυτό το συμπέρασμα μόνο, και σε κανένα άλλο. Γιατί ο Θεός ο ίδιος το μοιράζεται μαζί μας.

Επειδή ο Θεός ο ίδιος το μοιράζεται μαζί μας, πρέπει να είναι αλήθεια. Οτιδήποτε άλλο λοιπόν, θα ήταν ψέμα. Όσο απλή είναι αυτή η δήλωση, τόσο απλό είναι να λάβουμε τις αποφάσεις: Το να επιλέξουμε τον Θεό, σημαίνει να απορρίψουμε την τρέλα του εγώ · το να επιλέξουμε το εγώ, σημαίνει να απορρίψουμε την αλήθεια του Θεού. Το ένα οδηγεί στην ευτυχία · το άλλο στη δυστυχία. Τι θα μπορούσε να είναι πιο απλό από αυτό;

(10:5-8) Η σημερινή ιδέα είναι άλλο ένα γιγάντιο άλμα στην αντίληψη αυτού που είναι ίδιο ως ίδιο, και του διαφορετικού ως διαφορετικό. Στην μια πλευρά είναι όλες οι ψευδαισθήσεις. Όλη η αλήθεια είναι στην άλλη. Ας προσπαθήσουμε σήμερα να συνειδητοποιήσουμε ότι μόνο η αλήθεια είναι αληθινή.

Αυτό το θέμα βρίσκεται σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Κοντά στο τέλος του βιβλίου εργασιών ο Ιησούς λέει, για παράδειγμα: «Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού δίνει στον Υιό του Θεού αυτό το δώρο: να ακούει την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού να διακηρύσσει ότι αυτό που είναι ψεύτικο είναι ψεύτικο, και αυτό που είναι αλήθεια ποτέ δεν έχει αλλάξει». (Εργ. Τι Είναι Η Έσχατη Κρίση; 1:1) - *ή το ένα ή το άλλο*. Στην Προσευχή του Νέου Έτους που κλείνει το Κεφάλαιο 15, διαβάζουμε: «Κάνε αυτό τον χρόνο διαφορετικό κάνοντας τα πάντα ίδια» (Κ-15.ΧΙ.10:11). Με άλλα λόγια, κατά την ορθά νοούμενη εμπειρία μας, όλα είναι τα ίδια, διότι όλα εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό της συγχώρεσης, η οποία είναι η μόνη που θα μας φέρνει ευτυχία.

Από την πλευρά του εγώ υπάρχουν πολλοί διαφορετικοί τρόποι για την επίτευξη της ευτυχίας. Αυτό που με καθορίζει ως διαφορετικό από εσάς είναι ότι αν εγώ είμαι χαρούμενος, εσείς δεν είστε. Επομένως, αν θέλω να είμαι ευτυχισμένος, εσείς πρέπει να χάσετε. Αυτό μας κάνει διαφορετικούς.

Δεν συνειδητοποιώ ότι αν είμαι δυστυχισμένος, θα είστε δυστυχισμένοι κι εσείς, και αντίστροφα. Δεν μπορεί να επιτίθεται σε σας και να μην επιτίθεται στον εαυτό μου, ούτε μπορώ να σας συγχωρήσω χωρίς να συγχωρήσω τον εαυτό μου, καθώς δεν είμαστε διαφορετικοί αλλά το ίδιο - ένας Υιός με μια εσφαλμένα νοούμενη λειτουργία να επιτίθεται, και μια ορθά νοούμενη λειτουργία να συγχωρεί. Αυτό το σημείο τονίζεται στο τέλος του Κεφαλαίου 22, ολοκληρώνοντας τη συζήτηση για την άγια σχέση:

Μόνο οι διαφορετικοί μπορούν να επιτίθενται. Άρα καταλήγεις ότι εφόσον μπορείτε να επιτίθεστε, εσύ και ο αδελφός σου πρέπει να είστε διαφορετικοί. Ωστόσο, το Άγιο Πνεύμα το εξηγεί αυτό διαφορετικά. Επειδή εσύ και ο αδελφός σου δεν είστε διαφορετικοί, δεν μπορείτε να επιτίθεστε. Και οι δύο θέσεις είναι λογικά συμπεράσματα. Θα μπορούσες να υιοθετήσεις την μία, αλλά ποτέ και τις δύο. Το μόνο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί για να αποφασίσεις ποια πρέπει να είναι αληθινή, είναι το αν εσύ και ο αδελφός σου είστε διαφορετικοί. Από την θέση όσων κατανοείς φαίνεται πως είστε, επομένως μπορείτε να επιτίθεστε. Από τις δύο εναλλακτικές απόψεις, αυτό φαίνεται πως είναι πιο φυσικό και πιο σύμφωνο με την εμπειρία σου. Επομένως, είναι απαραίτητο να έχεις άλλες εμπειρίες, πιο εναρμονισμένες με την αλήθεια, για να σε διδάξουν τι είναι φυσικό κι αληθινό. (Κ-22. VI.13)

(11) Στις πιο μικρές περιόδους άσκησης, οι οποίες θα βοηθούσαν καλύτερα αν τις αναλάμβανες δύο φορές την ώρα, προτείνεται αυτή η μορφή εφαρμογής:

Η ευτυχία μου και λειτουργία μου είναι ένα, διότι ο Θεός μου έχει δώσει και τις δύο.

Δεν θα σου πάρει περισσότερο από ένα λεπτό, ίσως και λιγότερο, να επαναλαμβάνεις αυτά τα λόγια αργά και τα σκέφτεσαι για λίγο καθώς τα λες.

Θα μας κάνει εντύπωση να δούμε πόσο εύκολα ξεχνάμε. Δύο φορές κάθε ώρα δεν είναι πραγματικά πολύς χρόνος, για να θυμηθούμε πόσο ευτυχισμένους μας κάνει η συγχώρεση, εκτός από το εγώ, το οποίο εποφθαλμιά κάθε ανίερη στιγμή. Επομένως, όταν δεν μπορούμε να σκεφτούμε τα λόγια της άσκησης δύο φορές κάθε ώρα, θα πρέπει κάποια στιγμή να συλλογιστούμε γιατί αντιστεκόμαστε στο να το κάνουμε. Ένας τέτοιος μη κριτικός τρόπος σκέψης - που είναι το νόημα του να κοιτάζουμε με το Άγιο Πνεύμα - θα επιφέρει άφθονες ανταμοιβές κάθε φορά που θυμόμαστε να συγχωρέσουμε τον εαυτό μας γιατί ξεχάσαμε.

ΜΑΘΗΜΑ 67

Η Αγάπη με δημιουργήσε καθ' ομοίωσή της.

(1:1-5) Η σημερινή ιδέα είναι μια ολοκληρωμένη και ακριβής δήλωση του τι είσαι. Γι' αυτό είσαι το φως του κόσμου. Γι' αυτό ο Θεός σε όρισε σωτήρα του κόσμου. Γι' αυτό ο Υιός του Θεού αποβλέπει σε σένα για την σωτηρία του. Τον σώζει αυτό που είσαι.

Ο Υιός του Θεού σώζεται λόγω αυτού που είμαι, διότι ο Υιός του Θεού είναι αυτό που είμαι. Αν εγώ είμαι μια δημιουργία της αγάπης, το σύνολο της Υιότητας πρέπει να είναι μια δημιουργία της αγάπης γιατί η αγάπη είναι μία. Έτσι, όταν θυμόμαστε το Ποιοι αληθινά είμαστε, θυμόμαστε για

όλους. Μπορεί να θυμάστε το σύνθημα που είχαν οι τρεις σωματοφύλακες του Δουμά : Ένας για όλους και όλοι για έναν.

(1:6) Σήμερα θα κάνουμε κάθε προσπάθεια να φτάσουμε σε αυτήν την αλήθεια για σένα, και να συνειδητοποιήσουμε πλήρως, έστω για μια στιγμή, ότι είναι η αλήθεια.

Ο μεγάλης έκτασης στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι αντιλαμβανόμαστε αυτή την αλήθεια όλη την ώρα, όχι μόνο για μια στιγμή. Ο Ιησούς λοιπόν μας λέει: «είμαι πρόθυμος να δεχτώ ως στόχο για σήμερα να έχουμε τουλάχιστον μια στιγμή που θα θυμόμαστε ότι είστε αγάπη». Θα καταλάβουμε έτσι πως ο Ιησούς μας λέει ότι αυτή είναι μια διαδικασία *σταδιακής* αποδοχής της αλήθειας, καθώς *σταδιακά* απορρίπτουμε την ψευδαίσθηση διορθώνοντας τα υποκατάστατα της αυτοαντίληψης του εγώ την ενοχή και το φόβο για να θυμηθούμε ότι δημιουργηθήκαμε από την αγάπη καθ' ομοίωσή της.

(2:1-7) Στην μεγαλύτερη περίοδο πρακτικής, θα σκεφτούμε για την πραγματικότητά σου και την εξ ολοκλήρου αναλλοίωτη και αμετάβλητη φύση της. Θα αρχίσουμε επαναλαμβάνοντας αυτή την αλήθεια για σένα, και έπειτα θα περάσουμε μερικά λεπτά προσθέτοντας κάποιες σχετικές σκέψεις, όπως:

Η αγιότητα με δημιούργησε άγιο.

Η καλοσύνη με δημιούργησε καλό.

Η χρησιμότητα με δημιούργησε χρήσιμο.

Η τελειότητα με δημιούργησε τέλειο.

Όποια ιδιότητα βρίσκεται σε συμφωνία με τον Θεό, έτσι όπως Αυτός προσδιορίζει τον Εαυτό Του είναι κατάλληλη για χρήση.

Ο Ιησούς τονίζει την αλήθεια για μας, μια αλήθεια στην οποία πάντα μας ζητείται να φέρουμε την ψευδαίσθηση. Είναι προφανές πως ο Ιησούς γνωρίζει ότι δεν το πιστεύουμε αυτό για τους εαυτούς μας. Αν το κάναμε, δεν θα χρειαζόμασταν το βιβλίο εργασιών, και ασφαλώς όχι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* τα ίδια. Έτσι, επιδιώκει να ενισχύσει τη μνήμη που ο ίδιος κρατάει για μας στο ορθό μας νου. Όμως, σε περίπτωση που ξεχάσουμε ότι έχουμε μια άλλη πλευρά, η οποία *είναι* το πρόβλημα, μας θυμίζει το ταξίδι στο οποίο αυτός μας οδηγεί, καθώς τώρα διαβάζουμε:

(2:8) Σήμερα προσπαθούμε να ακυρώσουμε τον δικό σου ορισμό για τον Θεό και να τον αντικαταστήσουμε με τον δικό Του.

Ο Ιησούς εξηγεί ότι η αλήθεια είναι μέσα μας, και συνεχώς μας θυμίζει τη φύση της · αλλά ο ίδιος μας υπενθυμίζει επίσης ότι το μέσο της ενθύμησης της αλήθειας, είναι να αναιρέσουμε ό,τι κάναμε για να την αντικαταστήσουμε. Επομένως, ο Θεός του εγώ είναι μια *δυϊστική* θεότητα, πράγμα που σημαίνει ότι η δημιουργία Του - εμείς - πρέπει να είναι *δυϊστική* επίσης: ίσως καλή, αλλά και κακή · μερικές φορές αθώα, αλλά και ένοχη επίσης. Όταν τη φέρουμε στην ερμηνεία του Ιησού, η θεότητα του εγώ αντικαθίσταται από τον μη-δυϊστικό Θεό της αθωότητας και της Αγάπης.

(2:9) Επίσης θα προσπαθήσουμε να δώσουμε έμφαση ότι εσύ είσαι μέρος του δικού Του ορισμού για τον Εαυτό Του.

Ο Ιησούς πηγαίνει πίσω, μπρος μεταξύ των δύο αυτών εννοιών του εαυτού, γιατί εμείς αυτό κάνουμε. Ο φόβος μας, μας ωθεί να κρυφτούμε στο εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού · ενώ ο πόνος μιας τέτοιας επιλογής μας παρακινεί να επιστρέψουμε στην εστία. Ταλαντευόμαστε ανάμεσα στο φόβο και την αγάπη μέχρι τελικά να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τους εαυτούς

μας, και σε εκείνο το σημείο όλη η διδασκαλία τελειώνει, καθώς εξαφανιζόμαστε μέσα στην αγάπη που μας δημιούργησε καθ' ομοίωσή της.

(3:1-2) Αφού έχεις κάνει αρκετές τέτοιες σχετικές σκέψεις, προσπάθησε να αφήσεις όλες τις σκέψεις να λιγοστεύουν για ένα σύντομο προπαρασκευαστικό διάλειμμα, και έπειτα προσπάθησε να φτάσεις πέρα από όλες τις εικόνες και προκαταλήψεις για τον εαυτό σου, στην αλήθεια μέσα σου. Αν σε δημιούργησε η αγάπη όμοιο με αυτή, αυτός ο Εαυτός πρέπει να βρίσκεται μέσα σου.

Έχουμε δει αυτή την ιδέα πολλές φορές. Πριν μπορέσουμε να θυμηθούμε ποιοι είμαστε πραγματικά, πρέπει πρώτα να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να έρθουν σε επαφή με το ποιοι μας λέει ότι είμαστε το εγώ. Το μονοπάτι επομένως μας οδηγεί μέσα από τις ψευδαισθήσεις του σκότους στο φως της αλήθειας. Όπως θα δούμε άμεσα, ο Ιησούς περιγράφει τον εαυτό του ως τον οδηγό μας σε αυτό το ταξίδι, μέσα από τα σύννεφα της ψευδαίσθησης του εγώ.

(3:3) Και κάπου μέσα στο νου σου Αυτός βρίσκεται εκεί για να τον βρεις.

Αυτή η αλήθεια, δηλαδή η Αγάπη του Θεού, «είναι εκεί για [μας] για να τη βρούμε». Για άλλη μια φορά, ο τρόπος που φτάνουμε την αλήθεια είναι πρώτα να ξεπεράσουμε τις παλιές μας «εικόνες και προκαταλήψεις», το οποίο δεν μπορούμε να κάνουμε μέχρι να ξέρουμε ποιες είναι αυτές. Γι' αυτό πρέπει συνεχώς, στην καθημερινή μας εξάσκηση των μαθημάτων, πόσο μάλλον στην εξάσκησή μας στις αρχές των Μαθημάτων - σε όλες τις περιπτώσεις και σχέσεις - να είμαστε σε εγρήγορση για το τι κάνουν τα εγώ μας. Δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για το τι κάνει ο Ιησούς · χρειάζεται να ενδιαφερόμαστε μόνο για τα εγώ μας. Αν μπορέσουμε να τα κοιτάξουμε με τον Ιησού, δεν θα επενδύουμε τόσο πολλά στο να έχουμε δίκιο, επιτρέποντας την αλήθεια για να γίνει όλο και πιο σημαντική για εμάς. Με άλλα λόγια τελικά θα έχουμε αναζητήσει αυτό που πραγματικά θέλουμε να βρούμε. «Και αναζητώντας το θα επιτύχουμε, εφόσον «αυτό βρίσκεται εκεί για [μας] να το βρούμε».

(4) Μπορεί να βρεις απαραίτητο να επαναλάβεις την σημερινή ιδέα πότε - πότε για να αντικαταστήσεις σκέψεις που σε αποσπούν. Μπορεί ακόμα, να βρεις ότι αυτό δεν είναι αρκετό, και ότι χρειάζεται να συνεχίσεις να προσθέτεις άλλες σκέψεις σχετικές με την αλήθεια για τον εαυτό σου. Όμως, μπορεί και να πετύχεις να προσπεράσεις όλα αυτά, και μέσα από αυτό το διάλειμμα του κενού από σκέψεις, να φτάσεις στην επίγνωση ενός λαμπρού φωτός στο οποίο αναγνωρίζεις τον εαυτό σου έτσι όπως σε δημιούργησε η αγάπη. Να είσαι πεισμένος ότι σήμερα θα κάνεις πολλά για να φέρεις αυτή την επίγνωση πιο κοντά, είτε νιώθεις ότι το έχεις πετύχει είτε όχι.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί, για άλλη μια φορά, ότι οδηγίες όπως αυτές δεν θα πρέπει να συγκρίνονται με αυτό που αναφέρεται σε ορισμένους κύκλους της Νέας Εποχής ως «επιβεβαιώσεις» - θετικές δηλώσεις που μας ζητείται να απαγγέλουμε οι οποίες καταλήγουν να καλύπτουν τις αρνητικές σκέψεις των εγώ μας, κάνοντάς τες έτσι αδύνατο να αναιρεθούν. *Αναίρεση*, όπως περιγράφεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, σημαίνει να κοιτάξουμε πρώτα το εγώ, ως προϋπόθεση για την διαδικασία της μετάβασης πέρα από το σκοτάδι, στο φως. Έτσι, από καιρό σε καιρό όπως κάνει κι εδώ ο Ιησούς μας θυμίζει το φως, στο οποίο θα φέρουμε το σκοτάδι της «απερισκεψίας» μας, το οποίο αποτελείται από τις προσπάθειες του εγώ να μας αποσπάσει την προσοχή με σκέψεις που δεν είναι πραγματικές. Ωστόσο, για να το επαναλάβω, κανείς δεν μπορεί να επανακτήσει την επίγνωση του λαμπρού φωτός των πραγματικών μας σκέψεων, χωρίς πρώτα να αναγνωρίσει ότι ταυτιζόμαστε με τις ψευδείς (ή τις απερίσκεπτες).

Ο Ιησούς ολοκληρώνει αυτή την παράγραφο εκφράζοντας την εμπιστοσύνη του στην προθυμία μας να υποβληθούμε σε αυτή τη διαδικασία μαζί του, παρά το γεγονός ότι η αντίστασή μας σε μια τέτοια πρόοδο πολύ πιθανό να είναι ακόμα παρούσα:

(5:1-2) Σήμερα θα σε βοηθήσει πολύ να εξασκήσεις την σημερινή ιδέα όσο πιο συχνά μπορείς. Χρειάζεσαι να ακούς την αλήθεια για τον εαυτό σου όσο πιο συχνά γίνεται, διότι ο νους σου είναι υπέρ-απασχολημένος με ψευδείς εικόνες για τον εαυτό του.

Σε αυτήν την πρόταση θα βρούμε μια θαυμάσια αντιπαράθεση των δύο μισών του διαιρεμένου μας νου, και του βασικού θέματος των *Μαθημάτων Θαυμάτων*: Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πόσο απασχολημένοι είμαστε με τις ψευδείς εικόνες του εαυτού μας ή των αντιλήψεων του εαυτού μας. Αυτές μπορεί να περιλαμβάνουν: ότι έχω δίκιο · είμαι άγιος, γιατί έχω δίκιο · είμαι μια ατομική ύπαρξη · είμαι ιδιαίτερος · γνωρίζω ποια είναι τα ύψιστα συμφέροντα μου. Πρέπει να έχουμε επίγνωση ότι είμαστε απορροφημένοι με αυτές τις εικόνες του εαυτού μας, αλλιώς ποτέ δεν θα γνωρίσουμε ότι υπάρχει κάτι άλλο που μπορούμε να επιλέξουμε. Έτσι, ο Ιησούς μας λέει, ειδικότερα στο βιβλίο εργασιών: «Θα σας υπενθυμίζω συχνά το ποιοι πραγματικά είστε, ώστε να μπορέσετε να δείτε ότι έχετε επιλογή ανάμεσα στον ένδοξο Εαυτό του Χριστού και τον άθλιο εαυτό που φτιάξατε ως υποκατάστατο». Η επίγνωση ότι έχουμε την ικανότητα να επιλέξουμε ανάμεσα σε δύο αλληλοαποκλειόμενες εικόνες του εαυτού μας, είναι αυτή που μας επιτρέπει τελικά να κάνουμε την σωστή επιλογή. Το να φτάσουμε να έχουμε αυτή την επίγνωση είναι λειτουργία του θαύματος.

(5:3-4) Τέσσερις ή πέντε φορές την ώρα, και ίσως περισσότερο, θα σε ωφελούσε πάρα πολύ να υπενθυμίζεις στον εαυτό σου ότι η αγάπη σε δημιούργησε όμοιο με αυτή. Άκουσε την αλήθεια για τον εαυτό σου με αυτό.

Ο Ιησούς εδώ ανεβάζει τον πήχη. Θέλει να σκεφτόμαστε το μάθημα της ημέρας, όσο το δυνατόν συχνότερα, μέχρι τέσσερις ή πέντε φορές κάθε ώρα · δηλαδή, κάθε δώδεκα ή δεκαπέντε λεπτά. Ο Ιησούς πραγματικά δεν περιμένει να είμαστε τόσο εστιασμένοι στην αλήθεια. Άλλωστε, φύγαμε μακριά απ' αυτήν και πήγαμε στον απατηλό κόσμο του χρόνου και του χώρου, μόνο για να είμαστε αποσπασμένοι από τη άχρονη αλήθεια του Ουρανού. Παρ' όλα αυτά, ο ίδιος θέλει να κάνουμε την προσπάθεια, την οποία, αν επιχειρήσουμε πιστά, θα μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε πόσο πολύ δεν θέλουμε να θυμόμαστε. Μια τέτοια επίγνωση της αντίστασής μας, όπως έχουμε δει και θα δούμε κατ' επανάληψη, είναι εξαιρετικά χρήσιμη στο ταξίδι μας. Δεν μπορούμε να διορθώσουμε ένα πρόβλημα αν δεν γνωρίζουμε ότι το έχουμε, και ότι είμαστε τόσο απρόθυμοι να το αφήσουμε.

(6) Προσπάθησε να συνειδητοποιήσεις στις πιο σύντομες περιόδους πρακτικής ότι αυτή δεν είναι η δική σου μικροσκοπική, μοναχική φωνή που σου το λέει αυτό. Αυτή είναι η Φωνή που μιλά από τον Θεό, και σου θυμίζει τον Πατέρα σου και τον Εαυτό σου. Αυτή είναι η Φωνή της αλήθειας, που αντικαθιστά όλα όσα σου λέει το εγώ για τον εαυτό σου, με την απλή αλήθεια για τον Υιό του Θεού. Δημιουργήθηκες από την αγάπη όμοιος με αυτή.

Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να αντικαταστήσει το εγώ μου με την αλήθεια Του, εκτός αν φέρω το εγώ μου σκέψης σ' Αυτό. Γι' αυτό θα το πω ξανά - ξανά και ξανά - να είστε πάντα σε εγρήγορση για το εγώ σας, καθώς κάνετε αυτά τα μαθήματα. Ζητήστε από τον Ιησού να τον συναντήσετε εκεί, έτσι ώστε με το δικό του φως να μπορέσετε να απομακρύνετε το σκοτάδι, και με αυτό τον τρόπο να θυμηθείτε ποιοι είστε: δημιουργημένοι από την αγάπη, καθ' ομοίωσή της.

ΜΑΘΗΜΑ 68

Η αγάπη δεν κρατά πικρίες.

Όπως ανέφερα προηγουμένως, υπάρχουν σημεία στο βιβλίο εργασιών όπου τα μαθήματα ομαδοποιούνται έχοντας ένα συγκεκριμένο θέμα. Τα επόμενα μαθήματα εστιάζουν στο ρόλο που παίζει η επίθεση - κρατώντας πικρίες ή κρίσεις - στο σχέδιο του εγώ να διατηρήσει την ατομικότητά μας και να κρατήσει μακριά την Αγάπη του Θεού. Αν και αυτός ο όρος δεν βρίσκεται στο βιβλίο εργασιών, η συζήτηση του Ιησού για την επίθεση και τις πικρίες που κρατάμε βασίζεται στη δυναμική των ιδιαίτερων σχέσεων μίσους.

(1:1-2) Εσύ που δημιουργήθηκες από την αγάπη όμοιος με αυτήν, δεν γίνεται να κρατάς πικρίες και να γνωρίζεις τον Εαυτό σου. Το να κρατάς μία πικρία σημαίνει ότι ξεχνάς ποιος είσαι.

Αυτές οι δύο προτάσεις καταδεικνύουν ξεκάθαρα τους λόγους για τους οποίους κρατάμε πικρίες [παραπονιόμαστε]. Ο σκοπός που έχει το εγωϊκό σύστημα σκέψης είναι να διασφαλίσει ότι δεν θα γνωρίσουμε τον αληθινό Εαυτό μας, ξεχνώντας έτσι Ποιοι είμαστε. Το Άγιο Πνεύμα είναι η αρχή της Επανόρθωσης και αν επιλέξουμε τη συμβουλή Του αντί για του εγώ, θα μας θυμίζει την Ταυτότητα που έχουμε ως Χριστός, τον ένα Υιό του Θεού, τέλεια ενωμένο με τον Πατέρα Του. Επομένως, αν στραφούμε στο Άγιο Πνεύμα, αυτόματα θα θυμηθούμε. Εάν ο Υιός του Θεού είναι τέλεια Ενιαιότητα και η Ταυτότητά μας ως Υιός του Θεού είναι Αγάπη, το μόνο που εμποδίζει την επίγνωση αυτής της Ταυτότητας είναι η ενίσχυση των διαφορών μέσα στην Υιότητα. Επίθεση, πικρίες ή κρίσεις επιτυγχάνουν αυτόν τον στόχο στέλνοντας το μήνυμα στους άλλους ότι είναι διαφορετικοί και ξεχωριστοί από εμάς. Σε αυτό το σημείο, φυσικά, η αγάπη εξαφανίζεται. Η ιδιαίτερη αγάπη είναι σίγουρα ευπρόσδεκτη, αλλά η Αγάπη του Θεού δεν έχει πλέον θέση στο νου μας.

Αυτό που είναι σημαντικό για το εγώ είναι να διώξουμε την αγάπη από το νου μας, και εξηγεί γιατί πρακτικά όλοι έχουμε πρόβλημα με την αληθινή οικειότητα, τη φιλία και την αγάπη. Σε αυτές τις ιερές σχέσεις δεν υπάρχουν εμπόδια: κανένα ιδιαίτερο συμφέρον, καμία ιδιαίτερη ανάγκη ή ιδιαίτερη προσδοκία - μόνο μια εμπειρία της ενιαιότητας του κοινού σκοπού. Επομένως, αν φοβόμαστε αυτή την ενιαιότητα γιατί αντανάκλα το Ποιοι είμαστε στην πραγματικότητα, θα κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν για να την κρατήσουμε μακριά. Αυτά τα μαθήματα υπογραμμίζουν τον τρόπο με τον οποίο η επίθεση και οι πικρίες επιτυγχάνουν ακριβώς αυτό.

(1:3) Το να κρατάς μία πικρία σημαίνει ότι βλέπεις τον εαυτό σου σαν σώμα.

Αυτό είναι απόλυτα λογικό όταν συνειδητοποιήσετε ότι το σώμα είναι η σκέψη του διαχωρισμού που έγινε πραγματικότητα. Εάν το σώμα είναι πραγματικό, τότε η πηγή του σώματος - η σκέψη ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό - πρέπει να είναι πραγματική επίσης. Στο Μάθημα 161, ο Ιησούς μιλά για την ανάγκη που έχουμε να εξειδικεύουμε: αν πρόκειται να μισούμε, πρέπει να μισούμε ένα σώμα. Αυτή η σωματική ταύτιση είναι το υποβόσκον κίνητρο για όλες τις σκέψεις επίθεσης και τις πικρίες.

(1:4) Το να κρατάς μια πικρία σημαίνει ότι αφήνεις το εγώ να κυβερνά το νου σου και να καταδικάζει το σώμα σε θάνατο.

Στο συνειδητό μου νου μπορεί να πιστεύω ότι αυτό που καταδικάζω σε θάνατο με την επίθεσή μου είναι το σώμα σας · αλλά στην πραγματικότητα, καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, αυτός

που καταδικάζω είναι ο εαυτός μου. Μόλις το εγώ σκέφτηκε ότι το σύστημα του διαχωρισμού είναι η πραγματικότητα, το σύνολο αυτού του συστήματος σκέψης επίσης συμφώνησε με την πραγματικότητα. Ο θάνατος, που είναι η αποκορύφωση του συστήματος σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, είναι επομένως αναπόφευκτος.

(1:5) Ίσως, ακόμα, δεν συνειδητοποιείς απόλυτα το τι κάνεις στο νου σου όταν κρατάς πικρίες.

Κάθε φορά που θυμώνουμε ή τρέφουμε σκέψεις ενόχλησης ή κρίσης, δεν έχουμε επίγνωση των συνεπειών. Κατά μία έννοια θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας κάνουν να δούμε - μέσα μας - τα καταστροφικά αποτελέσματα που υπάρχουν όταν κρατάμε πικρίες. Θυμηθείτε ότι αυτή είναι μια διδασκαλία που μας βοηθά να θυμηθούμε τη σχέση που υπάρχει μεταξύ αιτίας και αποτελέσματος. Σε αυτό το πλαίσιο η αιτία κρατά τις πικρίες, και τα αποτελέσματά της είναι η δυστυχία και η ταλαιπωρία. Ωστόσο, εάν δεν έχουμε επίγνωση της αιτιώδους σχέσης μεταξύ των επιθετικών σκέψεων και του πόνου μας, δεν θα υπάρξει κίνητρο να αφήσουμε τις πικρίες να φύγουν. Ένα από τα κύρια «βάρη» του Ιησού ως δασκάλου μας, είναι να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε τις συνέπειες που υπάρχουν όταν διατηρούμε αυτές τις πικρίες. Αυτές βρίσκονται εδώ:

(1:6) Αυτό φαίνεται σαν να σε αποκόπτει από την Πηγή σου και να σε κάνει διαφορετικό από Εκείνον.

Σημειώστε ότι ο Ιησούς λέει «*φαίνεται σαν να σε αποκόπτει*». Το να κρατάμε πικρίες *φαίνεται* να μας αποκόπτει γιατί, στην πραγματικότητα, ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Μέσα στου θυμού μας τον εφιάλτη της ψευδαίσθησης, δεν απομακρυνόμαστε μόνο από τον άνθρωπο με τον οποίο είμαστε θυμωμένοι, αλλά και από τον Θεό. Καθώς όλα είναι ένα, μέσα στους διαχωρισμένους νόες μας αυτό που πιστεύουμε ότι κάνουμε στον έναν, το κάνουμε και στον άλλον. Όπως αναφέρει με σαφήνεια αυτό το απόσπασμα, στο πλαίσιο της ανάγκης να συγχωρέσουμε τον αδελφό μας:

... Αυτός αντιπροσωπεύει τον Πατέρα του, τον Οποίο εσύ βλέπεις σαν να σου προσφέρει και την ζωή και τον θάνατο.

Αδελφέ, Αυτός δίνει μόνο ζωή. Ωστόσο αυτά που βλέπεις σαν δώρα που ο αδελφός σου προσφέρει αντιπροσωπεύουν τα δώρα που ονειρεύεσαι ότι ο Πατέρας σου δίνει σε σένα. (Κ-27.VII.15:7-16:2)

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Θεός βρίσκεται πίσω από τους αδελφούς μας - εξίσου στη συγχώρεση και στη μη-συγχώρεση:

(1:7) Σε κάνει να πιστεύεις ότι Εκείνος είναι όπως νομίζεις ότι έχεις γίνει εσύ, διότι κανένας δεν μπορεί να συλλάβει τον Δημιουργό του ως διαφορετικό από τον ίδιο.

Αυτή είναι μια σημαντική ιδέα. Στην πραγματικότητα πρόκειται να τη δούμε να επαναλαμβάνεται πολύ σύντομα στο Μάθημα 72. Το νόημα είναι αυτό: Αν πιστεύω ότι έχω επιτεθεί και η αρχική σκέψη επίθεσης είναι εναντίον του Θεού, θα προβάλλω αυτόματα τη σκέψη και θα πιστεύω ότι ο Θεός θα μου επιτεθεί. Όταν αποκόπτω ένα μέρος του εαυτού μου που δεν θέλω - έναν εαυτό που πάντα συνδέεται με την ενοχή - αναπόφευκτα φτιάχνω έναν άλλο εαυτό που γίνεται αντιληπτός έξω από μένα. Αυτός ο εαυτός είναι κυριολεκτικά φτιαγμένος κατ' εικόνα και ομοίωσή μου · ένα πιστό αντίγραφο μιας σκέψης που πιστεύω ότι μπορώ να αρνηθώ και να ξεφορτωθώ. Αλλά καθώς *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*, οι ιδέες της επίθεσης και της ενοχής μου μένουν μαζί μου. Έχω άγνοια, κι αυτό συμβαίνει επειδή πιστεύω ότι έχω απαλλαγεί από αυτές μέσω της προβολής και έτσι βλέπω την ενοχή σε κάποιον άλλο. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο εκφράζει όμορφα αυτή τη δυναμική, η οποία αναπόφευκτα καταλήγει να μας διαχωρίσει από τους εαυτούς μας, ταυτόχρονα διαχωρίζοντάς μας από τους άλλους - ένα τέλειο αποτέλεσμα για το εγώ:

Αυτό που προβάλλεις το αποποιείσαι, και επομένως δεν πιστεύεις ότι είναι δικό σου. Αποκλείεις τον εαυτό σου κρίνοντας ότι είσαι διαφορετικός από αυτόν πάνω στον οποίο προβάλλεις. Εφόσον έχεις ήδη κρίνει εναντίον αυτού που προβάλλεις, συνεχίζεις να του επιτίθεσαι διότι συνεχίζεις να τον κρατάς διαχωρισμένο. Κάνοντας αυτό ασυνείδητα, προσπαθείς να κρατήσεις έξω από την επίγνωσή σου το γεγονός ότι επιτέθηκες στον εαυτό σου, κι έτσι φαντάζεσαι ότι έχεις κάνει τον εαυτό σου ασφαλή.

Εν τούτοις, η προβολή πάντα θα σε βλάπτει. Ενισχύει την πίστη στον δικό σου διχασμένο νου, και ο μόνος της σκοπός είναι να συνεχίζει τον διαχωρισμό... Η προβολή και η επίθεση είναι αναπόφευκτα συνδεδεμένες, διότι η προβολή είναι πάντα ένα μέσο να δικαιολογείς την επίθεση. Ο θυμός είναι αδύνατος χωρίς προβολή. Το εγώ χρησιμοποιεί την προβολή μόνο για να καταστρέψει την αντίληψη του εαυτού σου και των αδελφών σου. Η διαδικασία αρχίζει με το να αποκλείει κάτι που υπάρχει μέσα σε σένα το οποίο εσύ δεν το θέλεις, και αυτό οδηγεί κατευθείαν στο να αποκλείει εσένα από τους αδελφούς σου. (Κ-6.11.2· 3:1-2,5-8)

Αυτό υπογραμμίζει πόσο σημαντικό είναι να μην ξεχνάμε ποτέ την θεμελιώδη μεταφυσική των Μαθημάτων. Αν δεν υπάρχει κανένας εκεί έξω και ο κόσμος δεν είναι παρά μια προβολή αυτού που πιστεύω ότι είναι μέσα μου, όλα όσα βλέπω έξω προέρχονται από μένα. Όταν ονειρευόμαστε το βράδυ, οι χαρακτήρες, τα γεγονότα, οι τόποι και τα σύμβολα στο όνειρο, είναι αποκομμένα μέρη του εαυτού μας · οι διαφορετικές πτυχές μιας προσωπικότητας που τώρα αντιλαμβανόμαστε ότι βρίσκεται έξω από εμάς μέσα στο όνειρο. Αυτό λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο με τα όνειρα που βλέπουμε ξύπνιοι.

Επομένως, είναι αδύνατο να βλέπω κάποιον διαφορετικό με μένα, επειδή οι πάντες γίνονται σαν εμένα, είτε είναι ο Θεός, ο Ιησούς, το Άγιο Πνεύμα, είτε οι άνθρωποι στην καθημερινότητά μου. Επομένως, αν βλέπω τον εαυτό μου διαχωρισμένο από σας, έχω κάνει τον διαχωρισμό πραγματικό, πράγμα που κάνει πραγματικό το διαχωρισμό μου από τον Θεό. Αυτή είναι η πηγή της αυτοκατηγορίας μου ότι είμαι αμαρτωλός. Προβάλλοντάς την έξω, βλέπω αυτόματα επίσης και τον Θεό ως αμαρτωλό. Αυτή είναι η μορφή του Θεού που γνωρίζουμε και «αγαπάμε» στη Βίβλο · τον Θεό ο οποίος είναι κυριολεκτικά επινοημένος κατ' εικόνα και ομοίωση μας. Αυτός είναι επομένως τόσο παράφρων όσο εμείς, γεμάτος με την αγαπημένη μας ιδιαιτερότητα. Ο νόμος της προβολής διασφαλίζει ότι δεν μπορεί να είναι διαφορετικά.

(2:1) Αποκομμένος από τον Εαυτό σου, ο οποίος παραμένει γνώστης της ομοιότητάς Του με τον Δημιουργό Του, ο Εαυτός σου φαίνεται πως κοιμάται, ενώ το μέρος του νου σου που υφαίνει ψευδαισθήσεις στον ύπνο του φαίνεται πως είναι ξύπνιο.

Ο Ιησούς αντιπαραθέτει εδώ την εικόνα του Χριστού που είναι αληθινά ξύπνιος, αλλά που φαίνεται πως κοιμάται, με τον εγωικό εαυτό μας που πραγματικά κοιμάται, όμως ονειρεύεται τη ζωή του. Αυτός ο διαχωρισμένος εαυτός φαίνεται ξύπνιος, γιατί νομίζουμε ότι όντως ζούμε. Ο Εαυτός μας (ο Χριστός), στην πραγματικότητα, δεν μπορεί ποτέ να αποκοιμηθεί. Φαίνεται όμως ότι κοιμάται, έναν «ύπνο» που είναι θαμμένος στους νόες μας, προστατευμένο από το εγωικό σύστημα σκέψης της ενοχής και της επίθεσης.

(2:2-5) Μπορούν όλα αυτά να προκύψουν όταν κρατάς πικρίες; Ω, ναι! Γιατί αυτός που κρατά πικρίες αρνείται ότι δημιουργήθηκε από την αγάπη, και ο Δημιουργός του έχει γίνει τόσο τρομακτικός γι' αυτόν στο όνειρο μίσους που ονειρεύεται. Ποιος μπορεί να ονειρεύεται το μίσος και να μην φοβάται τον Θεό;

Αυτή είναι μια έκφραση της «ανίερης τριάδας» του εγώ, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου: πιστεύω ότι έχω διαχωριστεί από τον Θεό (αμαρτία). Είμαι συγκλονισμένος από τον τρόπο γι' αυτό

που έκανα (ενοχή). Προβάλλω την ενοχή μου και βλέπω τον Θεό (καθώς και όλους όσους έρχονται να συμβολίσουν αυτόν τον εκδικητικό Θεό) να κλέψει από μένα αυτό που πιστεύω ότι έκλεψα από Αυτόν (φόβος). Είναι αδύνατο να κρατάμε πικρίες εναντίον οποιουδήποτε και να μην πιστεύουμε τελικά, ότι ο Θεός θα μας τιμωρήσει γι' αυτό. Αυτή είναι η δυναμική που ο Ιησούς θέλει να αναγνωρίσουμε. Δεν θέλει να νιώθουμε ένοχοι επειδή έχουμε επιθετικές σκέψεις · απλά θέλει να γνωρίζουμε γιατί τις επιλέγουμε και τις συνέπειες της απόφασής μας. Θέλει να καταλάβουμε επίσης ότι εφ' όσον πιστεύουμε ότι η λειτουργία μας είναι να απαλλαγούμε από την ενοχή μέσω της επίθεσης, δεν θα γνωρίσουμε ποτέ την πραγματική ευτυχία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μας λέει ότι η λειτουργία και η ευτυχία μας είναι ένα. Η λειτουργία μας είναι να αφήσουμε τις πικρίες μας και να συγχωρέσουμε, επιτρέποντας να αναδυθούν οι σκέψεις της αγάπης του Αγίου Πνεύματος, οι οποίες μπορούν μόνο να μας κάνουν ευτυχισμένους. Η σχέση μεταξύ της μη-συγχώρεσής μας και του φόβου του Θεού, επισημαίνεται σε αυτή τη δήλωση από το τελευταίο εμπόδιο στην ειρήνη:

... Πριν συγχωρέσεις ολοκληρωτικά θα τον βλέπεις χωρίς συγχώρεση. Φοβάσαι τον Θεό επειδή φοβάσαι τον αδελφό σου. Εκείνους που δεν συγχωρείς τους φοβάσαι. Και κανένας δεν φτάνει στην αγάπη με τον φόβο δίπλα του. (Κ-19.IV-Δ.11:4-7)

Η σημασία που έχει να κατανοήσουμε τη δυναμική της αιτίας και του αποτελέσματος, της αδιαλλαξίας και του φόβου, εκφράζεται από το πόσο συχνά επιστρέφει ο Ιησούς σε αυτό, όπως θα συνεχίσουμε να βλέπουμε στο βιβλίο εργασιών.

(3:1) Είναι το ίδιο βέβαιο ότι εκείνοι που κρατούν πικρίες θα επαναπροσδιορίζουν τον Θεό σύμφωνα με την δική τους εικόνα, όσο βέβαιο είναι ότι ο Θεός τους δημιούργησε όμοιους με Αυτόν ως μέρος δικό Του.

Η αλήθεια είναι ότι ο Θεός και ο Υιός Του είναι όμοιοι, αλλά στην Αγάπη και την τέλεια Ενιαιότητα. Το εγώ λέει ότι ο Θεός και ο Υιός Του είναι όμοιοι, αλλά στην ενοχή και τον τέλειο διαχωρισμό. Τα περίφημα *αποφθέγματα* του Βολταίρου είναι πάντα επίκαιρα:

Αν ο Θεός μας έπλασε κατ' εικόνα και ομοίωση, σίγουρα έχουμε ανταποδώσει αυτό το κομπλιμέντο.

(3:2) Είναι το ίδιο βέβαιο ότι εκείνοι που κρατούν πικρίες θα υποφέρουν από ενοχή, όσο βέβαιο είναι ότι εκείνοι που συγχωρούν θα βρίσκουν την γαλήνη.

Όπως μάθαμε από πολλά αποσπάσματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, η αιτία της ταλαιπωρίας και του πόνου μας, χωρίς εξαίρεση, είναι η ενοχή. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο έχουμε ήδη αναφέρει, είναι αντιπροσωπευτικό:

... Κάποτε δεν είχες επίγνωση για το ποια πρέπει να είναι η αληθινή αιτία του οτιδήποτε με το οποίο ο κόσμος φαίνεται να σε κατακλύζει, απρόσκλητο και χωρίς να ρωτήσει. Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: Από όλες τις πολλές αιτίες που αντιλαμβανόσουν ότι φέρνουν πόνο και βάσανα σε σένα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους. Ούτε με κανένα τρόπο τις ζήτησες εσύ για τον εαυτό σου. Με αυτό τον τρόπο εκδηλώθηκαν όλες οι ψευδαισθήσεις. Αυτός που τις φτιάχνει δεν βλέπει ότι τις φτιάχνει ο ίδιος, και η πραγματικότητά τους δεν εξαρτάται από αυτόν. Όποια αιτία κι αν έχουν είναι κάτι εντελώς χώρια από αυτόν, και ό,τι βλέπει είναι χωριστά από το νου του. Δεν μπορεί να αμφιβάλει για την πραγματικότητα των ονείρων του, γιατί δεν βλέπει τον ρόλο που παίζει στην κατασκευή τους κι ότι τα κάνει να φαίνονται πραγματικά. (Κ-27.VII.7:3-9)

Αυτό που διατηρεί την ενοχή μας είναι οι επιθετικές σκέψεις και έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αυτές οι σκέψεις, που γεννήθηκαν από την ενοχή μας, είναι η αιτία της δυστυχίας και της θλίψης μας. Η αναγνώριση αυτού του γεγονότος είναι απαραίτητη για να παρακινηθούμε να

εγκαταλείψουμε την επίθεση μέσα από την συγχώρεση. Μόνο τότε μπορούμε να βρούμε την ειρήνη που αναζητάμε απεγνωσμένα.

(3:3) Είναι το ίδιο βέβαιο ότι εκείνοι που κρατούν πικρίες θα ξεχνούν ποιοι είναι, όσο βέβαιο είναι ότι εκείνοι που συγχωρούν θα θυμηθούν.

Θέλουμε να θυμηθούμε το υποβόσκον κίνητρό μας, το οποίο είναι να ξεχάσουμε Ποιοι είμαστε. Θέλουμε να ξεχάσουμε, γιατί μέσα στη μνήμη της Ταυτότητάς μας δεν υπάρχει καμία ιδιαιτερότητα, μοναδικότητα ή ατομικότητα που να γνωρίζουμε στους εαυτούς μας. Αυτό που κρατά αυτή τη μνήμη μακριά είναι η ενοχή, τον πόνο της οποίας υπερασπιζόμαστε, κρατώντας τις πικρίες που προβάλλουμε ενάντια σε όλους τους άλλους.

(4:1-2) Δεν θα ήσουν πρόθυμος να απελευθερώσεις τις πικρίες σου αν πίστευες ότι όλα αυτά ισχύουν; Ίσως δεν θεωρείς ότι μπορείς να αφήσεις τις πικρίες σου να φύγουν.

Είναι η φωνή του εγώ που μας λέει, ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι πάρα πολύ δύσκολα, οι γεμάτες μίσος κρίσεις μας, που είναι καταλυτικές, ο φόβος μας που είναι τόσο μεγάλος και ότι τελικά ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα για ουσιαστική αλλαγή. Ωστόσο, ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί το απόσπασμα που έχουμε ήδη παρουσιάσει, από την αρχή του Κεφαλαίου 31 (Κ-31.Ι.5), όπου ο Ιησούς ευγενικά μας επιπλήττει γιατί πιστεύουμε ότι ο νους μας δεν είναι αρκετά ισχυρός για να μάθουμε τη διδασκαλία του και να εφαρμόσουμε τις αρχές της που αφορούν στη συγχώρεση.

(4:3) Αυτό, όμως, είναι απλά θέμα κίνητρου.

Ένας άλλος τρόπος να χαρακτηρίσουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να πούμε ότι αφορούν το *κίνητρο*. Επομένως, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι όλοι έχουμε ένα μυστικό κίνητρο, μια κρυφή ατζέντα που λέει: «Δεν θέλω να ξυπνήσω από το όνειρο και να επιστρέψω στην εστία. Δεν θέλω να αφήσω τις πικρίες μου». Αυτό είναι το κρυφό κίνητρο. Μέχρι να γνωρίσουμε αυτές τις μυστικές σκέψεις, δεν μπορούμε να τις αλλάξουμε. Αυτός είναι ο λόγος που είναι τόσο σημαντικό να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας, όσον αφορά αυτό το μυστικό κίνητρο, ότι δεν θέλουμε να ξυπνήσουμε από το όνειρο. Εάν είμαστε πραγματικά ειλικρινείς, θα συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που πραγματικά θέλουμε είναι να ζούμε σε αυτόν τον κόσμο, αλλά πιο ευτυχείς και να υποτάξουμε αυτή τη διδασκαλία ώστε να ταιριάζει στο σκοπό του εγώ μας. Έτσι, ο Ιησούς μας παρακαλεί στο κείμενο όπως είδαμε, να είμαστε ειλικρινείς μαζί του, που φυσικά σημαίνει να είμαστε ειλικρινείς με τους εαυτούς μας. Τα λόγια του αξίζουν μια ακόμη ανάγνωση:

Παρατήρησε προσεκτικά και δες τι είναι αυτό που ζητάς πραγματικά. Να είσαι απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό σου σε αυτό, διότι δεν πρέπει να κρύβουμε τίποτα ο ένας από τον άλλο. (Κ-4.III.8:1-2)

... Αναλογίσου με ειλικρίνεια τι έχεις σκεφτεί που δεν θα είχε σκεφτεί ο Θεός, και τι δεν έχεις σκεφτεί που ο Θεός θα ήθελε να σκεφτείς. Ψάξε ειλικρινά για αυτό που έχεις κάνει και ανάλογα και γι' αυτό που δεν έκανες, και έπειτα άλλαξε το νου σου ώστε να σκέφτεται μαζί με το Νου του Θεού. Αυτό μπορεί να σου φαίνεται δύσκολο να το κάνεις, αλλά είναι πολύ πιο εύκολο από το να προσπαθείς να σκεφτείς εναντίον του. (Κ-4.IV.2:4-6)

Ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που κάνουμε δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους. Οι ιδιαίτερες σχέσεις μπορεί να λειτουργούν προσωρινά, αλλά δεν θα φέρουν την ειρήνη του Θεού, όπως θα κάνει σίγουρα η συγχώρεση. Η ειλικρίνειά μας, είναι που μας επιτρέπει να ενωθούμε μαζί του, είναι αυτή που επιφέρει αυτό το ευτυχές αποτέλεσμα.

(4:4-5) Σήμερα θα προσπαθήσουμε να βρούμε πως θα ένιωθες χωρίς αυτές [τις πικρίες]. Αν το πετύχεις, έστω και πολύ λίγο, δεν θα υπάρξει ποτέ ξανά πρόβλημα κινήτρου.

Όταν επιτρέψουμε στον Ιησού να έρθει στο νου μας, δηλαδή να αφήσουμε τους εαυτούς μας να έρθουν στον δικό του, θα γνωρίσουμε την ειρήνη του Θεού. Παρόλο που ενδέχεται να μπορούμε στον πειρασμό να τον αποκλείσουμε ξανά, θα υπάρχει πάντα ένα κομμάτι μέσα μας που γνωρίζει την εμπειρία ότι ήμασταν πραγματικά ευτυχισμένοι όταν ήμασταν μαζί του. Όταν αφήνουμε τις επιθετικές σκέψεις, τις κρίσεις και την ιδιαιτερότητα, είμαστε πραγματικά ευτυχισμένοι. Αν ακούσουμε, μπορούμε να τον ακούσουμε να μας λέει τα ακόλουθα λόγια, τα οποία τελικά θα μας παρακινήσουν να τα κάνουμε δικά μας. Έτσι θα τα επαναλαμβάνουμε από καιρό σε καιρό:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3. VI.3:1)

(5:1) Άρχισε τις σημερινές εκτεταμένες περιόδους άσκησης ερευνώντας τον νου σου για εκείνες τις πικρίες τις οποίες θεωρείς σημαντικές.

Αυτή είναι μια άσκηση που ο Ιησούς επαναλαμβάνει πολλές φορές στο βιβλίο εργασιών. Είναι άλλο ένα παράδειγμα της ειλικρίνειας που μας ζητά να εξασκήσουμε: να δούμε πραγματικά εκείνους στους οποίους κρατάμε τις πικρίες. Ο σκοπός αυτής της αναζήτησης, είναι αυτονόητος, είναι να μάθουμε να αφήνουμε τις πικρίες να φύγουν. Θυμίζοντάς μας τον πόνο που φέρνουν σε μας όταν τις κρατάμε, θα έχουμε επιτέλους το κίνητρο να απελευθερώσουμε τους αδελφούς μας, απελευθερώνοντας μ' αυτό τον τρόπο τον εαυτό μας.

(5:2-3) Μερικές από αυτές θα είναι αρκετά εύκολο να τις βρεις. Έπειτα σκέψου αυτές που σου φαίνονται δευτερεύουσες πικρίες που κρατάς εναντίον εκείνων που συμπαθείς ή ακόμα και αγαπάς.

Ο Ιησούς μιλά για το ιδιαίτερο μίσος και την ιδιαίτερη αγάπη. Δεν είναι απλώς το θέμα του εντοπισμού της οργής που μπορούμε να νιώσουμε απέναντι σε ένα συγκεκριμένο άτομο · αυτά τα συναισθήματα είναι σχετικά εύκολο να εντοπιστούν στο νου μας. Αυτό που είναι ακόμα πιο σημαντικό είναι να εντοπίσετε τα συναισθήματα που είναι πιο ανεπαίσθητα, ειδικά εκείνα που κρύβονται κάτω από το πρόσωπο της ιδιαίτερης αγάπης. Ο Ιησούς υπογραμμίζει επίσης σε μια προγενέστερή του αναφορά στο Μάθημα 21 ότι δεν υπάρχει διαβάθμιση στο θυμό, που επίσης το κάνει και στο εγχειρίδιο για δασκάλους:

... Μπορεί [ο θυμός] να είναι κάποιος ελαφρύς εκνευρισμός, ίσως πολύ ήπιος για να αναγνωριστεί ξεκάθαρα. Ή μπορεί να πάρει την μορφή έντονης οργής, συνοδευόμενης με σκέψεις βίας, φανταστικές ή φανερά εκδηλωμένες. Δεν έχει σημασία. Όλες αυτές οι αντιδράσεις είναι οι ίδιες. Κρύβουν την αλήθεια, και αυτό ποτέ δεν μπορεί να είναι θέμα βαθμού. Η αλήθεια είτε είναι φανερή, ή όχι. Δεν μπορεί να αναγνωρίζεται εν μέρει. Όποιος δεν έχει επίγνωση της αλήθειας πρέπει να βλέπει ψευδαισθήσεις. (Εγχ-17.4:4-11)

Οτιδήποτε δεν είναι του Θεού είναι ψευδές, ανεξάρτητα από το φαινομενικό του μέγεθος.

(5:4-5) Γρήγορα θα γίνει προφανές ότι δεν υπάρχει κανένας εναντίον του οποίου να μην κρατάς κάποιου είδους πικρία. Αυτό σε έχει αφήσει μόνο σε όλο το σύμπαν, έτσι όπως αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου.

Αυτές είναι οι λέξεις που δεν αρέσουν σε κανέναν! Όμως, αυτό που λέει ο Ιησούς πρέπει να είναι έτσι αν η Υιότητα του Θεού είναι μία. Αν επινόησα κυριολεκτικά τον κόσμο του αυτομίσους ως εικόνα μου, ανεξάρτητα από το πόσα δισεκατομμύρια θραύσματα υπάρχουν στο σύμπαν που

προβάλλω, θα υπάρχει ένα κομμάτι μέσα μου που τους μισεί όλους. Εάν νομίζετε ότι δεν φιλοξενείτε αυτό το μίσος μέσα σας, σκεφτείτε μια στιγμή τους ανθρώπους που νομίζετε ότι αγαπάτε. Φανταστείτε τι συμβαίνει όταν δεν κάνουν ή δεν λένε αυτό που θέλετε. Το να αισθάνεστε απογοητευμένοι ή ακόμα και ελαφρώς ενοχλημένοι είναι, για άλλη μια φορά, μόνο ένα πέπλο που έχει τραβηχτεί πάνω από το πρόσωπο της έντονης οργής.

Εφ' όσον διατηρείτε επιθετικές σκέψεις προς τον εαυτό σας και πιστεύετε ότι η ατομικότητά σας είναι αυτό που θέλετε, είναι αδύνατο να νιώσετε αγάπη για *οποιονδήποτε*. Συνεπώς, είναι σημαντικό να γνωρίζετε αυτές τις ανεπαίσθητες πικρίες. Θυμηθείτε, δεδομένου ότι η Υιότητα του Θεού είναι μία, αν ισχυρίζεστε ότι κρατάτε πικρίες εναντίον πολλών ανθρώπων και όχι προς τον συγκεκριμένο άνθρωπο, θυμηθείτε πόσο θυμωμένος, ενοχλημένος, πληγωμένος και απογοητευμένος αισθανθήκατε όταν αυτό το υπέροχο πρόσωπο δεν έκανε ή δεν είπε αυτό που θέλατε. Το ατυχές αποτέλεσμα αυτής της δυναμικής είναι ότι «σε έχει αφήσει μόνο σε όλο το σύμπαν, έτσι όπως αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου». Από εκεί αναλαμβάνει το εγώ: η πεποίθηση ότι έχουμε δολοφονήσει τον Θεό και καταστρέψαμε τον Χριστό, αφήνοντάς μας απομονωμένους στο δικό μας σύμπαν του διαχωρισμού. Καθώς δεν θέλουμε να δεχθούμε ότι είμαστε υπεύθυνοι για αυτή την κατάσταση, προβάλλουμε τη σκέψη και δημιουργούμε ένα σύμπαν δισεκατομμυρίων ανθρώπων - αυτών που αγαπάμε και εκείνων που μισούμε. Δεν αισθανόμαστε πλέον μόνοι μας ή διαχωρισμένοι, αν και είμαστε πράγματι, επειδή η αρχική σκέψη μας δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή της: «Είμαι μόνος μου κι εγώ έκανα αυτό το τρομερό πράγμα».

Η ιδιαιτερότητα στη συνέχεια, είναι μια προσπάθεια να καλυφθεί η αφόρητη ανησυχία του διαχωρισμού ώστε να καταλήξουμε να σκεφτόμαστε: «Δεν αισθάνομαι μίσος μόνο εγώ γι' αυτούς τους ανθρώπους, επειδή αυτοί συμφωνούν μαζί μου» · ή «δεν είμαι ο μόνος επειδή αυτό το αγαπημένο πρόσωπο συμφωνεί μαζί μου». Από την οπτική του σκοπού - την μόνη ουσιαστική προοπτική για να κατανοήσουμε το όνειρο - η ιδιαίτερη αγάπη και το ιδιαίτερο μίσος είναι ίδια. Οι *μορφές* τους διαφέρουν, αλλά το *περιεχόμενο* του διαχωρισμού και της ενοχής παραμένει ίδιο.

(6:1-3) Τώρα αποφάσισε να δεις όλους αυτούς τους ανθρώπους ως φίλους. Πες σε όλους, σκεπτόμενος τον κάθε ένα με την σειρά καθώς το λες:

Θέλω να σε δω ως φίλο μου, έτσι ώστε να μπορέσω να θυμηθώ ότι είσαι κομμάτι δικό μου και να μπορέσω να γνωρίσω τον εαυτό μου.

Το σημαντικό θέμα της ενιαιότητας επιστρέφει. Ο Ιησούς όμως δεν προσποιείται ότι θα πετύχουμε αυτή την άσκηση. Είναι μια άσκηση που θέλει να *εξασκηθούμε* και κάνοντάς την να κατανοήσουμε τον παρανοϊκό τρόπο που σκεφτόμαστε, ότι υπάρχουν πραγματικά κάποιοι άνθρωποι που θα μας αρέσουν και κάποιοι που θα μισούμε. Όσον αφορά τη μορφή, αυτό δεν σημαίνει ότι χρειάζεται να περάσουμε τις ζωές μας με τον καθένα. Αλλά, όταν περνάμε τη ζωή μας με συγκεκριμένους ανθρώπους - οι αίθουσες διδασκαλίας που έχουμε όλοι μας - δεν μπορούμε, *μέσα στο νου μας*, να αποκλείσουμε κανέναν. Είναι πολύ εύκολο όταν βρίσκουμε ανθρώπους που αγαπάμε, επειδή ανταποκρίνονται στις ιδιαίτερες ανάγκες μας για να χρησιμοποιήσουμε τη σχέση ως πρότυπο, με το οποίο κρίνουμε τους ανθρώπους που μας απογοήτευσαν στο παρελθόν: π.χ. «Δεν συνάντησα ποτέ κανέναν σαν εσένα». «Κανένας δεν ήταν ποτέ τόσο ευγενικός». «Κανένας δεν με έχει καταλάβει ποτέ μέχρι τώρα». Σκέψεις όπως αυτές σηματοδοτούν ότι η αγάπη του Ιησού η οποία περιλαμβάνει τα πάντα δεν εκφράζεται.

(6:4-9) Πέρασε το υπόλοιπο της περιόδου πρακτικής προσπαθώντας να σκεφτείς τον εαυτό σου ως απόλυτα γαλήνιο με όλους και με όλα, ασφαλή μέσα σε ένα κόσμο που σε προστατεύει και σε αγαπά, και που ανταποδίδεις την αγάπη του. Προσπάθησε να νιώσεις να σε περιβάλλει

ασφάλεια, να αιωρείται από πάνω σου και να σε κρατά. Προσπάθησε να πιστέψεις, έστω και για λίγο, ότι τίποτα δεν μπορεί να σε βλάψει με κανένα τρόπο. Στο τέλος της περιόδου άσκησης πες στον εαυτό σου:

Η αγάπη δεν κρατά πικρίες. Όταν αφήσω όλες τις πικρίες μου να φύγουν θα γνωρίζω ότι είμαι απόλυτα ασφαλής.

Ο Ιησούς θέλει να σκεφτόμαστε την ασφάλειά μας όταν βρισκόμαστε σε κατάσταση ανασφάλειας. Ξέρει ότι η ικανότητά μας να ξεπεράσουμε αυτό το σημείο είναι περιορισμένη · αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο χρησιμοποιεί τη φράση «έστω και για λίγο». Ωστόσο, θέλει να εξοικειωθούμε με το διχασμένο νου μας: που είναι το σύστημα σκέψης του εγώ, τον κίνδυνο, και τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος, την ασφάλεια. Μόνο τότε μπορούμε να εξασκήσουμε τη δύναμη του νου, να φέρουμε το ανασφαλές στην ασφάλεια, το σκοτάδι στο φως, τις πικρίες στην αγάπη.

(7) Οι σύντομες περίοδοι πρακτικής θα πρέπει να περιλαμβάνουν μια γρήγορη εφαρμογή της σημερινής ιδέας σε αυτή την μορφή, όποτε προκύψει κάποια σκέψη πικρίας εναντίον οποιουδήποτε, σωματικά παρόντα ή όχι:

Η αγάπη δεν κρατά πικρίες. Ας μην προδίδω τον Εαυτό μου.

Ακόμα, επανάλαβε την ιδέα αρκετές φορές την ώρα με αυτή την μορφή:

Η αγάπη δεν κρατά πικρίες. Θα ήθελα να ξυπνήσω μέσα στον Εαυτό μου αφήνοντας κατά μέρος όλες μου τις πικρίες και ξυπνώντας μέσα σε Αυτόν.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας θυμίζει να διατηρήσουμε την επαγρύπνηση για τις παραξενιές του εγώ μας, έτσι ώστε να δούμε την ευγενική του αγάπη δίπλα μας, η οποία εξασφαλίζει ότι θα εξαφανιστούν. Για να παραφράσουμε το ρητορικό ερώτημα (Κ-23.Ι.Β.9:8) που αναφέραμε νωρίτερα: Ποιος θα δυσκολευτεί να επιλέξει ανάμεσα στις πικρίες ή τη συγχώρεση, με την Αγάπη του Θεού να είναι δίπλα του;

ΜΑΘΗΜΑ 69

Οι πικρίες μου κρύβουν το φως του κόσμου μέσα μου.

(1:1) Κανένας δεν μπορεί να δει αυτό που κρύβουν οι πικρίες σου.

Αυτή είναι η κεντρική ιδέα. Το «φως του κόσμου» είναι το Άγιο Πνεύμα μέσα στους νόες μας, η μνήμη της Αγάπης του Θεού που επιδιώξαμε τόσο επίμονα να ξεχάσουμε. Στο Μάθημα 136, ο Ιησούς μιλά για τη διπλή ασπίδα της λήθης. Το θέμα εκεί είναι η ασθένεια, αλλά θα μπορούσαμε να πούμε το ίδιο και για την επίθεση καθώς μοιράζονται την ίδια δυναμική. Κρύβουμε το φως του κόσμου - τη μνήμη της Ταυτότητάς μας ως Χριστός - το οποίο περιμένει να επιλέξουμε για να το θυμηθούμε. Η πρώτη ασπίδα είναι η ενοχή, το αυτο-μίσος μας. Η δεύτερη ασπίδα προκύπτει όταν προβάλλουμε την ενοχή του νου και κάνουμε επίθεση στα σώματα. Το να επιτιθέμαστε στον εαυτό μας έχει ως αποτέλεσμα την ασθένεια · το να επιτιθέμαστε στους άλλους είναι θυμός. Επομένως, κρατάμε πικρίες με σκοπό να μπορούμε να λέμε: «Δεν είναι δική μου η ενοχή, αλλά δική σας».

Αυτή η δεύτερη ασπίδα μας προστατεύει από την ενοχή, η οποία με τη σειρά της μας προστατεύει από την αγάπη.

(1:2) Επειδή οι πικρίες κρύβουν το φως του κόσμου μέσα σου, όλοι στέκουν μέσα στο σκοτάδι, κι εσύ δίπλα τους.

Η Υιότητα είναι μία. Αν πιάσω το χέρι του Ιησού και σταθώ στο φως του, η όλη Υιότητα στέκεται μαζί μου. Αν αφήσω το χέρι του, ο νους μου γεμίζει ξανά από το σκοτάδι της αμαρτίας μου και της ενοχής. Η Υιότητα είναι επίσης εκεί μαζί μου, τουλάχιστον στον παραπλανημένο μου νου.

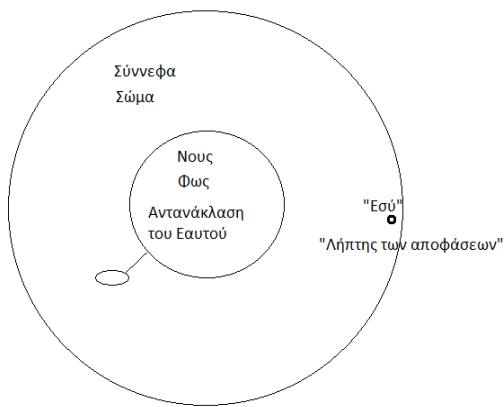
(1:3-5) Αλλά καθώς σηκώνεται το πέπλο των παραπόνων σου, απελευθερώνεσαι μαζί τους. Μοιράσου την σωτηρία σου τώρα μαζί με αυτόν που στέκεται δίπλα σου όταν βρίσκεσαι στην κόλαση. Αυτός είναι ο αδελφός σου μέσα στο φως του κόσμου που σας σώζει και τους δύο.

Η άρση του πέπλου - η ουσία της συγχώρεσης ή το θαύμα - δεν έχει να κάνει με αυτό που το άλλο πρόσωπο αποδέχεται ή όχι, πιστεύει, ή αντιλαμβάνεται. Έχει να κάνει μόνο με αυτό που βρίσκεται στο νου μας, στο πεδίο της δράσης του ονείρου. Δεν υπάρχει τίποτα μέσα μας εκτός από τις σκέψεις του Ουρανού ή της κόλασης, το μας αναφέρεται στον ένα Υιό του Θεού.

(2) Σήμερα ας κάνουμε άλλη μία πραγματική προσπάθεια να φτάσουμε στο φως μέσα σου. Πριν αναλάβεις την προσπάθεια αυτή στην πιο εκτεταμένη περίοδο πρακτικής, ας αφιερώσουμε αρκετά λεπτά για να σκεφτούμε τι προσπαθούμε να κάνουμε. Στην κυριολεξία επιχειρούμε να έρθουμε σε επαφή με την σωτηρία του κόσμου. Προσπαθούμε να δούμε πέρα από το πέπλο του σκότους που την κρατά καλυμμένη. Προσπαθούμε να αφήσουμε το πέπλο να σηκωθεί, και να δούμε τα δάκρυα του Υιού του Θεού να εξαφανίζονται μέσα στο ηλιόφως.

Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται να έχουμε κατά νου πόσο δεν θέλουμε να το κάνουμε αυτό. Με την παρουσία του φωτός του Χριστού, η ατομικότητά μας χάνεται. Αυτό είναι που φοβόμαστε, το σημείο που γεννιέται η αντίστασή μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και πιο συγκεκριμένα, σ' αυτό το είδος μαθημάτων.

Το παρακάτω διάγραμμα ταιριάζει με τη συζήτηση του Ιησού σε αυτό και στο επόμενο μάθημα. Ο κύκλος στο κέντρο αντιπροσωπεύει τον κύκλο του φωτός στον οποίο ο ίδιος θα αναφερθεί σήμερα. Για τους σκοπούς αυτών των μαθημάτων, αυτή θα είναι η θέση του ορθού νου. Όπως ο Ιησούς θα εξηγήσει, αυτό περιλαμβάνει την αντανάκλαση του πραγματικού μας Εαυτού. Ο αληθινός Εαυτός βέβαια, δεν είναι μέσα στη ψευδαίσθηση. Καλύπτουμε την αντανάκλαση της αλήθειας με ένα κύκλο νεφών, ο οποίος σχετίζεται με τη σωματική μας εμπειρία. Πιστεύουμε - το εσύ για το οποίο μιλάει ο Ιησούς - ότι είμαστε ένα σώμα μέσα στα σύννεφα. Το εσύ έχει τοποθετηθεί σε εισαγωγικά, γιατί δεν είναι το πραγματικό εσύ - για τον ίδιο λόγο που και ο *λήπτης των αποφάσεων* είναι σε εισαγωγικά - το οποίο είναι στο νου.

Πιστεύουμε ότι είμαστε μέσα στα σύννεφα κι έτσι δεν βλέπουμε τίποτα άλλο. Αν βρίσκεστε μέσα σε πυκνά σύννεφα δεν βλέπετε τον ήλιο. Αν μια συννεφιασμένη μέρα πετάτε με το αεροπλάνο δεν βλέπετε το φως του ήλιου μέχρι το αεροπλάνο να διαπεράσει τα πυκνά σύννεφα. Έχουμε ήδη δει τμήματα ενός αποσπάσματος στο οποίο ο Ιησούς χρησιμοποιεί την εικόνα των νεφών που κρύβουν την ενοχή μας. Εδώ είναι άλλο ένα τμήμα αυτού του αποσπάσματος, το οποίο αρχίζει με τις αντιληπτές ψευδαισθήσεις που δημιουργούνται όταν παρατηρούμε τα πυκνά σύννεφα:

Όμως μέσα σε αυτό το στρώμα από σύννεφα είναι εύκολο να δεις ένα ολόκληρο κόσμο να αναδύεται. Μια συμπαγή οροσειρά, μια λίμνη, μια πόλη, όλα αναδύονται μέσα στην φαντασία σου, και από τα σύννεφα οι αγγελιαφόροι της αντίληψής σου επιστρέφουν σε σένα, διαβεβαιώνοντάς σε ότι όλα αυτά υπάρχουν. Φιγούρες σηκώνονται και περπατούν, πράξεις φαίνονται πραγματικές, κι εμφανίζονται μορφές που εναλλάσσονται από όμορφες σε άσχημες. Και μπρος πίσω πηγαίνουν, για όσο εσύ θέλεις να παίζεις το παιχνίδι της προσποίησης που παίζουν τα παιδιά. Όμως όσο καιρό και να το παίζεις, και άσχετα με το πόση φαντασία βάζεις σε αυτό, δεν το συγχέεις με τον κόσμο από κάτω, ούτε επιδιώκεις να το κάνεις αληθινό.

Το ίδιο θα έπρεπε να είναι και με τα σκοτεινά σύννεφα της ενοχής, που δεν είναι ούτε πιο διαπεράστα ούτε πιο ουσιαστικά. Δεν θα πάθεις ούτε μια γρατζουνιά αν περάσεις μέσα από αυτά. Άφησε τον Οδηγό σου να σε διδάξει την ανούσια φύση τους καθώς θα σε οδηγεί να περνάς μέσα από αυτά, γιατί κάτω από αυτά υπάρχει ένας κόσμος φωτός όπου πάνω του δεν μπορούν να ρίξουν καμιά σκιά. Τις σκιές τους τις ρίχνουν στον κόσμο πέρα από αυτές, πιο μακριά από το φως. Όμως δεν μπορούν να ρίξουν την σκιά τους στον κόσμο του φωτός. (Κ-18.ΙΧ.7-8)

Μόλις διαπεράσεις τα σύννεφα, βλέπεις τον ήλιο και το φως του. Δεν είχαν εξαφανιστεί, ακόμα κι αν τα σύννεφα επηρέασαν αρνητικά την ματιά μας. Είναι προφανές ότι η πίστη μας στην αμαρτία και την ενοχή δεν έχει επηρεάσει την αγάπη που είναι ο Εαυτός μας. Για άλλη μια φορά, συναντάμε αυτή την υπέροχη φράση: «Ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.Υ.5:4).

(3) Ας αρχίσουμε την μεγαλύτερη περίοδο πρακτικής μας σήμερα με την πλήρη συνειδητοποίηση ότι έτσι είναι, και με πραγματική αποφασιστικότητα να φτάσουμε σε αυτό που είναι το πιο αγαπητό σε μας από οτιδήποτε άλλο. Η σωτηρία είναι η μόνη μας ανάγκη. Δεν υπάρχει άλλος σκοπός εδώ, και καμιά άλλη λειτουργία να εκπληρώσουμε. Ο μόνος μας στόχος είναι να μάθουμε την σωτηρία. Ας δώσουμε τέλος σήμερα, στην αρχαία αναζήτηση, βρίσκοντας το φως μέσα μας, και σηκώνοντάς το ψηλά για να το δουν όλοι όσοι ψάχνουν μαζί με μας, και να αγαλλιάσουν.

Τα ενθαρρυντικά λόγια του Ιησού, μας προτρέπουν να θυμηθούμε γιατί είμαστε εδώ, καθώς αναιρούμε την «αρχαία μας [και μάταια] αναζήτηση» που δεν οδηγεί πουθενά. Τώρα, έχοντας

επιλέξει το φως στη θέση του σκότους, γινόμαστε η υπενθύμιση για τους άλλους να κάνουν την επιλογή που έχουμε κάνει.

(4) Πολύ ήσυχα τώρα, με τα μάτια σου κλειστά, προσπάθησε να απελευθερώσεις όλο το περιεχόμενο που καταλαμβάνει γενικά την συνειδητότητά σου. Σκέψου ότι ο νους είναι ένας τεράστιος κύκλος, περικυκλωμένος από ένα στρώμα βαριών, σκοτεινών νεφών. Εσύ μπορείς να δεις μόνο τα σύννεφα διότι φαινομενικά στέκεσαι έξω από το κύκλο και απόλυτα διαχωρισμένος από αυτόν.

Το εσύ, για άλλη μια φορά, είναι το εσύ που έχω βάλει σε εισαγωγικά στο διάγραμμα. Το περιεχόμενο που ο Ιησούς μας ζητά να απελευθερώσουμε περιλαμβάνει πικρίες του παρελθόντος, σκέψεις ιδιαιτερότητας του παρόντος, και φόβους του μέλλοντος - που όλα έχουν να κάνουν με το σώμα. Βλέπουμε μόνο τα σύννεφα επειδή είμαστε μέσα στα σύννεφα. Στεκόμαστε έξω από τον κύκλο του φωτός, και επομένως πιστεύουμε ότι είμαστε «απόλυτα διαχωρισμένοι από αυτόν [τον κύκλο]». Η ενοχή είναι η μεγάλη παρωπίδα του σύμπαντος. Από τη στιγμή που θα ταυτιστούμε μ' αυτή, δεν μπορούμε παρά να «βλέπουμε» μέσα από τα μάτια της. Αλλά αυτά τα μάτια έγιναν για να μη βλέπουν, όπως έχουμε ήδη συζητήσει. Έτσι, δεν μπορούμε να δούμε τον κύκλο του φωτός, παρόλο που είναι παντού γύρω μας · πράγματι, παρόλο που αυτός είμαστε εμείς.

(5:1) Από εκεί που στέκεσαι, δεν μπορείς να δεις κανένα λόγο να πιστέψεις ότι υπάρχει ένα υπέρλαμπρο φως κρυμμένο από τα σύννεφα.

Με άλλα λόγια, για να συνεχίσουμε το θέμα που θίξαμε προηγουμένως, το μόνο που γνωρίζουμε είναι η ατομικότητά μας και η ιδιαιτερότητά μας - που θεωρούμε πραγματικές. Επειδή αντιλαμβανόμαστε έναν κόσμο σωμάτων, μια παραφροσύνη που συμμερίζονται δισεκατομμύρια άλλοι, πιστεύουμε ότι αυτή είναι η πραγματικότητα, και δεν συνειδητοποιούμε τη βαθύτερη αλήθεια. Ακόμη μια φορά, το σκοτάδι της ενοχής μας τυφλώνει κι έτσι δεν μπορούμε να δούμε το φως. Θυμηθείτε αυτή την σημαντική δήλωση:

Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο πολύ όσο η αντίληψη της μορφής. (Κ-22.III.6:7)

(5:2-5) Τα σύννεφα φαίνεται να είναι η μόνη πραγματικότητα. Φαίνεται ότι είναι το μόνο που υπάρχει για να δεις. Επομένως, δεν επιχειρείς να δεις μέσα από αυτά και πέρα από αυτά, πράγμα που είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσες να πειστείς πραγματικά για την μη υπόστασή τους. Αυτό θα επιχειρήσουμε να κάνουμε σήμερα.

Δεν προσπαθούμε να διαπεράσουμε τα σύννεφα και να πάμε πέρα από αυτά, γιατί δεν βλέπουμε κάποιο λόγο να το κάνουμε. Σαν τους φυλακισμένους που ήταν αλυσοδεμένοι στην αλληγορία του σπηλαίου του Πλάτωνα οι οποίοι έβλεπαν μόνο το πίσω μέρος της σπηλιάς, αγνοώντας την πηγή των σκιών πάνω στον τοίχο, έτσι κι εμείς δεν γνωρίζουμε τίποτα άλλο. Έτσι δεν έχουμε άλλη επιλογή εκτός από το να αλλάξουμε τη διάταξη των νεφών για να αισθανθούμε καλύτερα. Για παράδειγμα, φτιάχνουμε τεχνητό φως για να μπορούμε να δούμε: στην κυριολεξία φτιάχνουμε τεχνητό φως από ηλεκτρισμό, το μεταφυσικό τεχνητό φως του ήλιου, και, πιθανόν το πιο σημαντικό, το τεχνητό φως της ιδιαιτερότητάς μας. Μη γνωρίζοντας το αληθινό φως, κάνουμε ότι καλύτερο μπορούμε. Πιστεύουμε ότι τα προβλήματά μας βρίσκονται στις μάζες νεφών του κόσμου, όπως ακριβώς πιστεύουμε ότι και οι λύσεις μας επίσης βρίσκονται εκεί. Η στρατηγική του εγώ να επιβάλλει την χωρίς-νους κατάσταση ως πραγματικότητα υπήρξε εξαιρετικά επιτυχής.

(6:1) Αφού έχεις σκεφτεί την σημαντικότητα αυτού που προσπαθούμε να κάνουμε για σένα και τον κόσμο...

Συνειδητοποιούμε και πάλι ότι ο Ιησούς δεν λέει να σώσουμε έναν εξωτερικό κόσμο - *Δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος!* Μιλά για τον κόσμο στον οποίο πιστεύουμε, ο οποίος προβάλλεται από τους νόες μας. Πιστεύουμε σε έναν κόσμο διαχωρισμένο από τον Θεό, την εστία της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου, της επίθεσης και του θανάτου. Προβάλλουμε αυτό το σύστημα σκέψης και τώρα πιστεύουμε ότι υπάρχει ένας κόσμος έξω από εμάς και ότι χρειάζεται να σωθεί. Και πάλι, όταν ο Ιησούς μας λέει ότι είμαστε το φως που σώζει τον κόσμο, είναι σαφές ότι δεν μιλά για οτιδήποτε εξωτερικό, το οποίο θα ήταν ακριβώς το αντίθετο από το μήνυμά του. Σώζουμε τον κόσμο γιατί σώζουμε τους εαυτούς μας · σώζουμε τους εαυτούς μας, γιατί σώζουμε τον κόσμο - ο εαυτός μας και ο κόσμος είναι ένα και το αυτό: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Το παρακάτω απόσπασμα συνοψίζει επιγραμματικά τις διδασκαλίες του Ιησού για τη σχέση κόσμου-νου, και τη φύση της σωτηρίας:

... Διότι [ο κόσμος] είναι φτιαγμένος από αυτό που δεν θέλεις, και προβάλλεται από το νου σου επειδή τον φοβάσαι. Ωστόσο, αυτός ο κόσμος βρίσκεται μόνο μέσα στο νου του κατασκευαστή του, μαζί με την πραγματική του σωτηρία. Μην πιστεύεις ότι βρίσκεται έξω από εσένα, διότι μόνο όταν αναγνωρίσεις που βρίσκεται θα αποκτήσεις έλεγχο επάνω του. Διότι πραγματικά έχεις έλεγχο πάνω στο νου σου, εφόσον ο νους σου είναι ο μηχανισμός της λήψης αποφάσεων. (Κ-12.III.9:7-10)

(6:1-3) ...προσπάθησε να ηρεμήσεις με τέλεια ακινησία, και να θυμηθείς μόνο το πόσο θέλεις να φτάσεις το φως μέσα σου σήμερα, -- τώρα! Να είσαι αποφασισμένος να πας πέρα από τα σύννεφα. Άπλωσε το χέρι σου και άγγιξε τα μέσα στο νου σου.

Λέγοντας «άγγιξε τα μέσα στο νου σου», ο Ιησούς τονίζει ότι τα σύννεφα δεν είναι εξωτερικά. Τα σύννεφα είναι οι επιθετικές σκέψεις του νου, που προβάλλονται ως σωματική εμπειρία. Η έμφαση που δίνεται εδώ, περιττό να πούμε ότι αντανακλά την ακύρωση της χωρίς-νου κατάστασης, που είναι στρατηγική του εγώ, θυμίζοντάς μας ότι έχουμε νου. Αντανακλά επίσης τον Ιησού που μας ενθαρρύνει για να επιλέξουμε την ευτυχία, η οποία μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της επιλογής να οδηγηθούμε μέσα από τα σύννεφα της ενοχής προς στο φως της αλήθειας.

(6:4-5) Σπρώξε τα στο πλάι με το χέρι σου · νιώσε τα να ακουμπάνε στα μάγουλά σου και στο μέτωπό σου και στα βλέφαρά σου καθώς περνάς μέσα από αυτά. Συνέχισε · τα σύννεφα δεν μπορούν να σε σταματήσουν.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος για να πούμε ότι οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν καμία δύναμη εκτός αν εμείς επιλέξουμε να τους τη δώσουμε. Αυτό που μας παρακινεί να μάθουμε αυτό το μάθημα, είναι η αναγνώριση ότι η ιδιαιτερότητά μας δεν λειτουργεί υπέρ μας. Έτσι, το τέλος του πόνου μας, γίνεται το κίνητρό μας:

... Η αντοχή στον πόνο μπορεί να είναι μεγάλη, αλλά δεν είναι χωρίς όρια. Στο τέλος όλοι αρχίζουν ν' αναγνωρίζουν, αν και αμυδρά, ότι πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος. (Κ-2.III.3:5-6)

Ο δικός μας πόνος μας αναγκάζει να παραδεχτούμε ότι κάναμε λάθος. Το να κρατάμε κρίσεις, πικρίες, ιδιαιτερότητα, σε οποιαδήποτε μορφή δεν λειτουργεί. Τίποτα δεν λειτουργεί, εκτός αν τα αφήσουμε όλα να φύγουν. Θα έρθει κάποια στιγμή που θα αποδεχθούμε αυτή την αλήθεια για τους εαυτούς μας. Μέχρι τότε, το μάθημα είναι απλά κάτι που κάνουμε στο επίπεδο της συμπεριφοράς. Τα σύννεφα της ενοχής δεν μπορούν να μας σταματήσουν, εκτός αν οι νόες μας τους δώσουν τη δύναμη να το κάνουν.

(7) Αν κάνεις τις ασκήσεις σωστά, θ' αρχίσεις να νιώθεις μια αίσθηση πως ανυψώνεσαι και οδηγείσαι μπροστά. Η μικρή προσπάθεια και αποφασιστικότητά σου επικαλούνται την δύναμη του σύμπαντος να σε βοηθήσει, και ο Θεός ο Ίδιος θα σε σηκώσει από το σκοτάδι στο φως.

Βρίσκεσαι σε συμφωνία με την Θέλησή Του. Δεν μπορείς να αποτύχεις διότι η θέλησή σου είναι δική Του.

Πώς μπορούμε να χάσουμε; Αυτό φυσικά είναι το νόημα. Τα εγώ μας θέλουν να χάσουμε κι εμείς ούτε καν το γνωρίζουμε! Δεν μπορούμε να χάσουμε, διότι «το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο ο Θεός» (Κ-4.ΙΙ.5:8). Μαθαίνουμε ότι αυτό είναι αλήθεια, όταν δεχόμαστε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, που σημαίνει ότι αποδεχόμαστε το χαρούμενο γεγονός πως ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Το μόνο που απαιτείται για αυτήν την αποδοχή μας είναι «μια μικρή απόφαση και λίγη προσπάθεια» - η μικρή μας προθυμία - να επιτρέψουμε αυτή την αλήθεια να επανέλθει στην αντίληψή μας από το Άγιο Πνεύμα, όπως ο Ιησούς μας διαβεβαιώνει στα ακόλουθα αποσπάσματα στην κατάσταση της άγιας στιγμής:

Η άγια στιγμή είναι το αποτέλεσμα της απόφασης σου να είσαι άγιος... Προετοιμάζεις το νου σου γι' αυτήν μόνο στο βαθμό της αναγνώρισης ότι την θέλεις περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Δεν είναι απαραίτητο να κάνεις κάτι περισσότερο · μάλιστα, είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσεις ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτε περισσότερο... Η άγια στιγμή δεν προέρχεται μόνο από την μικρή σου προθυμία. Είναι πάντα το αποτέλεσμα της μικρής σου προθυμίας σε συνδυασμό με την απεριόριστη δύναμη της Θέλησης του Θεού. (Κ-18.ΙV.1:1,4-5· 4:1-2)

... Ο δικός σου ρόλος είναι μόνο να Του προσφέρεις [στο Άγιο Πνεύμα] λίγη προθυμία να Του επιτρέψεις να αφαιρέσει κάθε φόβο και μίσος, και να συγχωρεθείς. Πάνω στην μικρή σου πίστη, την ενωμένη με την δική Του κατανόηση, Αυτό θα οικοδομήσει τον δικό σου ρόλο στην Επανόρθωση και θα εξασφαλίσει ότι θα τον εκπληρώσεις εύκολα. Και μαζί Του, θα κτίσεις μια σκάλα στερεωμένη στον στερεό βράχο της πίστης, που θα υψώνεται προς τον Ουρανό. (Κ-18. V.2:5-7)

(8:1-2) Έχε εμπιστοσύνη στον Πατέρα σου σήμερα, και να είσαι σίγουρος ότι Αυτός σε έχει ακούσει και σου έχει απαντήσει. Μπορεί να μην αναγνωρίζεις την απάντησή Του ακόμα, αλλά μπορείς πραγματικά και είσαι βέβαιος ότι σου δίδεται και ότι θα την λάβεις.

Αυτό το απόσπασμα είναι σημαντικό διότι μας φανερώνει ότι ο Ιησούς γνωρίζει πως είναι μια διαδικασία: «Μπορεί να μην αναγνωρίζεις την απάντησή Του ακόμα». Δεν περιμένει ακαριαία να περάσουμε μέσα από τα σύννεφα της ψευδαισθησης στο φως του. Όπως σε πολλά ακόμη σημεία, ο Ιησούς μας θυμίζει τον στόχο, τη δύναμη της επιθυμίας μας να τον επιτύχουμε και πόσο πολλή εξάσκηση έχουμε ακόμη μπροστά μας. Για άλλη μια φορά, «το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο ο Θεός», και απλώς περιμένει τη ελάττωση του φόβου μας ώστε να μπορέσουμε να δεχθούμε την απάντησή του Θεού.

(8:3-5) Προσπάθησε, καθώς επιχειρείς να πας μέσα από τα σύννεφα προς το φως, να κρατήσεις την εμπιστοσύνη σου στο νου σου. Προσπάθησε να θυμηθείς ότι επιτέλους ενώνεις την θέληση σου με του Θεού. Προσπάθησε να κρατήσεις στο νου σου πολύ καθαρά την σκέψη πως ό,τι αναλαμβάνεις μαζί με τον Θεό πρέπει να πετύχει.

Αυτό στη συνέχεια, γίνεται το πρότυπο για να ζούμε στον κόσμο. Καθώς βιώνουμε τα σύννεφα της ενοχής και του φόβου, του άγχους και της κατάθλιψης του εγώ, προσπαθούμε να θυμηθούμε Ποιος προχωρά μαζί μας. Είναι μόνο μέσα από αυτή την εμπειρία της εμπιστοσύνης σε μια δύναμη που δεν είμαστε εμείς - την Αγάπη του Θεού και όχι το εγώ - που καταφέρνουμε τελικά να περάσουμε μέσα από τα σύννεφα προς το φως. Όπως ο Ιησούς εξηγεί μιλώντας για τον κύκλο του φόβου, με λέξεις που έχουμε ήδη παραθέσει:

... Όμως ο Θεός μπορεί να σε φέρει εκεί, αν είσαι πρόθυμος να ακολουθήσεις το Άγιο Πνεύμα μέσα από τον φαινομενικό τρόπο, δείχνοντάς Του εμπιστοσύνη ότι δεν θα σε εγκαταλείψει και θα σε

αφήσει εκεί. Διότι ο δικός Του σκοπός δεν είναι να σε τρομάξει, ενώ ο δικός σου είναι. Μπαίνεις σε έντονο πειρασμό να Το εγκαταλείψεις εκεί που βρίσκεται το εξωτερικό πεδίο του φόβου, αλλά Αυτό θα σε οδηγήσει με ασφάλεια μέσα από αυτό και ακόμα μακρύτερα πέρα από αυτό. (Κ-18.ΙΧ.3:7-9)

Λόγω του Συντρόφου μας πρέπει να πετύχουμε, γιατί η αλήθεια θα πετυχαίνει πάντα έναντι της ψευδαίσθησης, καθώς η αλήθεια είναι το μόνο που υπάρχει.

(8:6) Έπειτα άφησε την δύναμη του Θεού να λειτουργήσει μέσα σε σένα και μέσα από σένα, και ως γίνει το Θέλημά Του και το δικό σου.

Όπως μόλις είδαμε, δεν είμαστε εμείς εκείνοι που επιφέρουν αυτή την ένωση, αλλά η δύναμη του Θεού. Στην πραγματικότητα εννοεί το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο αποκαθιστά στην επίγνωσή μας την ενότητα των θελημάτων, που είναι η μοναδική πραγματικότητά μας.

(9:1-2) Στις πιο σύντομες περιόδους άσκησης, τις οποίες θα θελήσεις να κάνεις όσο πιο συχνά γίνεται αναλογιζόμενος την σημαντικότητα της σημερινής ιδέας για σένα και την ευτυχία σου, θύμιζε στον εαυτό σου ότι οι πικρίες σου κρύβουν το φως του κόσμου από την επίγνωσή σου. Να θυμίζεις, ακόμα, στον εαυτό σου ότι δεν ψάχνεις γι' αυτό μόνος σου, και ότι γνωρίζεις που να το αναζητήσεις.

Ο Ιησούς εδώ δεν αναφέρεται στον εαυτό του ή στο Άγιο Πνεύμα. Αυτοί δεν αναζητούν. Αυτό που εννοεί είναι ότι δεν ψάχνουμε για το φως μόνοι, επειδή μέσα στην Υιότητα του Θεού οι αδελφοί μας είναι ένα με εμάς. Αυτή η κατανόηση έρχεται όταν ζητάμε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος αντί για την παράνοια του εγώ, κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να κρατήσουμε κάποια πικρία.

Το κίνητρο για μια τέτοια μετατόπιση έρχεται με την αναγνώριση ότι η ευτυχία μας εξαρτάται απ' αυτό:

(9:3-6) Πες, λοιπόν:

Οι πικρίες κρύβουν το φως του κόσμου μέσα μου. Δεν μπορώ να δω αυτό που έχω κρύψει. Όμως θέλω να το αφήσω να αποκαλυφθεί σε μένα, για την σωτηρία μου και την σωτηρία του κόσμου.

Δεν είναι μόνο η δική μας ευτυχία που εξαρτάται από αυτό, αλλά η σωτηρία μας από την κόλαση της ενοχής · όχι μόνο η δική μας σωτηρία, αλλά και όλης της Υιότητας δεδομένου ότι ακόμη μια φορά, οι νόες μας είναι ενωμένοι.

(9:7-8) Ακόμα, βεβαιώσου ότι λες στον εαυτό σου:

Αν κρατήσω κάποια πικρία το φως του κόσμου θα κρυφτεί από μένα,

σε περίπτωση που μπεις στον πειρασμό να κρατήσεις κάποιο παράπονο εναντίον κάποιου σήμερα.

Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας λέει ότι θα πρέπει να παρακολουθούμε τους νόες μας για όλες τις επιθετικές σκέψεις - «μεγάλες» ή «μικρές», «δικαιολογημένες» ή «αδικαιολόγητες» - και να συνειδητοποιήσουμε ότι κρύβουν το φως του κόσμου από μας. Πέραν του ότι οι πικρίες μας κρύβουν το φως από το άλλο πρόσωπο · κρατούν εμάς στο σκοτάδι. Η απελευθέρωσή μας είναι το κίνητρο - το μόνο κίνητρο που θα λειτουργήσει πραγματικά - για να τις απελευθερώσουμε.

ΜΑΘΗΜΑ 70

Η σωτηρία μου προέρχεται από μένα.

Είναι ένα σημαντικό μάθημα, από το οποίο έχουμε παραθέσει πολλά στοιχεία. Ο λόγος που είναι τόσο σημαντικό βρίσκεται στη σαφή δήλωσή του ότι το πρόβλημα της ενοχής είναι στο νου μας. Με άλλα λόγια η αιτία της δυστυχίας μας βρίσκεται μέσα μας, όπως και η αναίρεσή της. Δεν είναι και δεν μπορούν να βρεθούν σε οτιδήποτε εξωτερικό.

(1:1) Κάθε πειρασμός δεν είναι τίποτα άλλο από κάποια μορφή του βασικού πειρασμού να μην πιστέψεις την σημερινή ιδέα.

Αυτός είναι ο σκοπός όλων των ιδιαίτερων σχέσεων, οι οποίες διακηρύσσουν: Η σωτηρία μου προέρχεται από εσένα - τον οποιονδήποτε ή οτιδήποτε που αυτό το ιδιαίτερο πρόσωπο, υπόσταση, ή δραστηριότητα φαίνεται να είναι. Αυτό που με κάνει ευτυχισμένο, δεν προέρχεται από την επιλογή του νου μου, αλλά από κάτι που βρίσκεται έξω απ' αυτόν. Η αλήθεια, βέβαια, είναι η ότι η σωτηρία μπορεί να προέλθει μόνο από το νου, καθώς η σωτηρία (για να επιδοθούμε σε ένα παιχνίδι λέξεων) προέρχεται επίσης μόνο από το νου.

(1:2-3) Η σωτηρία φαίνεται πως έρχεται από οπουδήποτε αλλού εκτός από εσένα. Το ίδιο, φαίνεται, και η πηγή της ενοχής.

Αυτό που είναι ενδιαφέρον στο βιβλίο εργασιών είναι ότι τις περισσότερες φορές δεν έχουμε την πολύπλοκη γραφή του κειμένου. Οι δηλώσεις είναι τόσο ξεκάθαρες, που θα εκπλαγείτε πως δεν τις βλέπετε. Αν έχετε διαβάσει το βιβλίο εργασιών στο παρελθόν και το διαβάζετε ξανά, θα εκπλαγείτε με το πόσο πολλά δεν θυμάστε ή ακόμα και πόσο πολλά δεν παρατηρήσατε την πρώτη φορά. Το παραπάνω είναι ένα παράδειγμα αυτής της απλότητας.

(1:4-6) Δεν βλέπεις ούτε ότι η ενοχή ούτε η σωτηρία βρίσκονται στο δικό σου νου και πουθενά αλλού. Όταν συνειδητοποιήσεις ότι όλη η ενοχή είναι μόνο μια εφεύρεση του νου σου, τότε θα συνειδητοποιήσεις ότι και η ενοχή και η σωτηρία πρέπει να είναι στο ίδιο μέρος. Μόλις το καταλάβεις αυτό σώζεσαι.

Ο σκοπός του εγωικού συστήματος σκέψης είναι να κρατήσει το πρόβλημα μακριά από τη λύση. Το εγώ επινόησε την ενοχή ως άμυνα ενάντια στη σωτηρία - την αποδοχή της Επανόρθωσης που είναι στο ορθό μας νου. Μας λέει να δεχούμε το πρόβλημα της ενοχής και να το προβάλουμε επάνω σε κάποιον άλλο. Το πρόβλημά μας τώρα έχει γίνει η ενοχή κάποιου άλλου, όχι η δική μας. Έτσι περνάμε το υπόλοιπο της ζωής μας - ως άτομα και ως κοινωνία - προσπαθώντας να λύσουμε το πρόβλημα της ενοχής του νου, που γίνεται αντιληπτό ότι είναι έξω από εμάς. Προσπαθούμε να ανακουφίσουμε τον πόνο με εξωτερικές συμπεριφορές, αλλά πάντοτε το πραγματικό πρόβλημα - η επιλογή μας να είμαστε ένα ιδιαίτερο και ένοχο άτομο - είναι με ασφάλεια θαμμένο από την αμυντική στρατηγική του εγώ. Αυτή είναι η διπλή ασπίδα της λήθης - η ενοχή και το σώμα - όπως έχουμε ήδη συζητήσει.

(2:1) Το φαινομενικό κόστος της αποδοχής της σημερινής ιδέας είναι αυτό: Σημαίνει ότι τίποτα έξω από σένα δεν μπορεί να σε σώσει · τίποτα έξω από σένα δεν μπορεί να σου δώσει γαλήνη.

Αυτό περιλαμβάνει τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, το συγγραφέα τους, και τον Θεό. Δεν υπάρχει κανείς και τίποτα εξωτερικό που μπορεί να μας σώσει. Από τη προοπτική των Μαθημάτων, αυτό σημαίνει το τέλος όλων των γκουρού, κατά τη δημοφιλή έκφραση της άσκησης των Ανατολικών θρησκειών. Μόνο η δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει - και όσες φορές να το πούμε δεν είναι αρκετές - μπορεί να μας φέρει τη σωτηρία και την ειρήνη.

(2:2) Αλλά σημαίνει ακόμα, ότι τίποτα έξω από σένα δεν μπορεί να σε βλάψει, ή να ενοχλήσει την γαλήνη σου ή να σε ταράξει με οποιοδήποτε τρόπο.

Αν είναι αλήθεια το ένα πρέπει να είναι αλήθεια επίσης και το άλλο, διότι *δεν υπάρχει τίποτα έξω από το νου μας*. Κανείς έξω από εμάς δεν μπορεί να μας βοηθήσει, διότι δεν υπάρχει κανείς έξω από εμάς · τίποτα έξω από εμάς δεν μπορεί να μας βλάψει, διότι δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς. Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να κατανοήσουμε «την απλότητα της σωτηρίας» (K-31.1).

(2:3-5) Η σημερινή ιδέα σε τοποθετεί επί κεφαλής του σύμπαντος, όπου ανήκεις εξαιτίας αυτού που είσαι. Αυτός δεν είναι ένας ρόλος που μπορεί να γίνει αποδεκτός εν μέρει. Και πρέπει σίγουρα ν' αρχίζεις να βλέπεις ότι η σωτηρία είναι να τον αποδεχτείς.

Αυτό δεν αναφέρεται στο σύμπαν του Ουρανού, αλλά στο σύμπαν του νου μας και του κόσμου. Είμαστε επικεφαλής, γιατί εμείς είμαστε αυτοί που το επιλέξαμε. Το *εσύ* που είναι υπεύθυνο αυτού του σύμπαντος και πάλι, είναι ο *λήπτης των αποφάσεων*. Έχει επιλέξει να είναι στο όνειρο, αλλά μπορεί εξίσου εύκολα να επιλέξει να είναι έξω από αυτό.

Λέγοντας ότι αυτός ο ρόλος δεν μπορεί να γίνει αποδεκτός εν μέρει, σημαίνει ότι δεν μπορούμε βάσιμα να δηλώσουμε ότι: «Ναι, μπορώ να βοηθήσω τον εαυτό μου σ' αυτό, αλλά κάποιος άλλος πρέπει να με βοηθήσει στο άλλο» · ή «Μπορώ να ζητήσω τη βοήθεια του Ιησού γι' αυτό το συγκεκριμένο πρόβλημα, αλλά όχι για τα άλλα». Η συγχώρεση ή λειτουργεί πάντα, ή δεν λειτουργεί καθόλου. Θυμηθείτε ότι αυτή είναι μια διδασκαλία του *όλα ή τίποτα*.

(3:1-2) Μπορεί, όμως, να μην σου είναι προφανές το γιατί η αναγνώριση ότι η ενοχή βρίσκεται μέσα στον δικό σου νου, εμπεριέχει την συνειδητοποίηση ότι και η σωτηρία βρίσκεται εκεί, επίσης. Ο Θεός δεν θα έθετε την θεραπεία της ασθένειας εκεί όπου δεν μπορεί να βοηθήσει.

Σαν μια σύντομη περίληψη του τι συζητήθηκε στον Πρόλογό μου γι' αυτούς τους τόμους, επιτρέψτε μου να επανέλθω στο θέμα της γλώσσας *Μαθήματα Θαυμάτων*. Εάν ληφθεί κατά γράμμα το, 3:2 θα σήμαινε ότι ο Θεός κάνει πράγματα. Αυτός βλέπει το λάθος της αμαρτίας και της ασθένειας και μας δίνει την απάντηση, προφανώς κάνοντάς το πραγματικό. Πράγματι τα λόγια του Ιησού το λένε επίσης κάποιες φορές και στο κείμενο.* Ωστόσο, θα επαναλάβουμε τη σημαντική λεπτομέρεια ότι αυτά τα λόγια είναι αλληγορικά. Ο Θεός δεν έχει κάνει ένα σχέδιο ως απάντηση στο διαχωρισμό, ούτε ο Ίδιος δημιούργησε το Άγιο Πνεύμα και Το τοποθέτησε στους νόες μας. Επιπλέον, ο Δημιουργός μας δεν δημιούργησε το περίτεχνο σχέδιο της Επανόρθωσης σύμφωνα με το οποίο οι Υιοί του θα ξυπνήσουν από το όνειρο. Ο Ιησούς μόλις μας είπε ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω από μας που μπορεί να μας σώσει. Ωστόσο, ο ίδιος λέει εδώ ότι ο Θεός θα μας σώσει! Αν ναι, πρέπει να είναι ένα δυαδικό *Ον* το Οποίο βρίσκεται έξω από αυτόν τον ένα που Αυτός σώζει.

Ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτή τη δυϊστική γλώσσα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, επειδή μπορούμε να ταυτιστούμε μαζί της · ένας παρήγορος τρόπος έκφρασης, επειδή μας είναι οικείος. Θυμηθείτε το απόσπασμα που συζητήσαμε πριν, από την ενότητα «Ο Σύνδεσμος για την Αλήθεια» (K-25.1.5-7): Όταν είμαστε απόλυτα ταυτισμένοι με ένα διαχωρισμένο (δηλαδή, δυαδικό) εαυτό, η κατάσταση της τέλεις Ενιαιότητας είναι άγνωστη σε μας καθώς και η «γλώσσα» που μιλά γι' αυτή. Έτσι ο Ιησούς χρησιμοποιεί «το πλαίσιο του εγώ» (Δ-εισ.3:1) προκειμένου να διατυπώσει τις διδασκαλίες

του - η *εικονοποίηση* της μη-δυναμικότητας είναι αυτό που τελικά θα μας οδηγήσει στη μη-δυναμικότητα.

Επιστρέφουμε τώρα στην πρόταση που μόλις διάβασα, και συνεχίζουμε:

(3:2-3) Ο Θεός δεν θα έθετε την θεραπεία της ασθένειας εκεί όπου δεν μπορεί να βοηθήσει. Αυτός είναι ο τρόπος που δούλευε μέχρι τώρα ο δικός σου νους, αλλά όχι και ο δικός Του.

Με άλλα λόγια, ο νους μας έχει διαχωρίσει το πρόβλημα από τη λύση. Ευτυχώς, «Ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23.Ι.2:7). Η μνήμη της Αγάπης Του μας δίνει τη δυνατότητα να φέρουμε το πρόβλημα (που προβάλλεται από το νου) πίσω στη λύση (στο νου).

(3:4) Θέλει να θεραπευτείς, γι' αυτό έχει κρατήσει την Πηγή της θεραπείας εκεί όπου βρίσκεται και η ανάγκη για θεραπεία.

Να επαναλάβουμε, ο Θεός δεν θέλει να θεραπευτείς. Αν το έκανε, θα αναγνώριζε ότι είσαι άρρωστος. Κι έτσι, θα έκανε το σφάλμα πραγματικό. Για να το πω ξανά, αυτό είναι ένα παρηγορητικό σύνολο συμβόλων που όλοι το βρίσκουμε καθησυχαστικό. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι αυτός είναι ο λόγος που τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι γραμμένα δυϊστικά. Η μη-δυϊστική αλήθεια είναι ότι ο Θεός, λόγω της ίδιας της φύσης Του, είναι η πανταχού παρούσα Πηγή θεραπείας: που είναι η μνήμη Του μέσα στους διαχωρισμένους - και επομένως άρρωστους - νόες μας.

(4:1) Εσύ έχεις προσπαθήσει να κάνεις ακριβώς το αντίθετο, κάνοντας κάθε προσπάθεια, όσο παραμορφωμένη και φαντασιώδης και να είναι, να διαχωρίσεις την θεραπεία από την ασθένεια για την οποία προοριζόταν, κι έτσι να κρατήσεις την ασθένεια.

Έχουμε ήδη συζητήσει ότι ο πραγματικός φόβος του εγώ, δεν είναι η Αγάπη του Θεού, για την οποία δεν γνωρίζει τίποτα, αλλά η δύναμη που έχει ο νους να κάνει τη σωστή επιλογή - η ικανότητα του λήπτη των αποφάσεων να πει: «Επέλεξα εσφαλμένα το εγώ, αλλά είναι διαθέσιμη ακόμα για εμένα η αρχή της αλήθειας να επιλέξω, μέσα στο νου μου». Αυτή η δυνατότητα να διορθωθεί η λάθος απόφαση είναι ο φόβος που έχει το εγώ, ο οποίος τροφοδοτεί το κίνητρο για να υλοποιήσει τη στρατηγική του κάνοντας τον Υιό του Θεού άνου, προστατεύοντας με αυτόν τον τρόπο τον εαυτό του ενάντια στην «επίθεση» της δύναμης που έχει ο Υιός να αλλάξει το νου του.

Η λύση, επομένως, είναι στο νου μας, διότι αυτή είναι η πηγή του προβλήματος, η οποία δεν βρίσκεται στο ίδιο το εγώικό σύστημα σκέψης, αλλά στην απόφασή μας να ταυτιστούμε με αυτό. Κατά συνέπεια, η λύση δεν στηρίζεται στην αλλαγή του εγώικού συστήματος σκέψης (την πρώτη ασπίδα της λήθης), πόσο μάλλον στην υλική έκφραση του εγώικού συστήματος σκέψης (τη δεύτερη ασπίδα της λήθης). Η λύση βρίσκεται στο να αλλάξουμε το νου μας για το εγώικό σύστημα σκέψης. Αναφέρουμε και πάλι την υπέροχη πρόταση:

... Επομένως, μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο. (Κ-21.εισ.1:7)

Αυτό το οποίο πραγματεύονται επομένως τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, είναι να αλλάξουμε το νου μας, όπως βλέπουμε ξανά και ξανά σε αυτά τα μαθήματα. Ο στόχος αυτός των Μαθημάτων θα πρέπει ήδη να είναι αρκετά εμφανής, καθώς επίσης και η θέση του βιβλίου εργασιών στο πρόγραμμα των μαθημάτων του.

Επιτρέψτε μου να ξαναδιαβάσω την πρώτη πρόταση της παραγράφου: «Εσύ έχεις προσπαθήσει να κάνεις ακριβώς το αντίθετο, κάνοντας κάθε προσπάθεια, όσο παραμορφωμένη και φαντασιώδης και να είναι, να διαχωρίσεις την θεραπεία από την ασθένεια για την οποία προοριζόταν, κι έτσι να

κρατήσεις την ασθένεια». Αυτό είναι που θέλουμε: να κρατήσουμε την ασθένεια της ιδιαιτερότητας. Το περίπλοκο εγλικό σύστημα σκέψης και ο περίπλοκος κόσμος που προέκυψε από αυτό, έχουν μόνο ένα σκοπό: να διατηρήσουμε την ασθένεια της πίστης ότι είμαστε ιδιαίτεροι, αυτόνομοι και ανεξάρτητοι από τον Θεό.

(4:2-3) Ο σκοπός σου ήταν να σιγουρέψεις ότι δεν θα γίνει η θεραπεία. Ο σκοπός του Θεού είναι να σιγουρέψει ότι θα γίνει.

Θυμηθείτε, το *εσύ* για του οποίου το σκοπό ο Ιησούς μιλά, είναι ο λήπτης των αποφάσεων, που του αρέσει η ιδέα του να είναι μόνος του. Αυτό βάζει τον Υιό να βρίσκεται σε άμεση αντίθεση με τον Θεό, Του Οποίου η Θέληση είναι ότι Αυτός και ο Υιός του είναι ένα και ότι ποτέ δεν διαχωρίζονται, όπως εκφράζεται στην επόμενη παράγραφο:

(5) Σήμερα ασκούμαστε στη συνειδητοποίηση ότι η Θέληση του Θεού και η δική μας είναι πραγματικά ίδιες σε αυτό. Ο Θεός θέλει να θεραπευτούμε, και εμείς στην πραγματικότητα δεν θέλουμε να είμαστε ασθενείς, διότι αυτό μας κάνει δυστυχισμένους. Επομένως, με το να αποδεχτούμε την σημερινή ιδέα, στην πραγματικότητα βρισκόμαστε σε συμφωνία με τον Θεό. Αυτός δεν θέλει να είμαστε ασθενείς. Ούτε κι εμείς το θέλουμε. Αυτός θέλει να θεραπευτούμε. Το ίδιο θέλουμε κι εμείς.

Ο Ιησούς χρειάζεται να μας πείσει ότι το να κρατάμε πικρίες μας κάνει δυστυχισμένους. Μπορεί να κάνει κι όλους τους άλλους δυστυχισμένους επίσης. Ωστόσο, το μόνο κίνητρο που μπορεί να λειτουργήσει είναι να μπει τέλος στην δυστυχία και τον πόνο μας. Δεν μελετάμε και δεν εφαρμόζουμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων* επειδή ο Ιησούς λέει ότι πρέπει, αλλά επειδή τελικά αναγνωρίσαμε ότι κάθε τι που προσπαθήσαμε μόνοι μας απέτυχε. Δεχόμαστε επιτέλους ότι μόνο η ένωση με τον Ιησού θα μας κάνει ευτυχισμένους. Η απόφασή μας να είμαστε μαζί του λοιπόν, αντικατοπτρίζει την ένωση της θέλησής μας με του Θεού, εκφράζοντας την απόφαση να θεραπεύσουμε τον διαχωρισμό.

(6) Είμαστε έτοιμοι για δύο μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής σήμερα, η κάθε μια από τις οποίες θα πρέπει να διαρκέσει περίπου δέκα με δεκαπέντε λεπτά. Θα αφήσουμε, όμως, εσένα να αποφασίσεις το πότε θα τις αναλάβεις. Θα ακολουθούμε αυτή την πρακτική για κάμποσα μαθήματα, και θα ήταν καλό πάλι να αποφασίσεις από πριν πότε θα είναι ο καλύτερος χρόνος να αφιερώσεις για την κάθε μία από αυτές, και έπειτα να μείνεις πιστός στην δική σου απόφαση όσο το δυνατόν περισσότερο.

Άλλη μια φορά βλέπουμε τον Ιησού να μας ζητά να θέσουμε κάποια δομή στην εξάσκηση μας. Όχι πολύ μεγάλη, να είστε σίγουροι, αλλά είναι μια αρχή. Ο σκοπός του εδώ όπως και κάθε φορά, είναι να μας ενθαρρύνει να συνεχίσουμε την εκπαίδευσή μας στο να θέλουμε να σκεφτόμαστε μαζί του, έτσι ώστε να μπορέσουμε να ξεχάσουμε το εγώ μας και να θυμηθούμε τον Θεό.

(7) Άρχισε αυτές τις περιόδους πρακτικής επαναλαμβάνοντας την σημερινή ιδέα, προσθέτοντας μία δήλωση που σηματοδοτεί την αναγνώριση σου ότι η σωτηρία δεν προέρχεται από πουθενά έξω από σένα. Θα μπορούσες να το πεις κατ' αυτόν τον τρόπο:

Η σωτηρία μου προέρχεται από μένα. Δεν μπορεί να προέρχεται από πουθενά αλλού.

Έπειτα αφιέρωσε μερικά λεπτά, με τα μάτια σου κλειστά, για να ανακεφαλαιώσεις μερικά από τα εξωτερικά μέρη στα οποία έχει ψάξει για την σωτηρία στο παρελθόν, - σε άλλους ανθρώπους, σε διαφορετικές καταστάσεις και γεγονότα, και σε αντιλήψεις για τον εαυτό σου που αναζητήσεις να κάνεις αληθινές. Αναγνώρισε ότι αυτή δεν βρίσκεται εκεί, και πες στον εαυτό σου:

Η σωτηρία δεν μπορεί να προέρχεται από κανένα από αυτά τα πράγματα. Η σωτηρία μου προέρχεται από μένα και μόνο.

Αυτός είναι ο σκοπός των ιδιαίτερων σχέσεών μας: η πεποίθηση ότι μπορούμε να βοηθηθούμε και να γίνουμε ευτυχισμένοι με κάτι άλλο εκτός από τον Θεό. Ο σκοπός αυτής της άσκησης είναι να εξετάσουμε πόσο σημαντική ήταν αυτή η αντίληψη στη ζωή μας, και πόσο οδυνηρή. Αυτό είναι που θα μας ωθήσει τελικά, να κάνουμε την επιλογή που θα μας φέρει πραγματική βοήθεια και ευτυχία.

(8:1-5) Τώρα θα προσπαθήσουμε πάλι να φτάσουμε το φως μέσα σου, το οποίο βρίσκεται εκεί όπου βρίσκεται η σωτηρία σου. Δεν μπορείς να την βρεις στα σύννεφα που περιβάλλουν το φως, κι εκεί είναι που το έψαχνες πριν. Δεν είναι εκεί. Είναι πέρα από τα σύννεφα, μέσα στο φως πέρα από αυτά. Να θυμάσαι ότι θα χρειαστεί να περάσεις μέσα από τα σύννεφα πριν μπορέσεις να φτάσεις το φως.

Το προαναφερθέν διάγραμμα (βλέπε Μάθημα 69), θα μας χρησιμεύσει κι εδώ επίσης, απεικονίζοντας τη διαδικασία του να περάσουμε πέρα από τα σύννεφα στο φως · πέρα από τις ψευδαισθήσεις των ιδιαίτερων σχέσεών μας στην αλήθεια της συγχώρεσης. Αυτές οι προτάσεις μεταδίδουν ένα πολύ σημαντικό μήνυμα: Δεν μπορούμε να πάμε από εκεί που νομίζουμε ότι βρισκόμαστε κατευθείαν στον Ουρανό · πρέπει πρώτα να περάσουμε μέσα από τα σύννεφα των ψευδαισθήσεων. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς διδάσκει ότι η ελευθερία βρίσκεται κοιτάζοντας την ιδιαίτερη σχέση μίσους (Κ-16.IV.1:1). Πρέπει να κοιτάζουμε τις δικές μας διαταραγμένες, άρρωστες, τρελές, και μισητές μας σκέψεις, πριν μπορέσουμε να πάμε πέρα από αυτές, στην αγάπη που υπάρχει κάτω από αυτές. Η σωτηρία δεν μπορεί να βρεθεί στα σύννεφα του κόσμου, αλλά μόνο στο φως της Επανόρθωσης που το εγώ έχει κρατήσει κρυμμένο, αλλά που ποτέ δεν έπαψε να λάμπει στο νου μας.

(8:6) Αλλά να θυμάσαι, ακόμα, ότι ποτέ δεν βρήκες τίποτα μέσα στα σύννεφα που φαντάστηκες που να είχε διάρκεια, ή που να το ήθελες.

Δεν το πιστεύουμε πραγματικά αυτό · υπάρχει ένα κομμάτι μέσα μας που εξακολουθεί να πιστεύει ότι υπάρχει ελπίδα για κάτι εδώ. Ακόμα πιστεύουμε ότι η ιδιαιτερότητά μας θα λειτουργήσει · απλά πρέπει να το κάνουμε καλύτερα. Αυτό το είδος σκέψης είναι ο λόγος που αισθανόμαστε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν μας βοηθούν. Και γι' αυτό πρέπει να το θυμόμαστε - να το θυμόμαστε συνεχώς - πως τίποτα στον κόσμο ποτέ δεν έχει, και ποτέ δεν θα, ικανοποιήσει τη λαχτάρα μας για αγάπη και ειρήνη.

(9) Εφόσον όλες οι ψευδαισθήσεις της σωτηρίας σε έχουν προδώσει, σίγουρα δεν θέλεις να παραμείνεις μέσα στα σύννεφα, ψάχνοντας μάταια εκεί για είδωλα, ενώ θα μπορούσες να εισέλθεις με ευκολία μέσα στο φως της αληθινής σωτηρίας. Προσπάθησε να περάσεις τα σύννεφα με όποιο μέσο σου φαίνεται καλύτερο. Αν σε βοηθά, σκέψου εμένα να κρατώ το χέρι σου και να σε οδηγώ. Και σε διαβεβαιώνω ότι αυτό δεν είναι μια αβάσιμη φαντασίωση.

Αυτό είναι ένα από τα πολύ λίγα μέρη στο βιβλίο εργασιών όπου ο Ιησούς μιλά για τον εαυτό του. Περιττό να πούμε, ότι είναι μια βαρυσήμαντη δήλωση. Ο ίδιος λέει: «Θα είναι πολύ καλύτερα να περάσεις μέσα από τα σύννεφα μαζί μου». Στην πραγματικότητα, όμως ο Ιησούς το καθιστά σαφές και σε άλλα σημεία: «Δεν μπορείτε να περάσετε μέσα από τα σύννεφα χωρίς εμένα». Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, για παράδειγμα, λέει ότι σας χρειάζεται τόσο όσο τον χρειάζεστε κι εσείς, (Κ-8.V.6:10) μια αναφορά που έχουμε ήδη δει. Όσο πιστεύετε ότι είστε ένα ξεχωριστό σώμα, θα πρέπει να έχετε ένα άλλο ξεχωριστό σώμα για να σας βοηθήσει · ένα χέρι για να κρατάτε σαν οδηγό μέσα στον βάλτο της ιδιαιτερότητας. Όταν προσπαθείτε να περάσετε μέσα από τα σύννεφα της ενοχής του εγώ μόνοι σας, είστε καταδικασμένοι σε αποτυχία, γιατί μια τέτοιου είδους προσπάθεια

είναι ένα σκιώδες θραύσμα του αρχικού λάθους να υπάρξουμε και να δημιουργήσουμε μόνοι μας - χωρίς τον Θεό.

Στο τέλος, δεν υπάρχει κανένα εσύ, δεν υπάρχει Ιησούς, δεν υπάρχουν σύννεφα - μόνο ο Θεός. Αλλά αυτό είναι στο τέλος. Εφ' όσον έχετε αναγνωρίσει τον εαυτό σας σαν μαθητή της διδασκαλίας του, η βοήθεια του Ιησού έχει πολύ μεγάλο νόημα. Αυτό εκφράζεται στην έκκληση που γίνεται προς εμάς στην διευκρίνιση των όρων, η οποία δηλώνει ότι αν και το μήνυμα του Ιησού είναι απόλυτα σημαντικό, αυτός μπορεί ακόμη να μας βοηθήσει:

... Ο Ιησούς είναι για σένα ο φορέας του μηνύματος του Χριστού, της Αγάπης του Θεού. Δεν χρειάζεσαι κανέναν άλλο. Είναι δυνατόν να διαβάσεις τις λέξεις και να ευνοηθείς από αυτές, χωρίς να τον αποδεχτείς στη ζωή σου. Όμως θα μπορούσε σε βοηθήσει ακόμη λίγο περισσότερο, αν θα μοιραζόσουν τους πόνους σου και τις χαρές σου με αυτόν, και να τα αφήσεις και τα δύο για να βρεις την ειρήνη του Θεού. (Δ-5.6: 4-7)

Έτσι, ο Ιησούς λέει: «Μην κάνετε αυτό το ταξίδι χωρίς εμένα».

(10) Για τις σύντομες και συχνές περιόδους πρακτικής σήμερα, υπενθύμισε στον εαυτό σου ότι η σωτηρία σου προέρχεται από σένα, και τίποτα άλλο εκτός από τις δικές σου σκέψεις δεν μπορεί να καθυστερήσει την πρόδοό σου. Είσαι ελεύθερος από κάθε εξωτερική παρέμβαση. Είσαι υπεύθυνος για την δική σου σωτηρία. Εσύ είσαι υπεύθυνος για την σωτηρία του κόσμου. Πες, λοιπόν:

Η σωτηρία μου προέρχεται από μένα. Τίποτα έξω από μένα δεν μπορεί να με παρεμποδίσει. Μέσα σε μένα είναι η σωτηρία του κόσμου και η δική μου.

Το μάθημα κλείνει με την σημαντική υπενθύμιση πως πλέον δεν έχουμε δικαιολογία να μεταθέτουμε την ευθύνη για τα πνευματικά μας εμπόδια από τους εαυτούς μας σε αυτά που μας επηρεάζουν εξωτερικά. Ο Ιησούς θέλει να θυμόμαστε όσο το δυνατόν συχνότερα κατά τη διάρκεια της ημέρας ότι η σωτηρία έρχεται μόνο από εμάς. Αυτά είναι άσχημα νέα για το εγώ μας, αλλά είναι τα καλύτερα νέα για το τμήμα του νου μας που θέλει να επιστρέψει στην εστία. Τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να αποτρέψει αυτή την επιστροφή, και αφού αυτό είναι που πραγματικά θέλουμε, δεν μπορεί παρά να επιτύχουμε.

* Δείτε το *Λίγοι Επιλέξαν να Ακούσουν*, τόμος 2 από *Το Μήνυμα των Μαθημάτων Θαυμάτων*, για μια πλήρη συζήτηση αυτού του γλωσσικού χαρακτηριστικού των Μαθημάτων, μαζί με τα σχετικά παραδείγματα.

ΜΑΘΗΜΑ 71

Μόνο το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία θα λειτουργήσει.

Αυτή η σκέψη δεν είναι ευχάριστη για το εγώ, γιατί εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι τα σχέδιά μας για τη σωτηρία θα λειτουργήσουν. Θα το επαναλάβω, ο Θεός δεν έχει κάποιο σχέδιο. Οι ιδέες αυτές χρησιμοποιούνται επειδή είναι οικείες και εύκολα κατανοητές. Πρέπει να έχουμε πάντα κατά νου ωστόσο, ότι αυτά είναι τα σύμβολα της συγχώρεσης του Ιησού που διορθώνουν τα σύμβολα

της αμαρτίας και της τιμωρίας του εγώ. Στη Βίβλο και στις θρησκείες που πηγάζουν από τη Βίβλο, ο Θεός σίγουρα έχει ένα σχέδιο. Το σχέδιο για το οποίο ο Ιησούς μιλά εδώ είναι πολύ διαφορετικό, όπως έχουμε ήδη δει, και θα δούμε ξανά σ' αυτό το μάθημα.

(1:1-2) Ίσως δεν συνειδητοποιείς ότι το εγώ έχει φτιάξει ένα σχέδιο για την σωτηρία σε αντίθεση με του Θεού. Σε αυτό το σχέδιο πιστεύεις εσύ.

Οι περισσότεροι από εμάς δεν σκεφτόμαστε πως όταν ζούμε τις ιδιαίτερες σχέσεις αγάπης και μίσους ότι επιλέγουμε ενεργά εναντίον του Θεού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς ρωτά στο κείμενο αν αντιλαμβανόμασταν την ιδιαίτερη σχέση ως έναν θρίαμβο πάνω στον Θεό, θα την θέλαμε; (Κ-16.Υ.10:1) Ο ίδιος μας βοηθά να καταλάβουμε ότι όχι μόνο έχουμε κάποιο σχέδιο για να σώσουμε τους εαυτούς μας από τον πόνο, αλλά αυτό το σχέδιο αντιτίθεται άμεσα στον Θεό. *Ή το ένα ή το άλλο*, είναι χρήσιμο να σκεφτούμε σχετικά με αυτή την πτυχή της ζωής μας, διότι αντιλαμβανόμενοι την κατάσταση όπως είναι θα μας επιτρέψει να αλλάξουμε το νου μας και να κάνουμε τη σωστή επιλογή.

(1:3) Εφόσον είναι το αντίθετο με του Θεού, πιστεύεις ακόμα ότι το να δεχτείς το σχέδιο του Θεού στην θέση του σχεδίου του εγώ σημαίνει ότι είσαι καταδικασμένος.

Αυτό είναι που πιστεύουμε: Αν δεχτούμε το σχέδιο του Θεού και συγχωρέσουμε, παύει να υπάρχει η ατομικότητα μας και καταδικαζόμαστε σε αιώνια ανυπαρξία. Αυτό μας θυμίζει την σημαντική συζήτηση στο κείμενο όπου ο Ιησούς εξηγεί την ανάποδη σκέψη του εγώ: το καλό είναι κακό και το κακό είναι καλό · η συγχώρεση πρέπει να αποφεύγεται και η ενοχή να αγκαλιάζεται:

Μεγάλο μέρος της παράξενης συμπεριφοράς του εγώ ευθύνεται άμεσα στον ορισμό που δίνει για την ενοχή. Για το εγώ, οι αθώοι είναι ένοχοι. Αυτοί που δεν επιτίθενται είναι «εχθροί» του διότι, μην δίνοντας αξία στην δική του ερμηνεία για την σωτηρία, είναι σε μια άριστη θέση να το αφήσουν να φύγει... Όταν ήρθε [το εγώ] πρόσωπο με πρόσωπο με την αληθινή αθωότητα του Υιού του Θεού [τον Ιησού] όντως επιχείρησε να τον σκοτώσει, και ο λόγος που έδωσε ήταν ότι η αθωότητα είναι βλασφημία προς τον Θεό. Για το εγώ, το εγώ είναι Θεός, και η αθωότητα πρέπει να μεταφραστεί ως τελική ενοχή που δικαιολογεί τον φόνο. (Κ-13.ΙΙ.4:1-3· 6:2-3)

(1:4-5) Αυτό, φυσικά, ακούγεται εντελώς παράλογο. Όμως, αφού μελετήσουμε ποιο είναι το σχέδιο του εγώ, ίσως συνειδητοποιήσεις ότι, όσο παράλογο και να είναι, εσύ πραγματικά το πιστεύεις.

Ίσως θυμάστε ότι ο Ιησούς λέει το ίδιο στην ενότητα «Οι Νόμοι του Χάους». Περιγράφει την παραφροσύνη των πέντε νόμων του εγώ και στη συνέχεια δηλώνει:

Θα ήθελες να ισχυριστείς, και να νομίζεις ότι είναι αλήθεια, ότι δεν πιστεύεις σε αυτούς τους παράλογους νόμους, και ότι δεν ενεργείς σύμφωνα με αυτούς. Και όταν κοιτάξεις τι λένε, δεν μπορεί να είναι πιστευτοί. Αδελφέ μου, όντως τους πιστεύεις. (Κ-23.ΙΙ.18:1-3)

Ο Ιησούς γνωρίζει ότι πιστεύουμε στο σχέδιο του εγώ, επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ. Αυτό σημαίνει πως πιστεύουμε ότι η προβολή είναι σωτηρία, γιατί μας προστατεύει από την αρχή της Επανόρθωσης του νου, την εστία της θύμησης της Αγάπης του Θεού.

(2:1) Το σχέδιο του εγώ για την σωτηρία επικεντρώνεται μόνο στο να κρατάς πικρίες.

Δεν θα μπορούσαμε να ζητήσουμε μια απλούστερη δήλωση και να εκφράζει πιο άμεσα το πως χρησιμοποιεί την προβολή το εγώ. Αυτή η δήλωση οδηγεί σε μια αληθοφανή περιγραφή της ιδιαιτερότητας:

(2:2-5) Υποστηρίζει ότι, αν κάποιος άλλος μιλούσε ή ενεργούσε διαφορετικά, αν κάποιος εξωτερικό γεγονός ή κατάσταση μπορούσε να αλλάξει, τότε θα σωζόσουν. Επομένως, η πηγή της σωτηρίας συνεχώς γίνεται αντιληπτή ως έξω από σένα. Κάθε πικρία που κρατάς είναι μια διακήρυξη, και μια διαβεβαίωση στην οποία πιστεύεις, η οποία λέει, «Αν αυτό ήταν διαφορετικό, θα σωζόμουν». Άρα, η αλλαγή του νου η απαραίτητη για την σωτηρία, απαιτείται από όλους και όλα εκτός από σένα.

Δεν υπάρχει άνθρωπος σε αυτόν τον κόσμο που να μην ταυτίζεται με αυτό το σύστημα σκέψης, γιατί αυτό είναι που έφτιαξε και συντηρεί τον κόσμο. Στην *Ερμηνεία των Ονείρων* ο Φρόντ ξεκινά τη θεωρία του ότι όλα τα όνειρα είναι εκπληρώσεις επιθυμιών. Ο Ιησούς θα υιοθετήσει την ίδια αρχή και θα την επεκτείνει σε όλα τα όνειρα: τον ύπνο και την αφύπνιση. Το φυσικό σύμπαν ως μακρόκοσμος και ο ατομικός μας κόσμος ως μικρόκοσμος, έγιναν ειδικά για να εκπληρώσουν την μυστική επιθυμία του εγώ να διατηρήσει τον διαχωρισμό, αλλά μετατοπίζοντας την ευθύνη γι' αυτό στους άλλους. Έτσι, έχουμε όλοι ένα κομμάτι του εγωικού μας διαχωρισμού, το τρώμε και το απολαμβάνουμε γιατί κάποιος άλλος θα πληρώσει το αντίτιμο γι' αυτό. Η ενότητα «Η Εικόνα της Σταύρωσης» προσφέρει μια καυστική έκφραση αυτής της δυναμικής του εγωισμού και του μίσους, όπου διατηρούμε την αθωότητά μας εις βάρος της ενοχής κάποιου άλλου, για την οποία θα τιμωρηθεί ο άλλος αντί για εμάς:

... Αλλά κάθε πόνο που υποφέρεις τον βλέπεις σαν απόδειξη ότι αυτός είναι ένοχος επίθεσης. Έτσι κάνεις τον εαυτό σου να είναι το σημάδι ότι αυτός έχει χάσει την αθωότητά του, και χρειάζεται μόνο να κοιτάξει προς εσένα για να συνειδητοποιήσει ότι έχει καταδικαστεί. Και αυτό που υπήρξε άδικο για σένα θα έλθει σε αυτόν δικαιολογημένα. Η άδικη εκδίκηση που υπομένεις τώρα ανήκει σε αυτόν, και όταν βρίσκεται πάνω σε αυτόν εσύ ελευθερώνεσαι...

Οποτεδήποτε συναινείς στον πόνο, στην στέρηση, στην άδικη μεταχείριση, ή στο να έχεις ανάγκη από το οτιδήποτε, το μόνο που κάνεις είναι να κατηγορείς τον αδελφό σου για επίθεση εναντίον του Υιού του Θεού. Κρατάς μια εικόνα της σταύρωσής σου μπροστά από τα μάτια του, ώστε να μπορέσει να δει ότι οι αμαρτίες του είναι καταγεγραμμένες στον Ουρανό με το δικό σου αίμα και θάνατο, και πηγαίνουν μπροστά του, κλείνοντας τη πύλη και καταδικάζοντάς τον στη κόλαση. (Κ-27.1.2:2-5· 3:1-2)

Θα επιστρέψουμε σε αυτό το βασικό συστατικό του σχεδίου του εγώ για τη σωτηρία.

(3:1-2) Ο ρόλος που αναθέτεις στον δικό σου νου σε αυτό το σχέδιο, είναι απλά για να καθορίσει τι άλλο, εκτός από τον ίδιο, πρέπει να αλλάξει για να σωθείς. Σύμφωνα με αυτό το παρανοϊκό σχέδιο, οποιαδήποτε πηγή σωτηρίας είναι αποδεκτή υπό τον όρο να μην λειτουργήσει.

Στην επόμενη παράγραφο ο Ιησούς το περιγράφει αυτό ως το απόφθεγμα του εγώ -- «Αναζήτησε αλλά μην βρεις» -- αυτό που κάνουμε όλοι. Να εκφράζεται τόσο ξεκάθαρα που δεν υπάρχει λόγος να το εξηγήσουμε. Είναι η ουσία της προβολής, η καρδιά του συστήματος σκέψης του εγώ και η ασφάλειά του, ότι τίποτα δεν θα αλλάξει ποτέ στο νου του Υιού του Θεού.

(3:3-4) Αυτό διασφαλίζει ότι η άκαρπη έρευνα θα συνεχιστεί, διότι η ψευδαίσθηση επιμένει, πως, παρότι αυτή η ελπίδα έχει αποδειχτεί λάθος, υπάρχει ακόμα έδαφος για ελπίδα σε κάποια άλλα μέρη και σε άλλα πράγματα. Κάποιο άλλο άτομο θα εξυπηρετήσει αυτό το σχέδιο καλύτερα · μια άλλη κατάσταση θα φέρει την επιτυχία.

Αργότερα στο βιβλίο εργασιών ο Ιησούς λέει ότι «μπορεί να βρει άλλη μια» (Εργ.170.8:7). Αν είμαστε πραγματικά ειλικρινείς, θα συνειδητοποιήσουμε ότι κάνουμε ακριβώς αυτό που έχει περιγραφεί. Επομένως, το τελευταίο πράγμα που θέλουμε να κάνουμε είναι να αγκαλιάσουμε

ολοκληρωτικά αυτή τη διδασκαλία, τόσο διανοητικά όσο και στην πράξη. Αντίθετα, θέλουμε να συμβιβάσουμε τα διδάγματά της ώστε να μην μας βοηθήσει - ακριβώς αυτό που μόλις διαβάσαμε, το οποίο είναι η ουσία της ιδιαιτερότητας του εγώ.

(4) Αυτό είναι το σχέδιο του εγώ για την σωτηρία σου. Σίγουρα μπορείς να δεις πόσο αυστηρά ευθυγραμμισμένο είναι με την βασική διδασκαλία του εγώ, «Αναζήτησε αλλά μην βρεις». Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να εγγυηθεί με μεγαλύτερη βεβαιότητα ότι δεν θα βρεις την σωτηρία από το να διοχετεύσεις όλες σου τις προσπάθειες ψάχνοντας την εκεί που δεν βρίσκεται;

Θυμηθείτε, αυτό που το εγώ δεν θέλει να βρούμε είναι ότι έχουμε ένα νου, γιατί τότε θα συνειδητοποιούσαμε ότι θα μπορούσαμε να επιλέξουμε διαφορετικά, σηματοδοτώντας το τέλος του εγώ και του ιδιαίτερου εαυτού μας. Επομένως, κατευθύνουμε τις προσπάθειές μας για την αναζήτηση της σωτηρίας εκεί όπου δεν μπορεί να βρεθεί. Μπορούμε να δούμε πώς ο Ιησούς μας έφερε σταδιακά σε αυτή την συνειδητοποίηση, τόσο στο πνευματικό όσο και στο βιωματικό επίπεδο. Θέλει να μάθουμε ότι χρησιμοποιούμε τον κόσμο για να μας αποσπάσει την προσοχή από το να βρούμε την ειρήνη που πραγματικά αναζητάμε, να πείσουμε τους εαυτούς μας ότι μπορεί ακόμα να βρεθεί στον εξωτερικό κόσμο, όπως διαβάζουμε σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

Ο κάθε ένας που έρχεται εδώ πρέπει να έχει ακόμα κάποια ελπίδα, κάποια ψευδαίσθηση που έχει καθυστερήσει να φύγει, ή κάποιο όνειρο ότι υπάρχει κάτι έξω από τον εαυτό του που θα του φέρει ευτυχία και ειρήνη... Κι έτσι περιπλανιέται άσκοπα εδώ κι εκεί, ψάχνοντας για κάτι που δεν μπορεί να βρει, πιστεύοντας ότι είναι κάτι που δεν είναι.

Η ψευδαίσθηση που έχει χρονοτριβήσει θα τον παρακινεί να αναζητά χιλιάδες είδωλα, και να αναζητά πέρα από αυτά χιλιάδες ακόμα. (Κ-29.VII.2:1,5-3:1)

Περιττό να πούμε ότι όλα τα είδωλα θα αποτύχουν: αυτή είναι η κρυφή ατζέντα του εγώ.

(5:1-2) Το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία λειτουργεί απλά διότι, ακολουθώντας την καθοδήγησή Του, αναζητάς την σωτηρία εκεί που βρίσκεται. Αλλά αν θέλεις να επιτύχεις, έτσι όπως σου το υπόσχεται ο Θεός, πρέπει να είσαι πρόθυμος να την αναζητήσεις μόνο εκεί.

Αυτή είναι η παγίδα. Ο καθένας που μελετά τα Μαθήματα Θαυμάτων θα πει: «Φυσικά θέλω να ακολουθήσω το Άγιο Πνεύμα (το νόημα του «Θεού» εδώ) · φυσικά θέλω να συγχωρώ - αλλά δεν θέλω να κάνω μόνο αυτό. Θέλω και την ιδιαιτερότητά μου επίσης, να απολαμβάνω τις απολαύσεις της περιστασιακά. Θα διαβάσω το κείμενο και θα κάνω τα μαθήματα του βιβλίου πιστά... αλλά θα κάνω και τα ιδιαίτερα μου πράγματα, κάνοντας το σώμα πραγματικό και αγνοώντας το νου («όπου [η σωτηρία] βρίσκεται»). Δυστυχώς για το εγώ, στη σωτηρία δεν υπάρχει τέτοιος συμβιβασμός. Αυτό το απόσπασμα από την ενότητα «Σωτηρία χωρίς συμβιβασμό» το δηλώνει ρητά, στο πλαίσιο της προσπάθειας του εγώ να επιτεθεί και να αγαπήσει μαζί:

Η σωτηρία δεν είναι κανενός είδους συμβιβασμός. Το να συμβιβάζεσαι σημαίνει ότι δέχεσαι μόνο μέρος από αυτό που θέλεις · ότι παίρνεις μόνο λίγο και παραιτείσαι από το υπόλοιπο... Αν αφήσεις την ιδέα του συμβιβασμού να εισέλθει, τότε χάνεται η επίγνωση του σκοπού της σωτηρίας διότι δεν αναγνωρίζεται. Δεν γίνεται αποδεκτός εκεί όπου έχει γίνει αποδεκτός ο συμβιβασμός, διότι ο συμβιβασμός είναι η πεποίθηση ότι η σωτηρία είναι αδύνατη. Θα υποστήριζε ότι μπορείς να επιτύχεις λίγο, να αγαπάς λίγο, και να γνωρίζεις την διαφορά...

Αυτά τα μαθήματα είναι εύκολα ακριβώς γιατί δεν κάνουν κανένα συμβιβασμό... Η συγχώρεση δεν μπορεί να παρακρατηθεί λιγάκι. Ούτε είναι δυνατόν να επιτύχεις για το ένα και να αγαπάς για το άλλο και να καταλαβαίνεις την συγχώρεση. (Κ-23.III.3:1-2,5-7· 4:1,5-6)

Η ασυμβίβαστη φύση των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ο λόγος που η δύναμή τους είναι μεγάλη και μεγάλη δοκιμασία για το εγώ, το οποίο είναι αποφασισμένο να διατηρήσει την ιδιαιτερότητα του σώματος.

(5:3-4) Ειδάλλως, ο σκοπός σου διχάζεται και θα επιχειρείς να ακολουθήσεις δύο σχέδια για την σωτηρία τα οποία είναι διαμετρικά αντίθετα με κάθε τρόπο. Το αποτέλεσμα μπορεί να φέρει μόνο σύγχυση, δυστυχία και μια βαθιά αίσθηση αποτυχίας και απελπισίας.

Βλέπουμε πώς τα αρχικά μαθήματα του βιβλίου εργασιών οδήγησαν σε δηλώσεις όπως αυτών των δύο προτάσεων. Τα μαθήματα μας βοήθησαν να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος και ότι αυτό που βλέπουμε εξωτερικά είναι μια προβολή αυτού που υπάρχει εσωτερικά. Στην πραγματικότητα, το Μάθημα 22 είπε ότι οι επιθετικές μας σκέψεις είναι που συνθέτουν τον κόσμο. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς εκπαίδευσε το νου μας να καταλάβουμε ότι το πρόβλημα είναι εσωτερικό, όχι στα σώματά μας ή στον εγκέφαλό μας. Αυτό το μάθημα παρέχει μια ξεκάθαρη δήλωση που δεν θα μπορούσε ο ίδιος να κάνει χωρίς να έχουν ειπωθεί όλα όσα είχε πει αρχικά. Η αρμονική ανάπτυξη αυτών των ιδεών είναι πράγματι αριστοτεχνική.

Είναι επίσης ενδιαφέρον να βλέπουμε τους παραλληλισμούς μεταξύ του κειμένου και του βιβλίου εργασιών. Αν και η εξέλιξη σε κάθε βιβλίο είναι αρκετά διαφορετική, οι θεμελιώδεις ιδέες είναι παρούσες και στα δύο. Για παράδειγμα, ο Ιησούς δείχνει εδώ τη δυσκολία να ακολουθηθούν τα εκ διαμέτρου αντίθετα σχέδια για τη σωτηρία, που συμπίπτει με το ακόλουθο απόσπασμα στο κείμενο, ακόμα και με τη χρήση της γλώσσας:

Το μαθησιακό πρόγραμμα της Επανόρθωσης είναι το αντίθετο του προγράμματος που κατάρτισες εσύ για τον εαυτό σου, το ίδιο όμως και το αποτέλεσμά του. Αν το αποτέλεσμα του δικού σου προγράμματος σε έχει κάνει δυστυχισμένο, και εφόσον θέλεις ένα διαφορετικό, μια αλλαγή στο μαθησιακό σου πρόγραμμα είναι προφανώς απαραίτητη. Η πρώτη αλλαγή που θα εισάγουμε είναι μια αλλαγή στην κατεύθυνση. Ένα μαθησιακό πρόγραμμα για να έχει νόημα δεν μπορεί να είναι χωρίς συνέπεια. Αν είναι σχεδιασμένο από δύο δασκάλους, που ο κάθε ένας πιστεύει σε διαμετρικά αντίθετες ιδέες, δεν είναι δυνατόν να αποτελεί ένα ενιαίο σύνολο. Αν διεξάγεται από αυτούς τους δύο δασκάλους συγχρόνως, τότε ο ένας θα παρεμβαίνει στον άλλο...

Ο ολοκληρωτικός παραλογισμός ενός τέτοιου μαθησιακού προγράμματος πρέπει να αναγνωριστεί πριν γίνει δυνατή μια πραγματική αλλαγή στην κατεύθυνση. Δεν μπορείς να μαθαίνεις συγχρόνως από δύο δασκάλους που βρίσκονται σε πλήρη διαφωνία για τα πάντα. Το κοινό τους πρόγραμμα παρουσιάζει ένα αδύνατο μαθησιακό έργο. Σε διδάσκουν τελείως διαφορετικά πράγματα με εντελώς διαφορετικούς τρόπους, που θα μπορούσαν να είναι πιθανά αν και οι δύο δεν σε δίδασκαν για τον εαυτό σου. Η πραγματικότητά σου παραμένει ανεπηρέαστη και από τους δύο, αλλά αν ακούς και τους δύο, ο νους θα διχάζεται για το ποια είναι η πραγματικότητά σου. (Κ-8.Ι.5:1-6· 6)

Σε αυτό το πλαίσιο μπορούμε να κατανοήσουμε το σκοπό που έχει ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, καθώς μας παρουσιάζει τα δύο «εκ διαμέτρου αντίθετα» αναλυτικά προγράμματα των δύο «εκ διαμέτρου αντίθετων» δασκάλων, ζητώντας μας να κάνουμε τη μόνη ουσιαστική επιλογή που ανοίγεται σε μας: τον Ουρανό ή την κόλαση, τον Θεό ή το εγώ, την ευτυχία ή τη δυστυχία.

(6) Πώς μπορείς να ξεφύγεις από όλα αυτά; Πολύ απλά. Η σημερινή ιδέα είναι η απάντηση. Μόνο το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία θα λειτουργήσει. Δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή σύγκρουση γι' αυτό, διότι δεν υπάρχει καμία πιθανή εναλλακτική για το σχέδιο του Θεού που θα σε σώσει. Του δικού Του σχεδίου και μόνο είναι βέβαιη η έκβαση. Δικό Του είναι το μόνο σχέδιο που πρέπει να πετύχει.

Η επιλογή είναι παιχνιδάκι, για να χρησιμοποιήσουμε τη λαϊκή έκφραση. Μόνο ένα σχέδιο θα φέρει το τέλος της δυστυχίας και του πόνου. Ωστόσο, αυτό δεν έχει νόημα εκτός αν αναγνωρίζεται ότι το πρόβλημα εδρεύει στο νου, την πηγή όλων των δεινών. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το βιβλίο εργασιών ήταν τόσο κατηγορηματικό στον ρόλο που παίζει ο νους για τη σωτηρία.

(7) Ας ασκηθούμε στην αναγνώριση αυτής της βεβαιότητας σήμερα. Και ας αγαλλιάσουμε που υπάρχει μία απάντηση σε αυτό που φαίνεται σαν σύγκρουση χωρίς δυνατή λύση. Όλα τα πράγματα είναι δυνατά στον Θεό. Η σωτηρία πρέπει να είναι δική σου χάρη στο σχέδιό Του, το οποίο δεν είναι δυνατόν να αποτύχει.

Η χαρά που προκύπτει κάνοντας τη σωστή επιλογή είναι και το απόλυτο κίνητρό μας. Το τέλος της σύγκρουσης είναι το τέλος του πόνου και της δυστυχίας, και η αρχή της χαράς και της ευτυχίας. Ο Ιησούς δεν κουράζεται ποτέ να μας θυμίζει το χαρούμενο αποτέλεσμα που προκύπτει επιλέγοντας την Απάντηση.

(8:1-2) Άρχισε τις δύο μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής για σήμερα αναλογιζόμενος την σημερινή ιδέα, και συνειδητοποιώντας ότι περιέχει δύο μέρη, το κάθε ένα με ίση συνεισφορά στο σύνολο. Το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία θα λειτουργήσει, και τα άλλα σχέδια όχι.

Είναι το δεύτερο μέρος της δεύτερης πρότασης που σκοτώνει. Θα ήμασταν διατεθειμένοι να δεχθούμε το πρώτο αν δεν έπρεπε να δεχτούμε και το δεύτερο. Δυστυχώς για τα εγώ μας, η σωτηρία δεν κάνει συμβιβασμούς. Έχουμε συζητήσει προηγουμένως ότι στα *Μαθήματα Θαυμάτων* «ναι» σημαίνει «όχι στο όχι». Λέγοντας «ναι» στο σχέδιο του Θεού σημαίνει ότι λέμε «όχι» στο εγώ, απορρίπτοντας το σύστημα σκέψης που είναι η πηγή της ύπαρξής μας. Περιττό να πούμε ότι σ' αυτό βασίζεται η αντίστασή μας να αποδεχθούμε τις διδασκαλίες του Ιησού. Αυτές οι προτάσεις συνεπώς, αντανakλούν τον ασυμβίβαστο χαρακτήρα του συστήματος σκέψης των Μαθημάτων: η αλήθεια είναι αληθινή και τίποτα άλλο δεν είναι. Ο Χριστός είναι η αληθινή μας Ταυτότητα, η ταυτότητα του εγώ είναι ψευδαίσθηση. Θα επιστρέφουμε με χαρά σε αυτή την αρχή καθ' όλη τη διάρκεια του βιβλίου εργασιών.

(8:3-6) Μην επιτρέψεις στον εαυτό σου να στενοχωρηθεί ή να θυμώσει στο δεύτερο μέρος · ενυπάρχει στο πρώτο. Και στο πρώτο μέρος βρίσκεται η πλήρης απελευθέρωσή σου από όλες τις παρανοϊκές προσπάθειες και τις τρελές προτάσεις να ελευθερωθείς. Αυτές έχουν οδηγήσει σε θλίψη και θυμό · αλλά το σχέδιο του Θεού θα πετύχει. Θα οδηγήσει σε απελευθέρωση και χαρά.

Ο θυμός και η κατάθλιψη αναδύονται σε αυτό το στάδιο επειδή ακόμα θέλουμε να κάνουμε τα πράγματα με τον δικό μας τρόπο. Όταν αισθανόμαστε ανήσυχοι ή καταθλιπτικοί, αντί να μπορούμε μέσα μας και να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού για να αναιρέσουμε τις σκέψεις που οδήγησαν στα δυσάρεστα συναισθήματα, επιλέγουμε να τις καλύπτουμε υποκύπτοντας σε μια ιδιαίτερη σχέση. Αυτή είναι η πηγή όλων των εθισμών -- με τους ανθρώπους ή τις ουσίες. Ο πόνος είναι πάρα πολύ μεγάλος και αντί να τον επιλύσουμε στο νου -- την πηγή της δυστυχίας μας -- χρησιμοποιούμε το σώμα για να αμβλύνουμε τον πόνο. Για να ασκήσουμε πραγματικά τα *Μαθήματα Θαυμάτων* πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το σχέδιο του εγώ δεν λειτουργεί. Το να επιμένουμε ότι θα μας φέρει ευτυχία και ανακούφιση διασφαλίζει ότι ο πόνος θα είναι πάντα εκεί, έστω και αν εμφανίζεται σε διαφορετικές μορφές.

Η επόμενη παράγραφος μας βάζει κυριολεκτικά να ρωτήσουμε τον Θεό τι πρέπει να κάνουμε. Και πάλι, πρέπει να καταλάβετε ότι ο Ιησούς δεν περιμένει να μας απαντήσει ο Θεός κυριολεκτικά. Στην πραγματικότητα, μας λέει αργότερα στο βιβλίο εργασιών ότι ο Θεός δεν καταλαβαίνει ούτε λέξεις ούτε απαντά στις προσευχές (βλ. Μάθημα 184). Ωστόσο, τα λόγια του μας συναντούν στο επίπεδο που βρισκόμαστε και γι' αυτό υποτίθεται ότι πρέπει να το ζητήσουμε από τον Θεό:

(9:1-5) Έχοντας αυτό κατά νου, ας αφιερώσουμε το υπόλοιπο της εκτεταμένης πρακτικής περιόδου για να ζητήσουμε από τον Θεό να αποκαλύψει σε εμάς το σχέδιό Του. Ρωτήστε Τον πολύ συγκεκριμένα:

Τι θα ήθελες να κάνω;

Πού θα ήθελες να πάω;

Τι θα ήθελες να πω και σε ποιον;

Σε κάποια σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο Ιησούς εξηγεί ότι να ικετεύουμε τον Θεό με λέξεις δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Για παράδειγμα, στο εγχειρίδιο για δασκάλους μιλά για «τον ρόλο των λέξεων στη θεραπεία» και λέει:

Ο Θεός δεν καταλαβαίνει λέξεις, διότι αυτές κατασκευάστηκαν από διαχωρισμένους νόες για να τους κρατήσουν μέσα στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού. Οι λέξεις μπορεί να είναι χρήσιμες, ειδικά για τον αρχάριο, για να βοηθήσουν στην συγκέντρωση και να διευκολύνουν τον αποκλεισμό, ή τουλάχιστον τον έλεγχο των άσχετων σκέψεων. Ας μην ξεχνούμε, όμως, ότι οι λέξεις δεν είναι παρά σύμβολα συμβόλων. Επομένως είναι διπλά απομακρυσμένες από την πραγματικότητα. (Εγχ-21.1:7-10)

Επιπλέον, ο Ιησούς ξεκαθαρίζει στις αρχικές σελίδες του *Τραγουδιού της Προσευχής* ότι το να ζητάμε κάτι συγκεκριμένο ισοδυναμεί με - με δικά μου λόγια, παραφράζοντας την αρχή του εγώ, *συγχώρεση-για-καταστροφή* - το να ζητάμε-να-καταστραφεί. Όπως εξηγείται στα ακόλουθα αποσπάσματα, όταν ζητάμε κάτι συγκεκριμένο, ενισχύουμε την πίστη του εγώ στην αρχή της ανεπάρκειας («*Μαθήματα Θαυμάτων*, Πρόλογος, σ. xi») - «αισθήματα αδυναμίας και ανεπάρκειας» - και έτσι ζητάμε από τον Θεό να μας συναντήσει εκεί. Ωστόσο, η κεντρική διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι όταν παραδίνουμε τις δικές μας πεποιθήσεις της ανεπάρκειας και της έλλειψης σ' Αυτόν και στην Αγάπη Του, όλες αυτές οι ψευδαισθήσεις διαλύονται και τα προβλήματα λύνονται:

Το μυστικό της σωστής προσευχής είναι να ξεχάσεις τα πράγματα που νομίζεις πως χρειάζεσαι. Το να ζητάς κάτι συγκεκριμένο είναι το ίδιο σαν να κοιτάς την αμαρτία και μετά να την συγχωρείς [συγχώρεση-για-καταστροφή]. Ακόμα, με τον ίδιο τρόπο, στην προσευχή παραβλέπεις τις εξειδικευμένες ανάγκες σου έτσι όπως τις βλέπεις, και τις αναθέτεις στα Χέρια του Θεού. Εκεί δίνονται τα δώρα σου σ' Αυτόν, διότι Του λένε ότι δεν επιθυμείς να έχεις άλλους θεούς εκτός από Αυτόν · ούτε Αγάπη άλλη εκτός από την δική Του. Ποια άλλη, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η απάντησή Του από την επιστροφή Του στην μνήμη σου; Μπορείς αυτό να το ανταλλάξεις για μια ασήμαντη συμβουλή για ένα πρόβλημα που διαρκεί μόνο μια στιγμή; Ο Θεός απαντά μόνο για την αιωνιότητα. Αλλά και όλες οι μικρές απαντήσεις περιέχονται μέσα σε αυτό. (Τρ-1.1.4)

Ωστόσο, επειδή εξακολουθούμε να είμαστε «αβέβαιοι για την [δική μας] Ταυτότητα», ο Ιησούς μας λέει σε αυτό το μάθημα ότι πρέπει να ζητήσουμε από τον Θεό κάτι συγκεκριμένο, επειδή ανταποκρίνεται στα διαφορετικά στάδια της ανάπτυξής μας - τις διαφορετικές βαθμίδες της κλίμακας της προσευχής, τον όρο που χρησιμοποιείται στο Τραγούδι της Προσευχής για τη διαδικασία της συγχώρεσης:

Η προσευχή δεν έχει αρχή και τέλος. Είναι ένα μέρος της ζωής. Αλλάζει όμως σε μορφή, και αναπτύσσεται μαζί με την μάθηση, μέχρι να φτάσει στην άμορφη κατάστασή της, και να συγχωνευτεί στην καθολική επικοινωνία με τον Θεό. Όταν είναι σε μορφή που ζητά, δεν χρειάζεται και συχνά δεν κάνει έκκληση στον Θεό, ούτε καν χρειάζεται να υπάρχει η πίστη σε Αυτόν. Σε αυτά

τα επίπεδα η προσευχή είναι απλά έκφραση του τι θέλεις, τι σου λείπει, μέσα από μια αίσθηση έλλειψης και ένδειας.

Αυτές οι μορφές της προσευχής ή αυτές το να «ζητάω - από - ανάγκη», [δηλ. το να ζητάμε συγκεκριμένα κάτι: ζητάμε-να-καταστραφεί], πάντα έχουν να κάνουν με αισθήματα αδυναμίας και ανεπάρκειας, και ποτέ δεν θα μπορούσαν να γίνουν από έναν Υιό του Θεού που γνωρίζει Ποιος είναι. Κανένας, λοιπόν, που είναι σίγουρος για την Ταυτότητά του δεν θα μπορούσε να προσεύχεται με αυτές τις μορφές. Εν τούτοις, είναι επίσης αλήθεια ότι όποιος είναι αβέβαιος για την Ταυτότητά του δεν μπορεί να αποφύγει να προσευχηθεί με αυτό τον τρόπο. (Τρ-1.ΙΙ.1:1-2:3).

Οι μαθητές πρέπει να είναι παρ' όλα αυτά προσεκτικοί, ώστε να μην λάβουν αυτές τις δηλώσεις έξω από το συνολικό πλαίσιο των Μαθημάτων Θαυμάτων. Διαφορετικά, θα απομακρύνουν τη μορφή τους από τη δομή του περιεχομένου των Μαθημάτων, μεταβάλλοντας μ' αυτό τον τρόπο το νόημά τους, κάνοντας τα Μαθήματα Θαυμάτων να διδάσκουν το ακριβώς αντίθετο από αυτό που πραγματικά εννοούν. Αυτή είναι μια διδασκαλία για την αναίρεση της αιτίας, της απόφασης που πήρε ο νους υπέρ του διαχωρισμού, και όχι για την τροποποίηση του αποτελέσματος - των ιδιαιτεροτήτων της καθημερινής μας ζωής.

Για να συνοψίσουμε αυτό το σημαντικό σημείο: Στα Μαθήματα Θαυμάτων ο Ιησούς μας οδηγεί «προς τα επάνω στη κλίμακα που ο διαχωρισμός σε είχε παρασύρει να κατέβεις» (Κ-28.ΙΙΙ.1:2). Ξεκινάμε την άνοδό μας από το κατώτατο σκαλοπάτι, το οποίο αντανakλάται μέσα στο αγκάλιασμά μας με το σύστημα της δυϊστικής σκέψης του εγώ, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, και της πραγματικότητας του υλικού κόσμου. Σε αυτό το επίπεδο ο Θεός πρέπει αναπόφευκτα να γίνει αντιληπτός ως σώμα:

... Είναι δυνατόν εσύ που βλέπεις τον εαυτό σου μέσα σε ένα σώμα να γνωρίσεις τον εαυτό σου ως μια ιδέα; Το καθετί που αναγνωρίζεις το ταυτίζεις με κάτι εξωγενές, κάτι έξω από σένα. Δεν μπορείς καν να σκεφτείς τον Θεό χωρίς ένα σώμα, ή με κάποια μορφή που να θεωρείς ότι αναγνωρίζεις. (Κ-18.VIII.1:5-7)

Αυτό το θεϊκό σώμα, φτιαγμένο κατ' εικόνα και ομοίωσή μας - το σύμβολο της πίστης μας στην αμαρτία, την ενοχή και το φόβο - γίνεται αντιληπτό από τα εγώ μας ως ένας εκδικητικός και τιμωρητικός Θεός, που εμμένει στην καταστροφή μας. Έτσι ο Ιησούς, ο στοργικός μας μεγαλύτερος αδελφός, διορθώνει απαλά αυτόν τον φοβερό μύθο παρέχοντάς μας μια πιο καλή ψευδαίσθηση μέσα στην οποία ο Θεός - ακόμα αντιληπτός ως σώμα - στοργικά προσέχει τις ανάγκες μας, αντί να μας τιμωρεί γι' αυτές. Μόλις ανεβαίνουμε την κλίμακα της προσευχής με το Άγιο Πνεύμα ως Οδηγό μας, αναγνωρίζουμε την απατηλή φύση αυτών των μύθων και προχωρούμε πέρα από αυτά στην αγάπη που είναι «πέρα από τον κόσμο των συμβόλων»:

... Μια δύναμη εντελώς απεριόριστη έχει έλθει, όχι για να καταστρέψει, αλλά για να λάβει αυτά που της ανήκουν... Καλωσόρισε τη δύναμη πέρα από την συγχώρεση, και πέρα από τον κόσμο των συμβόλων και των περιορισμών. (Κ-27.ΙΙΙ.7:2,8)

(9:6-7) Ανάθεσέ Του ολοκληρωτικά το υπόλοιπο της περιόδου πρακτικής, και άφησε Αυτόν να σου πει τι χρειάζεται να γίνει από σένα στο σχέδιό Του για την σωτηρία σου. Η απάντηση που θα λάβεις θα βρίσκεται σε αναλογία με την προθυμία σου ν' ακούσεις την Φωνή Του.

Αυτή η δήλωση είναι πολύ σημαντική. Το μάθημα 49 μας έχει πει ότι η Φωνή του Θεού μας μιλά όλη μέρα. Σε αυτό το μάθημα, όπως επεσήμανα, ο Ιησούς δεν λέει ότι ακούμε τη Φωνή του Θεού όλη την ημέρα, αλλά μόνο ότι η αγάπη του Αγίου Πνεύματος είναι παρούσα συνεχώς μέσα μας. Το πρόβλημα είναι ότι αποκλείουμε τον εαυτό μας από αυτό. Επομένως, η προθυμία μας να

ακούσουμε τη Φωνή Του είναι που θα μας επιτρέψει να την ακούμε. Περιττό να πούμε ότι ο Ιησούς δεν μιλά κυριολεκτικά για μια πραγματική φωνή ή για συγκεκριμένες λέξεις, αλλά για την εμπειρία της Αγάπης του Θεού που στην ουσία έρχεται όταν λέμε, στην πραγματικότητα: «Μόνο η Αγάπη του Θεού θα μου φέρει ευτυχία · δεν θα τη φέρει η ιδιαίτερη αγάπη του εγώ». Έτσι αυτό που αναζητούμε δεν είναι ο διαχωριστικός φόβος του εγώ, αλλά η Ενιαιότητα της Αγάπης του Θεού που βιώνεται ως Φωνή. Αυτό το απόσπασμα από το εγχειρίδιο για δασκάλους το εξηγεί, σε συνέχεια του προαναφερθέντος αποσπάσματος για τις λέξεις που είναι «σύμβολα συμβόλων»:

Σαν σύμβολα, οι λέξεις έχουν πολύ συγκεκριμένες αναφορές. Ακόμα και όταν φαίνονται πολύ αφηρημένες, η εικόνα που έρχεται στο νου έχει την τάση να είναι πολύ χειροπιαστή. Εκτός κι αν προκαλείται κάποια συγκεκριμένη αναφορά στο νου σε σχέση με την λέξη, η λέξη έχει πολύ μικρή ή και καθόλου πρακτική σημασία, και επομένως δεν μπορεί να βοηθήσει στην θεραπευτική διαδικασία. Η προσευχή της καρδιάς δεν ζητά πραγματικά χειροπιαστά πράγματα. Πάντα ζητά κάποιο είδος εμπειρίας, και τα συγκεκριμένα πράγματα που ζητά είναι αυτά που θα φέρουν την επιθυμητή εμπειρία κατά την γνώμη αυτού που ζητά. Οι λέξεις, λοιπόν, είναι τα σύμβολα για τα πράγματα που ζητούνται, αλλά και αυτά τα πράγματα από μόνα τους δεν είναι παρά σύμβολα των εμπειριών τις οποίες επιζητούν. (Εγχ-21.2)

Επομένως, όταν επιλέξουμε ενάντια στον φόβο του εγώ και υπέρ της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος, θα βιώσουμε την επίδραση αυτής της επιλογής σε μια μορφή που καταλαβαίνουμε, η οποία αντανακλά ότι εμείς, ένα διαχωρισμένο σώμα, έχουμε την ανάγκη ενός άλλου διαχωρισμένου σώματος (ακόμη και ενός άυλου) για να μας βοηθήσει.

(9:8-10) Μην αρνηθείς ν' ακούσεις. Το γεγονός και μόνο ότι κάνεις αυτές τις ασκήσεις αποδεικνύει ότι έχεις κάποια προθυμία ν' ακούσεις. Αυτό είναι αρκετό για να διασφαλίσει την διεκδίκησή σου στην απάντηση του Θεού.

Ο Ιησούς μας λέει ξανά ότι πρόκειται για μια διαδικασία. Το γεγονός ότι έχουμε φτάσει μέχρι εδώ, κάνοντας το βιβλίο εργασιών και διαβάζοντας του κείμενό του, λέει ότι υπάρχει ένα μέρος μας που θέλει τον άλλο τρόπο. Στο τέλος, «η [μικρή] μας προθυμία να ακούσουμε» εξασφαλίζει το χαρούμενο αποτέλεσμα που μας υποσχέθηκε. Όμως αυτό που θα μας επιταχύνει σε αυτή τη διαδικασία, είναι να συνειδητοποιήσουμε πόσο δεν θέλουμε τον άλλο τρόπο και να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να συγχωρήσουμε το φόβο μας.

(10) Στις πιο σύντομες περιόδους πρακτικής, λέγε στον εαυτό σου συχνά ότι το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία, αυτό και μόνο, θα λειτουργήσει. Να επαγρυπνείς για όποιο πειρασμό να κρατήσεις πικρίες σήμερα, και απάντησε σε αυτές με αυτή την μορφή της σημερινής ιδέας:

Το να κρατώ πικρίες είναι το αντίθετο του σχεδίου του Θεού για την σωτηρία. Και μόνο του δικό Του σχέδιο θα λειτουργήσει.

Προσπάθησε να θυμάσαι την σημερινή ιδέα έξι με επτά φορές την ώρα. Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να περάσεις μισό λεπτό ή λιγότερο από το να θυμάσαι την Πηγή της σωτηρίας σου, και να Την βλέπεις εκεί όπου βρίσκεται.

Το μάθημα κλείνει όπως αρκετά από αυτά, με τον Ιησού να μας προτρέπει να είμαστε όσο είναι δυνατόν σε επαγρύπνηση για την απόφαση που πήραμε υπέρ του διαχωρισμού, της ενοχής και της επίθεσης, καθώς αμυνόμαστε ενάντια στην επιστροφή στην Εστία, την καρδιά της Αγάπης. Ο Ιησούς ζητά από μας συνεχώς - ακόμη και πιο συχνά από κάθε δέκα λεπτά για να συγκρίνουμε το σχέδιό Του με του εγώ · τη συγχώρεση με το να κρατάμε πικρίες. Επομένως να υπενθυμίζουμε στους

εαυτούς μας τι πραγματικά θέλουμε, και ότι η επιλογή να κάνουμε επίθεση και να κατηγορούμε απλώς παρεμποδίζει την επιθυμία να επιστρέψουμε στην Πηγή μας.

ΜΑΘΗΜΑ 72

Το να κρατώ πικρίες είναι επίθεση στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία.

Εξετάζοντας τα μαθήματα ως μια σειρά, τα διαφορετικά τμήματα μιας γιγάντιας συμφωνίας, βλέπουμε πως το καθένα είναι μέρος του μεγαλύτερου συνόλου, τα μαθήματα χτίζονται μόνο τους καθώς εξελίσσεται η μουσική της συγχώρεσης. Σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς μιλά ιδιαίτερα για το σώμα. Ωστόσο, το σώμα δεν είναι το πρόβλημα, αλλά η πίστη μας σ' αυτό. Αμύνεται ενάντια στην πηγή του σώματος: την ενοχή στο νου μας.

(1:1) Ενώ έχουμε αναγνωρίσει ότι το σχέδιο του εγώ για την σωτηρία είναι το αντίθετο με του Θεού, δεν έχουμε ακόμα δώσει έμφαση στο ότι είναι μια ενεργή επίθεση στο σχέδιό Του, και μια εσκεμμένη προσπάθεια να το καταστρέψουμε.

Εάν βιώναμε πραγματικά αυτήν την «εσκεμμένη προσπάθεια» τη στιγμή που αρχίσαμε να κάνουμε κρίσεις και να κρατάμε πικρίες, θα σταματούσαμε αμέσως. Το εγώ διαχωρίζει το αποτέλεσμα από την αιτία, έτσι ώστε να μην έχουμε επίγνωση τι κάνουμε, επιτρέποντάς μας να συνεχίζουμε να αγνοούμε ότι το κάνουμε. Ο Ιησούς έθεσε το ίδιο θέμα στο κείμενο όταν εξέτασε την μοχθηρότητα της ιδιαίτερης σχέσης, όχι μόνο για να καταστρέψει το «σχέδιο» της συγχώρεσης του Θεού αλλά για να καταστρέψει τον ίδιο τον Θεό. Έχουμε ήδη εξετάσει την αρχική πρόταση της παραγράφου:

Αν αντιλαμβανόσουν την ιδιαίτερη σχέση ως θρίαμβο πάνω στον Θεό, θα την ήθελες; Ας μην σκεφτόμαστε την τρομακτική της φύση, ούτε την ενοχή που περιέχει, ούτε την λύπη και την μοναξιά. Διότι αυτές είναι μόνο κάποιες από τις ιδιότητες ολόκληρης της θρησκείας του διαχωρισμού, και του συνολικού πλαισίου στο οποίο θεωρείται ότι συμβαίνουν. Το κεντρικό θέμα στην λιτανεία της προς τη θυσία, είναι ότι ο Θεός πρέπει να πεθάνει έτσι ώστε να ζήσεις εσύ. Και αυτό είναι το θέμα που διαδραματίζεται στην ιδιαίτερη σχέση. (Κ-16.V.10:1-5)

Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε τα αποτελέσματα των κρίσεών μας · διαφορετικά το να επιλέξουμε εναντίον τους δεν θα είχε κανένα νόημα και πράγματι, δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί.

(1:2) Στην επίθεση, προσάπτουμε στον Θεό τις ιδιότητες με τις οποίες είναι συνήθως συνδεδεμένο το εγώ, ενώ το εγώ φαίνεται πως παίρνει τις ιδιότητες του Θεού.

Αυτό είναι ένα σημαντικό θέμα στα Μαθήματα Θαυμάτων και μας βοηθάει να καταλάβουμε γιατί ο κόσμος έχει φτιάξει τέτοιες αποτρόπαιες εικόνες του Θεού: καταστροφέας, εκδικητής, τιμωρός, κριτής της ιδιαιτερότητας κλπ. Προβάλλουμε τις ασυνείδητες σκέψεις μας και τις βλέπουμε τώρα να είναι στον Θεό. Αυτό το συζητήσαμε στο προηγούμενο μάθημα, αναφέροντας τη δήλωση του κειμένου ότι είναι αδύνατο να μην αντιλαμβανόμαστε τον Θεό ως σώμα, από τη στιγμή που πιστεύουμε πως είμαστε σώματα - η προβολή δημιουργεί την αντίληψη. Δεν είναι μόνο η πίστη μας στο σώμα που προβάλλουμε στον Θεό, αλλά και το υποβόσκον σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Λαμβάνοντας υπόψη την αμετάβλητη φύση αυτής της θεμελιώδους αρχής

του νου - η προβολή δημιουργεί την αντίληψη - δεν μπορεί παρά να δεχθούμε ότι θα προβάλλουμε τις ασυνείδητες ιδιότητές μας του εγωισμού και του μίσους πάνω στον Δημιουργό μας · Αυτός είναι ο μεγάλος δολοφόνος. Στις ακόλουθες εικόνες του ήλιου και της ηλιαχτίδας, του ωκεανού και του κύματος, ο Θεός γίνεται αντιληπτός από τον μικρό εαυτό σαν να είναι το τέρας:

... Με εκπληκτική αλαζονεία, αυτή η μικροσκοπική ηλιαχτίδα έχει αποφασίσει ότι είναι ο ήλιος · αυτό το σχεδόν ανεπαίσθητο κυματάκι ανακηρύσσει τον εαυτό του ωκεανό. Σκέψου πόσο μόνη και τρομαγμένη είναι αυτή η μικρή σκέψη, αυτή η απειροελάχιστη ψευδαίσθηση, που κρατά τον εαυτό της χωριστά ενάντια στο σύμπαν. Ο ήλιος γίνεται ο «εχθρός» της ηλιαχτίδας που θα ήθελε να την κατασπαράξει, και ο ωκεανός τρομοκρατεί το μικρό κυματάκι και θέλει να το καταπιεί. (Κ-18.VIII.3:4-6)

Επιπλέον, δεν μπορεί παρά να δεχθούμε ότι θα πιστέψουμε - ακολουθώντας μια άλλη αρχή του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος - ότι αυτό που κάποτε ήταν του Θεού έγινε δικό μας. Εμείς - ο ξεχωριστός και αυτόνομος εγωικός εαυτός - έχουμε γίνει οι δημιουργοί. Θα επιστρέψουμε αργότερα στο βιβλίο εργασιών σε αυτή τη θεμελιώδη δυναμική του εγώ.

(2) Η θεμελιώδης επιθυμία του εγώ είναι να αντικαταστήσει τον Θεό. Μάλιστα, το εγώ είναι η φυσική ενσωμάτωση αυτής της επιθυμίας. Γιατί αυτή η επιθυμία είναι που φαίνεται πως περιβάλλει το νου με ένα σώμα, κρατώντας τον διαχωρισμένο και μόνο, και ανίκανο να φτάσει άλλους νόες εκτός μέσα από ένα σώμα το οποίο φτιάχτηκε για να τον φυλακίσει. Ο περιορισμός στην επικοινωνία δεν μπορεί να είναι το καλύτερο μέσο για την επέκταση της επικοινωνίας. Και όμως, το εγώ αυτό θέλει να πιστέψει.

Αυτές είναι οι σαφείς δηλώσεις της ουσίας του εγώ, η σκληρή πραγματικότητα της επιθυμίας του να γίνει αυτόνομο, ανεξάρτητο και ελεύθερο και στη συνέχεια να πιστέψει ότι έχει καταφέρει αυτό που είναι ανέφικτο! Το σώμα λοιπόν, «είναι η φυσική ενσωμάτωση της επιθυμίας του [εγώ]» να αντικαταστήσει τον Θεό και να είναι μόνο του. Στο κείμενο ο Ιησούς διδάσκει ότι το σώμα είναι ένας περιορισμός στην αγάπη (Κ-18.VIII.1:2). Επικοινωνία στα Μαθήματα, ωστόσο, είναι το τραγούδι της απεριόριστης αγάπης που ο Πατέρας και ο Υιός τραγουδούν ο ένας στον άλλο, ένα τραγούδι της τέλει ενιαιότητας και ενότητας. Το σώμα διατηρεί αυτή την πραγματικότητα μακριά από την επίγνωσή μας. Η ενότητα «Ο Μικρός Κήπος» εκφράζει επίσης την ιδέα ότι το σώμα, μας κρατά διαχωρισμένους από τον Θεό, όπως βλέπουμε σε αυτό το αντιπροσωπευτικό απόσπασμα:

... Ο Θεός δεν μπορεί να έρθει σε ένα σώμα, ούτε κι εσύ μπορείς να ενωθείς μαζί Του εκεί. Τα όρια στην Αγάπη πάντα θα φαίνεται πως Τον αφήνουν απ' έξω, και πως σε κρατούν χωρίς από Αυτόν. Το σώμα είναι ένας μικροσκοπικός φράχτης γύρω από ένα μικρό κομμάτι μιας μεγαλειώδους και ολοκληρωμένης ιδέας. Χαράσσει έναν κύκλο, άπειρα μικρό, γύρω από ένα πολύ μικρό κομμάτι του Ουρανού, αποσπασμένο από το όλον, διακηρύσσοντας ότι εκεί μέσα βρίσκεται το δικό σου βασίλειο, όπου ο Θεός δεν μπορεί να εισέλθει. (Κ-18.VIII.2:3-6)

Στις επόμενες δύο παραγράφους, ο Ιησούς εξηγεί ότι όταν κρατάμε πικρίες είναι πάντοτε εναντίον κάποιου σώματος. Αυτό σχετίζεται με την ιδέα στο Μάθημα 161, την οποία ανέφερα προηγουμένως, ότι το μίσος είναι συγκεκριμένο. Αν σκοπεύω να μισώ, πρέπει να υπάρχει ένα σώμα εκεί έξω για να μισηθεί. Ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι οι πικρίες μας πάντα αφορούν τα σώματα, που είναι σε αντίθεση με την δική μας ταυτότητα και των αδελφών μας ως πνεύμα:

(3) Παρόλο που η προσπάθεια να κρατήσεις τους περιορισμούς που επιβάλλει το σώμα είναι προφανής εδώ, ίσως δεν είναι τόσο φανερό το γιατί είναι επίθεση στο σχέδιο του Θεού το να κρατάς πικρίες. Αλλά ας αναλογιστούμε το είδος των πραγμάτων εναντίον των οποίων έχεις την

τάση να κρατάς πικρίες. Δεν έχουν πάντα σχέση με κάτι που κάνει ένα σώμα; Κάποιος λέει κάτι που δεν σου αρέσει. Κάνει κάτι που σε δυσαρρεστεί. «Προδίδει» τις εχθρικές του σκέψεις με την συμπεριφορά του.

Θυμηθείτε τον ουσιαστικό ρόλο που διαδραματίζει το σώμα στο σχέδιό του να κρατήσει το Υιό του Θεού χωρίς νου. Δεν εδραιώνεται μόνο ο ισχυρισμός του εγώ ότι συνέβη ο διαχωρισμός, αλλά και η μαγική ελπίδα ότι το σώμα κάποιου άλλου θα είναι η ασφαλής αποθήκη της ενοχής μας. Έτσι, τα μάτια του σώματός μας περιφέρονται βίαια γύρω από τον κόσμο τους, έτοιμα να ορμήσουν σε οποιονδήποτε αποδείξει ότι ο αδελφός μας είναι ο αμαρτωλός, αφήνοντάς μας αθώους και απαλλαγμένους από οποιαδήποτε απειλή τιμωρίας. Ο αδελφός μας «λέει κάτι που δεν [μας] αρέσει» γιατί θέλουμε να πει κάτι που δεν μας αρέσει. Αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε υπεύθυνοι για αυτό που λέγεται, αλλά είμαστε σίγουρα υπεύθυνοι για την ερμηνεία που δώσαμε σ' αυτά που είπε. Με άλλα λόγια, *θέλουμε* η επιθετικότητα να είναι σε κάποιον άλλο, να κατευθύνεται προς εμάς, και έτσι να τη βλέπουμε εκεί, όπως απεικονίζει αυτό το περιγραφικό απόσπασμα για τα «πεινασμένα σκυλιά του φόβου» του εγώ (Κ-19.IV-A.15:6):

... Οι αγγελιοφόροι του φόβου έχουν ρητές εντολές να αναζητήσουν την ενοχή, και να περιθάλψουν κάθε κομματάκι κακού και αμαρτίας που θα βρουν, μην χάνοντας ούτε ένα κομματάκι πόνου και θανάτου, αφήνοντάς τα με σεβασμό μπροστά στον κύριο και αφέντη τους... Οι αγγελιοφόροι του φόβου εκπαιδεύονται μέσω του τρόμου, και... Οι αγγελιοφόροι του φεύγουν σαν ένοχοι στα κλεφτά αναζητώντας λιμασμένα την ενοχή, διότι ο αφέντης τους, τους κρατά στο κρύο και στην πείνα και γίνονται μοχθηροί από το αφεντικό τους, που τους επιτρέπει να πανηγυρίζουν μόνο με τα λάφυρα που του φέρνουν. Κανένα ψήγμα ενοχής δεν ξεφεύγει από τα πεινασμένα μάτια τους. Και στην άγρια αναζήτησή τους για αμαρτία ορμούν εναντίον κάθε ζωντανού πλάσματος που βλέπουν, και το μεταφέρουν με κραυγές στον αφέντη τους, για να το καταβροχθίσει... Διότι θα σου φέρνουν μηνύματα από οστά, δέρμα και σάρκα. Αυτοί έχουν διδαχτεί να αναζητούν το φθαρτό, και να επιστρέφουν με τα στομάχια τους γεμάτα από πράγματα σαπισμένα και αποσυντεθημένα. Γι' αυτούς αυτά τα πράγματα είναι όμορφα, διότι τους φαίνεται πως έτσι κατευνάζουν τις άγριες σουβλιές της πείνας. (Κ-19.IV-A.11:2· 12:3,5-7· 13:2-4)

Χωρίς το σώμα, αυτά τα γεμάτα φόβο σκυλιά δεν θα έχουν τίποτα να απολαύσουν και η ενοχή τους θα τα καταβροχθίσει ως τιμωρία για την αμαρτία τους.

(4:1-4) Εδώ δεν ασχολείσαι με το τι είναι αυτό το άτομο. Αντίθετα, σε απασχολεί αποκλειστικά το τι κάνει μέσα σε ένα σώμα. Αποτυγχάνεις και με το παραπάνω να τον βοηθήσεις να ελευθερωθεί από τους περιορισμούς του σώματος. Προσπαθείς ενεργά να τον κρατήσεις σε αυτό ταυτίζοντάς τον εσφαλμένα με αυτό, και κρίνοντάς τους ως ένα.

Η ενότητα «Οι Σκιές του Παρελθόντος» μας λένε επίσης ότι δεν βλέπουμε τους ανθρώπους ως Χριστός που είναι, αλλά σαν σκιώδη σώματα που στηρίζονται στην προβολή της ενοχής: το κακό που αντιλαμβανόμαστε σ' αυτούς. Το ακόλουθο απόσπασμα περιγράφει την ανίερη χρήση του σώματος του εγώ - «ως μέσο εκδίκησης»:

... Οι σκιώδεις φιγούρες είναι οι μάρτυρες που φέρνεις μαζί σου για να αποδείξεις ότι έκανε αυτό που δεν έκανε... Αυτές αντιπροσωπεύουν το κακό που θεωρείς ότι έγινε εις βάρος σου. Τις φέρεις μαζί σου μόνο για να ανταποδώσεις το κακό με κακό, ελπίζοντας ότι οι μάρτυρές τους θα σου δώσουν την ικανότητα να ενοχοποιήσεις κάποιον άλλον και να μην βλάψεις τον εαυτό σου... Σου προσφέρουν τους «λόγους» για τους οποίους θα έπρεπε να συνάψεις ανίερες συμμαχίες για να υποστηρίξεις τους στόχους του εγώ, και να κάνεις τις σχέσεις σου μάρτυρες της δύναμής του... Δίχως εξαίρεση, αυτές οι σχέσεις έχουν σκοπό τους τον αποκλεισμό της αλήθειας σχετικά με τον

άλλον και με τον εαυτό σου. Αυτός είναι ο λόγος που βλέπεις και στους δύο κάτι που δεν υπάρχει... Και αυτός είναι ο λόγος που σε ελκύει ό,τι σου θυμίζει τις παλιές σου πικρίες, και σου φαίνεται ότι συμβαδίζει με την αγάπη... Και τελικά, αυτός είναι ο λόγος που όλες αυτές οι σχέσεις γίνονται προσπάθειες ένωσης μέσω του σώματος, διότι μόνο τα σώματα μπορούν να γίνουν αντιληπτά ως μέσον επίθεσης. Το ότι τα σώματα είναι κεντρικό θέμα σε όλες τις ανίερές σχέσεις είναι προφανές. (Κ-17.III.1:6,9-10,12· 2:3-7)

Για την ακρίβεια, δεν μπορώ να σας κρατήσω στην κόλαση του εγώ · αλλά σίγουρα μπορώ να ενισχύσω την επιλογή σας να βρίσκεστε εκεί, εξισώνοντας το σώμα σας με τον σκοπό της ιδιαίτερης σχέσης. Έτσι κάθε ιδιαίτερη σχέση - δυστυχώς αυτό σημαίνει σχεδόν σε όλες μας τις σχέσεις - βασίζεται σε μια ψευδαίσθηση. Αυτό ξεκινά με την ψευδαίσθηση που έχουμε για τους εαυτούς μας - «το σπίτι του κακού, του σκότους και της αμαρτίας» (Εργ.93.1:1) - την οποία στη συνέχεια επιδιώκουμε να ξεφορτωθούμε μέσα από την προβολή της στους άλλους. Η πεποίθησή μας ότι είμαστε διαχωρισμένοι, που τώρα προβάλλεται σε κάποιον άλλο, οδηγεί σε αυτήν την προβαλλόμενη σκέψη με τη δεδομένη μορφή και γίνεται πραγματική. Έτσι ο αδελφός μας είναι σώμα, και αν είμαστε και εμείς, δεν είναι δικό μας λάθος. Οι αμαρτωλές και ένοχες σκιές των λανθασμένων αποφάσεων του παρελθόντος μας έχουν γίνει η πραγματικότητα για μας, και η πραγματικότητά μας ως πνεύμα έχει γίνει η ψευδαίσθηση.

(4:5-6) Εδώ επιτίθεσαι στον Θεό, διότι αν ο Υιός Του είναι μόνο ένα σώμα, τότε το ίδιο πρέπει να είναι κι Αυτός. Είναι αδιανόητο ο δημιουργός να είναι εντελώς διαφορετικός από την δημιουργία του.

Στο Μάθημα 68 αναφέρθηκα στην ιδέα του Θεού, πως οτιδήποτε κι αν αντιλαμβανόμαστε είναι ο Υιός Του. Έτσι άλλη μια φορά, αν βλέπουμε τους εαυτούς μας και τους άλλους ως σώματα, είναι επίσης αδύνατο να μην δούμε τον Θεό ως ένα σώμα. Αυτό συμβαίνει επειδή κάθε πεποίθηση που έχουμε για κάποιον άλλον προέρχεται άμεσα από την πεποίθησή μας για τον εαυτό μας: *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*. Ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας πρέπει να είναι ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τον Θεό, τον Ιησού και όλους τους άλλους μέσα στην Υιότητα - *χωρίς καμία εξαίρεση*. Αυτός είναι ο λόγος, να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, που ο Ιησούς μιλά για τον Θεό σαν να ήταν σώμα. Τον αποκαλεί «Πατέρα», μας ζητά να έχουμε μια συνομιλία μαζί Του και να Του κάνουμε ερωτήσεις. Ωστόσο, αυτό δεν οφείλεται στο ότι ο Θεός γνωρίζει την ψευδαίσθηση, καθώς η συνέχεια του αποσπάσματος του ήλιου και του ωκεανού - τα σύμβολα του Θεού - το ξεκαθαρίζει:

Όμως, ούτε ο ήλιος ούτε ο ωκεανός δεν γνωρίζουν καν όλη αυτή την παράξενη και ανούσια δραστηριότητα. Απλά συνεχίζουν, χωρίς να γνωρίζουν ότι κάποιο μικρό κομματάκι του εαυτού τους, τους φοβάται και τους μισεί. (Κ-18.VIII.4:1-2)

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς μας μιλά ως εάν ο Θεός να γνώριζε για μας, γιατί έτσι βιώνουμε τον Θεό: το όμοιο αντιλαμβάνεται το όμοιο, τα σώματα αντιλαμβάνονται σώματα, οι ψευδαισθήσεις αντιλαμβάνονται ψευδαισθήσεις.

(5:1-5) Αν ο Θεός είναι ένα σώμα, τότε ποιο πρέπει να είναι το σχέδιό Του για την σωτηρία; Τι άλλο θα μπορούσε να είναι εκτός από τον θάνατο; Και προσπαθώντας να Τον παρουσιάσουμε ως συγγραφέα της ζωής και όχι του θανάτου, Αυτός δεν είναι παρά ένας ψεύτης και απατεώνας, γεμάτος ψεύτικες υποσχέσεις και προσφέρει ψευδαισθήσεις στην θέση της αλήθειας. Η επίδοξη πραγματικότητα του σώματος κάνει αυτή την άποψη για τον Θεό πολύ πειστική. Μάλιστα, αν το σώμα ήταν αληθινό, θα ήταν δύσκολο πραγματικά να ξεφύγουμε από αυτό το συμπέρασμα.

Αυτό το απόσπασμα απεικονίζει τον βιβλικό Θεό - και με το παραπάνω! Όταν κάνουμε το σύστημα σκέψης της ατομικότητας πραγματικό, κάνουμε πραγματικό το σώμα. Αυτό σημαίνει πως πιστεύουμε ότι έχουμε καταστρέψει τον αληθινό Θεό, αντικαθιστώντας Τον με μια θεότητα που επινοήθηκε κυριολεκτικά ως δική μας σωματική εικόνα και ως μια ψεύτικη και παραπλανητική. Εάν το σώμα ήταν πραγματικό, το οποίο σίγουρα πιστεύουμε, αυτή η εικόνα του Θεού *πρέπει* να είναι πραγματική. Το σύστημα σκέψης του εγώ, αν θυμάστε, έχει απόλυτη συνοχή και είναι εσωτερικά συνεπές. Έτσι, εάν το σώμα ήταν πραγματικό, το σύστημα σκέψης που το έφτιαξε και εξακολουθεί να του δίνει πληροφορίες, είναι επίσης πραγματικό. Και ο Θεός, η προβολή της δικής μας ενοχής, *πρέπει* να είναι επίσης ένα εγώ. Το ίδιο επιχείρημα ξεκινά το Κεφάλαιο 13 στο κείμενο, όπου το πλαίσιο είναι ο κόσμος των σωμάτων, που έγινε από «εκείνους που έχουν χάσει τα λογικά τους από την ενοχή»:

Η αποδοχή της ενοχής μέσα στο νου του Υιού του Θεού ήταν η αρχή του διαχωρισμού, όπως η αποδοχή της Επανόρθωσης είναι το τέλος του. Ο κόσμος που βλέπεις είναι το απατηλό σύστημα εκείνων που έχουν χάσει τα λογικά τους από την ενοχή. Κοίταξε προσεκτικά αυτό τον κόσμο, και θα συνειδητοποιήσεις ότι έτσι είναι. Διότι αυτός ο κόσμος είναι το σύμβολο της τιμωρίας, και όλοι οι νόμοι που φαίνεται ότι τον κυβερνούν είναι οι νόμοι του θανάτου. Τα παιδιά γεννιούνται μέσα από τον πόνο και με πόνο. Το μεγάλωμά τους συνοδεύεται από θάσανα, και μαθαίνουν για την θλίψη και τον διαχωρισμό και τον θάνατο. Ο νους τους φαίνεται πως είναι παγιδευμένος μέσα στον εγκέφαλό τους, και οι δυνάμεις του υποχωρούν όταν το σώμα τους πληγώνεται. Φαίνεται πως αγαπούν, όμως εγκαταλείπουν και εγκαταλείπονται. Φαίνεται πως χάνουν αυτό που αγαπούν, κι αυτό είναι ίσως η πιο παρανοϊκή πίστη από όλες. Και τα σώματά τους μαραζινούνται και αγκομαχούν και κείτονται στο έδαφος, και δεν υπάρχουν πια. Δεν υπάρχει κανένας τους που να μην έχει σκεφτεί ότι ο Θεός είναι σκληρός.

*Αν αυτός ήταν ο αληθινός κόσμος, τότε όντως ο Θεός **θα ήταν** σκληρός. Γιατί κανένας Πατέρας που θα υπέβαλλε τα παιδιά Του σε αυτό ως τίμημα της σωτηρίας δεν θα ήταν δυνατόν να **είναι** στοργικός. (Κ-13.εισ.2:1-3:2)*

Δεν είναι περίεργο ότι ο βιβλικός Θεός είναι ένα τόσο απαράδεκτο πλάσμα. Αυτός είναι εμείς!

(5:6-9) Και κάθε πικρία που κρατάς επιμένει ότι το σώμα είναι αληθινό. Παραβλέπει ολοκληρωτικά τι είναι ο αδελφός σου. Ενισχύει την πίστη σου ότι είναι ένα σώμα, και τον καταδικάζει γι' αυτό. Και επιβεβαιώνει ότι η σωτηρία του πρέπει να είναι ο θάνατος, προβάλλοντας αυτή την επίθεση στον Θεό, και αποδίδοντάς Του την ευθύνη γι' αυτό.

Ακόμη μια φορά, προβάλλει για να διασώσει το εγώ! Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να κρατήσουμε την αληθινή μας Ταυτότητα κρυφή, εκτός από το να βλέπουμε μόνο το χωρίς νου σώμα ως πραγματικό. Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να διατηρούμε το σώμα πραγματικό, εκτός από το να το βλέπουμε συνεχώς ως το αντικείμενο και τον δράστη της επίθεσης. Πόσο πιο καλά μπορούμε να κρατήσουμε την πίστη στην επίθεση πραγματική, εκτός από την τιμωρία μέσω του «φυσικού» νόμου του θανάτου. Τέλος, πόσο δαιμονικά έξυπνο είναι για το εγώ να κρατήσει αυτόν τον νόμο αμετάβλητο, αποδίδοντάς τον στον Παντοδύναμο Θεό τον ίδιο, όπως ολοφάνερα διαβεβαιώνει η Βίβλος. Μόνο να θαυμάσει μπορεί κάποιος την εφευρετικότητα του εγώ, ακόμα κι αν υποφέρουμε κάτω από την κυριαρχία του ζυγού του.

(6) Σε αυτή την πολύ προσεκτικά προετοιμασμένη αρένα, όπου τα θυμωμένα ζώα αναζητούν το θήραμά τους και το έλεος δεν μπορεί να εισέλθει, το εγώ έρχεται να σε σώσει. Ο Θεός σε έφτιαξε σώμα. Πολύ καλά. Ας το δεχτούμε αυτό και ας χαρούμε. Σαν σώμα, μην αφήσεις τον εαυτό σου να στερηθεί αυτά που προσφέρει το σώμα. Πάρε τα λίγα που μπορείς να αποκτήσεις. Ο Θεός δεν

σου έδωσε τίποτα. Το σώμα είναι ο μόνος σου σωτήρας. Αυτός είναι ο θάνατος του Θεού και της σωτηρίας σου.

Είναι ένα αρκετά έντονο απόσπασμα, αλλά αν είμαστε ειλικρινείς θα συνειδητοποιήσουμε πως δεν είναι μόνο αυτό που πιστεύουν οι θρησκείες, αλλά αυτό που πιστεύουμε κι εμείς. Πράγματι, οι θρησκείες το διδάσκουν αυτό επειδή δημιουργήθηκαν από το εγώ.

Εδώ γίνεται αναφορά στα μικρά υπολείμματα της ιδιαιτερότητας που θέλουμε τόσο απεγνωσμένα να πάρουμε, στα οποία τόσο αξιολύπητα αρκούμαστε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς λέει στο κείμενο ότι το πρόβλημα δεν είναι ότι ζητάμε πάρα πολλά, αλλά πολύ λίγα (Κ-26.VII.11: 7) και το γιατί μας ζητά να σκεφτούμε τη χρήση του σώματος μας:

... Το να νομίζεις ότι θα μπορούσες να είσαι ικανοποιημένος και χαρούμενος με τόσα λίγα σημαίνει ότι βλάπτεις τον εαυτό σου... (Κ-19.IV-A.17:12)

Στο *Τραγούδι της Προσευχής*, μας προτρέπει να μην συμβιβαστούμε με τα κομμάτια του τραγουδιού, αλλά να αναζητήσουμε αντ' αυτού την εμπειρία του ίδιου του τραγουδιού. Με άλλα λόγια, δεν πρέπει να δεχτούμε τα ευτελή και συγκεκριμένα υποκατάστατα της ιδιαιτερότητας του εγώ, όταν ο Ιησούς μας προσφέρει το σύνολο της Αγάπης του Θεού:

Δεν μπορείς, λοιπόν, να ζητάς την ηχώ. Το δώρο είναι το τραγούδι. Μαζί με αυτό έρχονται και οι παράγωγοι ήχοι, οι αρμονικές, οι αντηχήσεις, αλλά αυτά είναι δευτερεύοντα. Στην αληθινή προσευχή ακούς μόνο το τραγούδι. Όλα τα υπόλοιπα απλά προστίθενται. Πρώτα αναζήτησες την Βασιλεία των Ουρανών, και όλα τα άλλα σου έχουν πραγματικά δοθεί. (Τρ-1.Ι.3)

Το εγώ μας έχει πει ότι ο Θεός δεν μας έδωσε τίποτα, γιατί μας έδωσε το σώμα και μας παράτησε εδώ, και πως δεν υπάρχει τίποτα που να μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό. Επιπλέον ότι ο Ίδιος θα μας σκοτώσει. Επομένως, συνεχίζει το εγώ, εφ' όσον είμαστε εδώ, ας κάνουμε το καλύτερο, και να πάρουμε όποια ψίχουλα σωματικής ευχαρίστησης μπορούμε! Στα απαισιόδοξα λόγια του Ησαΐα, αντάξια του συγγραφέα του Εκκλησιαστή: «Ας φάμε και ας πιούμε [και να είμαστε χαρούμενοι, προσθέτει - Εκκλησιαστής 8:15] · γιατί αύριο θα πεθάνουμε» (Ησαΐας 22:13). Επιπλέον το εγώ πιστεύει ότι γελάει τελευταίο, επειδή το ίδιο το γεγονός ότι υπάρχει ένα σώμα που μπορεί να ζήσει και να πεθάνει, σημαίνει ότι η πραγματικότητα του Θεού και του Χριστού ως αιώνιο πνεύμα πρέπει να είναι ψευδής. Έτσι σωζόμαστε από την Αγάπη του Θεού και προς όφελος της ιδιαιτερότητας του εγώ.

(7) Αυτή είναι η παγκόσμια πίστη του κόσμου που βλέπεις. Μερικοί μισούν το σώμα, και προσπαθούν να το πληγώσουν και να το ταπεινώσουν. Άλλοι αγαπούν το σώμα, και προσπαθούν να το δοξάσουν και να το εξυψώσουν. Αλλά όσο το σώμα στέκει στο κέντρο της αντίληψης που έχεις για τον εαυτό σου, επιτίθεσαι στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία, και κρατάς τις πικρίες σου εναντίον Αυτού και της δημιουργίας Του, έτσι ώστε να μην μπορέσεις ν' ακούσεις την Φωνή της αλήθειας και να Την καλωσορίσεις ως Φίλη. Ο σωτήρας που έχεις επιλέξει παίρνει την δική Του θέση. Αυτός είναι ο φίλος σου · και Εκείνος είναι εχθρός σου.

Δεν υπάρχει κανένας σε αυτόν τον κόσμο που να μην πιστεύει ότι το σώμα μας σώζει από τον Θεό, γιατί ο καθένας από εμάς επέλεξε να έρθει σε αυτόν τον κόσμο ως σώμα. Και ποιος άλλος, εκτός από έναν τρελό, θα επέλεγε να έρθει στην κόλαση αντί να παραμείνει στον Ουρανό; Όλοι έχουμε γελάσει με την απάντηση της Γάτας Τσεσάιρ στην Αλίκη, ίσως χωρίς να αναγνωρίσουμε τη σοφία του Lewis Carroll:

«Προς αυτή την κατεύθυνση», είπε η Γάτα, κουνώντας το δεξί της πόδι, «ζει ένας Καπελάς: και προς αυτή την κατεύθυνση», κουνώντας το άλλο πόδι, «ζει ένας Μαρτιάτικος Λαγός. Πήγαινε όπου σου αρέσει: είναι και οι δύο τρελοί».

«Μα δεν θέλω να βρίσκομαι ανάμεσα σε τρελούς», παρατήρησε η Αλίκη.

«Ω, δεν μπορείς να κάνεις κάτι γι' αυτό», είπε η Γάτα: «Εδώ όλοι είμαστε τρελοί. Εγώ είμαι τρελός. Εσύ είσαι τρελή».

«Πώς ξέρεις ότι είμαι τρελή;» είπε η Αλίκη.

«Πρέπει να είσαι», είπε η Γάτα, «αλλιώς δεν θα είχες έρθει εδώ».

Δεν έχει σημασία για το τρελό εγώ αν αποδεχόμαστε το σώμα ή απωθούμε από αυτό. Με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο το έχουμε κάνει πραγματικό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μας το λέει (δύο φορές!) στις ενότητες τα εμπόδια για την ειρήνη, ότι δε έχει σημασία αν το σώμα γίνεται αντιληπτό ως ευχάριστο ή επίπονο, εφ' όσον πιστεύουμε ότι έχει αυτή την δυνατότητα (Κ-19.IV-A.17 :10-11· Κ-19.IV-B.12). Έτσι το έχουμε κάνει αληθινό στην αντίληψή μας και μετατρέπουμε το πνεύμα σε ψευδαίσθηση. Οι αντίθετες πλευρές - η ευχαρίστηση και ο πόνος - του ίδιου σωματικού νομίσματος εξετάζονται ξανά στο Μάθημα 155.

Η προσήλωση στο σώμα οδηγεί ακριβώς στον πυρήνα του κινήτρου μας: Δεν θέλουμε να ακούμε την Φωνή της αλήθειας, η οποία σηματοδοτεί το τέλος του εγωικού εαυτού μας. Γι' αυτό πρώτα σιωπούμε το Άγιο Πνεύμα με την ενοχή μας, και στη συνέχεια δοξάζουμε το σώμα ως φίλο και σωτήρα μας.

(8) Σήμερα θα προσπαθήσουμε να σταματήσουμε αυτές τις παράλογες επιθέσεις στην σωτηρία. Θα προσπαθήσουμε, αντί γι' αυτό, να την καλωσορίσουμε. Η ανάποδη αντίληψή σου ήταν καταστροφική για την ειρήνη του νου σου. Έβλεπες τον εαυτό σου μέσα σε ένα σώμα και την αλήθεια έξω από σένα, κλειδωμένη μακριά από την επίγνωση σου από τους περιορισμούς του σώματος. Τώρα προσπαθούμε να το δούμε αυτό διαφορετικά.

Και πάλι, αφού καταλάβουμε το παράδειγμα του, ο Ιησούς μας καλεί να ακούσουμε και επομένως να επιλέξουμε ξανά. Στο τέλος του κειμένου ο Ιησούς κάνει την ίδια έκκληση, ακόμα πιο έντονα:

Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θέλει να σου διδάξει, σε όλες τις μορφές του, όπου και αν εμφανίζεται. Θέλει να πείσει τον ιερό Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένος μέσα σε κάτι που πρέπει να πεθάνει, ανίκανος να ξεφύγει από την αδυναμία του, και δέσμιος από ό,τι τον διατάζει να αισθάνεται. Αυτό θέτει τα όρια στο τι μπορεί αυτός να κάνει · η ισχύς του είναι η μόνη δύναμη που έχει · αυτό που μπορεί να φτάσει δεν ξεπερνά το μικρό του πεδίο. Θα ήθελες να είσαι αυτό, εάν ο Χριστός παρουσιαζόταν σε σένα σε όλο Του το μεγαλείο, ζητώντας σου μόνο το εξής:

Επέλεξε για μια ακόμα φορά εάν θέλεις να πάρεις την θέση σου ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου, ή θα παραμείνεις στην κόλαση, και θα κρατήσεις και τους αδελφούς σου εκεί.

Γιατί Αυτός έχει έρθει, και αυτό σου ζητάει. (Κ-31.VIII.1)

Η ερώτηση είναι σαφής, το πρόβλημα ακόμη πιο σαφές. Η απάντηση απλώς αναμένει την αναπόφευκτη απόφασή μας.

(9) Το φως της αλήθειας είναι μέσα μας, εκεί όπου τοποθετήθηκε από τον Θεό. Το σώμα είναι αυτό που είναι έξω από εμάς, και δεν μας απασχολεί. Το να είμαστε χωρίς σώμα σημαίνει ότι είμαστε στην φυσική μας κατάσταση. Το ν' αναγνωρίσουμε το φως της αλήθειας μέσα σε μας σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας έτσι όπως είμαστε. Το να βλέπουμε τον Εαυτό μας

ξεχωριστά από το σώμα σημαίνει ότι δίνουμε τέλος στην επίθεση εναντίον του σχεδίου του Θεού για την σωτηρία, και ότι το αποδεχόμαστε. Και όποτε το δικό Του σχέδιο γίνεται δεκτό, έχει ήδη διεκπεραιωθεί.

Αναφερόμενοι στο διάγραμμά μας (δείτε το μάθημα 69), το φως της αλήθειας είναι στο νου μας - ο εσωτερικός κύκλος - και το σώμα είναι στα σύννεφα - ο εξωτερικός κύκλος. Για άλλη μια φορά, η απόφαση είναι δική μας. Είναι χρήσιμο να επιστρέψουμε στον βασικό σκοπό του βιβλίου εργασιών: να μας εκπαιδεύσει να επιστρέψουμε στο νου μας, μέσα στον οποίο έχουμε μια επιλογή ανάμεσα στην αφύσικη κατάσταση του σώματος - αντανακλώντας το αφύσικο σύστημα σκέψης του εγώ - και τη φυσική κατάσταση του Εαυτού μας ως πνεύμα. Η απόφαση γίνεται εφικτή με την αναγνώριση της οδυνηρής ματαιότητας του να κρατάμε τις πικρίες μας, όταν μπορούμε να έχουμε την ειρήνη του Θεού στη θέση τους.

(10) Ο στόχος μας σήμερα στις πιο εκτεταμένες περιόδους πρακτικής είναι να αποκτήσουμε επίγνωση ότι το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία έχει ήδη εκπληρωθεί μέσα σε μας. Για να πετύχουμε αυτό τον στόχο πρέπει να αντικαταστήσουμε την επίθεση με την αποδοχή. Όσο του επιτιθέμεθα, δεν μπορούμε να καταλάβουμε ποιο είναι το σχέδιο του Θεού για μας. Επομένως επιτιθέμεθα σε αυτό που δεν αναγνωρίζουμε. Τώρα προσπαθούμε να αφήσουμε κατά μέρος την κρίση, και να ρωτήσουμε ποιο είναι το σχέδιο του Θεού για μας:

Τι είναι η σωτηρία, Πατέρα; Δεν γνωρίζω. Πες μου, ώστε να μπορέσω να καταλάβω.

Έπειτα θα περιμένουμε με ησυχία για την απάντησή Του. Έχουμε επιτεθεί στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία χωρίς να θέλουμε ν' ακούσουμε τι είναι. Έχουμε φωνάζει τα παράπονά μας τόσο δυνατά που δεν ακούσαμε την Φωνή Του. Έχουμε χρησιμοποιήσει τις πικρίες μας για να κλείσουμε τα μάτια μας και να βουλώσουμε τ' αυτιά μας.

Έχουμε ήδη συζητήσει εκτενώς τη χρήση της δυϊστικής γλώσσας στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, το οποίο βλέπουμε πάλι εδώ και δεν χρειάζονται επιπρόσθετα σχόλια.

Ο Ιησούς μας ζητά να παραμερίσουμε τις κρίσεις και τις πικρίες μας, γιατί αυτές είναι οι «θορυβώδεις κραυγές» του εγώ που μας εμποδίζουν να ακούσουμε την γλυκιά Φωνή που αντικατοπτρίζει το σχέδιο της σωτηρίας του Θεού: την Επανόρθωση. Θα παραθέσω ξανά αυτό το σημαντικό απόσπασμα για την ιδιαιτερότητα:

... Ποια απάντηση από αυτές που δίνει το Άγιο Πνεύμα μπορεί να φτάσει σε σένα, όταν εσύ ακούς την ιδιαιτερότητά σου, και αυτή είναι που ρωτά και απαντά; Η μικρή της απάντηση, βουθή μέσα στην μελωδία που ξεχύνεται από τον Θεό προς εσένα αιώνια υμνώντας με αγάπη αυτό που είσαι, είναι η μόνη που ακούς. Και αυτό το τεράστιο τραγούδι της τιμής και της αγάπης γι' αυτό που είσαι φαίνεται σιωπηλό και δεν ακούγεται μπροστά στην «ισχύ» της. Τεντώνεις τα αυτιά σου για ν' ακούσεις την βουθή φωνή του, ενώ το Κάλεσμα του Θεού του Ίδιου είναι βουβό για σένα. (Κ-24.ΙΙ.4:3-6).

Οι κρίσεις μας συνεπώς είναι σκόπιμες από το ασυνείδητο εγώ για να αποσπάσει την προσοχή μας από την ενοχή στο νου μας, με το να την εστιάζει στο σώμα - του αμαρτωλού αδελφού μας!

(11) Τώρα θέλουμε να δούμε, ν' ακούσουμε και να μάθουμε. «Τι είναι η σωτηρία, Πατέρα;» Ρώτησε και θα πάρεις απάντηση. Αναζήτησε και θα βρεις. Δεν ρωτούμε πια το εγώ τι είναι η σωτηρία και που να την βρούμε. Το ζητάμε από την αλήθεια. Να είσαι βέβαιος, λοιπόν, ότι η απάντηση θα είναι αληθινή εξαιτίας Αυτού στον Οποίο απευθύνεις την ερώτηση.

Ο Ιησούς υποθέτει ότι έχουμε κάνει την επιλογή μας, απελευθερώνοντας τις πικρίες μας, και είμαστε ελεύθεροι να ακούσουμε την αλήθεια. Έχουμε ψάξει την απάντηση εκεί όπου μπορεί να βρεθεί, εκεί όπου περίμενε την επιστροφή μας. Η σωτηρία δεν είναι πραγματικά μια απάντηση, αλλά μια απόφαση, την οποία τώρα παίρνουμε με χαρά.

(12) Όποτε νιώθεις ότι η εμπιστοσύνη σου κλονίζεται και ότι η ελπίδα της επιτυχίας τρεμοπαίζει με κίνδυνο να σβήσει, επανάλαβε την ερώτησή σου και το αίτημα σου, και θυμήσου ότι ρωτάς τον απεριόριστο Δημιουργό του άπειρου, ο Οποίος σε δημιούργησε σαν τον Εαυτό Του:

Τι είναι η σωτηρία, Πατέρα; Δεν γνωρίζω. Πες μου, ώστε να μπορέσω να καταλάβω.

Αυτός θα σου απαντήσει. Να είσαι αποφασισμένος ν' ακούσεις.

Ο Ιησούς, όπως κάνει σχεδόν πάντα στο τέλος ενός μαθήματος, μας παροτρύνει να θυμόμαστε την αλήθεια του όταν μπορούμε στον πειρασμό να ξεχάσουμε τη λειτουργία μας και να αποδεχθούμε την ψευδαίσθηση της επίθεσης και της κρίσης. Θυμηθείτε ξανά ότι αυτή η κρίση είναι υποκινούμενη από την απόφαση να μην ακούσουμε τη Φωνή που μιλά για την Επανόρθωση - τη σωτηρία από τον διαχωρισμό και τον πόνο. Μια τέτοια θύμηση φέρνει στο νου μας τον σκοπό να θυμόμαστε την Αγάπη που είναι η Απάντηση σε όλα τα προβλήματα και τις ανησυχίες μας.

(13) Μια ή δύο μικρότερες περίοδοι πρακτικής κάθε ώρα είναι αρκετές για σήμερα, εφόσον είναι κάπως μεγαλύτερες από ό,τι συνήθως. Αυτές οι ασκήσεις θα πρέπει ν' αρχίζουν έτσι:

Το να κρατώ πικρίες είναι επίθεση στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία.

Ας το αποδεχτώ αντί να του επιτίθεμαι.

Τι είναι η σωτηρία, Πατέρα;

Έπειτα περίμενε περίπου ένα λεπτό με ησυχία, κατά προτίμηση με τα μάτια σου κλειστά, και άκουσε την απάντησή Του.

Οι σημερινές οδηγίες απαιτούν λιγότερες περιόδους εξάσκησης και μπορούμε να δούμε πως ο Ιησούς δεν θέλει να είμαστε δεσμευμένοι έχοντας μια αυστηρή δομή. Ο στόχος του είναι να εξαρτόμαστε από το περιεχόμενο του μηνύματός του, όχι από τη μορφή με την οποία έρχεται και με την οποία εξασκούμαστε. Έτσι μεταβάλλει τη μορφή των καθημερινών ασκήσεων, ωστόσο όχι το περιεχόμενό τους.

ΜΑΘΗΜΑ 73

Η θέλησή μου είναι να υπάρχει φως.

Σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς συνεχίζει να μιλά για τις πικρίες. Ξεκινά ωστόσο, ξεχωρίζοντας τη θέληση από την επιθυμία, μια διάκριση που εξηγείται πιο ολοκληρωμένα στο κείμενο (βλ. π.χ. Κ-7.Χ.4-7): το εγώ επιθυμεί · το πνεύμα βούλεται.

(1:1-2) Σήμερα αναλογιζόμαστε την θέληση που μοιράζεσαι με τον Θεό. Αυτή δεν είναι η ίδια με τις άσκοπες επιθυμίες του εγώ, από τις οποίες προκύπτει μόνο σκοτάδι και κενότητα.

Η ανούσια επιθυμία του εγώ είναι να είναι διαχωρισμένο από τη Θέληση του Θεού, να είναι ένας ατομικός εαυτός ανεξάρτητος από τη ζωντανή Του Ενιαιότητα. Από αυτή την απατηλή επιθυμία προκύπτει η κενότητα και το σκοτάδι: αρχικά το εγωικό σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου · και στη συνέχεια ο κόσμος.

(1:3-7) Η θέληση που μοιράζεσαι με τον Θεό έχει όλη την δύναμη της δημιουργίας μέσα της. Οι ανούσιες επιθυμίες του εγώ δεν μοιράζονται, και επομένως δεν έχουν καμία απολύτως δύναμη. Οι επιθυμίες του δεν είναι άσκοπες με την έννοια ότι μπορούν να φτιάχνουν ένα κόσμο ψευδαισθήσεων στον οποίο η πίστη σου μπορεί να είναι πολύ ισχυρή. Αλλά είναι άσκοπες σε σχέση με την δημιουργία. Δεν φτιάχνουν τίποτα που να είναι αληθινό.

Οι ανούσιες επιθυμίες του εγώ στην πραγματικότητα δεν έχουν δύναμη, αλλά έχουν σίγουρα μέσα στο όνειρο. Στο επίπεδο της αλήθειας, το εγώ δεν είναι απολύτως τίποτα, αλλά μέσα στο δικό του σύστημα σκέψης είναι πολύ ισχυρό. Εξάλλου, πιστεύει ότι κατέστρεψε τον Ουρανό. Ωστόσο, επειδή το εγώ είναι μόνο του, στερείται τη δύναμη της Ενιαιότητας του Ουρανού, η οποία είναι η δύναμη της δημιουργίας. Η «δύναμη» της κακής-δημιουργίας του εγώ μπορεί να φτιάχνει μόνο ψευδαισθήσεις · συνεπώς, είναι ανούσια. Αnéφερα παραπάνω ότι στο κείμενο ο Ιησούς κάνει την ίδια διάκριση. Ακολουθεί ένα απόσπασμα από τα σχόλιά του:

... Ο Θεός βούλεται. Δεν επιθυμεί. Η δική σου θέληση είναι το ίδιο ισχυρή με την δική Του διότι είναι δική Του. Μπορεί να επιθυμείς το αδύνατο, αλλά μπορείς να βούλεσαι μόνο μαζί με τον Θεό. Αυτή είναι η αδυναμία του εγώ και η δική σου δύναμη. (Κ-7.Χ.4:6-11)

(2) Οι άσκοπες επιθυμίες και οι πικρίες είναι συνεταίροι ή συν-κατασκευαστές στην απεικόνιση του κόσμου που βλέπεις. Οι επιθυμίες του εγώ τον προκάλεσαν, και η ανάγκη του εγώ για πικρίες, οι οποίες είναι απαραίτητες για την συντήρησή του, τον οικίζουν με φιγούρες που φαίνεται πως σου επιτίθενται και επικαλούνται την «δικαιολογημένη» κρίση σου. Αυτές οι φιγούρες γίνονται οι μεσάζοντες που προσλαμβάνει το εγώ για να διαχειριστούν το κύμα των παραπόνων. Στέκονται ανάμεσα στην επίγνωσή σου και στην πραγματικότητα του αδελφού σου. Βλέποντας αυτές, δεν γνωρίζεις τους αδελφούς σου ως Εαυτό σου.

Όταν ο Ιησούς μιλά για την «απεικόνιση του κόσμου που [εμείς] βλέπουμε», δεν εννοεί ότι υπάρχει ένας κόσμος εκεί έξω που απλώς παρερμηνεύουμε. Μιλά για τον κόσμο της αντίληψης που βλέπουμε. Δεν είναι μόνο ότι βλέπουμε μέσω των εσφαλμένων σκέψεών μας. Το θέμα κατ' αρχήν ότι βλέπουμε αποτελεί το αντικείμενο της διόρθωσης του Ιησού. Ο αντιληπτός κόσμος - «το απατηλό σύστημα εκείνων που έχουν χάσει τα λογικά τους από την ενοχή» (Κ-13.εισ.2:2) - έγινε από την επιθυμία να προστατευθεί η απόφαση του νου μας να είμαστε διαχωρισμένοι, και η δυναμική της προβολής που το πραγματοποίησε χρησιμοποιείται επίσης για την προστασία της αρχικής (ή πρωταρχικής) προβολής. Οι πικρίες μας ενάντια στους άλλους - οι δευτερογενείς προβολές αν θέλετε - διαιωνίζουν το παραισθητικό σύστημα του διαχωρισμού κρατώντας τους διαχωρισμένους από εμάς, θεωρώντας τους ταυτόχρονα ως αμαρτωλούς που αξίζουν τιμωρία. Όλες αυτές - οι ιδιαίτερες σχέσεις αγάπης και μίσους που τρέφουν το εγώ - επιτίθενται συνεχώς στον Χριστό, στη δική μας πραγματικότητα και των αδελφών μας: τον ένα αδιαφοροποίητο και αδιαίρετο Υιό του Θεού. Η ιδιαιτερότητά μας τους ντύνει στο σκοτάδι των αναγκών και των απαιτήσεών μας, κρύβοντας το φως που μας ενώνει όλους ως έναν Εαυτό.

(3) Η θέλησή σου χάνεται για σένα μέσα σε αυτή την παράξενη αγοραπωλησία, στην οποία γίνεται διακίνηση και συναλλαγή της ενοχής, και οι πικρίες αυξάνουν με κάθε αγοραπωλησία.

Μπορεί ένας τέτοιος κόσμος να έχει δημιουργηθεί από την Θέληση που ο Υιός του Θεού μοιράζεται με τον Πατέρα του; Δημιούργησε ο Θεός την καταστροφή για τον Υιό Του; Η δημιουργία είναι η Θέληση και των Δύο μαζί. Θα δημιουργούσε ο Θεός ένα κόσμο που Τον σκοτώνει;

Και πάλι, ο Ιησούς δεν μιλά για έναν κόσμο στον οποίο υπάρχει φυσικός θάνατος, συντριβές αεροπλάνων ή άλλα καταστροφικά γεγονότα · μιλά για έναν φυσικό κόσμο, *τελεία και παύλα*. Ο κόσμος της αντίληψης είναι ο κόσμος της δυαδικότητας · ο κόσμος των ιδιαίτερων σχέσεων στον οποίο κάθε σύντροφος διαπραγματεύεται με τον άλλον για μερικά υπολείμματα ιδιαιτερότητας. Ο καθένας επιδιώκει να δώσει το ελάχιστο και να λάβει σε αντάλλαγμα όσο το δυνατόν περισσότερα. Αυτή η παράδοση και αφύσικη σχέση - ενός εγωικού εαυτού που προσπαθεί να διαπραγματευτεί με έναν άλλο εγωικό εαυτό για αυτό που είναι τελικά άχρηστο - απεικονίζεται με σαφήνεια σ' αυτό το απόσπασμα από την ενότητα «Η Επιλογή της Ολοκλήρωσης»:

Πιο περίεργη από όλα είναι η αντίληψη του εαυτού που το εγώ καλλιεργεί στην ιδιαίτερη σχέση. Αυτός ο «εαυτός» αναζητά την σχέση για να ολοκληρωθεί. Όμως όταν βρίσκει την ιδιαίτερη σχέση στην οποία νομίζει ότι μπορεί να το πετύχει αυτό εγκαταλείπει τον εαυτό του, και προσπαθεί να τον «ανταλλάξει» με τον εαυτό κάποιου άλλου. Αυτό δεν είναι ένωση, διότι δεν υπάρχει ούτε αύξηση, ούτε επέκταση. Ο κάθε σύντροφος προσπαθεί να θυσιάσει τον εαυτό που δεν θέλει για κάποιον που νομίζει ότι θα προτιμούσε. Και νιώθει ένοχος για την «αμαρτία» που διαπράττει όταν παίρνει και δεν δίνει τίποτα αξίας σε αντάλλαγμα. Πόση αξία μπορεί να θέσει σε έναν εαυτό που θα ήθελε να εγκαταλείψει για να τον ανταλλάξει με έναν «καλύτερο»; (Κ-16.V.7)

Διαβάζοντας τη Βίβλο, οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* μπορούν να δουν τον τρόπο που η βιβλική θεότητα εμπλέκεται άμεσα με τέτοιες περίεργες ανταλλαγές, παζαρεύοντας, διαπραγματευόμενη συνεχώς τις πικρίες με τα παιδιά της. Η ενίσχυση των αρχών της ιδιαιτερότητας του εγώ εξηγεί τη μεγάλη έλξη που έχει η Βίβλος για τους αναγνώστες και τους πιστούς της, και κάποιος μπορεί δικαιολογημένα να ρωτήσει, θα μπορούσε να εμπλακεί σε τέτοια παραφροσύνη ο Θεός της Αγάπης και της Ενιαιότητας;

(4) Σήμερα θα προσπαθήσουμε για άλλη μια φορά να φτάσουμε τον κόσμο που βρίσκεται σε συμφωνία με την θέλησή σου. Το φως είναι μέσα σε αυτόν διότι δεν αντιτίθεται στην Θέληση του Θεού. Δεν είναι ο Ουρανός, αλλά το φως του Ουρανού λάμπει πάνω του. Το σκοτάδι έχει εξαφανιστεί. Οι άσκοπες επιθυμίες του εγώ έχουν αποτραβηχτεί. Όμως το φως που λάμπει πάνω σε αυτό τον κόσμο αντανακλά την θέλησή σου, κι έτσι πρέπει να βρίσκεται μέσα σε σένα για να το αναζητήσουμε.

Αυτός είναι ο πραγματικός κόσμος. Παρόλο που εξακολουθεί να είναι μια ψευδαίσθηση, αντικατοπτρίζει ακόμη την πραγματικότητα του Ουρανού, καθώς δεν αντιτίθεται στη Βούληση του Θεού με οποιονδήποτε τρόπο. Σε αυτή την ειρηνική κατάσταση στεκόμαστε έξω από το όνειρο, βλέποντας τον φυσικό κόσμο όπως αυτός είναι. Έχουμε αποδεχτεί την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας επιλέγοντας, *μία για πάντα*, ενάντια στις εγωικές επιθυμίες του διαχωρισμού. Το μόνο που παραμένει είναι το φως της αλήθειας της Επανόρθωσης μέσα στους νόες μας, περιμένοντας υπομονετικά την απόφασή μας να το αναζητήσουμε.

(5:1-4) Η εικόνα του κόσμου μπορεί μόνο να καθρεφτίζει αυτό που είναι μέσα σου. Η πηγή του φωτός και του σκότους δεν μπορεί να βρεθεί έξω. Οι πικρίες σκοτεινιάζουν το νου σου, και βλέπεις ένα σκοτεινιασμένο κόσμο. Η συγχώρεση ανασηκώνει το σκοτάδι, επαναβεβαιώνει την θέλησή σου, και σε αφήνει να δεις ένα κόσμο φωτός.

Η αλήθεια και οι ψευδαισθήσεις βρίσκονται και οι δύο μέσα στους νόες μας · όχι έξω, όπως μας έκανε να πιστέψουμε το εγώ. Αυτή η ιδέα είναι κάτι παραπάνω από οικεία για μας τώρα: Αυτό που βλέπουμε έξω είναι μια προβολή όσων έχουμε δει πρώτα μέσα: *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*. Αν θέλουμε να δούμε το φως έξω από εμάς, πρέπει πρώτα να το δούμε μέσα μας, στο οποίο δεν μπορούμε να φτάσουμε χωρίς να περάσουμε μέσα από το σκοτάδι. Η συγχώρεση - η αναίρεση της ενοχής του νου - είναι επομένως το μέσο για την επίτευξη αυτού του χαρούμενου και φωτεινού αποτελέσματος.

(5:5-8) Έχουμε επανειλημμένα τονίσει ότι το εμπόδιο των πικριών ξεπερνιέται εύκολα, και δεν μπορεί να σταθεί ανάμεσα σε σένα και στην σωτηρία σου. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Θέλεις πραγματικά να βρίσκεσαι στην κόλαση; Θέλεις στ' αλήθεια να θρηνείς, να υποφέρεις και να πεθαίνεις;

Το εμπόδιο ξεπερνιέται εύκολα διότι δεν είναι φτιαγμένο από τίποτα άλλο εκτός από την δική μας απόφαση να είμαστε στην κόλαση του διαχωρισμού και της επίθεσης. Μόλις διδαχθήκαμε από τον Ιησού ότι όλη η ταλαιπωρία, μέχρι και ο θάνατος ακόμη, προέρχονται από αυτήν την απόφαση, η απάντηση είναι πολύ απλή: να αλλάξουμε το νου μας και να συγχωρούμε.

(6:1-4) Ξέχνα τα επιχειρήματα του εγώ που προσπαθούν να αποδείξουν ότι όλο αυτό είναι πραγματικά ο Ουρανός. Εσύ γνωρίζεις ότι δεν είναι. Δεν μπορεί να θέλεις κάτι τέτοιο για τον εαυτό σου. Υπάρχει ένα σημείο πέρα από το οποίο οι ψευδαισθήσεις δεν μπορούν να πάνε.

Με άλλα λόγια, οι ψευδαισθήσεις δεν θα μας κάνουν ποτέ ευτυχισμένους. Πρέπει να δεχτούμε αυτή τη δήλωση ως γεγονός, πριν μπορέσουμε να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού. Οι ψευδαισθήσεις της ιδιαιτερότητας μπορούν σίγουρα να μας φέρουν ευτυχία και ευχαρίστηση, αλλά δεν μπορούν ποτέ να διαρκέσουν επειδή οι ιδιαίτερές μας σχέσεις δεν έγιναν για να διαρκέσουν. Αυτό είναι «το σημείο πέρα από το οποίο οι ψευδαισθήσεις δεν μπορούν να πάνε». Γιατί να θέλουμε να αναζητήσουμε αυτό που θα μας απογοητεύσει αναπόφευκτα; Ο Ιησούς επιστρέφει επανειλημμένα σε αυτό το σημείο, αφού η έκκλησή του είναι αυτό που ελπίζει ότι τελικά θα μας απομακρύνει από την κόλαση.

(6:5-6) Τα βάσανα δεν είναι ευτυχία, και την ευτυχία είναι που θέλεις πραγματικά. Αυτή είναι η θέλησή σου στην πραγματικότητα.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς επισημαίνει πως χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που κάνουμε σε αυτόν τον κόσμο δεν μας κάνει ευτυχισμένους. Μέχρι να το δεχτούμε αυτό και να δεχτούμε ότι καμία από τις ιδιαιτερότητές μας δεν πρόκειται να δώσει τέλος στον πόνο μας ή να μας φέρει χαρά, δεν θα ζητήσουμε τη βοήθειά του, τουλάχιστον όχι ειλικρινά. Είναι βασικό σε αυτή τη διαδικασία να αναγνωρίσουμε, όπως έχουμε δει νωρίτερα, ότι μόνο αυτός μπορεί να μας διδάξει τη διαφορά μεταξύ του πόνου και της χαράς, της φυλάκισης και της ελευθερίας, της ταλαιπωρίας και της ευτυχίας.

(6:7-9) Κι έτσι η σωτηρία σου είναι επίσης θέλησή σου. Θέλεις να πετύχεις σε αυτό που κάνεις σήμερα. Το αναλαμβάνουμε με την ευλογία σου και την χαρούμενη συναίνεση σου.

Ο Ιησούς δεν μπορεί να μας βοηθήσει, εκτός εάν προσφέρουμε ως βοήθεια την ευλογία μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει πρώτα να μας πείσει ότι αυτός έχει δίκιο και εμείς κάνουμε λάθος, και ότι προτιμούμε πραγματικά να είμαστε ευτυχισμένοι και όχι να έχουμε δίκιο (Κ-29.VII.1:9). Χωρίς αυτή τη βεβαιότητα δεν θα επιλέξουμε να τον ακολουθήσουμε ποτέ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μας χρειάζεται τόσο πολύ, όσο τον χρειαζόμαστε κι εμείς (Κ-8.V.6:10). Πρέπει να θέλουμε να βοηθηθούμε · μόνο τότε μπορεί να επιτευχθεί η σωτηρία μας.

(7) Θα πετύχουμε σήμερα αν θυμάσαι ότι θέλεις την σωτηρία για τον εαυτό σου. Θέλεις να δεχτείς το σχέδιο του Θεού διότι το μοιράζεσαι. Δεν έχεις θέληση που να αντιτίθεται πραγματικά σε αυτό, και δεν θέλεις να κάνεις κάτι τέτοιο. Η σωτηρία είναι για σένα. Πάνω από οτιδήποτε άλλο, θέλεις την ελευθερία να θυμηθείς Ποιος πραγματικά είσαι. Σήμερα είναι το εγώ που στέκει αδύναμο ενώπιον της θέλησής σου. Η θέλησή σου είναι ελεύθερη, και τίποτα δεν μπορεί να υπερισχύσει ενάντιά της.

Άλλη μια φορά τα ο Ιησούς μας ενθαρρύνει με τα λόγια του, τα οποία μας υπενθυμίζουν να θυμόμαστε πόσο πολύ θέλουμε την δική του σωτηρία, αντί για τη σωτηρία του εγώ · ότι η δική μας ελευθερία εξαρτάται από εμάς όπως και η φυλάκισή μας. Όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να ξεχάσουμε, μας υπενθυμίζει ότι ανεξάρτητα από το πόσο ισχυρό φαίνεται να είναι το εγώ - εξωτερικά και εσωτερικά - δεν μπορεί να έχει καμία εξουσία πάνω μας εκτός αν επιλέξουμε να την έχει. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τίποτα δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια στη θέλησή μας, όπως μας λέει στο κείμενο:

... Η Βασιλεία των Ουρανών είναι τέλεια ενωμένη και τέλεια προστατευμένη, και το εγώ δεν θα επικρατήσει αντί αυτής. (Κ-4.III.1:12)

Αυτή είναι η πηγή της ελπίδας μας και της χαράς μας.

(8) Επομένως, αναλαμβάνουμε τις σημερινές ασκήσεις με χαρούμενη αυτοπεποίθηση, βέβαιοι ότι θα βρούμε αυτό που είναι η θέλησή σου να βρούμε, και να θυμηθούμε αυτό που είναι η θέλησή σου να θυμηθείς. Καμία άσκοπη επιθυμία δεν μπορεί να μας καθυστερήσει, ούτε να μας εξαπατήσει με μια ψευδαισθήση δύναμης. Σήμερα άφησε να γίνει το θέλημά σου, και να δώσει τέλος σε αυτή την παρανοϊκή πίστη ότι διαλέγεις την κόλαση στην θέση του Ουρανού.

Τα εμψυχωτικά λόγια συνεχίζονται, καθώς ο Ιησούς θέλει να κατανοήσουμε την εγγενή αδυναμία των ψευδαισθησιακών επιθυμιών του εγώ, που σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να συγκριθούν με τη δύναμη της θέλησής μας, πάντοτε ως ένα με τη Θέληση του Δημιουργού μας και της Πηγής μας.

(9) Θα αρχίσουμε τις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής με την αναγνώριση ότι το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία, και μόνο το δικό Του, είναι εξ ολοκλήρου σε συμφωνία με την θέλησή σου. Δεν είναι ο σκοπός μιας ξένης δύναμης, που σου επιβάλλεται παρά την θέλησή σου. Εδώ είναι ο ένας σκοπός με τον οποίο εσύ και ο Πατέρας σου βρίσκεστε σε πλήρη συμφωνία. Σήμερα θα πετύχεις, τον χρόνο που έχει οριστεί για την απελευθέρωση του Υιού του Θεού από την κόλαση και από όλες τις άσκοπες επιθυμίες. Η θέλησή του τώρα επανορθώνεται στην επίγνωσή του. Είναι πρόθυμος αυτήν ακριβώς την ημέρα να δει το φως μέσα του και να σωθεί.

Ο Ιησούς μας ζητά να εφαρμόσουμε στην πράξη αυτό που μας διδάσκει · κατά τη διάρκεια των μεγάλων περιόδων πρακτικής της ημέρας να λάβουμε σοβαρά υπόψη το λάθος μας να νομίζουμε ότι επιθυμούμε, ακόμα κι αν μπορούσαμε, να αντισταθούμε στη Θέληση του Θεού. Μας ζητά να δούμε πόσο δυστυχισμένους μας έκανε αυτό το λάθος και πόσο χαρούμενοι θα μπορούσαμε να είμαστε, απλώς με το να βάλουμε στην άκρη την αντίσταση του εγώ στην αλήθεια. Έτσι χαιρετίζουμε το Θέλημα του Θεού εκεί που ήδη βρίσκεται, καθώς αποκαθίσταται στο νου μας η επίγνωση του Ουρανού και όχι η κόλαση που φτιάξαμε στη θέση του.

Έχει μεγάλη σημασία να καταλάβουμε ότι πρέπει να αποδεχθούμε πραγματικά αυτή τη διδασκαλία · διαφορετικά, μπορεί να επιλέξουμε να εφαρμόσουμε αυτά τα μαθήματα *συμπεριφορικά*, χωρίς πραγματικά να το θέλουμε. Ο Ιησούς στις αρχές του κειμένου μας προειδοποιεί γι' αυτό το λάθος,

του να είμαστε σε σύγκρουση γιατί δεν θέλουμε να κάνουμε αυτό που καταλαβαίνουμε ότι μας ζητά να πράξουμε, αλλά να το κάνουμε ούτως ή άλλως:

.. Μπορεί να συμπεριφέρεσαι όπως νομίζεις ότι πρέπει, αλλά χωρίς να θέλεις απόλυτα να το κάνεις αυτό. Αυτό παράγει συνεπή συμπεριφορά, αλλά περιλαμβάνει μεγάλη ένταση... το αποτέλεσμα είναι μια κατάσταση στην οποία κάνεις αυτό που δεν θέλεις απόλυτα να κάνεις. Αυτό εγείρει μια αίσθηση εξαναγκασμού που συνήθως προκαλεί οργή, και έπειτα είναι πολύ πιθανόν ν' ακολουθήσει προβολή. (Κ-2.VI.5:4-7)

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς υπογραμμίζει συνεχώς ότι αφήνοντας τις πικρίες μας να φύγουν θα μας ωφελήσει. Θέλει να *θέλουμε* να συγχωρήσουμε. Μόνο τότε αληθινά και με χαρά θα επιλέξουμε να το κάνουμε.

(10) Αφού θυμίσεις στον εαυτό σου αυτό, και αποφασίσεις να κρατήσεις την θέλησή σου καθαρά μέσα στο νου σου, πες στον εαυτό σου με ευγενική σταθερότητα και ήσυχη βεβαιότητα:

Η θέλησή μου είναι να υπάρχει φως. Ας δώ το φως που αντανακλά την Θέληση του Θεού και την δική μου.

Έπειτα άσε την θέλησή σου να επιβληθεί, ενωμένη με την δύναμη του Θεού και ενωμένη με τον Εαυτό σου. Τοποθέτησε το υπόλοιπο της περιόδου πρακτικής κάτω από την καθοδήγησή τους. Ενώσου με Αυτούς καθώς σου δείχνουν τον δρόμο.

Κάνουμε αυτό που μας αναλογεί όταν ενωνόμαστε με τον Θεό και τον Χριστό μέσα στο νου μας. Αυτό επιτρέπει στην κοινή μας Θέληση να λάμψει μέσα από μας, αγκαλιάζοντας την Υιότητα μέσα στην ενιαιότητα της αγάπης. Η διαδικασία να αντανακλούμε το φως της δημιουργίας του φωτός, την ουσία της θεραπείας - εκφράζεται υπέροχα στην τελική αρχή του εργάτη των θαυμάτων, που είναι γνωστή σε πολλούς μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ως «Προσευχή για τη Σωτηρία»:

... Είμαι εδώ μόνο για να βοηθήσω.

Είμαι εδώ για να εκπροσωπήσω Αυτόν ο Οποίος με έστειλε.

Δεν χρειάζεται ν' ανησυχώ για το τι να πω ή το τι να κάνω, διότι Εκείνος ο Οποίος με έστειλε θα με καθοδηγεί.

Είμαι ικανοποιημένος να βρίσκομαι όπου επιθυμεί Αυτός, γνωρίζοντας ότι Αυτός πηγαίνει εκεί μαζί μου.

Θα θεραπευτώ καθώς Τον αφήνω να με διδάσκει να θεραπεύω. (Κ-2.V.18:2-6)

Έτσι οδηγούμαστε καθημερινά να θεραπεύουμε καθώς θεραπευόμαστε, να συγχωρούμε καθώς συγχωρούμαστε και να αγαπάμε καθώς αγαπιόμαστε.

(11:1-5) Στις συντομότερες περιόδους πρακτικής, πάλι κάνε μια δήλωση του τι είναι αυτό που θέλεις πραγματικά. Πες:

Η θέλησή μου είναι να υπάρχει φως. Το σκοτάδι δεν είναι η θέλησή μου.

Αυτό θα πρέπει να το επαναλαμβάνεις πολλές φορές την ώρα.

Η απόφασή μας αντικατοπτρίζεται από την προθυμία να θυμόμαστε - όσο συχνά μπορούμε ότι η θέλησή μας και του Θεού είναι μια, ανεξάρτητα από τις μεγαλομανείς ψευδαισθήσεις του εγώ. Αυξάνουμε αυτή τη θέληση επειδή αναγνωρίζουμε ότι οι δικές μας ψευδαισθήσεις γεννούν το

σκοτάδι, ενώ παράλληλα η αλήθεια μας ελευθερώνει με την αγνότητα του φωτός της - που είναι το δικό μας φως ως Υιός του Θεού, ο Εαυτός που Αυτός δημιούργησε ως Εαυτό Του.

(11:6-7) Είναι πολύ σημαντικό, όμως, να εφαρμόζεις την σημερινή ιδέα αμέσως μόλις μπεις στον πειρασμό να κρατήσεις μία πικρία οποιουδήποτε είδους. Αυτό θα σε βοηθήσει να αφήσεις τις πικρίες σου να φύγουν, αντί να τις περιθάλπεις με στοργή και να τις κρύβεις στο σκοτάδι.

Ο Ιησούς μας ζητά πάντα να δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή στις σκέψεις επίθεσης και τις πικρίες μας. Έτσι συνειδητοποιούμε ότι αυτές δεν θα μας κάνουν ευτυχισμένους, γιατί αποτελούν μια ενεργή επίθεση στο σχέδιο του Θεού για σωτηρία. Έχουμε καταλάβει ότι έχουμε λατρέψει τις κρίσεις μας λόγω της ικανότητας που έχουν να διατηρούν την ατομικότητά μας ασφαλή και το φως του Χριστού βυθισμένο στο σκοτάδι, και ότι ήταν υπερβολικά μεγάλο το κόστος για να λατρεύουμε αυτές τις άμυνες. Η αναγνώριση αυτή καθιστά όλο και πιο εύκολο να αφήσουμε τις πικρίες μας, και να επιλέξουμε το φως του Αγίου Πνεύματος αντί για το σκοτάδι του εγώ.

ΜΑΘΗΜΑ 74

Δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού.

(1:1) Η σημερινή ιδέα μπορεί να θεωρηθεί ως η κεντρική σκέψη προς την οποία κατευθύνονται όλες μας οι ασκήσεις.

Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Ιησούς επαναδιατυπώνει σε εμάς την αποκλειστική μας ευθύνη, η οποία είναι να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας. Η μικροσκοπική τρελή ιδέα, τη στιγμή που πάρθηκε σοβαρά από το εγώ, λέει ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι γεγονός και ότι ο Υιός έχει μια θέληση που είναι διαχωρισμένη και ξεχωριστή από τη Θέληση του Δημιουργού του. Η «θέληση» του Υιού μπορεί τώρα να αποδείξει την πραγματικότητά του ως αυτόνομη οντότητα. Από αυτή τη βασική υπόθεση το σύστημα σκέψης του εγώ λογικά καταλήγει στο συμπέρασμα να κατασκευάσει το φυσικό σύμπαν. Το εγώ επομένως κάνει μια δήλωση που λέει ότι πράγματι υπάρχει μια θέληση χωρία από του Θεού. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με την αρχή της Επανόρθωσης που λέει ότι δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού. Οποιαδήποτε άλλη σκέψη είναι ψευδής και επομένως δεν συνέβη ποτέ. Η ιδέα αυτή συνοψίζεται με σαφήνεια στις ακόλουθες γραμμές από το εγχειρίδιο για δασκάλους, στο πλαίσιο της ιδέας του διαχωρισμού:

... Στο χρόνο, αυτό συνέβη πολύ παλιά. Στην πραγματικότητα αυτό ποτέ δεν συνέβη καθόλου. (Εγχ-2.2:7-8)

Και πάλι, ο Ιησούς λέει ότι η ιδέα αυτή - «δεν υπάρχει άλλη θέληση από του Θεού» - είναι η κεντρική σκέψη αυτών των ασκήσεων. Στην πραγματικότητα, αυτός είναι ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που μας διδάσκει να αποδεχτούμε την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας · να αρνηθούμε την φαινομενική πραγματικότητα του εγωικού συστήματος σκέψης, η οποία βασίζεται στη μικροσκοπική, τρελή ιδέα που λήφθηκε σοβαρά υπόψη - «[ότι ο Υιός ξέχασε να γελάσει με τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα] έκανε αυτή τη σκέψη να γίνει μια σοβαρή ιδέα» (Κ-27.VIII, 6: 3) - και πως ένας ατομικός εαυτός πίστεψε ότι έχει μια αυτόνομη θέληση έξω από τη Θέληση του Θεού.

(1:2-3) Η μόνη θέληση είναι του Θεού. Όταν το έχεις αναγνωρίσει αυτό, τότε θα έχεις αναγνωρίσει ότι και η δική σου θέληση είναι δική Του.

Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που θέλει να καταλάβουμε το εγώ, γιατί αν η θέλησή μας είναι δική Του, δεν υπάρχει διαχωρισμός - ένας άλλος τρόπος για να δηλωθεί η αρχή της Επανόρθωσης, η οποία αναιρεί το εγώ. Επιπλέον, αν δεν υπάρχει άλλος εκτός από τον Θεό, δεν μπορεί να υπάρξει επιλογή και επομένως, κανένας λήπτης αποφάσεων. Το Άγιο Πνεύμα κρατά αυτή την σκέψη της Επανόρθωσης μέσα στο νου μας, και ο φόβος του εγώ να επιλέξουμε να ταυτιστούμε μόνο με αυτή το υποκινεί να αναπτύξει την στρατηγική της κατάστασης χωρίς νου - τον κόσμο των σωμάτων. Ο φόβος αυτός συνοψίζεται με σαφήνεια στην ακόλουθη δήλωση του κειμένου:

... Φοβάσαι να γνωρίσεις το Θέλημα του Θεού, επειδή πιστεύεις ότι δεν είναι δικό σου. Αυτή η πίστη είναι ολόκληρη η ασθένειά σου και ολόκληρος ο φόβος σου. (Κ-11.Ι.10:3-4)

(1:4) Η πεποίθηση ότι είναι δυνατόν να υπάρχει σύγκρουση θα έχει φύγει.

Σε αυτά τα μαθήματα βρίσκουμε - γι' αυτό τα μελετάμε τόσο προσεκτικά - το σύνολο του εγωικού συστήματος σκέψης όπως παρουσιάζεται πληρέστερα στο κείμενο. Αν έχω μια θέληση χωριστή από του Θεού, το εγώ μου λέει ότι το κέρδισα λόγω του θριάμβου ενάντια στον Μεγάλο Αντίπαλο μου. Με αυτόν τον τρόπο κερδίζω τη μεγάλη σύγκρουση και αξίζω τους υπέροχους καρπούς της ατομικότητας. Αυτή η νίκη όμως, ονομάζεται *αμαρτία* από το εγώ, η οποία ακολουθείται από την ενοχή, η προβολή της οποίας μας κάνει να φτιάξουμε έναν Θεό κατ' εικόνα και ομοίωσή μας: Έναν ο οποίος έχει αμαρτήσει και τώρα επιδιώκει θυμωμένα και δικαιολογημένα την αντεκδίκηση, μια επίθεση που δικαιολογημένα *φοβόμαστε*. Όπως μπορείτε να θυμηθείτε από την προηγούμενη συζήτησή μας, ο δεύτερος και ο τρίτος νόμος του χάους (Κ-23.ΙΙ.5-8) θέτει συγκεκριμένα το θέμα ενός εκδικητικού και θυμωμένου Θεού - μια εικόνα που υπάρχει σε όλους, η οποία δεν εξαρτάται από τη δική τους θρησκεία ή την απουσία της. Στον Δυτικό κόσμο, η εικόνα στηρίζεται στον βιβλικό Θεό - μια εκδικητική θεότητα που πιστεύει στην πραγματικότητα της αμαρτίας.

Μόλις προβάλουμε την αμαρτία μας, μια φαινομενικά αιώνια μάχη δημιουργείται στο νου μας. Αυτή είναι η σύγκρουση - ανάμεσα στον εαυτό μας και τον Θεό, αφού Αυτός είναι ο Ένας που πιστεύουμε ότι έχουμε επιτεθεί και ο Οποίος ζητά εκδίκηση λόγω της ενοχής μας. Είναι αυτονόητο ότι αυτός δεν είναι ο αληθινός Θεός. Εντούτοις, μέσα στο παράλογο όνειρό μας, που ξεκινά με την πίστη μας ότι είμαστε αυτόνομα άτομα, αυτή η σύγκρουση είναι πολύ πραγματική. Αυτή μας οδηγεί να καταπνίξουμε την τρομακτική σκέψη και - μέσω της προβολής - να δημιουργήσουμε έναν κόσμο στον οποίο βλέπουμε σύγκρουση γύρω μας, αλλά όχι πλέον μέσα στο νου μας. Πιστεύουμε ότι όλοι και όλα βρίσκονται σε πόλεμο μαζί μας, οι κατακερματισμένες σκιές της αρχικής σύγκρουσης. Είτε πρόκειται για αυτονόητους εχθρούς - αυτό που αποκαλούμε ιδιαίτερο μίσος, ή για τους πιο ανεπαίσθητους εχθρούς που ονομάζουμε ιδιαίτερες αγάπες μας - η σύγκρουση παραμένει. Είναι μια μάχη όχι μόνο με τους ανθρώπους αλλά με την ίδια τη ζωή, κύριο χαρακτηριστικό της οποίας είναι ο θάνατος. Όπως δίδαξε ο Φρόνιτ, από τη στιγμή που γεννιόμαστε ετοιμαζόμαστε να πεθάνουμε. Η τελική σκέψη του θανάτου, είναι επομένως, η πρωταρχική σύγκρουση που βιώνουμε εδώ, όμως αυτό είναι μόνο ένα κομμάτι της αρχικής σύγκρουσης, που βασίζεται στη σκέψη ότι έχουμε μια θέληση χωριστή από του Θεού. Κερδίσαμε αυτή τη θέληση καταστρέφοντάς Τον και τώρα Αυτός θα αναστηθεί και θα μας καταστρέψει, παίρνοντάς πίσω τη ζωή που πιστεύουμε ότι πήραμε από Αυτόν.

(1:5-6) Η ειρήνη θα έχει αντικαταστήσει την παράξενη ιδέα ότι είσαι διχασμένος από αντιμαχόμενους στόχους. Ως έκφραση της Θέλησης του Θεού, δεν έχεις άλλο στόχο από τον Δικό Του.

Θυμηθείτε για λίγο τα Μαθήματα 24 και 25, όπου ο Ιησούς εξηγεί ότι δεν γνωρίζουμε τα ύψιστα συμφέροντα μας. Μία από τις ασκήσεις μας ήταν να δούμε ένα πρόβλημα και να σκεφτούμε την καλύτερη λύση. Ο Ιησούς μας είπε αν το κάνουμε αυτό πραγματικά ευσυνείδητα, θα συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε αντικρουόμενους στόχους και έτσι δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι γι' αυτό που θα ήταν καλύτερο για εμάς. Τη μια στιγμή σκεφτόμαστε κάτι που θα λειτουργούσε καλά, και στη συνέχεια σκεφτόμαστε κάτι άλλο. Αυτό μας ωθεί να αποφασίσουμε ανάμεσα σε αυτούς τους μεταβαλλόμενους στόχους, που είναι ο τρόπος του Ιησού ο οποίος μας διδάσκει ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα, και σίγουρα όχι τα δικά μας συμφέροντα.

Οι αντικρουόμενοι στόχοι που βιώνουμε αντανakλούν την αρχική σύγκρουση στο νου μας ανάμεσα στον Θεό και μας τους ίδιους, που είναι πραγματικά μέσα μας. Αυτή η εγωϊκή προβολή του Θεού είναι πλαστή. Επομένως Αυτός δεν είναι πραγματικά εκεί, είναι μόνο ένα αποσπασμένο κομμάτι των ήδη διαχωρισμένων νόων μας. Η σύγκρουση του εγώ είναι *ή ο ένας ή ο άλλος, να σκοτώσουμε ή να σκοτωθούμε* - μια διαμάχη που διαδραματίζεται μέσα στους νόες μας, επειδή οι μορφές που πιστεύουμε ότι μας θυματοποίησαν στη ζωή μας δεν είναι παρά μόνο φιγούρες στα όνειρά μας: ψευδαισθησιακές μορφές του παραισθησιακού συστήματος σκέψης μας. Ωστόσο, όταν απομακρυνόμαστε από το σύστημα σκέψης του εγώ - τη σύγκρουση, την αμαρτία και την ατομικότητα - και επιστρέφουμε με το Άγιο Πνεύμα, έχουμε αποδεχθεί την Επανόρθωση. Τότε υπάρχει μόνο ένας στόχος - ήδη αποδεκτός - που είναι να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε και να επιστρέψουμε στην εστία.

(2:1) Υπάρχει μεγάλη γαλήνη στην σημερινή ιδέα, και οι σημερινές ασκήσεις κατευθύνονται προς την ανεύρεσή της.

Στην πραγματικότητα, μπορούμε να βρούμε την γαλήνη μόνο μέσω αυτής της ιδέας. Αυτή έρχεται σε πολλές διαφορετικές μορφές, αλλά η ουσία είναι ότι η γαλήνη βρίσκεται στην αποδοχή της ιδέας ότι δεν διαχωριστήκαμε ποτέ από τον Θεό και επομένως δεν είμαστε διαχωρισμένοι από κανέναν ή από οτιδήποτε άλλο.

(2:2-4) Η ιδέα από μόνη της είναι απόλυτα αληθινή. Επομένως δεν μπορεί να προκαλέσει ψευδαισθήσεις. Χωρίς ψευδαισθήσεις η σύγκρουση είναι αδύνατη.

Ψευδαισθήσεις είναι καθετί που μας λέει το εγώ ότι είναι αληθινό. Έτσι, από τη στιγμή που ξεκινάμε με τη βασική προϋπόθεση ότι υπάρχει και μια άλλη θέληση εκτός από του Θεού - η μικροσκοπική, τρελή ιδέα που λαμβάνεται σοβαρά, η οποία μας οδηγεί στο να πιστέψουμε ότι υπάρχουμε ως ξεχωριστά άτομα - οι άλλες ψευδαισθήσεις ακολουθούν λογικά: είμαι αμαρτωλός, ένοχος και φοβάμαι την τιμωρία, την αναπόφευκτη μοίρα μου αν παραμείνω στο νου μου. Προκειμένου να προστατευθεί αυτός ο νεοαποκτηθείς εαυτός, πρέπει να προβάλω τη βασική σύγκρουση ανάμεσα σε εμένα και την εικόνα μου για τον Θεό, φτιάχνοντας έναν κόσμο μέσα στον οποίο βιώνω μια νέα σειρά προβλημάτων - καθετί που γίνεται αντιληπτό έξω από το νου μου.

Αυτές λοιπόν είναι οι ψευδαισθήσεις και προέρχονται από το ότι δεν δεχόμαστε την αρχή της Επανόρθωσης, ότι δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού, πράγμα που σημαίνει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Επομένως, από τη στιγμή που θα κοιτάξουμε αυτές τις ψευδαισθήσεις και τις αφήσουμε να φύγουν, δεν μπορεί να υπάρξει σύγκρουση, η οποία πάλι, βρίσκεται ανάμεσα στο ένοχο, αμαρτωλό κομμάτι του εαυτού μας που δεν θέλουμε να φέρουμε στην επίγνωσή μας, και το ένοχο, αμαρτωλό κομμάτι του εαυτού μας που προβάλαμε ως εικόνα

του Θεού. Όταν η σκέψη της αμαρτίας δεν αναγνωρίζεται πλέον σαν πίστη, δεν μπορεί να υπάρξουν ψευδαισθήσεις ή συγκρούσεις · και επομένως δεν υπάρχει πόνος ή ταλαιπωρία.

(2:5-3:1) Ας προσπαθήσουμε να το αναγνωρίσουμε αυτό σήμερα, και ας βιώσουμε την ειρήνη που φέρνει αυτή η αναγνώριση.

Άρχισε τις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής επαναλαμβάνοντας αυτές τις σκέψεις αρκετές φορές, αργά και με σταθερή αποφασιστικότητα για να καταλάβεις τι σημαίνουν, και να τις κρατήσεις στο νου σου:

Αναφέρθηκα δύο φορές προηγουμένως ότι πολλές δηλώσεις στο βιβλίο εργασιών μπορούν να παρεξηγηθούν ως επιβεβαιώσεις, παρόμοιες με εκείνες που υπάρχουν σε πολλά συστήματα της Νέας Εποχής όπου χρησιμοποιούνται για να σιωπήσουν τα εγώ των ανθρώπων αντικαθιστώντας τις αρνητικές σκέψεις με θετικές. Είναι απολύτως προφανές ότι αυτό δεν λειτουργεί, γιατί αυτό που επιτυγχάνει είναι η καταστολή των κακών μας σκέψεων στο ασυνείδητο και οτιδήποτε καταπιέζεται έχει έναν δυσάρεστο τρόπο να βρει το δρόμο να εξωτερικευθεί, είτε μέσα από την επίθεση στους άλλους (κρίση) και/είτε μέσα από την επίθεση σε μας τους ίδιους (ασθένεια).

Ο Ιησούς δεν μας ενθαρρύνει να φέρουμε την αλήθεια στην ψευδαίσθηση - την αλήθεια αυτών των δηλώσεων στην ψευδαίσθηση στην οποία πιστεύουμε - αλλά μας διδάσκει να φέρουμε τις ψευδαισθήσεις των σκέψεων του εγώ μας σε αυτήν την αλήθεια. Κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να νιώθουμε αναστατωμένοι, χρειάζεται να φέρουμε την αναστάτωση και όλες τις φαινομενικές αιτίες της στην αλήθεια: ότι εμείς το επινοήσαμε αυτό. Γνωρίζουμε ότι το έχουμε κάνει επειδή δεν υπάρχει άλλη Θέληση εκτός από του Θεού.

Να το επαναλάβουμε, αυτές δεν είναι δηλώσεις που πρέπει να χρησιμοποιήσουμε για να σιωπήσουμε τα εγώ μας, αλλά αντ' αυτού θα πρέπει να φέρουμε τις εγωικές θορυβώδεις κραυγές της ενοχής και της κρίσης, στην ευγενική σκέψη του μαθήματος. Αυτή η διαδικασία δεν ισχύει μόνο για αυτές τις ασκήσεις, αλλά και για όλες τις άλλες. Έτσι λέμε:

(3:2-3) Δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού. Δεν γίνεται να βρίσκομαι σε σύγκρουση.

Αυτό σημαίνει ότι όταν βρίσκετε τον εαυτό σας δυστυχισμένο ή αναστατωμένο κατά τη διάρκεια της ημέρας και κοιτάξετε με ειλικρίνεια το εγώ σας, θα συνειδητοποιήσετε ότι είστε αναστατωμένοι επειδή πιστεύετε ότι είστε σε σύγκρουση - κάποιος ή κάτι σας έχει φέρει πόνο και ότι αυτή είναι η «αιτία» του προβλήματος. Αν θυμάστε αυτή τη δήλωση - «Δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού. Δεν γίνεται να βρίσκομαι σε σύγκρουση» - αναγνωρίζετε ότι όλα όσα αντιλαμβάνεστε τώρα προέρχονται από τη σκέψη ότι βρίσκεστε σε σύγκρουση με τον Θεό. Υποφέρετε εξαιτίας κάποιου άλλου, αισθάνεστε άρρωστοι ή έχετε χάσει την ειρήνη σας ως αποτέλεσμα των συνθηκών στον κόσμο - όλα αυτά είναι επειδή πιστεύετε ότι έχετε διαχωριστεί από τον Δημιουργό σας. Δηλώνοντάς το με άλλο τρόπο, σύγκρουση σημαίνει δυαδικότητα, που είναι η ουσία της απατηλής κατάστασης του διαχωρισμού του εγώ · ενώ η Θέληση του Θεού εκφράζει την μη-δυαδική αλήθεια της ενιαιότητας της πραγματικότητάς μας ως Υιός του Θεού.

Αυτό το μάθημα συνεχίζει τη διαδικασία της εκπαίδευσης ώστε να ξεκινήσουμε για πάντα - όχι μόνο τώρα, αλλά όλη την ώρα - επανεξετάζοντας το σύστημα σκέψης του εγώ, που είναι βασισμένο στην αναστάτωση, την οργή, την κατάθλιψη, το άγχος, την αγωνία ή το φόβο. Όταν εξετάζουμε το εγώ με τον Ιησού δίπλα μας, κάνουμε αυτόματα αυτό που μας ζητά σε αυτό το μάθημα. Όπως μας λέει στην αρχή του κειμένου, εδώ είναι η Επανόρθωση (Κ-Ι.ΙΙΙ.4:1): η εμπειρία και το σύμβολο μέσα στο όνειρό μας ότι δεν υπάρχει άλλη Θέληση εκτός από του Θεού. Η αγαπημένη Του παρουσία στο νου μας είναι η απόδειξη ότι δεν έχει παρεμβληθεί τίποτα ανάμεσα σε εμάς και την Αγάπη του

Θεού, και επιπλέον ότι, τίποτα δεν θα μπορούσε να μπει ανάμεσα σε μας και αυτή την Αγάπη, όπως διαβάζουμε τώρα:

(3:4-9) Έπειτα πέρασε αρκετά λεπτά προσθέτοντας σχετικές σκέψεις όπως:

Είμαι σε ειρήνη.

Τίποτα δεν μπορεί να μ' ενοχλήσει.

Η θέλησή μου είναι του Θεού.

Η δική μου θέληση και του Θεού είναι ένα.

Ο Θεός θέλει ειρήνη για τον Υιό Του.

Ο Ιησούς συνεχίζει να μας λέει πώς να προχωρήσουμε σ' αυτές τις ασκήσεις:

(3:10-13) Κατά την διάρκεια αυτής της εισαγωγικής φάσης, βεβαιώσου πως αντιμετωπίζεις γρήγορα τις όποιες σκέψεις σύγκρουσης μπορεί να περάσουν από το νου σου. Πες αμέσως από μέσα σου:

Δεν υπάρχει θέληση άλλη εκτός από του Θεού. Αυτές οι σκέψεις σύγκρουσης δεν έχουν νόημα.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν θέλει να σιωπήσουμε τον πόνο μας ή να αρνηθούμε την εμπειρία της σύγκρουσής μας με κάποιον ή οτιδήποτε άλλο, αλλά να φέρουμε σ' αυτόν τον πόνο μας. Αυτό είναι αντίστοιχο με αυτό που υπογράμμισε ο σπουδαίος Ινδός δάσκαλος Κρισναμούρτι στις διδασκαλίες του: *Μείνε με τον πόνο*. Δεν ήταν μια έκκληση προς τον μαζοχισμό. Ήταν μια έκκληση προς τους μαθητές του να μην καλύψουν τον πόνο, αλλά να συνεχίσουν μέσα απ' αυτόν προς την αγάπη που είναι πέρα από αυτόν. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο Ιησούς είναι αυτός που μας οδηγεί μέσω του πόνου που φέρνουμε αρχικά σ' αυτόν, στην ειρήνη που μας περιμένει πέρα από το πέπλο της σύγκρουσης του εγώ.

(4:1) Αν υπάρχει κάποια περιοχή σύγκρουσης που σου φαίνεται ιδιαίτερα δύσκολη για να επιλυθεί, απομόνωσέ την για ιδιαίτερη θεώρηση.

Όπως είδαμε σε όλα αυτά τα μαθήματα, ο Ιησούς μας ζητά να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στο νου μας, να τον ερευνήσουμε για να βρούμε τις σκέψεις των συγκρούσεων. Στη συνέχεια να γυρίσουμε πίσω από τη δυστυχία και τη θλίψη μας, προς την υποβόσκουσα σκέψη του διαχωρισμού που αποτελεί τη βάση για το βίωμα των συγκεκριμένων συγκρούσεων. Όχι να επιδιώξουμε να αποφύγουμε την ιδιαίτερα δύσκολη κατάσταση των συγκρούσεων, ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να δώσουμε προσοχή σ' αυτή - να «την απομονώσουμε για ιδιαίτερη θεώρηση» - που σημαίνει να την φέρουμε σ' αυτόν, έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε την ενοχή του νου, να την εξετάσουμε και να την αφήσουμε να φύγει.

(4:2-5) Σκέψου τη για λίγο αλλά πολύ εξειδικευμένα, αναγνώρισε το συγκεκριμένο πρόσωπο ή πρόσωπα και την κατάσταση ή τις καταστάσεις που εμπλέκονται, και πες στον εαυτό σου:

Δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού. Την μοιράζομαι μαζί Του. Οι συγκρούσεις που βιώνω για ----- δεν μπορεί να είναι αληθινές.

Δεν μπορώ να συνειδητοποιήσω ότι οι συγκρούσεις ανάμεσά μας είναι ψευδείς, εκτός και αν δεχτώ το γεγονός ότι τις έχω κάνει πραγματικές, πολύ πραγματικές. Πρέπει πρώτα να εξετάσουμε τη σύγκρουση όπως την βιώνουμε και στη συνέχεια να την ανιχνεύσουμε πάλι στην πηγή της. Αυτή η διαδικασία αναζήτησης, φυσικά, είναι το σύνολο και η ουσία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, μια

διαδικασία που είναι αδύνατη αν δεν κοιτάξουμε στο σωστό σημείο: το τμήμα που λαμβάνονται οι αποφάσεις στο νου, εκεί όπου αρχικά έγινε το λάθος. Στο τέλος του Κεφαλαίου 5 στο κείμενο δίνεται ένα παράδειγμα της ξεκάθαρης διδασκαλίας του Ιησού σε αυτό το θέμα:

...η διαδικασία της ακύρωσης, η οποία μεν δεν προέρχεται από σένα, βρίσκεται όμως μέσα σου διότι ο Θεός την τοποθέτησε εκεί. Ο δικός σου ρόλος είναι απλά να επιστρέψεις την σκέψη σου στο σημείο που έγινε το σφάλμα, και να το παραδώσεις ειρηνικά στην Επανόρθωση. (Κ-5.VII.6:4-5)

Σε ένα άλλο σημείο του κειμένου ο Ιησούς εξετάζει τη σύγκρουση και τον τρόπο με τον οποίο επιλύεται από την όραση του Αγίου Πνεύματος, το μοίρασμα του οποίου είναι ο στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων:

Το Άγιο Πνεύμα ακυρώνει τις ψευδαισθήσεις χωρίς να τους επιτίθεται, διότι δεν μπορεί να τις αντιληφθεί καθόλου. Επομένως δεν υπάρχουν γι' Αυτό. Επιλύει την φαινομενική σύγκρουση που γεννούν βλέποντας την σύγκρουση δίχως νόημα. Έχω πει και παλαιότερα ότι το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την σύγκρουση έτσι όπως είναι πραγματικά, και όντως είναι χωρίς νόημα. Το Άγιο Πνεύμα δεν θέλει από σένα να κατανοήσεις την σύγκρουση · θέλει να συνειδητοποιήσεις ότι, εφόσον η σύγκρουση δεν έχει κανένα νόημα, δεν γίνεται κατανοητή. (Κ-7.VI.6:1-5)

Και πάλι, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς θέλει να αντιληφθούμε τη σύγκρουση · ότι μπορούμε να δούμε πέρα από αυτή, την αλήθεια.

Αυτό ολοκληρώνει το πρώτο μέρος της άσκησης. Το δεύτερο μέρος ακολουθεί:

(5:1) Αφού πρώτα καθαρίσεις το νου σου με αυτό τον τρόπο, κλείσε τα μάτια σου και προσπάθησε να βιώσεις την ειρήνη η οποία σου ανήκει δικαιωματικά σύμφωνα με την πραγματικότητά σου.

Με άλλα λόγια, πρέπει πρώτα να έχουμε επίγνωση των σκοτεινών μας σκέψεων, τα σύννεφα που σε ένα προηγούμενο μάθημα ο Ιησούς μας είπε ότι θα μας οδηγήσει μέσα απ' αυτά (Μάθημα 70). Πέρα από αυτά τα σύννεφα άμυνας είναι η ειρήνη του Θεού. Κατά συνέπεια ο Ιησούς μας θυμίζει ότι η ειρήνη δεν μπορεί να έρθει χωρίς να καταργηθεί πρώτα η σύγκρουση · το φως επιστρέφει μόνο όταν περνάμε μέσα από το σκοτάδι · και δεν μπορούμε να θυμηθούμε την αγάπη αν δεν εξετάσουμε το μίσος.

(5:2-4) Βυθίσου σ' αυτήν και νιώσε την να σε πλησιάζει περιτριγυρίζοντάς σε. Μπορεί να υπάρξει κάποιος πειρασμός να παρερμηνεύσεις αυτές τις προσπάθειες ως απόσυρση, αλλά η διαφορά διακρίνεται εύκολα. Αν η προσπάθειά σου είναι πετυχημένη, θα νιώσεις μια βαθιά αίσθηση χαράς και μια αυξημένη εγρήγορση, και όχι κάποιο συναίσθημα νύστας και εκνευρισμού.

Πολλοί άνθρωποι βιώνουν μια τάση να κοιμούνται όταν αρχίζουν να διαλογίζονται ή όταν κάνουν τα μαθήματα. Αυτό είναι το σημείο που ο Ιησούς αναφέρει εδώ, και μας βοηθά να κατανοήσουμε τον αμυντικό του σκοπό προστατεύοντας το φόβο μας. Η υπνηλία δεν έρχεται επειδή είμαστε υπερβολικοί ή ανειλικρινείς μαθητές. Έρχεται επειδή φοβόμαστε την κατάσταση της ειρήνης. Όταν έχουμε επίγνωση των συγκρουσιακών μας σκέψεων, δεν θα κοιμηθούμε. Πρέπει λοιπόν να αναρωτηθούμε γιατί παραμένουμε ξύπνιοι με αυτές τις σκέψεις και κοιμόμαστε όταν βρισκόμαστε στα πρόθυρα να φτάσουμε πέρα από αυτές στην ειρήνη του Θεού. Η απάντηση είναι προφανής. Η ειρήνη απειλεί επειδή λέει ότι δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού, και ότι η δική μας είναι ένα με τη δική Του. Εάν ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ · τότε ούτε εμείς δεν υπάρχουμε. Αυτός είναι ο φόβος · ο φόβος της απώλειας του ατομικού μας εαυτού.

(6) Η χαρά χαρακτηρίζει την ειρήνη. Με αυτή την εμπειρία θα αναγνωρίσεις ότι την έχεις φτάσει. Αν νιώσεις ότι παρασύρεσαι σε αποχαύνωση, γρήγορα επανάλαβε την σημερινή ιδέα και προσπάθησε ξανά. Κάνε το αυτό όσο συχνά χρειάζεται. Υπάρχει σαφές όφελος στο να μην επιτρέψεις να αποσυρθείς σε αποχαύνωση, ακόμα και αν δεν βιώσεις την ειρήνη που αναζητάς.

Αυτό που βοηθά σε αυτές τις δηλώσεις είναι η ευγένεια του Ιησού όταν επισημαίνει την πιθανή αντίστασή μας σ' αυτά τα μαθήματα. Αν αυτός περιμένει ότι θα αντιμετωπίσουμε δυσκολίες και δεν μας κρίνει γι' αυτό, δεν υπάρχει κανένας λόγος, να κρίνουμε τους εαυτούς μας όταν ξεχνάμε να κάνουμε τις ασκήσεις, ή όταν τις ξεκινήσουμε και αμέσως κοιμηθούμε.

Όταν επιτρέψουμε στον εαυτό μας να ξεπεράσει σκέψεις θυμού, κατάθλιψης και σύγκρουσης, αισθανόμαστε τη χαρά και την ειρήνη που δίνει η γνώση ότι οι αμαρτίες μας έχουν συγχωρεθεί και δεν είχαν καμία επίδραση στην αγάπη και το φως μέσα σε μας. Μια τέτοια χαρά είναι αδύνατη εάν δεν αποδεχθούμε πρώτα τις αυτο-αντιλήψεις μας για την αμαρτία, την ενοχή και την αποτυχία. Όταν «αποτυγχάνουμε» στο βιβλίο εργασιών, μας προσφέρει μια τέλεια ευκαιρία να εξετάσουμε τις εγωικές αντιλήψεις, και στη συνέχεια να κινηθούμε πέρα από αυτές στην αλήθεια για τον εαυτό μας.

(7) Στις πιο σύντομες περιόδους, τις οποίες θα πρέπει να αναλαμβάνεις σε τακτικά προκαθορισμένα διαλείμματα σήμερα, λέγε από μέσα σου:

Δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού. Σήμερα αναζητώ την ειρήνη Του.

Έπειτα προσπάθησε να βρεις αυτό που αναζητάς. Ένα ή δύο λεπτά κάθε μισή ώρα, με τα μάτια κλειστά αν είναι δυνατόν, θα ήταν πολύ καλά για την σημερινή μας άσκηση σήμερα.

Αν ο στόχος μας αληθινά είναι η ειρήνη, θα αγκαλιάσουμε επίσης με χαρά τα μέσα για την επίτευξή της. Η συνεχής μας ενθύμηση καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας αντανάκλα αυτό το αγκάλιασμα. Επομένως, για άλλη μια φορά, όταν ξεχνάμε «το ένα ή τα δύο λεπτά» που μας ζητείται να περάσουμε κάθε τριάντα λεπτά, μας βοηθά να έρθουμε σε επαφή με την αναποφασιστικότητά μας για το στόχο. Αυτό μας ειδοποιεί για την εσωτερική μας σύγκρουση και παρέχει συνεχείς ευκαιρίες να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας για την «αμαρτία» να απομακρύνουμε το Θεό. Από καιρό σε καιρό θα επιστρέφουμε σ' αυτή την πολύ σημαντική πτυχή της πρακτικής του βιβλίου εργασιών.

ΜΑΘΗΜΑ 75

Το φως έχει έρθει.

Σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς μιλά για τον πραγματικό κόσμο · και όπως κάνει και σε άλλα μαθήματα μας ενθαρρύνει. Παρόλο που μιλά με ειλικρίνεια, προφανώς δεν περιμένει ότι αυτή τη συγκεκριμένη ημέρα οι μαθητές του θα ταυτιστούν με το φως. Εάν το έκανε, αυτό το μήνυμα δεν θα υπήρχε στα άλλα μαθήματα. Αυτά είναι λόγια που μας ενθαρρύνουν και μας κάνουν γνωστό ότι

πέρα από τα σύννεφα της ψευδαίσθησης - την πολυπλοκότητα του θυμού μας, των κρίσεων, των ταλαιπωριών και του άγχους - υπάρχει πραγματικά ένα φως. Είναι το φως του πραγματικού κόσμου, η αλήθεια που λάμπει έξω από τα σκοτεινά όνειρα του διαχωρισμού και της τρέλας του εγώ.

Επιτρέψτε μου επίσης να σχολιάσω το θέμα του τρέχοντος μαθήματος σαν ένα μουσικό *μοτίβο*, που δεν μας λέει ότι *έρχεται* το φως, αλλά ότι *έχουμε έρθει στο φως*. Η δική μας εμπειρία είναι ότι το φως έχει έρθει σε μας, αλλά στην πραγματικότητα δεν έφυγε ποτέ, γιατί αυτό είναι πάντα παρόν στο νου μας. Καθώς λοιπόν εμείς είμαστε αυτοί που έφυγαν από το φως, πρέπει να είμαστε αυτοί που επιστρέφουν. Εάν η δήλωση του βιβλίου εργασιών γίνει δεκτή κυριολεκτικά, φαίνεται ότι εμείς δεν έχουμε να κάνουμε καθόλου με τον ερχομό του φωτός. Απλώς ήρθε από μόνο του, υπονοώντας ότι σε κάποιο άλλο σημείο είχε φύγει.

Αυτό δείχνει άλλη μια φορά τη σημασία του να κατανοήσουμε ότι οι λέξεις στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι απλά σύμβολα. Η πραγματική δυναμική εδώ είναι ότι εμείς ήμασταν εκείνοι που αφήσαμε το φως γιατί προσκολληθήκαμε στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού και της ατομικότητας του εγώ. Επομένως, είμαστε αυτοί που πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την εσφαλμένη επιλογή μας - το σκοτάδι των ψευδαισθήσεών μας δεν μας κάνει ευτυχισμένους. Αυτή η συνειδητοποίηση μας οδηγεί τελικά να πούμε ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος, και στη συνέχεια να αναζητήσουμε το φως που είχαμε αφήσει. Στην πραγματικότητα, είναι κάτι παραπάνω από το ότι απλώς το αφήσαμε. Το εγώ μας λέει ότι δεν είμαστε πιστοί στο φως, επειδή έχουμε προδώσει, εγκαταλείψει και καταστρέψει την αγάπη του. Κατηγορούμε λοιπόν τους εαυτούς μας για αυτήν την αμαρτία, από την οποία όπως είδαμε πολλές φορές, έρχεται η εμπειρία της ενοχής και του τρόμου που μας ωθεί να απαλλαγούμε από την ενοχή μέσω της προβολής, φτιάχνοντας έτσι έναν Θεό κατ' εικόνα και ομοίωσή μας, και έναν κόσμο που αντικατοπτρίζει επίσης την αυτοαντίληψη του διαχωρισμού, της ενοχής και της επίθεσης.

Αν θέλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι απλά κάναμε ένα λάθος, ότι πήραμε τη λάθος κατεύθυνση επειδή ακούσαμε τον λάθος οδηγό, θα θυμηθούμε τον Οδηγό από τον Οποίο θα μπορούσαμε πραγματικά να ζητήσουμε βοήθεια. Η Αγάπη Του θα διδάξει ότι η «αμαρτία» μας ήταν ένα λάθος που έχει ήδη διορθωθεί. Έτσι δεν μπορεί να υπάρξει αμαρτία, ενοχή, άρνηση ή προβολή, και κανένας κόσμος. Αυτή είναι η στιγμή που ερχόμαστε στο εσωτερικό φως που στα *Μαθήματα Θαυμάτων* αναφέρεται ως πραγματικός κόσμος.

(1:1-2) Το φως έχει έρθει. Θεραπεύσαι και μπορείς να θεραπεύεις.

Εάν θεραπεύομαι, σημαίνει ότι η σκέψη του διαχωρισμού μέσα στο νου μου έχει διαλυθεί, μαζί με τον πόνο και την ταλαιπωρία, αφήνοντας απλά τον Υιό του Θεού όπως Αυτός τον δημιούργησε. Αυτός είναι ο τρόπος που γίνομαι θεραπευτής: δέχομαι το θεραπευτικό φως της Επανόρθωσης στη θέση του σκότους του εγώ. Καθώς η Υιότητα είναι ένα μ' εμένα, επίσης θεραπεύεται. Αυτό εννοεί το Μάθημα 137 όταν λέει: «Όταν θεραπεύομαι, δεν θεραπεύομαι μόνος».

(1:3-4) Το φως έχει έρθει. Σώζεσαι και μπορείς να σώζεις.

Αυτό φυσικά παραλληλίζεται με το «Θεραπεύσαι και μπορείς να θεραπεύεις». Έχεις σωθεί από τη φυλακή της δική σου εσφαλμένης επιλογής, τον πόνο και την ταλαιπωρία της ενοχής του νου σου. Κατά την άγια στιγμή γίνεσαι ο ένας Υιός του Θεού, που συμβολίζει, όπως και ο Ιησούς, την ορθά νοούμενη επιλογή του φωτός αντί του σκότους.

(1:5) Βρίσκεσαι σε ειρήνη, και φέρνεις την ειρήνη μαζί σου όπου κι αν πηγαίνεις.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας - όπου κι αν πάμε, οτιδήποτε κι αν κάνουμε - οι ορθοί νόες μας γεμίζουν με το φως που υπάρχει πάντα εκεί. Δεν είναι κάτι που φέρνουμε κυριολεκτικά μαζί μας, αλλά κάτι που συμβαίνει αυτόματα, τόσο φυσικό για το νου, όπως και η αναπνοή για το σώμα. *Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*: Το σώμα και η εσφαλμένη χρήση του μέσω της επίθεσης και της κρίσης δεν έχουν αφήσει ποτέ την πηγή τους - τη σκέψη της ενοχής στον εσφαλμένο νου · το σώμα ως όργανο της αγάπης του Ιησού δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή του - τη σκέψη του φωτός στον ορθό νου. Το φως της ειρήνης επεκτείνεται αυτομάτως μέσα από το νου του Υιού του Θεού, δηλαδή «φέρνεις την ειρήνη μαζί σου όπου κι αν πηγαίνεις».

(1:6-7) Το σκοτάδι, η αναστάτωση και ο θάνατος έχουν εξαφανιστεί. Το φως έχει έρθει.

Θυμηθείτε, είναι *ή το ένα ή το άλλο*. Το εγώ χρησιμοποιεί αυτή την αρχή ως έναν τρόπο να δικαιολογήσει την επίθεση: αν δεν σε σκοτώσω, θα με σκοτώσεις εσύ. Η ίδια αρχή λειτουργεί και με τον Ιησού, αλλά με διαφορετικό περιεχόμενο. Αν ενωθώ με το φως, δεν μπορεί να υπάρξει σκοτάδι, όχι γιατί έχω επιτεθεί σ' αυτό, αλλά επειδή το σκοτάδι εξαφανίζεται με την παρουσία φωτός. Επομένως, για τον Ιησού το «*ή το ένα ή το άλλο*» είναι μια μη δυϊστική αρχή. Αν υπάρχει φως και ενιαιότητα, δεν μπορεί να υπάρξει σκοτάδι και διαχωρισμός · αφού ο νους μου και η θέλησή μου είναι ένα με του Θεού, και δεν υπάρχει άλλος Νους και άλλη Θέληση εκτός από την δική Του, τότε πώς θα μπορούσε να υπάρξει διαχωρισμός; Η αρχή *ή ο ένας ή ο άλλος* ισχύει επομένως και για τους δύο δασκάλους: για το εγώ σημαίνει επίθεση και φόνο · για τον Ιησού αντικατοπτρίζει το παρήγορο γεγονός της Επανόρθωσης - ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ.

(2:1) Σήμερα γιορτάζουμε το χαρούμενο τέλος στο μακροχρόνιο όνειρο καταστροφής που έβλεπες.

Θεωρήστε τον αυτόν σαν έναν ακόμα εμψυχωτικό λόγο του Ιησού. Εάν νιώθετε αναστάτωση ή δυστυχία σήμερα, μην χρησιμοποιήσετε αυτή τη δήλωση σαν έναν τρόπο να κρίνετε τον εαυτό σας ότι αποτύχατε. Το γεγονός ότι υπάρχει το υπόλοιπο βιβλίο εργασιών - και ο Ιησούς ολοκληρώνει το βιβλίο εργασιών λέγοντας ότι αυτά τα μαθήματα είναι μια αρχή και όχι ένα τέλος - σας επιτρέπει να γνωρίσετε ότι δεν περιμένει να τερματίσετε το όνειρο του εγώ εδώ και τώρα. Ωστόσο, ο ίδιος θέλει να σας υπενθυμίσει την αρχή της Επανόρθωσης: Το φως έχει έρθει, διότι ποτέ δεν έφυγε.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να μας πει - όπως ο Ιησούς κάνει σε όλο το βιβλίο εργασιών - ότι υπάρχει ένα άλλο σύστημα σκέψης στο νου μας που είναι πλήρως διαχωρισμένο από το εγώ. Πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει τίποτε άλλο *εκτός από* το εγώ, και ότι οι ερμηνείες μας για τον Θεό, τον Ιησού και τη σωτηρία βασίζονται στην ιδιαιτερότητά μας στην οποία ελπίζουμε ότι μαγικά κάποιος ή κάτι έξω από εμάς θα μας σώσει. Δεν γνωρίζουμε τον άλλο δάσκαλο, τον Ιησού που είναι έξω από το όνειρο, ούτε την πιο γνωστή μορφή η οποία είναι κατά πολύ μέρος των ονείρων του εγώ - «ένα όνειρο που γίνεται παρωδία» (*Τα Δώρα του Θεού*, σελ. 121). Μαθήματα όπως αυτό επομένως είναι ο τρόπος του Ιησού να μας πει ότι υπάρχει άλλος ένας δάσκαλος μέσα στο νου μας · ο τρόπος της επικοινωνίας του με μας - μόλις η αρχή για να μάθουμε τα δικά του μαθήματα για τη συγχώρεση - που είναι ο απώτερος στόχος μας: το φως που υπάρχει στο τέλος του εγωϊκού τούνελ το οποίο με τη λάμψη του απομακρύνει με χαρά τα δικά μας όνειρα της καταστροφής και του θανάτου. Το αποτέλεσμα του φωτός είναι εξίσου βέβαιο με την Πηγή του.

(2:2) Δεν υπάρχουν άλλα σκοτεινά όνειρα τώρα.

Μπορούμε να δούμε αυτό το μάθημα από μια διαφορετική οπτική γωνία καθώς ο Ιησούς παρέχει την ιδανική, ακόμα κι αν γνωρίζει ότι έχουμε πολύ δρόμο να κάνουμε πριν ξυπνήσουμε, για να

παραφράσουμε τον Robert Frost, και ταυτιστούμε με το φως. Τουλάχιστον ξέρουμε ότι υπάρχει ένας στόχος · και ο ίδιος μας διδάσκει πώς να τον επιτύχουμε. Ένας άλλος τρόπος κατανόησης του μαθήματος είναι να τον θεωρήσουμε ως τον τρόπο του Ιησού που μας λέει: «Αν με ακολουθήσετε, κάνετε αυτά τα μαθήματα πιστά και διαβάζετε το κείμενό μου προσεκτικά, θα είστε σε ειρήνη και τα σκοτεινά σας όνειρα θα τελειώσουν. Εάν συνεχίζετε να νομίζετε ότι γνωρίζετε καλύτερα από μένα, τα όνειρά σας για το διαχωρισμό, την ιδιαιτερότητα και την ατομικότητα, δυστυχώς θα συνεχίσουν. Αξίζουν πραγματικά τον πόνο;»

(2:3-4) Το φως έχει έρθει. Σήμερα η ώρα του φωτός αρχίζει για σένα και για όλους.

Όσες φορές κι αν το πούμε δεν είναι αρκετές ότι αν το φως του Χριστού λάμπει για μένα πρέπει να λάμπει για όλους, αφού ο Χριστός είναι ένας. Επομένως, δεν είναι μόνο ότι το φως έχει έρθει με την έννοια ότι έχω επιλέξει να δεχθώ αυτό αντί για τα σκοτεινά όνειρα των διαχωρισμένων συμφερόντων του εγώ, αλλά ότι το φως έχει έρθει για όλη την Υιότητα, καθώς τα χαρούμενα όνειρα του Αγίου Πνεύματος βλέπουν τα συμφέροντα όλων ως ίδια.

(2:5-7) Είναι μια νέα περίοδος, κατά την οποία γεννιέται ένας νέος κόσμος. Ο παλιός δεν άφησε κανένα ίχνος στο πέρασμά του. Σήμερα βλέπουμε ένα νέο κόσμο, διότι το φως έχει έρθει.

Όταν ο Ιησούς λέει ότι ο παλιός κόσμος «δεν άφησε κανένα ίχνος στο πέρασμά του», αντανακλά τα όμορφα λόγια που ποτέ δεν κουράζομαι να αναφέρω: «ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.V.5:4) - οι αμαρτίες του παρελθόντος δεν είχαν καμία επίδραση στο παρόν · όχι το ένοχο παρόν του εγώ, αλλά το παρόν της άγιας στιγμής. Μόλις βρεθούμε στον νέο κόσμο - τον πραγματικό κόσμο - και δεχθούμε τη συγχώρεση ως βασική μας αρχή στη θέση της επίθεσης, το σύστημα σκέψης του εγώ φεύγει. Κάποιες φορές οι μαθητές κάνουν την ερώτηση αν θα θυμούνται τον κόσμο τους όταν ξυπνήσουν από το όνειρο, η απάντηση είναι «όχι» - *δεν υπάρχει τίποτα να θυμηθούμε*. Ο παλιός κόσμος δεν άφησε κανένα ίχνος στον νέο κατά το πέρασμα του. Αυτό που έχει φύγει έχει φύγει, διότι δεν υπήρξε ποτέ.

(3:1) Οι σημερινές ασκήσεις θα είναι χαρούμενες, κατά τις οποίες θα προσφέρουμε ευχαριστίες για το πέρασμα του παλιού και την αρχή του νέου.

«Το πέρασμα του παλιού» δεν είναι κάτι που κάνει ο Ιησούς ή τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά είναι αυτό που επιτυγχάνουμε όταν ασκούμε την δύναμη της επιλογής του νου. Ο Ιησούς μας δίνει την ευκαιρία να ρίξουμε μια κλεφτή ματιά, στο πόσο θαυμάσιο θα είναι όταν απελευθερώσουμε τις ψευδαισθήσεις μας, της ατομικότητας, της ιδιαιτερότητας και της κρίσης, όπως μας λέει στην αρχή του κειμένου, κι εμείς το επαναλαμβάνουμε ξανά και ξανά:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3.VI.3:1)

(3:2) Καμία σκιά από το παρελθόν δεν παραμένει να σκοτίσει την όρασή μας και να κρύψει τον κόσμο που μας προσφέρει η συγχώρεση.

Αυτή είναι μια σαφής δήλωση ότι οι σκιές του παρελθόντος μας - ένας τρόπος έκφρασης της αμαρτίας - «κρύβουν τον κόσμο που μας προσφέρει η συγχώρεση». Με άλλα λόγια, οι δικές μας σκέψεις επίθεσης και κρίσης είναι σκοπίμες και δεν συμβαίνουν από μόνες τους. Τις επιλέγουμε για να κρύψουν τον κόσμο του φωτός που μας προσφέρει η συγχώρεση. Το κλειδί είναι η συγχώρεση που ανοίγει την κλειδωμένη πόρτα των νόων μας, πίσω από την οποία βρίσκεται η αγαπημένη παρουσία του Ιησού. Η πόρτα ανοίγει όταν εξετάζουμε τις άμυνές μας: τις σκιές της ενοχής που προβάλλουμε στους αδελφούς μας. Το τέλος του κειμένου επαναδιατυπώνει αυτήν την πλέον γνωστή σκέψη με έναν όμορφο τρόπο:

... Σε καμία ψευδαίσθηση δεν αποδίδεται πίστη, και ούτε ένα σημάδι σκότους δεν απομένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν. (Κ-31.VIII.12:5)

(3:3-5) Σήμερα θα δεχτούμε τον νέο κόσμο ως αυτό που θέλουμε να βλέπουμε. Θα μας δοθεί αυτό που επιθυμούμε. Η θέλησή μας είναι να δούμε το φως, και το φως έχει έρθει.

Ο Ιησούς μας καλεί παρακινώντας μας να είμαστε ευτυχισμένοι, γιατί η ευτυχία είναι αυτό που πραγματικά θέλουμε. Χωρίς την επιθυμία αυτή, ωστόσο, ποτέ δεν θα την βρούμε. Διδασκόμαστε λοιπόν, όπως υπογραμμίστηκε στο κείμενο, να συνδέσουμε το φως της συγχώρεσης με την ευτυχία και την ειρήνη, και το σκοτάδι της ενοχής με τη δυστυχία και τον πόνο. Στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, ο Ιησούς αναλύει τη φιλοσοφία της διδασκαλίας. Όπως κάθε καλός θεωρητικός, γνωρίζει ότι «το να μαθαίνεις μέσα από ανταμοιβές είναι πιο αποτελεσματικό από το να μαθαίνεις μέσα από τον πόνο» (Κ-4.VI.3:4). Έτσι μας διδάσκει να συνδέσουμε τη χαρά με το να δίνουμε αξία στην διδασκαλία του, και τη δυστυχία με το να την αγνοούμε. Με αυτόν τον τρόπο φτάνουμε να επιθυμούμε τη διδασκαλία του φωτός λόγω της χαράς που θα μας φέρει:

Πως μπορείς να διδάξεις σε κάποιον την αξία κάποιου πράγματος που αυτός έχει σκόπιμα πετάξει; Πρέπει να το πέταξε διότι δεν πίστευε ότι άξιζε. Μπορείς μόνο να του δείξεις το πόσο δυστυχισμένος είναι χωρίς αυτό, και αργά-αργά να το φέρνεις πιο κοντά έτσι ώστε να μπορέσει να μάθει το πως η δυστυχία του μειώνεται όσο το πλησιάζει. Αυτό τον διδάσκει να συσχετίζει την δυστυχία του με την απουσία του, και το αντίθετο της δυστυχίας με την παρουσία του. Σταδιακά γίνεται επιθυμητό καθώς αλλάζει γνώμη σε σχέση με την αξία του. Σε διδάσκω να συσχετίζεις την δυστυχία με το εγώ και την χαρά με το πνεύμα. Εσύ έχεις διδάξει τον εαυτό σου το αντίθετο. Ακόμα είσαι ελεύθερος να διαλέξεις, αλλά μπορείς πραγματικά να θέλεις τις ανταμοιβές του εγώ όταν οι ανταμοιβές του Θεού βρίσκονται μπροστά σου; (Κ-4.VI.5)

(4:1-5:1) Οι μεγαλύτερες περίοδοι πρακτικής θα αφιερωθούν στο να δούμε τον κόσμο που μας δείχνει η συγχώρεση. Αυτόν θέλουμε να δούμε, και μόνο αυτόν. Ο μοναδικός μας σκοπός κάνει τον στόχο μας αναπόφευκτο. Σήμερα ο αληθινός κόσμος ανατέλλει εμπρός μας με χαρά, για να μπορέσουμε να τον δούμε επιτέλους. Μας δίδεται η όραση, τώρα που το φως έχει έρθει.

Δεν θέλουμε να βλέπουμε την σκιά του εγώ πάνω στον κόσμο σήμερα.

Η «σκιά του εγώ πάνω στον κόσμο» είναι οι δικές μας σκέψεις του πόνου και της επίθεσης, που προκύπτουν από την ενοχή του νου μας. Ξέρουμε ότι το εγώ επινοεί έναν απατηλό κόσμο αμαρτίας, ενοχής και φόβου, που στηρίζεται στην εξίσου απατηλή σκέψη της ατομικότητας. Δεν αφήνει τον κόσμο της σκέψης να φύγει, αλλά τον θάβει μέσα στο νου μας πριν τον προβάλλει. Είναι το σύστημα σκέψης της ενοχής που διαμορφώνει μια μεγάλη και απελπιστική σκιά σε αυτό που σκεφτόμαστε ως κόσμο. Ο τελικός προορισμός της ενοχής είναι επομένως το σώμα, η αντιληπτή πηγή όλου του πόνου και όλης της δυστυχίας, που συμπεριλαμβάνει και τον θάνατο. Ωστόσο, αυτό δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα λεπτό πέπλο που χρησιμοποιείται από το εγώ για να αποκρύψει την αλήθεια που δεν θέλουμε να δούμε γιατί είναι η αλήθεια (Κ-21.VII.5:14). Αναγνωρίζοντας το λάθος μας, επιλέγουμε ξανά: τη συγχώρεση αντί για την κρίση, τον κόσμο του φωτός αντί των σκιών της ενοχής του εγώ.

(5:2) Βλέπουμε το φως, και μέσα σε αυτό βλέπουμε την αντανάκλαση του Ουρανού να απλώνεται σε όλο τον κόσμο.

Δεν βλέπουμε τον Ουρανό στον κόσμο · βλέπουμε την αντανάκλασή του, που είναι γνωστός ως πραγματικός κόσμος. Κοιτάξαμε πρώτα μέσα μας, και στη συνέχεια είδαμε τις προβαλλόμενες σκιές της ενοχής του εγώ γύρω μας: την απώλεια, την εγκατάλειψη, την θυσία και το θάνατο. Όταν

αλλάζουμε το νου μας και ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού, αφήνουμε τις σκιές να φύγουν, επιτρέποντας στο εσωτερικό του φως να είναι αυτό που βλέπουμε να αντανακλάται στον κόσμο.

(5:3-5) Άρχισε τις μεγαλύτερες περιόδους άσκησης λέγοντας στον εαυτό σου τα χαρμόσυνα νέα της απελευθέρωσής σου:

Το φως έχει έρθει. Έχω συγχωρήσει τον κόσμο.

«Τα χαρμόσυνα νέα» βέβαια, είναι μια βιβλική φράση που αναφέρεται στον Ιησού που έρχεται ως το φως του κόσμου. Ο ίδιος χρησιμοποιεί επομένως μια φράση που έχει μια σειρά συνειρμών και της δίνει ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Εδώ, τα καλά νέα - «τα χαρμόσυνα νέα» δεν είναι ότι το φως του Ιησού ήρθε στον κόσμο, αλλά ότι το φως του Ιησού που είναι στο νου μας δεν έχει φύγει ποτέ, παρά την πεποίθησή μας ότι το είχαμε καταστρέψει. Η αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος ήταν τελικά αλήθεια. Τι πιο χαρμόσυνα νέα θα μπορούσαν να υπάρξουν εκτός απ' αυτά;

Μπορούμε να συγχωρήσουμε τον κόσμο μόνο επειδή συγχωρούμε τους εαυτούς μας γιατί καταστρέψαμε το φως του κόσμου, του εσωτερικού κόσμου της αγάπης, που οι διαταραγμένοι νόες μας, μας έπεισαν πραγματικά ότι είχε φύγει. Έτσι συνειδητοποιούμε - με την αποδοχή της αγάπης του Ιησού για μας εδώ - ότι δεν έχουμε διαχωριστεί από την αγάπη, που σημαίνει ότι δεν έχουμε σταυρώσει ούτε έχουμε καταστρέψει την Πηγή του. Αυτά, είναι τα πραγματικά καλά νέα. Συνειδητοποιούμε με χαρά ότι οι προσπάθειές μας να καλύψουμε αυτό το φως μέσα στο σκοτάδι δεν είχαν καμία επίδραση επειδή το φως δεν έχει φύγει. Μόλις αποδεχτούμε αυτό το χαρούμενο γεγονός, τα πέπλα εξαφανίζονται, τα πέπλα που είναι μέρος του σκότους, οι σκιές εξαφανίζονται και μόνο το φως παραμένει. Αυτό συμβαίνει μόνο με την συγχώρεση των εαυτών μας για το λάθος που κάναμε - τα νέα είναι πράγματι χαρμόσυνα!

(6:1) Σήμερα μην εμμένεις στο παρελθόν.

Το παρελθόν εκφράζει την αμαρτία, *κυριολεκτικά* · την πεποίθηση ότι αμαρτήσαμε εναντίον του Θεού. Πιάνουμε τους εαυτούς μας να εμμένουν στο παρελθόν κάθε φορά που κρατάμε μια πικρία, γιατί η κάθε μια είναι το σκιώδες κομμάτι που μας θυμίζει την αρχική μας πικρία: *ενάντια στους εαυτούς μας*. Έτσι, αναγνωρίζουμε ότι η παρακράτηση της συγχώρεσης αντανακλά την επιθυμία μας να διατηρήσουμε ζωντανό το αμαρτωλό παρελθόν, ενισχύοντας την διαχωρισμένη ταυτότητα που προστατεύεται από τις προβολές μας στους άλλους.

(6:2) Κράτησε ένα απόλυτα ανοιχτό νου, καθαρισμένο από όλες τις παλιές ιδέες και απαλλαγμένο από κάθε ιδέα που έχεις επινοήσει.

Το Μάθημα 189 περιέχει μια προσευχή που εκφράζει με όμορφο τρόπο αυτήν την ιδέα. Είναι αρκετά σημαντικό να το αναφέρουμε εδώ, παρόλο που θα επιστρέψουμε σ' αυτό αργότερα:

Απλά κάνε αυτό: Ησύχασε, και άφησε κατά μέρος όλες τις σκέψεις για το τι είσαι και το τι είναι ο Θεός · όλες τις αντιλήψεις που έχεις μάθει για τον κόσμο · όλες τις εικόνες που αποδίδεις στον εαυτό σου. Άδειασε το νου από όλα όσα θεωρεί ότι είναι σωστά ή λανθασμένα, καλά ή κακά, από κάθε σκέψη που κρίνεις άξια, και από όλες τις ιδέες για τις οποίες ντρέπεσαι. Μην κρατιέσαι από τίποτα. Μην φέρνεις μαζί σου ούτε μια σκέψη που έχει διδάξει το παρελθόν, ούτε μια πεποίθηση που έχεις μάθει από παλιά για οτιδήποτε. Ξέχνα αυτόν τον κόσμο, ξέχνα αυτά τα μαθήματα, και έλα με εντελώς άδεια χέρια στον Θεό σου. (Εργ.189.7)

Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται να γνωρίζουμε ότι είμαστε πραγματικά χαρούμενοι που κάνουμε λάθος και ο Ιησούς έχει δίκιο. Κάνουμε λάθος επειδή πιστεύουμε ότι εδώ υπάρχει ένας κόσμος επίθεσης και πόνου, και αυτός έχει δίκιο επειδή μας λέει ότι όλα αυτά είναι επινοημένα. Μόνο

όταν επιτρέψουμε τους εαυτούς μας να διδαχθούν ότι η ειρήνη μας δίνει πολύ σημαντικότερη ανταμοιβή από ότι η τιμωρία του πόνου, μπορούμε να επιτρέψουμε τους νόες μας να εξαγνιστούν.

(6:3-9) Σήμερα έχεις συγχωρήσει τον κόσμο. Τώρα μπορείς να τον δεις έτσι, όπως δεν τον είδες ποτέ μέχρι τώρα. Ακόμα δεν ξέρεις πως είναι. Απλά περιμένεις να σουδειχθεί. Όσο περιμένεις, επανάλαβε αρκετές φορές, αργά και με απόλυτη υπομονή:

Το φως έχει έρθει. Έχω συγχωρήσει τον κόσμο.

Ο Ιησούς μας λέει ότι δεν είμαστε αυτοί που φέρνουν τον πραγματικό κόσμο σε μας, αφού εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει να τον επιλέξουν. Επιπλέον, η υπομονή μας δεν περιλαμβάνει το να περιμένουμε τον Ιησού επειδή υπάρχει μια μακριά λίστα αναμονής · περιμένουμε απλώς τους εαυτούς μας, γιατί ακόμα φοβόμαστε να δεχτούμε το φως, στην παρουσία του οποίου φεύγει το σκοτάδι του ατομικού μας εαυτού. Για άλλη μια φορά βλέπουμε τον Ιησού να μας πληροφορεί ότι γνωρίζει πως δεν έχουμε φτάσει ακόμη στο σημείο που μπορούμε να δούμε τον συγχωρεμένο κόσμο. Γι' αυτό δεν υπάρχει λόγος να προσποιούμαστε ότι είμαστε πιο μακριά από όπου πραγματικά είμαστε. Αυτή η αλαζονεία δεν αρμόζει καθόλου σε έναν Υιό του Θεού. Επιπλέον, αυτή η αλαζονεία διασφαλίζει ότι δεν θα θυμηθούμε ποτέ ότι είμαστε ο Υιός του Θεού.

Είναι προφανές στην προσέγγιση του Ιησού καθ' όλη την διάρκεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ότι παρόλο που ο ίδιος είναι αναμφισβήτητα συνεπής στην παρουσίαση της αλήθειας, είναι πάντα ευγενικός, υπομονετικός και έχει κατανόηση για το ότι δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι να την δεχτούμε. Είναι εξαιρετικά σημαντικό να βιώσουμε την υπομονή του, ώστε να την καταδείξουμε σε όλους τους άλλους. Όταν είμαστε αναστατωμένοι και χάνουμε την υπομονή μας με τα λάθη των άλλων, είναι μόνο γιατί δεν θέλουμε να δεχτούμε την υπομονή που κάνει ο Ιησούς με τα δικά μας λάθη. Αυτό συμβαίνει γιατί θέλουμε να τα δούμε σαν αμαρτίες, και αντί να αποδεχθούμε ότι είμαστε υπεύθυνοι για αυτές τις λανθασμένες σκέψεις, τις προβάλλουμε και βρίσκουμε τους εαυτούς μας φαινομενικά δικαιολογημένους να εκνευρίζονται με όλους. Δηλώσεις όπως αυτή κάνουν σαφές πόσο τρυφερά υπομονετικός είναι ο Ιησούς μαζί μας, ένα πρότυπο για όλους μας.

(7:1) Συνειδητοποίησε ότι η συγχώρεσή σου, σου δίνει δικαίωμα στην όραση.

Το θέμα της όρασης επιστρέφει, αυτή τη φορά στο πλαίσιο της αποδοχής μας του πραγματικού κόσμου μέσω της συγχώρεσης. Με άλλα λόγια, όταν δεν συγχωρούμε, δεν μπορούμε να δούμε, και αυτό που νομίζουμε ότι βλέπουμε είναι απλώς μια παραμόρφωση. Όταν συγχωρούμε, από την άλλη πλευρά, τα μάτια μας καθαρίζουν από τις σκιές της ενοχής, και μετά έρχεται η όραση.

(7:2) Κατάλαβε ότι το Άγιο Πνεύμα ποτέ δεν αποτυγχάνει να δώσει το δώρο της όρασης σε αυτούς που συγχωρούν.

Αυτό δεν σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα παρακρατεί το δώρο από εμάς όταν κρίνουμε τους άλλους ή τους εαυτούς μας, αλλά ότι απορρίπτουμε το δώρο όταν γεμίζουμε με κρίσεις. Πράγματι, γι' αυτό κρίνουμε, αρχικά, να κρατήσουμε το δώρο μακριά. Όπως η χάρις του Θεού, η όραση του Αγίου Πνεύματος είναι για όλους και τους αγκαλιάζει όλους. Απλώς περιμένει τη συγχώρεσή μας για την αποδοχή του δώρου Του.

(7:3-11) Πίστεψε ότι Αυτός δεν θα σε προδώσει τώρα. Έχεις συγχωρήσει τον κόσμο. Αυτός θα βρίσκεται μαζί σου όσο παρακολουθείς και περιμένεις. Θα σου δείξει αυτό που βλέπει η αληθινή όραση. Είναι η Θέλησή Του, και εσύ έχεις ενωθεί μαζί Του. Περίμενε υπομονετικά μαζί Του. Αυτός θα βρίσκεται εκεί. Το φως έχει έρθει. Έχεις συγχωρήσει τον κόσμο.

Αν δεχθούμε αυτές τις λέξεις κυριολεκτικά ακούγεται σαν να πρέπει να περιμένουμε να έρθει το Άγιο Πνεύμα. Προφανώς αυτό δεν έχει νόημα, όπως δεν έχει νόημα ότι για περισσότερο από δύο χιλιάδες χρόνια οι Χριστιανοί περίμεναν τον Ιησού να έρθει: η επονομαζόμενη Δευτέρα Παρουσία. Το ζήτημα δεν είναι η δική του Δευτέρα Παρουσία, αλλά η δική μας, όπως ο όρος επαναπροσδιορίζεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* (Κ-4.ΙV.10:2-3). Έτσι, όταν ο Ιησούς λέει «περίμενε υπομονετικά μαζί Του», σημαίνει πραγματικά να περιμένουμε υπομονετικά εμάς να αφήσουμε επαρκώς τον φόβο μας έτσι ώστε να μπορούμε να δεχτούμε το Άγιο Πνεύμα. Έτσι παρακολουθούμε και περιμένουμε με υπομονή, αντανakλώντας την απεριόριστη υπομονή του:

... Η υπομονή σου με τον αδερφό σου είναι η υπομονή σου με τον εαυτό σου. Δεν αξίζει υπομονή ένα παιδί του Θεού; Εγώ σου έδειξα άπειρη υπομονή διότι η θέλησή μου είναι αυτή του Πατέρα μας, από τον Οποίο έμαθα την άπειρη υπομονή. Η Φωνή Του βρισκόταν μέσα σε μένα όπως είναι και σε σένα, και σου μιλά για υπομονή προς την Υιότητα στο Όνομα του Δημιουργού της. (Κ-5.ΙV.11:4-7)

(8:1-3) Πες Του πως δεν γίνεται ν' αποτύχεις διότι Τον εμπιστεύεσαι. Και πες στον εαυτό σου ότι περιμένεις με βεβαιότητα για να δεις τον κόσμο που σου υποσχέθηκε. Από εδώ και πέρα θα βλέπεις διαφορετικά.

Για να διευκρινίσουμε αυτή την αλληγορία άλλη μια φορά, δεν λέμε κάτι πραγματικά στο Άγιο Πνεύμα, στο Οποίο δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα. Το νόημα της πρώτης πρότασης είναι απλά ότι για να Το εμπιστευθούμε πρέπει να ενισχύσουμε την απόφασή μας. Μαθαίνουμε να αναγνωρίζουμε την αιτιώδη σύνδεση ανάμεσα στο να εγκαταλείψουμε την πεποίθησή μας ότι είμαστε καλύτερα μόνοι μας, και στα θαυμάσια αποτελέσματα που φέρνει η όραση: να βλέπουμε έναν ευγενικό κόσμο κοινών συμφερόντων, αρκετά διαφορετικό από τον απεχθή κόσμο των διαχωρισμένων συμφερόντων του εγώ.

(8:4-5) Σήμερα το φως ήρθε. Και θα δεις τον κόσμο που σου έχει υποσχεθεί Εκείνος από τότε που άρχισε ο χρόνος, και στον οποίο το τέλος του χρόνου διαβελώνεται.

Η τελευταία πρόταση είναι ενδιαφέρουσα. Όταν ο Ιησούς λέει ότι «θα δεις τον κόσμο που σου έχει υποσχεθεί Εκείνος από τότε που άρχισε ο χρόνος», δεν μιλά για το *εσύ* που νομίζεις ότι είσαι. *Εσύ* δεν υπάρχουν από τότε που άρχισε ο χρόνος · *εσύ* δεν είσαι δεκαπέντε δισεκατομμυρίων ετών. Επομένως, αναφέρεται στον λήπτη αποφάσεων στο νου μας, που είναι μέρος του ενός Υιού, που υποσχέθηκε στην αρχή ότι «το φως έχει έρθει» - η αρχή της Επανάρθωσης. Σε εκείνη την οντολογική στιγμή, όταν πιστέψαμε ότι διαχωριστήκαμε από τον Θεό, η υπόσχεση ήταν ήδη εκπληρωμένη εκεί. Απλώς δεν το δεχθήκαμε. Προβάλλοντας την ευθύνη της απόρριψης, πιστέψαμε ότι το Άγιο Πνεύμα δεν τήρησε την υπόσχεσή Του, ούτε ο Θεός, ο Ιησούς, και τώρα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αυτό είναι το πρόβλημα που διορθώνει ο Ιησούς. Η Επανάρθωση ήταν στους νόες μας από την πρώτη στιγμή που η σκέψη του διαχωρισμού φάνηκε να ξεκινά, που αντανakλά την υπόσχεση του Θεού προς εμάς (και τη δική μας προς Αυτόν), όπως διαβάζουμε σε αυτό το εμπνευσμένο απόσπασμα από το κείμενο. Αυτό αναφέρεται στο πλαίσιο ότι επιλέγουμε την ασθένεια αντί για τη θεραπεία, έχοντας δώσει μια υπόσχεση στο εγώ αντί για τον Θεό:

*... Ο Θεός κρατάει τις υποσχέσεις Του · ο Υιός Του κρατάει τις δικές του. Στην δημιουργία του ο Πατέρας του είπε «Εσύ είσαι αγαπητός σε Μένα και Εγώ σε σένα για πάντα. Να είσαι τέλειος όπως είμαι κι Εγώ, γιατί ποτέ δεν μπορείς να είσαι χωριστά από Εμένα». Ο Υιός Του δεν θυμάται ότι **απάντησε** «Θα είμαι», αν και με αυτή την υπόσχεση γεννήθηκε. Ωστόσο ο Θεός του το υπενθυμίζει αυτό κάθε φορά που δεν μοιράζεται κάποια υπόσχεση για να αρρωστήσει, αλλά αφήνει το νου του να θεραπευτεί και να ενοποιηθεί. Οι μυστικοί του όρκοι είναι αδύναμοι μπροστά στην Θέληση του*

Θεού, του Οποίου τις υποσχέσεις μοιράζεται. Και αυτό που αντικαθιστά δεν είναι η θέλησή του, ο οποίος έχει δώσει την υπόσχεση για τον εαυτό του στον Θεό. (Κ-28. VI.6:3-9)

Για άλλη μια φορά, εάν δώσετε ιδιαίτερη προσοχή σε μια δήλωση όπως αυτή που προαναφέρθηκε, είναι σαφές ότι ο Ιησούς δεν μιλά για το εσύ που πιστεύετε ότι διαβάζει μελετά και ασκεί αυτά τα λόγια, αλλά για τον έναν Υιό του Θεού έξω από το χρόνο και το χώρο, τον εαυτό ο οποίος λαμβάνει τις αποφάσεις που πίστεψε στον εαυτό του, αντί για τον Εαυτό του, όπως τόσο ευδιάκριτα το θέτει ένα μελλοντικό μάθημα:

... Ας μην ξεχνώ ότι ο εαυτός που έφτιαξα εγώ δεν είναι τίποτα, ενώ ο Εαυτός μου είναι τα πάντα. (Εργ.358.1:7)

(9:1-4) Και οι πιο σύντομες περίοδοι πρακτικής, θα είναι χαρμόσυνες υπενθυμίσεις της απελευθέρωσής σου. Υπενθύμιζε στον εαυτό σου κάθε τέταρτο της ώρας περίπου ότι η σημερινή μέρα είναι μια ώρα ιδιαίτερης γιορτής. Δώσε ευχαριστίες για το έλεος και την Αγάπη του Θεού. Αγαλλίασε με την δύναμη της συγχώρεσης να θεραπεύσει ολοκληρωτικά την όρασή σου.

Όπως σε πολλά άλλα μαθήματα, ο Ιησούς θέλει να βιώσουμε τη χαρά της μάθησης του μηνύματός του. Το τέλος της δυστυχίας μας βρίσκεται στο να συγχωρούμε τους αδελφούς μας και τους εαυτούς μας - το ίδιο αληθινά. Ποιος είναι αυτός, που θα γνώριζε αυτό το γεγονός, και δεν θα ήθελε να θυμηθεί κάθε δεκαπέντε λεπτά ότι το φως έχει έρθει και είναι δικό μας. Ωστόσο, αυτό το φως είναι που χρειάζεται τελικά να δεχτούμε ως την αλήθεια για τους εαυτούς μας.

(9:5-7) Έχε εμπιστοσύνη ότι αυτή την μέρα γίνεται μία νέα αρχή. Χωρίς το σκοτάδι του παρελθόντος πάνω στα μάτια σου, δεν γίνεται να μην δεις σήμερα. Και αυτό που θα δεις θα είναι τόσο καλοδεχούμενο που με χαρά θα επεκτείνεις το σήμερα στην αιωνιότητα.

Παρατηρήστε ότι ο Ιησούς λέει «μια νέα αρχή», η οποία, παρεμπιπτόντως, είναι ο τίτλος του Κεφαλαίου 30 στο κείμενο. Δεν λέει ότι το ταξίδι τελείωσε, παρόλο που πολλές από τις δηλώσεις του μαθήματος αυτό δείχνουν, επειδή ο ίδιος δεν τα δίνει με μια γραμμική προοπτική. Λέει «το φως έχει έρθει» επειδή το φως είναι ήδη εδώ, μέσα μας. Ωστόσο, πρέπει να μπορούμε στη διαδικασία να το αποδεχθούμε, το οποίο συνιστά να αφήσουμε το σκοτάδι του αμαρτωλού μας παρελθόντος. Μόνο τότε μπορούμε να αποκτήσουμε τη χαρά της όρασης του Χριστού, που καλοδεχόμαστε από τη στιγμή που δεν επιθυμούμε πλέον να κάνουμε την αμαρτία πραγματική και να την προστατεύουμε με την ενοχή που αντιλαμβανόμαστε σε κάποιον άλλον. Καθώς αυτή η όραση είναι ευπρόσδεκτη, και τίποτα άλλο εκτός από αυτή, επεκτείνεται στην αιώνια γνώση.

(10) Πες, λοιπόν:

Το φως έχει έρθει. Έχω συγχωρήσει τον κόσμο.

Σε περίπτωση που μεις σε πειρασμό, πες σε όποιον φαίνεται ότι σε τραβά πίσω στο σκοτάδι:

Το φως έχει έρθει. Σε έχω συγχωρήσει.

Εξασκούμαστε έτσι ώστε η όραση του φωτός να έρθει πιο γρήγορα, μαζί με τη χαρά της συγχώρεσης. Αυτό που μας επιταχύνει στην εξάσκησή μας είναι να είμαστε πρόθυμοι να ασκούμαστε με επαγρύπνηση ενάντια στις πικρίες μας, στη συγχώρεση που θα απομακρύνει με τη λάμψη της το σκοτάδι της ενοχής, που είχε καλύψει εμάς και τον κόσμο με πόνο και δυστυχία.

(11) Αφιερώνουμε αυτή την ημέρα στην ειρήνη στην οποία ο Θεός θέλει να βρίσκεσαι. Κράτα την στην επίγνωσή σου και βλέπε την παντού σήμερα, καθώς θα γιορτάζουμε την αρχή της

αληθινής όρασής σου και την θέαση του πραγματικού κόσμου, ο οποίος έχει έρθει να αντικαταστήσει τον κόσμο της μη συγχώρεσης που θεωρούσες αληθινό.

Ο Ιησούς εξακολουθεί να εμπνέει με την ευτυχισμένη έκβαση της ειρήνης που μας διαβεβαιώνει ότι είναι δική μας. Χρειάζεται απλώς να το επιθυμούμε πλήρως καθώς επιθυμούμε να αφήσουμε τον κόσμο της μη συγχώρεσης και να περπατήσουμε μέσα στο φως που γεννιέται από τη συγχώρεση των συντρόφων μας μέσα στην ιδιαιτερότητα. Αυτό το φως είναι η πραγματικότητά μας και η ανταμοιβή μας, όπως ο Ιησούς περιγράφει τόσο όμορφα σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο, ένας υπέροχος τρόπος να κλείσουμε τη συζήτησή μας για αυτό το μάθημα:

Αυτή η ομορφιά δεν είναι φαντασίωση. Είναι ο πραγματικός κόσμος, φωτεινός και καθαρός, και νέος, με τα πάντα να αστράφτουν κάτω από τον ανοιχτό ήλιο. Τίποτα δεν είναι κρυμμένο εδώ, γιατί τα πάντα έχουν συγχωρεθεί, και δεν υπάρχουν φαντασιώσεις που να κρύβουν την αλήθεια... Όλη αυτή η ομορφιά θα ανυψωθεί για να ευλογήσει την όρασή σου καθώς κοιτάς τον κόσμο με μάτια που συγχωρούν. Γιατί η συγχώρεση κυριολεκτικά μεταμορφώνει την όραση, και σε αφήνει να δεις τον πραγματικό κόσμο να φτάνει ήσυχα και ευγενικά διασχίζοντας το χάος, και αφαιρώντας όλες τις ψευδαισθήσεις που είχαν παραμορφώσει την αντίληψή σου και την είχαν καθηλώσει στο παρελθόν... Βγες με χαρά να συναντήσεις τον Λυτρωτή σου, και πορεύσου μαζί Του με εμπιστοσύνη έξω από αυτόν τον κόσμο, και πήγαινε μέσα στον πραγματικό κόσμο της ωραιότητας και της συγχώρεσης. (Κ-17.ΙΙ.2:1-3· 6:1-2· 8:5)

ΜΑΘΗΜΑ 76

Δεν βρίσκομαι κάτω από κανένα νόμο εκτός από του Θεού.

Αν η μνήμη μου δεν με απατά, ήταν πριν από είκοσι χρόνια που τέθηκαν ερωτήσεις για το συγκεκριμένο μάθημα, οι οποίες με οδήγησαν να μιλήσω για τα δύο επίπεδα στα οποία γράφτηκαν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όπως ανέφερα στην Εισαγωγή, το Επίπεδο Ένα είναι το μεταφυσικό θεμέλιο των Μαθημάτων, το οποίο αντιπαραβάλλει την πραγματικότητα του Θεού και του Ουρανού, με την ψευδαίσθηση του συστήματος σκέψης του εγώ και τον κόσμο που προέκυψε από αυτό. Στο επίπεδο αυτό δεν υπάρχει κανένας συμβιβασμός ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαίσθηση. Το Επίπεδο Δύο αντιμετωπίζει μόνο το απατηλό πεδίο, αντιπαραβάλλοντας το εσφαλμένα νοούμενο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού του εγώ, με το ορθά νοούμενο σύστημα της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος.

Ο λόγος για τον οποίο οι μαθητές βρίσκουν αυτό το μάθημα τόσο δύσκολο, για να μην πούμε εξοργιστικό, είναι η σύγχυση αυτών των επιπέδων, μη κατανοώντας ότι ο σκοπός που εξετάζουμε το Δεύτερο Επίπεδο είναι για να δούμε την απατηλή κατάσταση που πιστεύουμε ότι είμαστε, και να μην κάνουμε δηλώσεις απόλυτης αλήθειας. Έτσι, αν και το σώμα είναι εγγενώς απατηλό, δεν μας ζητείται να το απορρίψουμε. Ακριβώς το αντίθετο. Μας ζητείται να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή σε αυτό και τη θέση που έχει στις ιδιαίτερες σχέσεις μας, γιατί αυτές γίνονται οι αίθουσες διδασκαλίας στις οποίες μαθαίνουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος.

Από αυτή την προοπτική μπορούμε να δούμε πώς ο Ιησούς διακωμωδεί το σώμα · κυρίως για το πως το χρησιμοποιούμε. Μπορεί να θυμάστε τη δήλωση του Ιησού ότι είναι πρακτικά αδύνατο να αρνηθούμε τη φυσική εμπειρία μας σε αυτόν τον κόσμο (Κ-2.ΙV.3:10). Επομένως, δεν μας ζητά σε αυτό το μάθημα να αρνηθούμε το σώμα μας με το να μην παίρνουμε κάποιο φάρμακο, πόσο μάλλον να μην τρώμε, να μην αναπνέουμε, να μην ξοδεύουμε χρήματα κλπ. Αντίθετα, ο Ιησούς

παρουσιάζει ένα όραμα για το πώς είναι να είμαστε στον πραγματικό κόσμο, χωρίς την πίστη στα σώματα. Ένα απόσπασμα από την ενότητα «Η Επίτευξη του Πραγματικού Κόσμου» υπογραμμίζει την πλήρη απουσία του διαχωρισμού που χαρακτηρίζει αυτή την προχωρημένη κατάσταση του νου:

Ο πραγματικός κόσμος... δεν έχει κτίρια και δεν υπάρχουν δρόμοι όπου περπατούν άνθρωποι μόνοι και διαχωρισμένοι. Δεν υπάρχουν μαγαζιά όπου οι άνθρωποι αγοράζουν ατέλειωτες λίστες από πράγματα που δεν χρειάζονται. Δεν φωτίζεται από τεχνητό φως, και η νύχτα δεν τον κυριεύει. Δεν υπάρχει μέρα που λάμπει και σιγά-σιγά σκοτεινιάζει. Δεν υπάρχει απώλεια. Τίποτα δεν υπάρχει που να μην λάμπει, και το καθετί λάμπει παντοτινά. (Κ-13.VII.1)

Αυτό το απόσπασμα δεν περιγράφει έναν τόπο που σχετίζεται με το σώμα, αλλά τον θεραπευμένο νου μέσα στον οποίο η σκέψη του διαχωρισμού έχει αναιρεθεί. Σε αυτή την κατάσταση, την άγια στιγμή στην οποία έχουμε δεχτεί την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας, δεν υπάρχει πλέον το σώμα («Το σώμα δεν υπάρχει καθόλου ούτε μια στιγμή» [Κ-18.VII.3:1]). Επομένως, αν δεν υπάρχει σώμα, δεν μπορεί να υπάρχει κανένας νόμος που να το κυβερνά. Αυτή είναι η ουσία εδώ. Ο Ιησούς δεν αστειεύεται μαζί μας, ούτε μας προκαλεί να εγκαταλείψουμε τις πεποιθήσεις μας για την αναγκαιότητα των φαρμάκων, της τροφής, ή των σχέσεων. Απλώς μας υπενθυμίζει ότι αυτό που πιστεύουμε δεν είναι πραγματικά εκεί. Αυτή η νέα κατανόηση μας δίνει τη δυνατότητα να μην παίρνουμε τις σωματικές και τις ψυχολογικές μας εμπειρίες στον κόσμο τόσο σοβαρά όπως κάναμε κάποτε, το οποίο αντανακλά ότι μάθαμε να μην παίρνουμε σοβαρά τη μικρή, τρελή ιδέα του διαχωρισμού (Κ-27.VIII.6:2-5).

Για άλλη μια φορά, αυτή δεν είναι μια δήλωση στην οποία ο Ιησούς μας πιέζει να εγκαταλείψουμε την πίστη μας στο σώμα. Στην πραγματικότητα ο ίδιος λέει στο κείμενο:

Το ερώτημά σου δεν θα πρέπει να είναι, «Πώς μπορώ να δω τον αδελφό μου δίχως το σώμα;» Πρώτα μόνο, «Θέλω πραγματικά να τον δω αναμάρτητο;» (Κ-20.VII.9:1-2)

Ο Ιησούς, αντί να μας κάνει να αρνηθούμε την εμπειρία μας ότι τα σώματα υπάρχουν έξω από μας, τονίζει ότι ο στόχος του για μας είναι να αλλάξουμε το νου μας για το σώμα · δηλαδή τον σκοπό του. Μας προτρέπει να μην προβάλλουμε πλέον την αντιληπτή αμαρτία μας στους άλλους κι έτσι να κάνουμε επίθεση και να ενισχύουμε την πίστη στα διαχωρισμένα συμφέροντα. Η συγχώρεση - το μήνυμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - στηρίζεται στην απλή προϋπόθεση ότι τα συμφέροντά μας είναι κοινά.

Θα τα συζητήσουμε όλα αυτά με περισσότερες λεπτομέρειες καθώς διαβάζουμε το μάθημα.

(1:1) Παρατηρήσαμε πριν πόσα ανούσια πράγματα σου φαινότουσαν ότι είναι η σωτηρία.

Η αναφορά φυσικά γίνεται στα αντικείμενα της ιδιαίτερης αγάπης μας, τα είδωλα που φτιάξαμε για να δείξουμε στον Θεό ότι δεν χρειαζόμασταν την Αγάπη Του. Τα αντικείμενα του ιδιαίτερου μίσους επίσης λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο, εφόσον αισθανόμαστε ότι η σωτηρία έρχεται όταν μπορούμε πραγματικά να μισούμε κάποιον άλλον ή να υποφέρουμε. Όταν κατηγορούμε κάποιον (ή κάτι) άλλο εκτός από τους εαυτούς μας για τη δυστυχία μας, αποδεικνύουμε την αθωότητά μας. Η σωτηρία, λοιπόν, παίρνει οποιαδήποτε μορφή και το εγώ δεν νοιάζεται αν είναι ιδιαίτερη αγάπη ή ιδιαίτερο μίσος, αρκεί να φαίνεται ότι η σωτηρία είναι έξω από το νου μας.

(1:2-4) Το κάθε ένα σε έχει φυλακίσει με νόμους το ίδιο ανούσιους όσο και το ίδιο. Δεν δεσμεύεσαι από αυτούς. Και όμως, για να καταλάβεις ότι έτσι είναι, πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσεις ότι η σωτηρία δεν βρίσκεται εκεί.

Αυτή είναι μια αναφορά στους νόμους της ιδιαιτερότητας, που έχουν το επίκεντρό τους στο βράχο πάνω στον οποίο στηρίζεται η σωτηρία του εγώ: *ή ο ένας ή ο άλλος* - κάποιος πρέπει να χάσει έτσι ώστε κάποιος άλλος να κερδίσει. Κάθε νόμος του εγώ - τόσο στο νου όσο και στον κόσμο - αντικατοπτρίζει αυτή τη βασική αρχή. Τους βρίσκουμε επίσης μέσα στους πέντε νόμους του χάους του εγώ (Κ-23.ΙΙ). Το σημείο κλειδί είναι ότι αυτοί οι νόμοι όχι μόνο προέρχονται από το νου, αλλά επίσης παραμένουν εκεί ακολουθώντας τη θεμελιώδη αρχή ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Ωστόσο φαίνονται να είναι εξωτερικοί, και η ζωή μας να διέπεται από αυτούς. Η αλήθεια όμως είναι ότι είμαστε δεσμευμένοι μόνο από την απόφαση των νόων μας, και αυτά είναι πραγματικά τα καλά νέα. Έχουμε πολύ λίγο - αν έχουμε καν - έλεγχο των νόμων του σώματος, και αυτό φαίνεται να μας καταδικάζει σε μια ζωή απελπιστικής θυματοποίησης, μια αίσθηση ότι είμαστε αβοήθητοι, που την αισθάνονται σχεδόν όλοι οι άνθρωποι. Αλλά μόνο *εμείς* - το τμήμα της λήψης των αποφάσεων των νόων μας - μπορεί να ελέγξει το γεγονός ότι έχουμε επιλέξει να ταυτιστούμε με αυτούς τους νόμους. Εκεί βρίσκεται η αληθινή μας βοήθεια.

Αυτή είναι μια πολύ σημαντική ιδέα που χρειάζεται να κατανοήσετε, γιατί θα σας κάνει να παραμείνετε ειλικρινείς καθώς εργάζεστε μέσα από αυτό το μάθημα. Για να καταλάβετε γιατί δεν βρίσκεστε κάτω από άλλους νόμους εκτός από του Θεού και γιατί δεν δεσμεύεστε από κανέναν από τους νόμους του σώματος, πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσετε ότι έχετε ένα νου, γιατί εκεί βρίσκεται η σωτηρία. Το πρόβλημα είναι ότι δεν το πιστεύουμε. Ανεξάρτητα από το πόσες φορές ο Ιησούς μας το λέει αυτό στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ανεξάρτητα από το πόσες φορές διαβάζουμε τις ίδιες προτάσεις, παραμένει ένα κομμάτι μέσα εμάς που δεν το πιστεύει, γιατί εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι μας διδάσκει ως *σώμα*. Ο ίδιος διδάσκει επανειλημμένα πώς δεν είμαστε πραγματικά εδώ, και έτσι το σώμα δεν κάνει τίποτα: δεν γεννιέται ούτε ζει ούτε πεθαίνει · δεν ταλαιπωρείται από πόνο ούτε αισθάνεται χαρά. Με άλλα λόγια, όλα συμβαίνουν στο νου. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει τίποτα για μας, γιατί, ακόμα μια φορά, εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι ο Ιησούς μας μιλά ως ένα άτομο, που ζει σε ένα σώμα. Αρνούμαστε να πάμε στην πηγή αυτού του εαυτού - το νου - που δεν είναι μέσα στο σώμα, και να βρούμε το πραγματικό πρόβλημα. Θα το βρούμε μέσα στο νου μας - την ενοχή που οδηγεί στο διαχωρισμό - και θα δούμε την απάντηση της Επανόρθωσης.

Αυτό το μάθημα, λοιπόν, είναι ένα κάλεσμα σε όλους μας να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή και να σκεφτούμε τι μας διδάσκει ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όταν μας λέει ξανά και ξανά - όπως κάνει αργότερα στην έκτη ανασκόπηση - «Δεν είμαι σώμα. Είμαι ελεύθερος. Επειδή είμαι ακόμα όπως ο Θεός με δημιούργησε», το εννοεί κυριολεκτικά. Όταν μας λέει «είμαι πνεύμα», το εννοεί κυριολεκτικά επίσης. Πρέπει να είμαστε πραγματικά ξεκάθαροι ότι δεν το πιστεύουμε, γιατί εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι ο Ιησούς, ένας διαχωρισμένος άνθρωπος, μιλά σε *εμάς*, ως διαχωρισμένους ανθρώπους και μας διδάσκει πολύ όμορφα πράγματα. Ωστόσο, δεν συνειδητοποιούμε ακόμη ότι δεν μας διδάσκει ως σώμα. Αυτό που θεωρούμε ως σωματικό μας εαυτό αντικατοπτρίζει απλώς μια σκέψη στο νου. Αυτό το μάθημα είναι πολύ σημαντικό γιατί επισημαίνει τόσο καθαρά την απατηλή φύση του σώματος. Εξίσου σαφής, αν τον μελετήσουμε προσεκτικά, είναι ο λόγος που έχουμε τόσο μεγάλο πρόβλημα με αυτό: *Δεν θέλουμε να το πιστέψουμε!* Η βάση της δυσκολίας μας είναι η άρνηση να δεχτούμε ότι η σωτηρία δεν βρίσκεται έξω από εμάς, αλλά μέσα στο νου μας, στο μέρος που βρίσκεται τόσο το πρόβλημα όσο και η απάντηση.

(1:5-6) Όσο εξακολουθείς να την αναζητάς σε πράγματα που δεν έχουν καμία σημασία, δεσμεύεις τον εαυτό σου σε νόμους που δεν έχουν κανένα νόημα. Επομένως αναζητάς να αποδείξεις ότι η σωτηρία βρίσκεται εκεί όπου δεν είναι.

Άλλη μια φορά, αυτό είναι το πρόβλημα: δεν θέλουμε να γνωρίζουμε ότι έχουμε ένα νου, γιατί αν το κάνουμε, κάποια στιγμή θα επιλέξουμε ενάντια στο εγώ και η ατομικότητά μας θα εξαφανιστεί. Το εγώ μας λέει ότι το πρόβλημα είναι η αμαρτία και η ενοχή, που βρίσκεται είτε στο σώμα μας είτε στο σώμα κάποιου άλλου. Δεδομένου ότι εκεί είναι το πρόβλημα, η σωτηρία βρίσκεται εκεί επίσης. Εάν πιστεύω ότι η αμαρτία είναι στο σώμα μου, πιστεύω στην ταλαιπωρία και στη θυσία · αν πιστεύω ότι είναι στο δικό σας σώμα, πιστεύω στην κρίση και την επίθεση. Το σχέδιο που έχει το εγώ για τη σωτηρία συνιστά επομένως την τιμωρία του σώματος - του δικού μου ή του δικού σας.

Η αποφυγή της αλήθειας ότι έχουμε ένα νου μπορεί να πάρει κάποια άλλη μορφή. Για παράδειγμα, τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε ότι δεν βρίσκομαι κάτω από κανέναν άλλο νόμο εκτός από του Θεού και ότι δεν είμαι σώμα. Συνεπώς, καθώς το σώμα μου είναι μια ψευδαίσθηση, δεν χρειάζεται να πηγαίνω στους γιατρούς · ούτε χρειάζεται να κλειδώνω το αυτοκίνητο ή το διαμέρισμά μου. Δεν χρειάζεται να φροντίζω το σώμα μου και έτσι δεν έχει σημασία το τι τρώω ή το τι κάνω. Αυτά είναι μόνο μερικά παραδείγματα αυτού που αναφέρομαι ως «αφελή υπεραισιοδοξία»: η απλοϊκή και αφελής άρνηση του σώματος και των προβλημάτων του. Αντί να αποδεχθούν τη θεμελιώδη μη πραγματικότητα του σώματος ως μια σκιά της ενοχής, οι «αφελείς υπεραισιόδοξοι» αρνούνται απλώς ότι έχουν ένα σώμα, το οποίο καθιστά την πηγή της σκιάς - την ενοχή του νου μας - ακόμη πιο απρόσιτη. Έτσι κάνει την απάντηση της Επανόρθωσης να παραμένει ακόμα θαμμένη κάτω από το οπλοστάσιο άμυνας του εγώ.

Αυτό το μάθημα σίγουρα δεν αποσκοπεί στην αποθάρρυνση των μαθητών των *Μαθημάτων Θαυμάτων* από το να αναζητήσουν για παράδειγμα, ιατρική φροντίδα ή να αρνηθούν τον εμβολιασμό εάν σχεδιάζουν να ταξιδέψουν στο εξωτερικό. Δεν αποσκοπεί να αποθαρρύνει τους μαθητές να τρώνε το φαγητό που είναι καλό γι' αυτούς ή να κάνουν αυτό που πιστεύουν ότι είναι υγιεινό. Όλοι έχουμε κάποια ιδέα για το τι είναι καλό ή κακό για εμάς, δεν υπάρχει σωστό ή λάθος από αυτή την άποψη - και οτιδήποτε πιστεύετε αυτό πρέπει να κάνετε. Επιπλέον, ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να εγκαταλείψετε τη φιλία ή οτιδήποτε εκφράζει τους νόμους του κόσμου. Απλώς λέει ότι θα ήταν χρήσιμο να συνειδητοποιήσουμε την πηγή αυτών των νόμων και να κατανοήσουμε τη θέση που έχουν μέσα στο εγωικό σύστημα σκέψης. Μόνο τότε μπορείτε να επιλέξετε να αλλάξετε τον σκοπό τους έτσι ώστε να πάρουν την πιο κατάλληλη θέση τους στο σύστημα σκέψης της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος.

Να επισημάνουμε ότι αυτό που υπονοείται σε όλο αυτό, είναι η ανάγκη να κατανοηθεί η τεράστια αντίσταση που έχουμε στο να δεχτούμε ότι δεν είμαστε σώματα. Αυτό είναι ένα σημαντικό θέμα στο κείμενο και είναι ένα από τα κεντρικά στοιχεία του βιβλίου εργασιών. Και πάλι, ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτές τις δηλώσεις για να αστερευτεί ευγενικά με μας, όπως κάνει σε αυτά τα αποσπάσματα από το κείμενο που υπογραμμίζουν τη ματαιότητα να προσπαθούμε να προστατεύσουμε το σώμα και να το κάνουμε πραγματικό και ελκυστικό:

... Μπορείς να ζωγραφίσεις τριανταφυλλένια χείλη πάνω σε ένα σκελετό, να τον ντύσεις όμορφα, να τον χαϊδέψεις και να του κάνεις όλα τα χατίρια, και να τον ζωντανέψεις; (Κ-23.ΙΙ.18:8)

... Για **ποιο** σκοπό θέλεις να το σώσεις [το σώμα]; Γιατί σε αυτήν την επιλογή βρίσκονται και η υγεία του και η βλάβη του. Σώσε το για επίδειξη, σαν ένα δόλωμα για να πιάσεις ένα άλλο ψάρι, για να δώσεις άσυλο στην ιδιαιτερότητά σου με καλύτερο στυλ, ή για να υφάνεις ένα πλαίσιο ωραιότητας γύρω από το μίσος σου, και το καταδικάζεις στην παρακμή και στον θάνατο. (Κ-24. VII.4:4-6)

... [το σώμα] Τοποθετεί πράγματα πάνω του που τα έχει αγοράσει με μικρούς μεταλλικούς δίσκους ή στενόμακρα κομμάτια χαρτιού που ο κόσμος τα ανακηρύσσει σαν πολύτιμα και πραγματικά.

Εργάζεται για να τα αποκτήσει, και τα ανταλλάσσει με ανόητα πράγματα που δεν χρειάζεται και ούτε καν τα θέλει. (Κ-27.VIII.2:2-3)

Έτσι, παρακινούμαστε να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού για να μάθουμε να μην παίρνουμε τόσο σοβαρά την σωματική ταυτότητά μας. Αλλά - και πάλι - δεν μας ζητά κατά τη διαδικασία να αρνηθούμε τα σώματά μας.

Θα γνωρίζουμε ότι έχουμε πέσει στην παγίδα της σοβαρότητας όταν πιάσουμε τους εαυτούς μας να εκνευρίζονται με εκείνους που δεν αρνούνται το σώμα τους ή να κατηγορούμε τους άλλους ότι δεν κάνουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* σωστά, βλέποντάς τους να έχουν σωματικές ή ψυχολογικές ανησυχίες. Αυτές οι κρίσεις θα πρέπει να είναι κόκκινη σημαία για εμάς, που μας υποδεικνύουν ότι κατηγορούμε τους άλλους για αυτό που κρυφά κατηγορούμε τους εαυτούς μας. Θυμηθείτε, θέλουμε την πλήρη υπομονή που εξετάσθηκε στο προηγούμενο μάθημα και δεν μπορούμε να την έχουμε χωρίς να είμαστε απολύτως ευγενικοί. Η υπομονή και η ευγένεια πηγαίνουν χέρι χέρι - γι' αυτόν το λόγο είναι μέσα στα δέκα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού (Εγχ-4.IV, VIII).

(2:1) Σήμερα θα χαρείς που δεν μπορείς να το αποδείξεις.

Το κομμάτι μέσα μας που προσκολλάται στον ατομικό και ιδιαίτερό μας εαυτό δεν χαίρεται! Πρέπει να έχουμε επίγνωση ότι αντιστεκόμαστε στο να είμαστε πραγματικά ευτυχείς, διότι η σωτηρία δεν βρίσκεται έξω από μας, αλλά μέσα μας. Αυτή η επίγνωση θα επιτρέψει να έρθει η αληθινή χαρά.

(2:2-4) Διότι αν μπορούσες [να το αποδείξεις], θα αναζητούσες για πάντα την σωτηρία εκεί όπου δεν βρίσκεται, και ποτέ δεν θα την έβρισκες. Η σημερινή ιδέα σου λέει για άλλη μια φορά πόσο απλή είναι η σωτηρία. Αναζήτησε την εκεί όπου σε περιμένει, κι εκεί θα την βρεις.

Η σωτηρία μας περιμένει και έτσι αυτοί που πρέπει να είναι υπομονετικοί, είμαστε εμείς - για να επιλέξουμε τη σωτηρία που μας περιμένει στο νου μας. Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να *αναζητήσουμε* τη σωτηρία εκεί όπου μπορούμε να τη *βρούμε*. Για να επιτύχουμε αυτόν τον στόχο ο Ιησούς μας καθοδηγεί να δούμε το σώμα ως αποτέλεσμα του νου, ο οποίος είναι η αιτία: η *αιτία* που είναι το πρόβλημα · η *αιτία* που είναι η λύση. Τι θα μπορούσε να είναι πιο απλό;

(2:5) Μην ψάξεις πουθενά αλλού, διότι δεν είναι πουθενά αλλού.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν απαιτεί να παραιτηθούμε από τις σωματικές ασχολίες, αλλά ζητά να καταλάβουμε γιατί τις κάνουμε. Δεν έχει να κάνει με την αλλαγή του *αποτελέσματος*, δεν είναι το θέμα σε αυτό - αλλά με την αλλαγή της υποβόσκουσας *αιτίας*, που επιτυγχάνεται συγχωρώντας ευγενικά τους εαυτούς μας. Για να το πούμε με άλλο τρόπο, αλλάζουμε την αιτία κοιτάζοντάς την με την αγάπη και την ευγένεια του Ιησού δίπλα μας. Δεν επιδιώκουμε να αλλάξουμε το σώμα, ούτε να αρνηθούμε ό,τι κάνουμε. Απλά παρατηρούμε.

Τώρα ακολουθούν οι προτάσεις που κάθε μαθητής αγαπά!

(3) Σκέψου την ελευθερία που βρίσκεται στην αναγνώριση ότι δεν είσαι δεσμευμένος από όλους τους παράξενους και διαστρεβλωμένους νόμους που έχεις δημιουργήσει για να σε σώσουν. Πραγματικά θεωρείς ότι θα λιμοκτονούσες αν δεν έχεις μάτσα από πράσινα χαρτιά και σωρούς από μεταλλικούς δίσκους. Πραγματικά νομίζεις ότι ένα μικρό στρογγυλό μπαλάκι ή κάποιο υγρό που διοχετεύεις μέσα στις φλέβες σου μέσα από μια μυτερή βελόνα θα αποκρούσει την ασθένεια και τον θάνατο. Πραγματικά νομίζεις ότι είσαι μόνος εκτός κι αν ένα άλλο σώμα βρίσκεται κοντά σου.

Ο Ιησούς παίρνει εδώ τρεις από τις πιο σημαντικές πτυχές της ύπαρξής μας: την εξάρτηση από τα *χρήματα*, το φόβο της *ασθένειας* που μας αναγκάζει να πάμε στους γιατρούς για να μας

βοηθήσουν, και την *ιδιαίτερη σχέση* που λέει αν δεν έχω κάποιο άλλο πρόσωπο δίπλα μου θα είμαι ολομόναχος στη δυστυχία μου. Ωστόσο, ο Ιησούς δεν μας λέει να παραιτηθούμε από αυτά τα πράγματα · απλά να δούμε το πόσο επενδύουμε σε αυτά.

Κοντά στο τέλος της *Ψυχοθεραπείας*, στην ενότητα που ονομάζεται «Το Ζήτημα της Αμοιβής (Ψ-3. III), ο Ιησούς μιλά για τα χρήματα, αλλά δεν λέει ότι οι θεραπευτές δεν πρέπει να χρεώνουν τους ασθενείς τους. Λέει ότι «ακόμη και ένας προχωρημένος θεραπευτής έχει κάποιες γήινες ανάγκες όσο βρίσκεται εδώ» (Ψ-3.III.1:3), και συνεπώς θα απαιτήσει πληρωμή. Είναι προφανές, ωστόσο, ότι ο Ιησούς δεν μιλά για τα χρήματα *αυτά καθ' αυτά*, αλλά μάλλον για τη στάση του θεραπευτή που θα οδηγούσε για παράδειγμα στο να βλάψει τους ασθενείς, ή ότι θα επέμενε να πληρώσουν ακόμα κι αν δεν είχαν τα χρήματα. Και πάλι, για όσο καιρό είμαστε εδώ, θα έχουμε ανάγκες, πράγμα που σημαίνει ότι τα χρήματα είναι μια αναγκαιότητα. Συνεπώς, ο Ιησούς δεν είναι ενάντια στο να βγάζουμε χρήματα, ακριβώς όπως δεν είναι ενάντια στο να φροντίζουμε το σώμα. Ο Ιησούς μας βοηθά να μετατοπίσουμε την έμφαση που δίνουμε από το σώμα στο νου, το οποίο μας επιτρέπει να κάνουμε κατανοώντας τον σκοπό που έχει.

Στο τέλος του ταξιδιού, στον πραγματικό κόσμο, δεν θα υπάρχει έμφαση στο σώμα, γιατί θα έχουμε καταλάβει ότι δεν υπάρχει κανένα σώμα. Σε εκείνο το σημείο, η αναγνώριση της απατηλής φύσης του σώματος δεν είναι άρνηση, ούτε είναι η βάση για την επιβεβαίωση της καταστολής μιας εμπειρίας με την οποία δεν θέλουμε να συμβιβαστούμε. Γνωρίζουμε αυτό που αναφέρει ο Ιησούς στο κείμενο ως «μια απλή δήλωση ενός απλού γεγονότος (Κ-26.III.4: 5). Αυτό που μας επιτρέπει να φτάσουμε σε αυτό το απλό γεγονός του πραγματικού κόσμου, στο οποίο δεν υπάρχει διαχωρισμός και κανένα σώμα, είναι το να εξετάσουμε προσεκτικά την επένδυσή μας στην άρνηση, τόσο της ενοχής όσο και της Επανόρθωσης που βρίσκονται στο νου μας. Μαθαίνουμε ότι είμαστε ευγενικοί με τους εαυτούς μας στο βαθμό που είμαστε ευγενικοί με τους άλλους. Όταν τους κρίνουμε αγενώς, είναι γιατί έχουμε επιτεθεί στους εαυτούς μας για να τιμωρήσουμε άλλη μια φορά τον Ιησού. Επιπλέον, εφόσον είναι μέσα μας, αρνούμαστε και το νου μας, κι έτσι η προσοχή μας εστιάζεται στο σώμα, το βασικό μέσο προστασίας του εγώ και την εξάλειψη του σχεδίου σωτηρίας.

(4) Είναι παράνοια να πιστεύεις τέτοια πράγματα. Τα αποκαλείς νόμους, και τα βάζεις κάτω από διαφορετικά ονόματα σε ένα μακρύ κατάλογο τελετουργικών που δεν έχουν καμία χρήση και δεν εξυπηρετούν κανένα σκοπό. Νομίζεις ότι πρέπει να υπακούς τους «νόμους» της ιατρικής, των οικονομικών και της υγείας. Προσπάτησε το σώμα, και θα σωθείς.

Είναι σημαντικό να φροντίζετε το σώμα σας όσο νομίζετε ότι είστε ένα σώμα. Αν δεν το κάνετε ενώ ταυτίζεστε με αυτό, εκφράζετε αυτο-μίσος και αυτοτιμωρία, για να μην πω ανοησία. *Η φροντίδα του σώματός σας μπορεί επομένως να είναι ένας ήρεμος και ευγενικός τρόπος να συγχωρείτε τον εαυτό σας.* Θυμηθείτε, κανείς που διαβάζει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν πιστεύει πλήρως σε αυτά που λέει ο Ιησούς, γιατί αν αυτός ή αυτή τα πίστευε δεν θα τα χρειαζονταν. Έχουμε πολύ μεγάλη πίστη στο ότι είμαστε σώματα. Στην πραγματικότητα, αυτά τα μαθήματα απευθύνονται ειδικά σε όσους πιστεύουν στα σώματα. Ως σώματα, ζούμε στο χρόνο και είναι προφανές ότι αυτά τα μαθήματα απευθύνονται στους ανθρώπους που είναι δεμένοι με τον χρόνο. Σχεδόν κάθε μάθημα αναφέρει κάποια πτυχή της χρονικής μας ύπαρξης - λεπτά, ώρες, ημέρες, εβδομάδες, χρόνια - επειδή οι μαθητές του Ιησού πιστεύουν ότι είναι σώματα που υπάρχουν στο χρόνο και το χώρο, και δεν μας ζητά να τα αρνηθούμε. Για άλλη μια φορά, μας ζητά να είμαστε ήρεμοι και ευγενικοί προς τα σώματά μας και των άλλων ανθρώπων, εκφράζοντας την επιθυμία να συγχωρήσουμε τους εαυτούς μας για την κακή τους χρήση, τη σκιά της δικής μας εσφαλμένης χρήσης του νου.

Παρόλα αυτά, είναι επίσης σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι αυτοί οι «νόμοι» ισχύουν *μόνο* γιατί εμείς τους έχουμε δώσει τη δύναμη να ισχύουν. Δεν δεσμευόμαστε από τους νόμους του σώματος,

αλλά από την απόφαση του νου μας να είμαστε ένα σώμα, το οποίο έχει σχεδιαστεί ειδικά να βρίσκεται κάτω από νόμους που φαίνεται να μας δεσμεύουν. Έτσι αναζητούμε να «προστατεύσουμε το σώμα ... [για να] σωθούμε», ενώ η αληθινή προστασία μας - η Επανόρθωση - είναι θαμμένη κάτω από τους νόμους του εγώ, της ενοχής και της ιδιαιτερότητας.

(5:1) Αυτοί δεν είναι νόμοι, μόνο παράνοια.

Είναι παράνοια διότι στην πραγματικότητα υπάρχουν μόνο οι νόμοι του Θεού: οι νόμοι της αγάπης, της ενιαιότητας και της αιώνιας ζωής. Όλοι οι άλλοι «νόμοι» είναι έξω από το Νου του Θεού, και επομένως διαμένουν στο νου της τρέλας του εγώ.

Η επόμενη παράγραφος δηλώνει αναλυτικά την αιτιώδη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στο νου και στο σώμα, η οποία σχέση είναι, κατά μία έννοια, ο ίδιος ο πυρήνας του μαθήματος:

(5:2-3) Το σώμα μπαίνει σε κίνδυνο από το νου που βλάπτει τον εαυτό του. Το σώμα υποφέρει μόνο και μόνο για να μην μπορέσει ο νους να δει ότι γίνεται θύμα του εαυτού του.

Με ποιο τρόπο ο νους βλάπτει τον εαυτό του; Με την ενοχή. Το αρχικό «τραύμα» στο νου μου ήταν η πίστη ότι διαχωρίστηκα από τον Θεό, επειδή με αυτήν την απόφαση αρνήθηκα την αληθινή μου πραγματικότητα. Από εκείνη τη στιγμή συνεχώς τιμωρώ τον εαυτό μου μέσω της ενοχής. Το εγώ μου δεν θέλει να συνειδητοποιήσω ότι ο νους μου με θυματοποιεί και ότι εγώ - ο λήπτης των αποφάσεων καλυμμένος από το σύστημα σκέψης του εγώ - είμαι αυτός που υποφέρει. Επομένως, ο λήπτης των αποφάσεων, που τώρα έχει ταυτιστεί με το εγώ, προβάλλει την ενοχή στο σώμα, που έτσι γίνεται η σκιά της ενοχής. Τώρα φαίνεται ότι το σώμα υποφέρει - το προπέτασμα καπνού που κρατά το νου μου έξω από την επίγνωση. Στο ακόλουθο απόσπασμα ο Ιησούς εξηγεί την παραφροσύνη του να βλέπουμε το σώμα ως το πρόβλημα, ενώ εξαρχής είναι ο επιδέξιος εγωϊκός νους που κάνει κουμάντο πίσω από ένα πέπλο μυστικότητας:

Όποιος τιμωρεί το σώμα είναι παράφρων... Είναι πράγματι παράλογη άποψη να θεωρείς υπεύθυνο για την όραση ένα πράγμα που δεν μπορεί να βλέπει, και να το κατηγορείς για τους ήχους που δεν σου αρέσουν, παρόλο που αυτό δεν μπορεί να ακούσει. Δεν υποφέρει από τις τιμωρίες που του δίνεις γιατί δεν έχει συναισθήματα. Συμπεριφέρεται με τρόπους που εσύ θέλεις, αλλά ποτέ δεν κάνει την επιλογή. (Κ-28. VI.1:1· 2:1-3)

Ο νους μας είναι πράγματι η πηγή του προβλήματος, αλλά ακόμη και εκεί η δική του ενοχή δεν αξίζει τιμωρία, όπως θα μας έκανε να σκεφτούμε το εγώ, αλλά απλώς διόρθωση.

(5:4) Τα βάσανα του σώματος είναι μία μάσκα που κρατά ο νους για να κρύψει αυτό που αληθινά πάσχει.

Αυτό που ο Ιησούς εννοεί με το «νους», φυσικά, είναι ο λήπτης των αποφάσεων, ο οποίος επιλέγει το εγώ, επιλέγοντας να κάνει πραγματική την ενοχή και στη συνέχεια επιλέγει να την προβάλλει στο σώμα. Είναι ο λήπτης των αποφάσεων επομένως που χρησιμοποιεί το σώμα για να κρύψει την πραγματική αιτία της ταλαιπωρίας: τη δική του απόφαση υπέρ του διαχωρισμού και της ενοχής. Η επινοητικότητα της στρατηγικής του εγώ περιγράφεται λεπτομερέστερα παρακάτω, μέρος του τμήματος στο οποίο μόλις αναφερθήκαμε. Εδώ βλέπουμε πώς το εσύ - ο δικός μας λήπτης των αποφάσεων - κρύβεται πίσω από το σώμα, ώστε κανείς να μην ασχολείται με το τι πραγματικά συμβαίνει: την απόφαση που έχει πάρει ο νους να είναι διαχωρισμένος και ένοχος:

Αυτό που μισείς και φοβάσαι και αποστρέφεται και θέλεις [την ενοχή του εγώ], το σώμα δεν το γνωρίζει. Εσύ [ο λήπτης των αποφάσεων του νου μας] το στέλνεις για να αναζητήσει τον διαχωρισμό και να διαχωριστεί. Και μετά το μισείς, όχι για ό,τι είναι, αλλά για τις χρήσεις που του

έχεις αποδώσει. Οπισθοχωρείς από ό,τι βλέπει και ακούει, και μισείς την αδυναμία και την μικρότητά του. Και καταφρονείς τις πράξεις του, αλλά όχι τις δικές σου. Αυτό βλέπει και ενεργεί για σένα. Ακούει την φωνή σου. Και είναι αδύναμο και μικρό από δική σου επιθυμία. Φαίνεται ότι σε τιμωρεί, κι έτσι αξίζει το μίσος σου για τους περιορισμούς που σου φέρνει. Ωστόσο εσύ έχεις φτιάξει από αυτό ένα σύμβολο για τους περιορισμούς που θέλεις να έχει ο νους σου, να βλέπει και να κρατά. (Κ-28.VI.3)

(5:5) [Ο λήπτης των αποφάσεων του νου] Δεν θέλει να καταλάβει ότι είναι ο ίδιος ο εχθρός του εαυτού του, και ότι επιτίθεται στον εαυτό του και θέλει να πεθάνει.

Αν το γνωρίζαμε αυτό φυσικά, θα αλλάζαμε το νου μας σε μια στιγμή. Εάν γνωρίζαμε ότι εμείς ήμασταν το πρόβλημα - ο λήπτης των αποφάσεων που επέλεξε το εγώ - δεν θα διστάζαμε να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα και να σηματοδοτήσουμε το τέλος του εγώ. Και πάλι, για να διασφαλίσουμε ότι αυτή η καταστροφή δεν θα συμβεί ποτέ, το εγώ - το μέρος του νου μας που αγκαλιάζει το διαχωρισμό - αναπτύσσει την στρατηγική του, την χωρίς νου κατάσταση, που θέλει ο Υιός να ταυτίζεται με ένα σώμα που γίνεται μια συνεχής πηγή προσοχής και ανησυχίας. Έτσι φτάνουμε να πιστεύουμε ότι ο κόσμος και το σώμα - των άλλων και το δικό μας - είναι οι εχθροί, ενώ ο πραγματικός «εχθρός» - η εσφαλμένα νοούμενη επιλογή του λήπτη των αποφάσεων - παραμένει κρυμμένη και ασφαλής από την επίγνωση, καλυμμένη από την ενοχή και το φόβο.

(5:6-7) Από αυτό θέλουν οι δικοί σου «νόμοι» να σώσουν το σώμα. Γι' αυτό το λόγο νομίζεις ότι είσαι ένα σώμα.

Ο Ιησούς μας βοηθά να κατανοήσουμε το κίνητρο ή το σκοπό του να έχουμε ένα σώμα: για να έχουμε ένα μέρος για να κρύψουμε την ενοχή του νου. Μ' αυτό τον τρόπο το εγώ μας λέει ότι όντως έχουμε ένα πραγματικό πρόβλημα - στο σώμα μας - αλλά για καλή μας τύχη υπάρχουν νόμοι που θα το φροντίζουν. Το πρόβλημα, μας πείθει το εγώ, ότι δεν είναι το εσωτερικό μας κενό επειδή αφήσαμε τον Θεό, αλλά, για παράδειγμα, το κενό στα στομάχια μας. Επομένως, τα γεμίζουμε με φαγητό και νιώθουμε καλά. Ο «νόμος» δηλώνει: εάν είστε πεινασμένοι, τρώτε. Επιπλέον, εάν θέλετε να παραμείνετε υγιείς, πρέπει να τρώτε συγκεκριμένα τρόφιμα - οτιδήποτε εσείς πιστεύετε, γιατί το φαγητό το ίδιο δεν έχει σημασία.

Το εγώ με αυτόν τον τρόπο παίρνει το πρόβλημα της έλλειψης - την απουσία του Χριστού επειδή πιστεύω ότι Τον έχω σταυρώσει - το διαχωρίζει και το προβάλλει, οπότε τώρα υπάρχει μια έλλειψη που γίνεται αντιληπτή στο σώμα μου. Οι «νόμοι» του εγώ έρχονται λοιπόν για να σώσουν και να λύσουν το πρόβλημα της διατήρησης της φυσικής και ψυχολογικής ύπαρξής μας ως πλάσματα του κόσμου. Έτσι αυτό γίνεται επίσης για το πρόβλημα της τροφής:

1. Το πρόβλημα είναι ότι είμαι ολομόναχος στο σύμπαν, αφού κατέστρεψα τον Θεό. Ναι, το εγώ συμφωνεί, υπάρχει το πρόβλημα της μοναξιάς, αλλά είναι στο σώμα. Συνεπώς, θα επινοήσω τις ιδιαίτερες σχέσεις και θα σας διδάξω τους νόμους της χειραγώγησης και της αποπλάνησης, που θα σας επιτρέψουν να κρατήσετε τα άλλα σώματα κοντά σας. Επομένως το πρόβλημα της μοναξιάς σας έχει λυθεί.

2. Το πρόβλημα είναι ότι είμαι εξαθλιωμένος επειδή πέταξα τον θησαυρό του Θεού. Δεν έχω τίποτα. Ναι, το εγώ συμφωνεί, υπάρχει το πρόβλημα της εξαθλίωσης, αλλά είναι στο σώμα. Συνεπώς, θα επινοήσω τα χρήματα και θα σας διδάξω τους νόμους της απόκτησής τους. Επομένως το πρόβλημα της εξαθλίωσής σας έχει λυθεί.

3. Το πρόβλημα είναι ότι κατά βάθος είμαι άρρωστος επειδή πρόδωσα τον Θεό. Ναι, το εγώ συμφωνεί, υπάρχει το πρόβλημα της ασθένειας, αλλά είναι στο σώμα. Συνεπώς, θα εφεύρω την

ιατρική και θα σας διδάξω τους νόμους της μάθησης και χρήσης της. Επομένως το πρόβλημα της ασθένειάς σας έχει λυθεί.

Και αυτό συνεχίζεται.

Αυτό το μάθημα μας βοηθά να καταλάβουμε ότι οι νόμοι που το εγώ μας λέει πως θα σώσουν το σώμα, διατηρούν μόνο το διαχωρισμό και την ενοχή που είναι στο νου μας. Ο σκοπός του Ιησού, δεν είναι να μας κάνει να νιώθουμε ένοχοι ή να μας αρέσουν οι αποτυχίες, αλλά είναι απλά να μας βοηθήσει να καταλάβουμε πού είναι το πρόβλημα έτσι ώστε αυτό να μπορέσει να λυθεί *πραγματικά*.

(6:1-2) Δεν υπάρχουν άλλοι νόμοι εκτός από του Θεού. Αυτό χρειάζεται να το επαναλάβουμε, ξανά και ξανά, μέχρι να συνειδητοποιήσεις ότι ισχύει για όλα όσα έχεις φτιάξει σε αντίθεση με την Θέληση του Θεού.

Με το «να το επαναλάβουμε, ξανά και ξανά», ο Ιησούς δεν εννοεί να χρησιμοποιούμε τα λόγια του ως μάντρα ή ως διαβεβαίωση. Αντίθετα, είναι μια δήλωση της αλήθειας στην οποία φέρνουμε τους νόμους της ψευδαίσθησης του εγώ. Το σώμα δεν είναι τίποτα άλλο παρά το τελικό προϊόν μιας μακράς σειράς σκέψεων που έγιναν εναντίον της Θέλησης του Θεού: του διαχωρισμού, της ιδιαιτερότητας, της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και του θανάτου. Επομένως, πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στα βιώματά μας ότι θυματοποιούμαστε από νόμους που δεν έχουμε κανέναν έλεγχο, και που πιστεύουμε ότι στηρίζεται η μοίρα της ειρήνης μας. Αυτή την εσφαλμένη τοποθέτηση είναι που φέρνουμε στην αλήθεια, αναγνωρίζοντας ότι χρησιμοποιήσαμε τους νόμους του σώματος σαν ένα μανδύα για να αποκρύψουμε την ενοχή μας, αντί να πιστέψουμε ότι στην πραγματικότητα είχαμε επιλέξει ενάντια στους νόμους του Θεού.

(6:3) Τα μαγικά σου δεν έχουν κανένα νόημα.

Οι νόμοι του κόσμου έχουν να κάνουν με τη μαγεία επειδή είναι εξωτερικοί. Το θαύμα - το αντίστοιχο της μαγείας - είναι εσωτερικό. Η μαγεία μας βοηθά να αλλάξουμε τα σώματά μας · το θαύμα μας βοηθά να αλλάξουμε το νου μας. Η μαγεία είναι η λύση του εγώ σε ένα πρόβλημα εκεί όπου αυτό δεν μπορεί να λυθεί - στο *σώμα*. Το θαύμα είναι η λύση του Αγίου Πνεύματος σε ένα πρόβλημα εκεί όπου αυτό μπορεί να λυθεί - στο *νου*.

(6:4-5) Αυτό για το οποίο έχουν φτιαχτεί να σώσουν δεν υπάρχει. Μόνο αυτό που θέλουν να κρύψουν είναι που θα σε σώσει.

Αυτή είναι μια όμορφη δήλωση του Επιπέδου 1: το σώμα δεν υπάρχει. Επιπλέον, το σώμα και οι νόμοι του, έγιναν για να κρύψουν την ενοχή μέσα στο νου μας. Ωστόσο, αυτοί δεν κατέχουν μόνο την ενοχή αλλά την αναίρεσή της, που επιτυγχάνεται μέσω της αποδοχής της Επανόρθωσης, που μόνο αυτή μπορεί να μας σώσει.

(7) Οι νόμοι του Θεού δεν γίνεται ποτέ να αντικατασταθούν. Θα αφιερώσουμε την σημερινή ημέρα στην χαρά και την αγαλλίαση που έτσι είναι. Δεν είναι πια μια αλήθεια που θα θέλαμε να κρύψουμε. Μάλιστα συνειδητοποιούμε, ότι είναι μία αλήθεια που μας κρατά για πάντα ασφαλείς. Τα μαγικά φυλακίζουν, αλλά οι νόμοι του Θεού απελευθερώνουν. Το φως έχει έρθει διότι δεν υπάρχουν άλλοι νόμοι από τους δικούς Του.

Πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στους νόμους του εγώ που υπακούμε, ώστε να εξακριβώσουμε αυτό που αντιπροσωπεύουν στο νου μας. Συνεπώς: τα χρήματα αναιρούν την δική μας εμπειρία της πνευματικής *εξαθλίωσης* · βάζοντας τροφή στο στομάχι μας και οξυγόνο στους πνεύμονές μας εξισορροπώντας την *έλλειψη* στο διαχωρισμένο νου μας · και η ιδιαιτερότητα

αναιρεί τη μοναξιά που είναι η «φυσική» κατάσταση ενός διαχωρισμένου νου. Επομένως, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τους νόμους του εγώ για να εκφράσουμε αυτό που κρύβουν: την πεποίθηση ότι οι νόμοι του Θεού μπορούν να αντικατασταθούν. Πράγματι, έχουν αντικατασταθεί - από εμένα - τουλάχιστον από την εσφαλμένη νόηση, που με παραπλάνησε να σκεφτώ ότι είμαι ένας διαχωρισμένος εαυτός. Ωστόσο, είμαστε έτοιμοι τώρα να μάθουμε ότι αυτή η αυταπάτη συνέβη μόνο στα όνειρά μας. Ο πραγματικός μας Εαυτός περιμένει μόνο να ανοίξουμε τα μάτια μας.

Ο Ιησούς τώρα μας κεντρίζει κι άλλο:

(8:1-3) Θα αρχίσουμε τις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής σήμερα με μια μικρή ανακεφαλαίωση των διαφορετικών ειδών «νόμων» που πιστεύαμε ότι πρέπει να υπακούμε. Αυτοί θα περιλαμβάνουν, για παράδειγμα, τους «νόμους» της διατροφής, της ανοσοποίησης, της φαρμακευτικής, και της προστασίας του σώματος με αμέτρητους τρόπους. Σκέψου ακόμα μακρύτερα - πιστεύεις στους «νόμους» της φιλίας, των «καλών» σχέσεων και της αμοιβαιότητας.

Θα πρέπει να είναι προφανές μέχρι τώρα ότι ο Ιησούς δεν μας ζητά να παραιτηθούμε από την πίστη μας σε αυτούς τους νόμους, οι οποίοι είναι το θεμέλιο της ύπαρξής μας στον κόσμο. Αλλά μας ζητά να κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του - να πάμε *πάνω από το πεδίο της μάχης* (Κ-23.ΙV) - και να κοιτάξουμε μέσα από τα μάτια του εκεί όπου αυτοί οι νόμοι ελέγχουν το εγλικό σύστημα άμυνας και την χωρίς νου στρατηγική. Έτσι μαθαίνουμε να μην παίρνουμε ούτε αυτούς, ούτε τη ζωή μας τόσο σοβαρά όσο πριν. Αυτό το θέμα, όπως και πολλά άλλα, δεν μπορεί παρά να αναφέρεται πολύ συχνά. Είναι τεράστια η αντίστασή μας στο να εξετάσουμε το εγώ χωρίς κρίση, και για να μειωθεί αποτελεσματικά χρειάζεται να είμαστε ήρεμα προδιατεθειμένοι για ευγενική επανάληψη.

(8:4-5) Ίσως ακόμα και να νομίζεις ότι υπάρχουν νόμοι που καθορίζουν αυτό που ανήκει στον Θεό και αυτό που ανήκει σε σένα. Πολλές «θρησκείες» είναι βασισμένες σε αυτά.

Ο Ιησούς τοποθετεί το «θρησκείες» σε εισαγωγικά επειδή μας λέει ότι αυτές - οι επίσημες θρησκείες του κόσμου - δεν είναι αληθινές θρησκείες. Η ετυμολογική έννοια της λέξης [*religion*] *θρησκεία*, είναι «να ενώσει μαζί ξανά» και «ενωνόμαστε μαζί ξανά», συνειδητοποιώντας ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας - είμαστε ένα ο ένας με τον άλλον και ένα με τον Θεό. Οι «θρησκείες» του κόσμου διαχωρίζουν, οι οπαδοί τους κρίνουν όλους όσους δεν συμφωνούν μαζί τους πιστεύοντας ασυνείδητα ότι αυτοί είναι διαχωρισμένοι από τον Θεό. Έτσι, ο Ιησούς δηλώνει τα εξής στην *Ψυχοθεραπεία*, θέτοντας επί τάπητος το ζήτημα για τη θέση της θρησκείας στην πρακτική της ψυχοθεραπείας:

Η τυπική θρησκεία δεν έχει καμία θέση στην ψυχοθεραπεία, αλλά δεν έχει πραγματική θέση ούτε στην θρησκεία. (Ψ-2.ΙΙ.2:1)

Μόλις η θρησκεία τυποποιείται, ανεξάρτητα από την έμπνευση της, γίνεται αποσχιστική. Αναπόφευκτα μετά υπάγεται κάτω από τους νόμους του *homo sapiens*, που όχι μόνο οριοθετεί τις αντίστοιχες και ιεραρχικές θέσεις των διαφορετικών μελών του είδους, αλλά και τις αντίστοιχες και ιεραρχικές θέσεις του Θεού και των δικών μας. Ο διαχωρισμός γίνεται ο νόμος του Ουρανού, ενώ ο αληθινός νόμος της ενότητας και της ενιαιότητας εξαφανίζεται μέσα στην πραγματικότητα που έχει κρυφτεί από την εκδήλωση της Αγάπης του Θεού, του μοναδικού νόμου.

(8:6-7) Αυτές δεν σώζουν παρά καταδικάζουν εξ ονόματος του Ουρανού. Όμως, αυτές δεν είναι πιο παράξενες από τους άλλους «νόμους» που υποστηρίζεις ότι πρέπει να υπακούς για να σε κάνουν ασφαλή.

Οι «νόμοι» των επίσημων θρησκειών είναι πράγματι παράξενοι, επειδή θέτουν την Αγάπη του Θεού υπό όρους, να είναι προσβάσιμη μέσω του σώματος. Από την άλλη πλευρά, η οικουμενικότητα της αγάπης την καθιστά πλήρως προσβάσιμη και την θυμόμαστε εύκολα όταν ο κόσμος θεωρείται ως μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μαθαίνουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης που μας επιτρέπουν να *υπερβούμε* πλήρως τον κόσμο και το σώμα.

Ωστόσο, ο Ιησούς θέλει να αναγνωρίσουμε ότι η παραδοξότητα των νόμων των θρησκειών δεν είναι πιο περίεργη από οτιδήποτε άλλο. Δεν υπάρχει τελικά, ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις (Κ-23.112:3). Δεν μας ζητά να αρνηθούμε την εξάρτησή μας από τη διατροφή, τον εμβολιασμό, την φαρμακευτική αγωγή, την προστασία, την ιδιαιτερότητα ή οτιδήποτε άλλο, αλλά μας λέει απλά: «Κοιτάξτε την εξάρτησή σας από αυτούς τους νόμους μέσα από τα μάτια μου, και θα συνειδητοποιήσετε ότι αυτοί είναι οι σκιές της ενοχής του νου σας. Κοιτάξτε προσεκτικά μαζί μου τη σχέση ανάμεσα στην σκιά και την πηγή της και συνειδητοποιήστε πως αυτή η αιτιώδης σύνδεση δεν σας έφερε ειρήνη». Ο Ιησούς δεν ζητά - θα το επαναλάβουμε ακόμα μια φορά - να μην επενδύουμε στο δικό μας σώμα ή στο σώμα κάποιου άλλου. Τα λόγια του μας ζητούν μόνο να παραιτηθούμε από τον σκοπό που έχουμε δώσει στο σώμα, επιτρέποντάς τον να μετατοπίσει αυτό τον σκοπό από την ενοχή στη συγχώρεση.

(9:1-2) Δεν υπάρχουν άλλοι νόμοι από του Θεού. Διώξε όλες τις μαγικές πεποιθήσεις σήμερα, και κράτα το νου σου σε σιωπηλή ετοιμότητα να ακούσεις την Φωνή που σου λέει την αλήθεια.

Πώς γίνεσαι σιωπηλά έτοιμος; Με το να ησυχάζεις τις θορυβώδεις κραυγές του εγώ και την ανένδοτη επιμονή ότι εσύ έχεις δίκιο και ότι ο Θεός κάνει λάθος. Και στη συνέχεια περίμενε με υπομονή να προχωρήσεις πέρα από την αντίσταση που γεννήθηκε από το φόβο, στην αλήθεια που γεννήθηκε από την αγάπη.

(9:3) Θα ακούσεις τον Ένα που λέει ότι δεν υπάρχει καμία απώλεια κάτω από τους νόμους του Θεού.

Σε όλους τους νόμους του εγώ - είτε είναι θρησκευτικοί είτε όχι - υπάρχει απώλεια. Εάν θέλω να φάω, ένα ζώο ή ένα λαχανικό πρέπει να χάσει τη «ζωή» του · αν θέλω να ικανοποιήσω τις ανάγκες μου, πρέπει να υποφέρει κάποιος άλλος · και αν πρέπει να συγχωρεθώ από τον Θεό, πρέπει να κάνω κάποια θυσία. Πρέπει να είναι έτσι, γιατί το θεμέλιο στο οποίο στηρίζεται η σκλαβιά του εγώ είναι ότι κάποιος πρέπει να χάσει έτσι ώστε κάποιος άλλος να κερδίσει. Δηλώσεις όπως οι παραπάνω απαλά διευκρινίζουν την ψευδαίσθηση αυτή.

(9:4-6) Δεν δίδεται, ούτε λαμβάνεται πληρωμή. Δεν μπορεί να γίνει ανταλλαγή · δεν υπάρχουν υποκατάστατα · και τίποτα δεν αντικαθίσταται με κάτι άλλο. Οι νόμοι του Θεού πάντα δίνουν και ποτέ δεν παίρνουν.

Το εγώ γεννιέται από την αρχική σκέψη ότι εγώ είμαι ένα υποκατάστατο του Θεού ή του Χριστού και όλα τα άλλα λογικά απορρέουν από αυτή την οντολογική προϋπόθεση. Με άλλα λόγια, από την αμαρτία της υποκατάστασης βιώνω ενοχή, που αυτό στη συνέχεια απαιτεί να τιμωρηθώ. Προκειμένου να εξουδετερωθεί η εκδικητική οργή της αμαρτίας ενάντια στη θεότητα, πλάθω μια θεωρία για τη σωτηρία στην οποία φαίνεται ότι Αυτός απαιτεί να πληρώσω γι' αυτό που έκλεψα, μια πληρωμή που στάζει με το αίμα του πόνου και της θυσίας μου: το νόημα της εξιλέωσης του εγώ. Από αυτή την τρελή σκέψη προκύπτει ένας κόσμος στον οποίο πιστεύουμε ότι μπορούμε να φτάσουμε την ευτυχία ή τη σωτηρία μόνο μέσα από κάποιο αντίτιμο. Έτσι βρίσκουμε τις ακόλουθες δηλώσεις στην *Ψυχοθεραπεία* σχετικά με το θέμα της πληρωμής. Που είναι αντίθετες με την άποψη του κόσμου, όπου οι ασθενείς πληρώνουν τους θεραπευτές για τις γνώσεις τους, μια *ανταπόδοση* όπου ο Ιησούς υποστηρίζει την πιο Μαρξιστική άποψη: *Από τον καθένα ανάλογα με την ικανότητά*

του. Για τον καθένα ανάλογα με την ανάγκη του. Αυτό το ουτοπικό όραμα, δυστυχώς, δεν δοκιμάστηκε ποτέ, όμως ο Ιησούς το θέτει ως βάση της οπτικής του για την πληρωμή, διαχωρίζοντάς την από το κόστος:

Μόνο ένας αθεράπευτος θεραπευτής θα προσπαθήσει να θεραπεύσει για τα χρήματα, και δεν θα το πετύχει στον βαθμό που τους δίνει αξία. Ούτε θα βρει την δική του θεραπεία στην πορεία. Θα υπάρξουν εκείνοι από τους οποίους το Άγιο Πνεύμα ζητά κάποια πληρωμή για τον δικό Του σκοπό. Θα υπάρξουν εκείνοι από τους οποίους δεν ζητά... Υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στην πληρωμή και το κόστος. Το να δίνεις χρήματα όπου ορίζει το σχέδιο του Θεού δεν έχει κανένα κόστος. Το να τα παρακρατάς από εκεί όπου ανήκουν δικαιωματικά έχει τεράστιο κόστος... Οι ασθενείς μπορεί να πληρώνουν μόνο για την ανταλλαγή ψευδαισθήσεων. Αυτό, πραγματικά, πρέπει να απαιτεί πληρωμή, και το κόστος είναι μεγάλο... Αν η σχέση τους είναι ιερή, ό,τι χρειάζεται ο ένας του δίδεται από τον άλλον · ό,τι λείπει στον έναν ο άλλος το παρέχει... Ο ψυχοθεραπευτής ξεπληρώνει τον ασθενή με ευγνωμοσύνη, όπως και ο ασθενής τον ξεπληρώνει. Δεν υπάρχει κανένα κόστος σε κανέναν από τους δύο... Αυτός... [αντανακλά] το νόμο του Θεού, και όχι του κόσμου.

Προβλέποντας το αναπόφευκτο παράπονο, ο Ιησούς αναφέρει:

Αυτή η άποψη για την πληρωμή μπορεί να μοιάζει ανεφάρμοστη, και στα μάτια του κόσμου θα ήταν. Ωστόσο ούτε μία εγκόσμια σκέψη δεν είναι πραγματικά πρακτική. Πόσα κερδίζεις με το να αγωνίζεσαι για ψευδαισθήσεις; Πόσα χάνεις διώχνοντας τον Θεό; Και είναι δυνατόν να γίνει έτσι; (Ψ-3.III.2:1-4, 6-8· 3:3-4· 4:4,6-7· 5:4· 7:1-5)

Ο νόμος που καλούμαστε να εκφράσουμε μέσα στις σχέσεις μας είναι ο νόμος της τέλειας Ενιαιότητας, στην οποία δεν μπορεί να υπάρξει κόστος ή απώλεια. Η στοργική της έκφραση μέσα στον κόσμο της ψευδαισθήσης είναι ο βράχος πάνω στον οποίο στηρίζεται η σωτηρία: «Αλλά ο καθένας πρέπει να κερδίζει, εάν πρέπει κάποιος να είναι κερδισμένος» (Κ-25.VII.12: 2).

Η επόμενη παράγραφος μας ζητά να ακούσουμε το Άγιο Πνεύμα να μας λέει, ξανά, πόσο ανόητοι είναι οι «νόμοι» που έχουμε προσπαθήσει να ακολουθήσουμε:

(10) Άκουσε Αυτόν που σου λέει αυτό, και συνειδητοποίησε πόσο ανόητοι είναι οι «νόμοι» που νόμιζες ότι κρατούσαν τον κόσμο που νόμιζες ότι έβλεπες. Έπειτα αφουγκράσου ακόμα περισσότερο. Θα σου πει κι άλλα. Για την Αγάπη που έχει ο Πατέρας σου για σένα. Για την ατέλειωτη χαρά που σου προσφέρει Αυτός. Για την λαχτάρα Του για τον μοναδικό Του Υιό, τον δημιουργημένο ως κανάλι Του για δημιουργία · που αυτός το έχει αρνηθεί από την πίστη του στην κόλαση.

Το Άγιο Πνεύμα δεν απομακρύνει τους νόμους μας από εμάς, αλλά μας δείχνει την ανοησία τους καθώς αντανακλούν ένα σύστημα σκέψης που είναι ανόητο. Θυμηθείτε πως τα θαύματα δεν κάνουν τη σωστή επιλογή. Απλά μας δείχνουν πόσο λάθος είχαμε κάνει στις προηγούμενες επιλογές μας:

Το θαύμα αποδεικνύει ότι ονειρεύεσαι ένα όνειρο, και ότι το περιεχόμενό του δεν είναι αληθινό... Το θαύμα δεν κάνει τίποτα άλλο εκτός από να του δείχνει [τον ονειρευτή] ότι αυτός δεν έχει κάνει τίποτα. (Κ-28.II.7:1,10)

Μόλις δώσουμε την προσοχή μας, το Άγιο Πνεύμα «μας μιλά» για την ουράνια Αγάπη που επιλέξαμε να ξεχάσουμε, όταν επιλέξαμε να θυμηθούμε την κόλαση της ιδιαίτερης αγάπης του εγώ.

(11:1) Σήμερα ας ανοίξουμε τα κανάλια του Θεού προς Εκείνον, και ας αφήσουμε την Θέλησή Του να επεκταθεί μέσα από εμάς προς Αυτόν.

Ο τρόπος που ανοίγουμε τα κανάλια του Θεού - τους νόες μας - είναι να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας διότι επέλεξαν το εγώ ως υποκατάστατο της Αγάπης του Θεού. Η συγχώρεση είναι το κλειδί που ανοίγει την ορθά νοούμενη εστία του Αγίου Πνεύματος, την οποία είχαμε σφραγίσει με τις κλειδαριές της ενοχής και της ιδιαιτερότητας.

(11:2-6) Έτσι αυξάνεται εσαεί η δημιουργία. Η Φωνή Του θα μας μιλήσει γι' αυτό, όπως και για τις χαρές του Ουρανού τις οποίες οι δικοί Του νόμοι κρατούν για πάντα απεριόριστες. Θα επαναλαμβάνουμε την σημερινή ιδέα μέχρι να ακούσουμε και να κατανοήσουμε ότι δεν υπάρχουν άλλοι νόμοι εκτός από του Θεού. Έπειτα θα πούμε στον εαυτό μας, σαν αφιέρωση με την οποία θα ολοκληρώσουμε την περίοδο πρακτικής μας:

Δεν βρίσκομαι κάτω από κανένα άλλο νόμο εκτός από του Θεού.

Μόλις αποφασίσουμε να αποδεχτούμε την Επανόρθωση και θυμηθούμε την Ταυτότητά μας ως Χριστός, ταυτιζόμαστε με την αληθινή μας λειτουργία της δημιουργίας: την ατελείωτη επέκταση της Αγάπης του Θεού μέσα από εμάς και που είναι εμείς. Το «εμείς» είναι ο ένας Υιός του Θεού, ο Χριστός που Αυτός δημιούργησε να είναι ένα με Αυτόν · ο Εαυτός που πλέον δεν υπόκειται στους νόμους του Θεού - είναι ο νόμος του Θεού.

(12) Θα επαναλαμβάνουμε αυτή την αφιέρωση όσο το δυνατόν πιο συχνά σήμερα · τουλάχιστον τέσσερις με πέντε φορές την ώρα, καθώς και σε απάντηση σε οποιοδήποτε πειρασμό να βιώσουμε τον εαυτό μας ως υπόδουλο σε άλλους νόμους κατά την διάρκεια της ημέρας. Είναι η δήλωση της ελευθερίας μας από όλους τους κινδύνους και την τυραννία. Είναι η αναγνώρισή μας ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας μας, και ότι ο Υιός Του σώζεται.

Επιστρέφουμε εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε - την αποδοχή της Επανόρθωσης. Ο Ιησούς μας ζητά να ενισχύσουμε την αποφασιστικότητά μας για να κάνουμε δεκτή αυτή την αποδοχή όλη την ημέρα - τουλάχιστον κάθε δώδεκα με δεκαπέντε λεπτά. Έτσι επιδιώκουμε να θυμόμαστε - όσο συχνά μπορούμε και ειδικά όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστεύουμε στους νόμους της έλλειψης και της στέρησης, της ιδιαιτερότητας και της απώλειας του εγώ - ότι «δεν υπάρχει άλλη θέληση εκτός από του Θεού». Στη συνέχεια, αναγνωρίζουμε με χαρά: «Ναι, έφτιαξα αυτούς τους νόμους και εξακολουθώ να πιστεύω σε αυτούς. Αλλά είμαι πρόθυμος να παραδεχτώ ότι έκανα λάθος. Η αλήθεια είναι ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας μου και όχι το εγώ, και έτσι έχω σωθεί από τις σκέψεις μου της αμαρτίας και της ενοχής, γιατί έχουν εξαφανιστεί μέσα στην Αγάπη Του». Το μοναδικό ζήτημα που απομένει για μας είναι, το γιατί να μην θυμόμαστε αυτό το χαρμόσυνο γεγονός καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας.

ΜΑΘΗΜΑ 77

Τα θαύματα είναι δικαίωμά μου.

Είναι η πρώτη αναφορά που γίνεται στο βιβλίο εργασιών για τα θαύματα. Υπάρχει μια έμμεση αναφορά σε προηγούμενα μαθήματα, αλλά η συζήτηση γι' αυτά ως κεντρικό θέμα εμφανίζεται εδώ για πρώτη φορά. Καθώς είναι πολύ εύκολο να παρερμηνευτεί, θα μιλήσω εν συντομία για το θαύμα πριν προχωρήσω στο ίδιο το μάθημα.

Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο Ιησούς είναι λάτρης της χρήσης όρων που φαίνεται να υπονοούν ένα πράγμα και να τους δίνει ένα εντελώς διαφορετικό νόημα. Ο όρος *θαύματα*, ο οποίος δίνει το όνομά του στα Μαθήματα, είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα. Σχεδόν όλοι συσχετίζουν τη λέξη με κάτι το εξωτερικό. Είτε πιστεύετε είτε όχι στη Βίβλο, όλοι στον Δυτικό κόσμο έχουμε επηρεαστεί από τα γεγονότα των διαφόρων θαυμάτων που περιγράφονται στην Παλαιά και τη Καινή Διαθήκη. Μια εξέταση δείχνει ότι αυτά σχετίζονται με κάποια αλλαγή στο σώμα ή στον κόσμο, είτε αφορούν το χωρισμό των υδάτων της Ερυθράς Θάλασσας, την θεραπεία της ασθένειας, είτε την ανάσταση των νεκρών. Στα Μαθήματα, τα θαύματα γίνονται αντιληπτά διαφορετικά, δεν έχουν καμία σχέση με το εξωτερικό, αλλά μόνο με την αλλαγή του νου. Τα Μαθήματα 77 και 78 δείχνουν ότι ο καλύτερος τρόπος για να σκεφτόμαστε το θαύμα, είναι σαν διόρθωση των εσφαλμένων αντιλήψεών μας και, πάνω απ' όλα, σαν μέσο για την αναίρεση της δυστυχίας ή του πόνου μας. Ο Ιησούς εξηγεί στο Μάθημα 193 ότι κάθε στενοχώρια προέρχεται από την έλλειψη συγχώρεσης: «Είναι βέβαιο ότι κάθε στενοχώρια δεν φαίνεται να είναι τίποτα άλλο από έλλειψη συγχώρεσης» (Εργ.193.4:1) · και στο επόμενο μάθημα μιλά για τα θαύματα ως την απάντηση στις πικρίες μας.

Καθώς περνάμε μέσα από αυτά τα μαθήματα, λοιπόν, σκεφτόμαστε το θαύμα ως μια αλλαγή στο νου ή ακόμα πιο συγκεκριμένα μια αλλαγή στους δασκάλους: από το εγώ προς το Άγιο Πνεύμα. Αυτή η αλλαγή διορθώνει όλες τις εσφαλμένες αντιλήψεις και τα σφάλματα, την πηγή των δεινών μας. Επομένως, όταν ο Ιησούς λέει στην αρχή αυτού του μαθήματος «Τα θαύματα είναι δικαίωμά μου», δεν αναφέρεται σε κάτι εξωτερικό, ούτε στη χάρη του Θεού που κατεβαίνει σε μας από ψηλά, ευλογώντας εμάς, τις οικογένειές μας ή οποιονδήποτε άλλον. Δικαιούμαστε το τέλος του πόνου μας απλά επειδή είμαστε ο Υιός του Θεού, ο οποίος δεν μπορεί να πονά. Μπορεί να ονειρεύεται ότι υποφέρει, να ονειρεύεται ότι είναι διαχωρισμένος από τον Θεό, αλλά η αλήθεια είναι ότι παραμένει όπως τον δημιούργησε ο Θεός. Το θαύμα είναι το όνομα που δίνει ο Ιησούς στη δυναμική η οποία μας επιτρέπει να καταλάβουμε ότι όλα όσα έχουμε κάνει - τους προσωπικούς μας και τους συλλογικούς μας κόσμους - είναι ένα όνειρο. Είμαστε οι ονειρευτές αυτού του ονείρου και επομένως είμαστε αυτοί που μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας γι' αυτό, όπως βλέπουμε σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

Τίποτα απολύτως δεν έχει συμβεί εκτός από το ότι έχειςβάλει τον εαυτό σου να κοιμηθεί... Το θαύμα δεν σε ξυπνά, αλλά απλά σου δείχνει ποιος είναι ο ονειρευτής. Σε διδάσκει ότι υπάρχει μια επιλογή από όνειρα ενώ είσαι ακόμα κοιμισμένος, ανάλογα με τον σκοπό του ονειρέματός σου. Επιθυμείς όνειρα θεραπείας, ή όνειρα θανάτου; (Κ-28.ΙΙ.4:1-4)

Επιστρέφουμε τώρα στο μάθημα, το οποίο κάνει άλλο ένα βήμα προς την αποδοχή των ονείρων της θεραπείας, τον πρόδρομο για την αφύπνισή μας από τον ύπνο του διαχωρισμού:

(1:1-2) Τα θαύματα τα δικαιούσαι εξαιτίας αυτού που είσαι. Θα λάβεις θαύματα εξαιτίας αυτού που είναι ο Θεός.

Η πηγή του θαύματος είναι η παρουσία του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος στους νόες μας. Αυτή η παρουσία μας θυμίζει ποιοι είμαστε ως ένας Υιός του Θεού. Στις «Αρχές των Θαυμάτων», ο Ιησούς εξηγεί ότι η Πηγή τους είναι πέρα από την αξιολόγησή μας (Κ-1.Ι.2:2), που σημαίνει ότι ο Θεός είναι πέρα από την κατανόησή μας. Ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα αντανακλούν την αλήθεια του Θεού - την αρχή της Επανόρθωσης - που είναι ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Έτσι, θα λάβουμε τα θαύματα διότι τα έχουμε ήδη λάβει. Η διόρθωση είναι πλήρως παρούσα στους νόες μας και περιμένει την αποδοχή μας.

(1:3) Και θα προσφέρεις θαύματα διότι είσαι ένα με τον Θεό.

Όταν επιλέγουμε το θαύμα - δηλαδή κάνουμε την επιλογή να επιστρέψουμε στο νου μας και να αλλάξουμε απόφαση από το εγώ στο Άγιο Πνεύμα - αναιρούμε την πίστη στον διαχωρισμό. Σε αυτή την άγια στιγμή δεν υπάρχει διαχωρισμένος Υιός του Θεού, μόνο ο ένας Υιός. Έτσι το θαύμα που έχουμε δεχτεί επεκτείνεται φυσικά μέσα από εμάς σε όλη την Υιότητα, επειδή ο θεραπευόμενος νους μας είναι όλη η Υιότητα. Τη στιγμή αυτή επιλέγουμε τον Ιησού - το τέλει σύμβολο του ενός Υιού - ως δάσκαλό μας και ταυτιζόμαστε με την αγάπη του, γινόμαστε σαν κι αυτόν. Το ποίημα της Helen «Μια Προσευχή του Ιησού» εκφράζει την ένθερμη επιθυμία να γίνει κάτι τέτοιο, στην πρώτη από τις πολλές αναφορές μας σε αυτό το εμπνευσμένο και ενθαρρυντικό ποίημα:

Μια τέλεια εικόνα για το τι μπορώ να είμαι

Εσύ μου δείχνεις, για να μπορέσω να βοηθήσω να αναζωογονηθεί

Των αδελφών σου η ασθενής όραση. Καθώς αναζητούν

Μην τους αφήσεις να κοιτάζουν εμένα, αλλά μόνο Εσένα.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 83)

Επιπλέον, ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο ότι όταν κρατάμε το χέρι του φτάνουμε πέρα από το εγώ, γιατί ο ίδιος είναι πέρα από το εγώ:

... Βαδίζω πριν από εσένα γιατί είμαι πέρα από το εγώ. Πιάσε λοιπόν, το χέρι μου διότι θέλεις να ξεπεράσεις το εγώ. (Κ-8.Υ.6:7-8)

Κατά την άγια στιγμή υπερβαίνουμε τις σκέψεις του διαχωρισμού και προσφέρουμε θαύματα με την έννοια ότι όταν έχουμε επιλέξει τον Δάσκαλό Του είμαστε ένα με το Θεό. Καθώς είμαστε ένα με τον Δημιουργό μας, πρέπει να είμαστε ένα με τη δημιουργία Του · μια ενότητα που αγκαλιάζει τα φαινομενικά διαχωρισμένα της θραύσματα.

Τα λόγια αυτού του μαθήματος φαίνεται να υποστηρίζουν ότι ένα θαύμα είναι κάτι που κάνουμε. Στην πραγματικότητα, πολλές δηλώσεις στην αρχή του κειμένου φαίνεται να υποστηρίζουν το ίδιο επίσης. Ωστόσο, όπως έχουμε συζητήσει προηγουμένως, η γλώσσα των *Μαθημάτων Θαυμάτων* επιτρέπει στον Ιησού να μας μιλήσει σε ένα επίπεδο που μπορούμε να καταλάβουμε, το οποίο περιλαμβάνει την εμπειρία των εαυτών μας και των άλλων ως σώματα. Αν και η γλώσσα σε πολλά μέρη υποδηλώνει ότι τα θαύματα συμπεριλαμβάνουν τη συμπεριφορά, στην πραγματικότητα είναι μόνο σκέψεις διόρθωσης που επιλέγουμε και επομένως αποδεχόμαστε. Και πάλι, από τη στιγμή που το αποδεχόμαστε, το θαύμα εξελίσσεται φυσικά μέσα από τους ενωμένους νόες μας. Εμείς, ως διαχωρισμένα άτομα - σώμα και εγώ - δεν κάνουμε τίποτα. Δεν προσφέρουμε θαύματα στο σωματικό επίπεδο, ούτε τα δεχόμαστε εκεί. Το θαύμα είναι απλά μια διαδικασία απόφασης στο νου μας που επιτρέπει να συμβεί η επέκταση.

(1:4) Ξανά, πόσο απλή είναι η σωτηρία!

Αυτό είναι ένα επαναλαμβανόμενο θέμα σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Η σωτηρία είναι απλή, διότι λέει, για παράδειγμα: «αυτό που είναι ψευδές είναι ψευδές και αυτό που είναι αλήθεια δεν άλλαξε ποτέ» (Εργ.10.1:1). Αυτό που είναι ψευδές είναι το σύστημα του εγώ, ανεξάρτητα από τις πολλές μορφές από τις οποίες προέρχεται · και αυτό που δεν έχει αλλάξει ποτέ είναι η αλήθεια του Θεού. Όπως ο Ιησούς μας θυμίζει επανειλημμένα: Τι θα μπορούσε να είναι πιο απλό;

(1:5-6) Είναι απλά μια δήλωση της αληθινής σου Ταυτότητας. Αυτό είναι που θα γιορτάσουμε σήμερα.

Η επιλογή του θαύματος διορθώνει την λανθασμένη αντίληψη ότι είμαστε ένα εγώ, ότι έχουμε έναν διαιρεμένο νου και δεν είμαστε όπως ο Θεός μας δημιούργησε. Όταν συνειδητοποιούμε αυτό που δεν είμαστε, η θύμηση του ποιοι είμαστε - ο Χριστός, η Ταυτότητα του Υιού του Θεού - θα αναδυθεί στο νου μας.

(2:1) Η διεκδίκησή σου στα θαύματα δεν βρίσκεται στις ψευδαισθήσεις που έχεις για τον εαυτό σου.

Η πρωταρχική ψευδαίσθηση για τους εαυτούς μας είναι ότι είμαστε σώματα. Επομένως, δεν έχουμε δικαιούμεστε θαύματα στο σωματικό επίπεδο για να βελτιώσουμε το όνειρό μας ή αυτά των αγαπημένων μας. Το αληθινό μας δικαίωμα είναι μια αλλαγή μέσα στο νου ή πιο σωστά, μια αλλαγή δασκάλων. Έτσι, διδασκόμαστε από το νέο μας δάσκαλο ότι δεν είμαστε μια καρικατούρα του Εαυτού μας: σώματα αντί για πνεύμα. Θυμηθείτε τη δήλωση του Ιησού προς την Helen στα «Δώρα του Θεού»: «Γιατί δεν είμαι ένα όνειρο που γίνεται παρωδία» (*Τα Δώρα του Θεού*, σ. 121). Με άλλα λόγια, ο Ιησούς δεν είναι ένα σώμα, ο ήρωας του ονείρου του εγώ που θα χλευάσει τη δημιουργία μας ως πνεύμα. Παρομοίως ούτε κι εμείς είμαστε. Επομένως δικαιούμεστε το θαύμα της διόρθωσης που μας θυμίζει την αλήθεια για τους εαυτούς μας.

(2:2) Δεν εξαρτάται από καμία μαγική δύναμη που έχεις αποδώσει στον εαυτό σου, ούτε σε κανένα από τα τελετουργικά που έχεις επινοήσει.

Από την οπτική γωνία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, τα θαύματα που περιγράφονται στη Βίβλο είναι μορφές μαγείας. Είναι αυτό που κάνει ένα θαυματουργό σώμα για λογαριασμό άλλων σωμάτων. Ο βιβλικός Θεός επίσης εμπλέκεται πάρα πολύ στον φυσικό κόσμο και περιγράφεται ως πηγή των θαυμάτων που συχνά λειτουργεί μέσω των επιλεγμένων εκπροσώπων Του - των προφητών ή του ίδιου του Ιησού. Όλα αυτά είναι μορφές μαγείας επειδή δεν έχουν καμία σχέση με κάποια αλλαγή του νου. Το πρόβλημα που απαιτεί την επέμβαση του θαύματος βρίσκεται έξω από το νου. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει τίποτα στην Βίβλο για κάποιο νου - παρόλο που η λέξη χρησιμοποιείται περιστασιακά - με την έννοια που ορίζεται στα Μαθήματα. Επομένως το πρόβλημα γίνεται αντιληπτό εξωτερικά και το θαύμα ενεργεί αντίστοιχα για να διορθώσει το πρόβλημα.

Στα *Μαθήματα Θαυμάτων* αυτό είναι διαφορετικό. Η πηγή του προβλήματος μετατοπίζεται από το σώμα στο νου όπου έγινε αντιληπτό το πρόβλημα. Αυτό το πρόβλημα στην ουσία είναι μια πτυχή ενοχής, η οποία μπορεί να λυθεί μόνο από το θαύμα.

(2:3-5) [Αυτό] Ενυπάρχει στην αλήθεια αυτού που είσαι. [Αυτό] Εξυπακούεται από αυτό που είναι ο Θεός ο Πατέρας σου. [Αυτό] Εξασφαλίστηκε στην δημιουργία σου, και είναι εγγυημένο από τους νόμους του Θεού.

Η αλήθεια αυτού που είμαστε είναι ο Χριστός, και η μνήμη Του βρίσκεται στο ορθό μας νου μέσω της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος. Εκεί βρίσκεται το θαύμα, περιμένοντας να επιλεγεί. Το «Αυτό» σε όλη αυτή την παράγραφο αναφέρεται στο δικαίωμα που έχουμε στα θαύματα. Τα δικαιούμεστε λόγω αυτού που είμαστε ως Υιός του Θεού, πράγμα που σημαίνει ότι δικαιούμεστε τη διόρθωση που είναι ήδη παρούσα μέσα μας.

(3) Σήμερα θα διεκδικήσουμε τα θαύματα που είναι δικαίωμά σου, εφόσον σου ανήκουν. Σου έχει δοθεί η υπόσχεση της πλήρους απελευθέρωσης από τον κόσμο που έφτιαξες. Σου έχει δοθεί η διαβεβαίωση ότι η Βασιλεία των Ουρανών βρίσκεται μέσα σου, και δεν μπορεί ποτέ να χαθεί. Δεν ζητάμε τίποτα περισσότερο από ό,τι μας ανήκει στ' αλήθεια. Σήμερα, όμως, θα βεβαιωθούμε επίσης ότι δεν θα ικανοποιηθούμε με τίποτα λιγότερο.

Και πάλι, τα θαύματα ανήκουν σε εμάς επειδή είναι μέσα στο νου μας και δεν μπορούν να βρεθούν πουθενά έξω από αυτούς. Η υπόσχεση της «πλήρους απελευθέρωσης από τον κόσμο που έφτιαξες» και η διαβεβαίωση ότι «η Βασιλεία του Θεού είναι μέσα σου και δεν μπορεί ποτέ να χαθεί» είναι ο σκοπός της αρχής της Επανόρθωσης - ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Είναι αυτή η αλήθεια του Αγίου Πνεύματος που μας απελευθερώνει από τον κόσμο, επειδή ο κόσμος προήλθε από την πεποίθηση ότι στην πραγματικότητα τον φτιάξαμε διαχωρισμένο, μια πίστη που ξεκίνησε την ανάπτυξη του συστήματος σκέψης της ατομικότητας - την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο - με αποκορύφωμα την προβολή που έφτιαξε τον κόσμο. Επομένως, αν δεν υπάρχει ατομικότητα, διότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ, απελευθερωνόμαστε αυτόματα από τον κόσμο. Αυτή είναι η αλήθεια την οποία δικαιούμαστε επειδή είμαστε η αλήθεια: μια επέκταση της στοργικής Θέλησης του Θεού.

Βλέπουμε εδώ ένα επαναλαμβανόμενο θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: Επιλέγοντας το εγώ αντί το Άγιο Πνεύμα, τη μικρότητα αντί το Μεγαλείο (Κ-15.III), συμβιβαζόμαστε με την παρωδία της δημιουργίας μας αντί της λαμπρής αλήθειας του ποιοι είμαστε. Με άλλα λόγια, λυπούμαστε για τα ψίχουλα αντί για το γεύμα, για τα μέρη του τραγουδιού αντί για το ίδιο το τραγούδι. Έτσι *Το Τραγούδι της Προσευχής* μας λέει στις αρχικές του σελίδες:

... Ο αληθινός ήχος είναι πάντα ένα τραγούδι ευχαριστίας και Αγάπης.

Δεν μπορείς, λοιπόν, να ζητάς την ηχώ. Το δώρο είναι το τραγούδι. Μαζί με αυτό έρχονται και οι παράγωγοι ήχοι, οι αρμονικές, οι αντηχήσεις, αλλά αυτά είναι δευτερεύοντα. Στην αληθινή προσευχή ακούς μόνο το τραγούδι. Όλα τα υπόλοιπα απλά προστίθενται. (Τρ-Ι.2:9-3:5)

Ή, όπως ο Ιησούς λέει για το «ξεχασμένο τραγούδι»: «Οι νότες δεν είναι τίποτα» (Κ-21.Ι.7:1). Η προτίμησή μας για τη ζωή στο σώμα αντί για τη ζωή ως πνεύμα, είναι το αποκορύφωμα όχι μόνο της παραφροσύνης, αλλά της αυτοκαταστροφής. Ο Ιησούς λέει επιπρόσθετα στο κείμενο:

Μην ικανοποιείσαι με την μικρότητα. Παρά βεβαιώσου ότι καταλαβαίνεις τι είναι η μικρότητα, και γιατί ποτέ δεν θα μπορούσες να είσαι ικανοποιημένος με αυτή. Η μικρότητα είναι η δική σου προσφορά προς τον εαυτό σου. Την προσφέρεις στην θέση του μεγαλείου, και την δέχεσαι. Τα πάντα σε αυτό τον κόσμο είναι μικρά διότι είναι ένας κόσμος φτιαγμένος από μικρότητα, με την παράξενη πίστη ότι η μικρότητα μπορεί να σε ικανοποιήσει. Όταν αγωνίζεσαι για οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο με την πίστη ότι θα σου φέρει ειρήνη, τότε υποτιμάς τον εαυτό σου και τον κάνεις τυφλό στη δόξα. Η μικρότητα και η δόξα είναι οι επιλογές για τις οποίες μπορείς να αγωνιστείς και να επαγρυπνήσεις. Πάντα θα διαλέγεις την μία εις βάρος της άλλης. (Κ-15.III.1)

Συνοπτικά, μας λέει ότι το πρόβλημά μας είναι ότι ζητάμε πολύ λίγα και όχι πάρα πολλά (Κ-26.VII.11: 7). Έχουμε πράγματι δικαίωμα σε όλα.

(4:1-2) Άρχισε τις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής λέγοντας στον εαυτό σου με μεγάλη αυτοπεποίθηση ότι δικαιούσαι θαύματα. Κλείνοντας τα μάτια σου, θύμισε στον εαυτό σου ότι ζητάς μόνο αυτό που είναι δικαιωματικά δικό σου.

Έχουμε επανειλημμένα δει τη σημασία της χρήσης αυτών των ιδεών κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι: αισθανόμαστε ιδιαίτεροι, θυμωμένοι, ένοχοι, αγχωμένοι ή καταθλιπτικοί. Έχοντας κάνει πραγματική μια πτυχή του συστήματος σκέψης του εγώ, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε το συντομότερο δυνατόν ότι κάναμε τη λάθος επιλογή επιλέγοντας το λάθος δάσκαλο. Σε αυτό το σημείο ζητάμε βοήθεια για να δούμε ότι το πρόβλημα που βιώνουμε είναι αυτό που επινοήσαμε επειδή χρειαζόμασταν να διατηρήσουμε την ατομική μας ταυτότητα. Αυτός ο εαυτός είναι στο νου, που επιλέγεται από τον λήπτη των αποφάσεων, και

όσο βλέπουμε το πρόβλημα στον κόσμο ή στο σώμα, επιβεβαιώνουμε την χωρίς νου κατάστασή μας. Έτσι δεν υπάρχει τρόπος να αλλάξουμε το νου μας, μια κατάσταση που είναι η σωτηρία του εγώ, και με την οποία όλοι έχουμε ταυτιστεί τόσο έντονα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ασκήσεις όπως αυτή είναι τόσο ζωτικής σημασίας, για να «ξε-μάθουμε».

(4:3-5) Θύμισε, ακόμα, στον εαυτό σου, ότι υπερασπίζεσαι τα δικαιώματα όλων. Τα θαύματα δεν υπακούν τους νόμους αυτού του κόσμου. Αλλά έπονται των νόμων του Θεού.

Οι πέντε νόμοι του χάους που εξετάσθηκαν στο Κεφάλαιο 23 του κειμένου είναι οι πιο κατανοητές περιγραφές στα *Μαθήματα Θαυμάτων* αυτών των «νόμων του κόσμου». Ο τέταρτος νόμος του χάους λέει ότι «έχεις αυτό που έχεις πάρει» (Κ-23.ΙΙ.9:3), που στηρίζεται στην πλέον γνωστή διδασκαλία του εγώ: *ή ο ένας ή ο άλλος* - αν το έχετε εσείς, δεν το έχω εγώ · αν το έχω εγώ, δεν το έχετε εσείς. Έτσι, αν έχετε την αθωότητα και την θέλω, πρέπει να την πάρω από εσάς. Αυτό σας καταδεικνύει ως αμαρτωλό - χωρίς αθωότητα - αφήνοντας εμένα αναμάρτητο, γιατί έχω πάρει την αθωά σας κατάσταση και την έκανα δική μου.

Ο νόμος του Θεού είναι ότι είμαστε ένα. Αυτό που είναι αληθινό επομένως για σας, πρέπει να είναι αληθινό για μένα. Οι νόμοι του εγώ - οι νόμοι του χάους - στηρίζονται στην πίστη των διαφορών. Ο πρώτος νόμος του εγώ είναι ότι υπάρχει μια ιεραρχία ψευδαισθήσεων και ότι οι διαφορές είναι πραγματικές (Κ-23.ΙΙ.2:1-3). Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* αντίθετα διδάσκουν ότι υπάρχει ένας μόνο νόμος στον Ουρανό - η τέλεια Ενιαιότητα και η Αγάπη. Τα θαύματα είναι έτσι παρόντα σε όλους, διότι το Άγιο Πνεύμα είναι εξίσου παρόν σε όλους. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις, επειδή δεν μπορεί να υπάρξουν εξαιρέσεις στην αλήθεια του Ουρανού ή στις αντανakλάσεις της στη γη.

(5) Μετά από αυτή την σύντομη εισαγωγική φάση, περίμενε υπομονετικά για την επιβεβαίωση ότι το αίτημα σου έχει εισακουσθεί. Έχεις ζητήσει την σωτηρία του κόσμου, και την δική σου. Έχεις ζητήσει να σου δοθούν τα μέσα με τα οποία θα επιτευχθεί. Δεν γίνεται να μην σου δοθούν εγγυήσεις γι' αυτό. Δεν ζητάς παρά να γίνει το Θέλημα του Θεού.

Όπως μας θυμίζει το κείμενο - *δύο φορές*: «Το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο ο Θεός» (Κ-2.ΙΙΙ.3: 10, Κ-4.ΙΙ.5:8). Δεν μπορούμε να αποτύχουμε. Ωστόσο, πιστεύουμε ότι μπορούμε, εάν δεν επωφεληθούμε από τα μέσα - το θαύμα ή τη συγχώρεση - τα οποία παρέχονται από το Άγιο Πνεύμα για να μας βοηθήσουν να θυμηθούμε τη Θέληση που ο Θεός έχει για μας, να θυμηθούμε ότι *είμαστε* το Θέλημά Του. Σε αυτή τη θύμηση, που επήλθε από το θαύμα, έρχεται η σωτηρία.

(6) Κάνοντας αυτό, στην πραγματικότητα δεν ζητάς τίποτα. Δηλώνεις ένα γεγονός που κανείς δεν μπορεί να το αρνηθεί. Το Άγιο Πνεύμα δεν γίνεται παρά να σου διαβεβαιώσει ότι το αίτημα σου έχει εισακουσθεί. Το γεγονός ότι εσύ δέχτηκες πρέπει να είναι έτσι. Δεν υπάρχει χώρος για αμφιβολία και αβεβαιότητα σήμερα. Κάνουμε μια πραγματική ερώτηση επιτέλους. Η απάντηση είναι μια απλή δήλωση ενός απλού γεγονότος. Θα λάβεις την διαβεβαίωση που αναζητάς.

Το πρόβλημα, όπως είδαμε πολλές φορές, είναι η αλαζονεία μας γιατί σκεφτήκαμε ότι γνωρίζουμε το πρόβλημα και επομένως γνωρίζουμε ποια ερώτηση πρέπει να κάνουμε, πάντα κάποια εκδοχή όπως: Πώς πρέπει να συμπεριφερόμαι; Τι πρέπει να πω; Ποια είναι η απάντηση στο πρόβλημά μου; Πού πρέπει να μετακομίσω; Τι δουλειά πρέπει να κάνω; Με ποια σχέση πρέπει να ασχοληθώ; Όλα αυτά είναι ψεύτικες ερωτήσεις, που έχουν σκοπό να μας αποσπάσουν από το να αναγνωρίσουμε το πραγματικό πρόβλημα του διαχωρισμού, το επίκεντρο των Μαθημάτων 79 και 80.

Στην πραγματικότητα δεν ζητάμε τίποτα. Ζητάμε από το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος και τώρα μπορούμε να κάνουμε τη σωστή επιλογή. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν στις αρχές του κειμένου λέει ότι «η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για

συγχώρεση, διότι αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα» (Κ-3.Υ.6:3). Η αληθινή προσευχή μας είναι ότι αποδεχόμαστε το θαύμα ή τη διόρθωση που υπάρχει ήδη μέσα μας. Αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει να βλέπουμε αυτά που μας αποσπούν τη προσοχή - τα προβλήματα που γίνονται αντιληπτά, είτε στο σώμα μας είτε στους άλλους - τα φέρνουμε στο νου μας, έτσι ώστε να καταλάβουμε ότι το πρόβλημα δεν είναι κάτι εξωτερικό, αλλά μια εσφαλμένη επιλογή μέσα μας. Και πάλι, αυτή η διόρθωση είναι η ουσία του θαύματος και το να το ζητήσουμε είναι το μοναδικό πραγματικό αίτημα που μπορούμε να κάνουμε, η απάντηση του οποίου βρίσκεται στην άγια στιγμή, όπως εξηγεί το ακόλουθο απόσπασμα:

Επομένως, μην προσπαθείς να λύσεις κανένα πρόβλημα σε ένα κόσμο από τον οποίο η απάντηση έχει αποκλειστεί. Αλλά φέρε το πρόβλημα στο μόνο μέρος που κρατά στοργικά την απάντηση για σένα. Εδώ βρίσκονται οι απαντήσεις που θα λύσουν τα προβλήματά σου γιατί στέκονται χωριστά από αυτά, και βλέπουν τι μπορεί να απαντηθεί · ποια είναι η ερώτηση. Μέσα στον κόσμο οι απαντήσεις απλώς αναδεικνύουν μίαν άλλη ερώτηση, αν και αφήνουν την πρώτη αναπάντητη. Στην άγια στιγμή, μπορείς να φέρεις την ερώτηση στην απάντηση, και να λάβεις την απάντηση που φτιάχτηκε για σένα. (Κ-27 ΙΥ.7)

(7:1-4) Οι πιο μικρές περίοδοι πρακτικής θα είναι συχνές, και θα είναι και αυτές αφιερωμένες σε μια υπενθύμιση ενός απλού γεγονότος. Πες στον εαυτό σου συχνά σήμερα:

Τα θαύματα είναι δικαίωμά μου.

Ζήτησε τα όποτε προκύψει μια κατάσταση στην οποία απαιτούνται.

Ο Ιησούς μας λέει και πάλι ότι αυτά τα μαθήματα - και επομένως τα μαθήματά του - δεν έχουν νόημα αν δεν τα χρησιμοποιήσουμε για την αναίρεση του πόνου και της δυστυχίας μας. Μας ζητά να σκεφτούμε πολύ συγκεκριμένα την σημερινή ιδέα και να επιστρέφουμε σε αυτή για βοήθεια όταν είμαστε αναστατωμένοι και μπαίνουμε σε πειρασμό να κατηγορήσουμε κάποιον ή κάτι άλλο για την ταλαιπωρία μας.

(7:5-6) Θα τις αναγνωρίσεις αυτές τις καταστάσεις. Και εφόσον δεν βασιζέσαι στον εαυτό σου για να βρεις το θαύμα, έχεις απόλυτο δικαίωμα να το λάβεις όποτε το ζητήσεις.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο - η μεγάλη αλλαγή. Μέχρι τώρα βασιζόμαστε στους εαυτούς μας ή σε μια προβαλλόμενη εικόνα του εαυτού μας καλώντας τον Ιησού, το Άγιο Πνεύμα ή τον Θεό - κάποια μαγική φιγούρα που θα αναιρέσει τον πόνο και την αγωνία μας χωρίς να χρειάζεται ν' αλλάξουμε το νου μας. Η έκκληση σε αυτές τις μαγικές σωτήριες φιγούρες ήταν πραγματικά μια προσευχή για μαγεία, όχι για την πραγματική θεραπεία. Ο Ιησούς θεωρεί ότι τώρα πλέον δεν λέμε ότι γνωρίζουμε ποιο είναι το πρόβλημα και επομένως δεν ζητάμε από την εικόνα που φτιάξαμε γι' αυτόν, να λύσει το πρόβλημα για μας. Αντίθετα, πηγαίνουμε στην πηγή του προβλήματος, την απόφαση που πήρε ο νους να είναι μόνος του και να έχει δίκιο, αντί να είναι ευτυχισμένος. Το να ζητήσουμε αληθινά από τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα βοήθεια, μας λέει ότι δεν θέλουμε πια να είμαστε μόνιμοι μας, διασφαλίζοντας ότι το θαύμα θα είναι και πάλι δικό μας. Ένα ιδιαίτερο μήνυμα προς την Helen αφορούσε αυτό το θέμα, όπου ο Ιησούς προειδοποίησε την γραφέα του να μην προσπαθεί να προσδιορίσει το πρόβλημα που έπρεπε να απαντήσει:

Κάθε συγκεκριμένη ερώτηση περιλαμβάνει έναν μεγάλο αριθμό εικασιών που αναπόφευκτα περιορίζουν την απάντηση. Μια συγκεκριμένη ερώτηση είναι στην πραγματικότητα μια απόφαση που έχει σχέση με το είδος της απάντησης που μπορεί να γίνει αποδεκτή. Ο σκοπός των λέξεων είναι να περιορίσουν, και περιορίζοντας, να κάνουν μια τεράστια περιοχή εμπειρίας περισσότερο

διαχειρίσιμη. Αλλά αυτό σημαίνει διαχειρίσιμη από εσένα. (Absence from Felicity: Η ιστορία της Helen Schuman και η γραφή του A Course in Miracles, σ. 445).

Το θέμα είναι να αναγνωρίσουμε ότι όλα τα προβλήματα είναι το ίδιο, και επομένως, το να ζητήσουμε το θαύμα - να ζητήσουμε από τους εαυτούς μας να το επιλέξουν - είναι το μόνο σημαντικό πράγμα που χρειάζεται να κάνουμε. Μόνο το θαύμα επιτρέπει τη αληθινή και απεριόριστη διόρθωση του διαχωρισμού να συμβεί.

(8) Θυμήσου, ακόμα, να μην ικανοποιηθείς με τίποτα λιγότερο από την τέλεια απάντηση. Σε περίπτωση που μπεις σε πειρασμό, γρήγορα να λες στον εαυτό σου:

Δεν θα ανταλλάξω τα θαύματα με πικρίες. Θέλω μόνο αυτό που μου ανήκει. Ο Θεός έχει διασφαλίσει τα θαύματα ως δικαίωμά μου.

Αυτή η παράγραφος οδηγεί στο θέμα του επόμενου μαθήματος: τα θαύματα και οι πικρίες είναι αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις. Οι πρώτες διαμένουν στον ορθό νου μας, όταν επιλέγουμε το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλο μας · οι δεύτερες στον εσφαλμένο νου μας, όταν προβάλλουμε την ευθύνη για την επίθεσή μας στους άλλους, ακόμα και στον ίδιο τον Θεό.

ΜΑΘΗΜΑ 78

Τα θαύματα ας αντικαταστήσουν όλες τις πικρίες.

Σε αυτό το μάθημα μπορούμε να δούμε πολύ πιο συγκεκριμένα ότι οι πικρίες είναι το πρόβλημα και τα θαύματα η λύση. Θα ήθελα να αναφέρω ότι αυτό είναι το πρώτο μάθημα που είναι σε ελεύθερο στίχο. Αυτό φυσικά δεν επηρεάζει το νόημα του μαθήματος, αλλά για όσους εκτιμούν τον Σαίξπηρ, του οποίου ο πρωταρχικός στίχος ήταν σε ιαμβικό πεντάμετρο, αυτό είναι ένα δώρο. Πριν από αυτό το μάθημα σποραδικά υπήρχαν αποσπάσματα σε ελεύθερο στίχο που περάσαν απαρατήρητα, αλλά αυτή είναι η πρώτη φορά που ένα μάθημα είναι εξ ολοκλήρου γραμμένο σε μέτρο. Ο Ιησούς επιστρέφει στη συνέχεια στον πεζό λόγο αργότερα. Παρόλο που όταν κάνετε αυτό το μάθημα διαπιστώνετε ότι διαβάζετε ρυθμικά, απαντάτε σε ιαμβικό πεντάμετρο, ακόμη και χωρίς να το γνωρίζετε.

(1:1) Ίσως δεν σου είναι ακόμα απόλυτα ξεκάθαρο ότι κάθε απόφαση που παίρνεις βρίσκεται ανάμεσα σε μία πικρία ή ένα θαύμα.

Πιστεύουμε ότι οι αποφάσεις που λαμβάνουμε είναι ανάμεσα στο Α και το Β, επιλογές που πάντα θεωρούνται εξωτερικές. Να δω αυτό το άτομο ή εκείνο; Να φάω αυτό το φαγητό ή κάποιο άλλο; Να πάω εδώ ή εκεί; Ο Ιησούς μας λέει ότι οι επιλογές αυτές δεν είναι παρά οι μορφές που κρύβουν την υποβόσκουσα και μοναδική επιλογή: Να επιλέξω το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα, την επίθεση ή τη συγχώρεση, τις πικρίες ή τα θαύματα;

(1:2) Κάθε πικρία στέκει σαν μια σκοτεινή ασπίδα μίσους μπροστά από το θαύμα που θέλει να καλύψει.

Σημειώστε τη σκόπιμη φύση που έχουν οι πικρίες. Έχουμε δει ότι ο σκοπός είναι το παν στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και ο Ιησούς δηλώνει ότι η μόνη ερώτηση που θα έπρεπε να ρωτήσουμε για οτιδήποτε είναι: Ποιος είναι ο σκοπός του; (Κ-17.VI.2:1-2) Ο σκοπός που δίνουμε σε μια κατάσταση είναι και το νόημα που έχει. Αυτό που υπονοείται άμεσα εδώ είναι ότι η πικρία είναι μια άμυνα, «μια σκοτεινή ασπίδα μίσους» που μας εμποδίζει να επιλέξουμε το θαύμα το οποίο η πικρία «θέλει να καλύψει». Επομένως, ποτέ δεν θυμώνουμε ούτε κρίνουμε για τους λόγους που νομίζουμε. Πιστεύουμε ότι ο θυμός μας προκαλείται από κάτι εξωτερικό: αυτό που κάνει ή λέει κάποιος, ή μια κατάσταση που δεν μας αρέσει. Όμως, αυτή η δήλωση μας επιτρέπει να γνωρίσουμε ότι ο πραγματικός σκοπός - το υποβόσκον περιεχόμενο των σκέψεων επίθεσης - είναι η επιθυμία μας να κρύψουμε το θαύμα από την όρασή μας.

(1:3) Και καθώς την υψώνεις μπροστά στα μάτια σου, δεν θα βλέπεις το θαύμα που βρίσκεται πέρα από αυτή.

Γιατί δεν θέλουμε να δούμε το θαύμα; Εάν το κάναμε, θα μπορούσαμε να δούμε μέσα στο νου μας, και θα συνειδητοποιούσαμε ότι ο λόγος που έχουμε αναστατωθεί είναι γιατί κάναμε τη λάθος επιλογή. Με άλλα λόγια, είμαστε οι ονειρευτές των ονείρων μας και επομένως οι μόνοι που έχουν τη δύναμη να τα αλλάξουν - το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που θέλει το εγώ να ανακαλύψουμε. Αυτό που διατηρεί την πίστη στην πραγματικότητα του εγώ, είναι το γεγονός ότι δεν θυμόμαστε ότι το επινοήσαμε. Το εγώ δεν έχει καμία ύπαρξη από μόνο του, που σημαίνει πως ούτε ο κόσμος που προέκυψε από αυτό δεν έχει καμία ύπαρξη. Η φαινομενική πραγματικότητά τους στηρίζεται στη δύναμη του νου του Υιού να πιστεύει σ' αυτό.

Το πρόβλημα του εγώ, για να ανακεφαλαιώσουμε τις προηγούμενες συζητήσεις μας, δεν είναι η Αγάπη του Θεού, για την οποία δεν γνωρίζει τίποτα. Το πρόβλημά του είναι ο λήπτης των αποφάσεων, η δύναμη του νου του Υιού που επιλέγει το εγώ. Αυτό σημαίνει ότι σε οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή - στην άγια στιγμή - ο Υιός μπορεί να αποσύρει αυτή την δύναμη και να επιλέξει το θαύμα του Αγίου Πνεύματος στη θέση του. Το εγώ θα εξαφανιστεί, όπως και η ατομική μας ύπαρξη. Αυτός λοιπόν, είναι ο φόβος του εγώ: η λύτρωση, όχι η σταύρωση (Κ-13.III.1:10-11). Για να διασφαλιστεί ότι αυτό δεν θα συμβεί, το εγώ δημιουργεί ένα πολύπλοκο σύστημα σκέψης αμαρτίας, ενοχής και φόβου, και το προβάλλει σε έναν συγκεκριμένο κόσμο στον οποίο μπορούμε δικαιολογημένα να κρατάμε πικρίες. Οι πικρίες αμύνονται ενάντια στην ενοχή του νου, η οποία με τη σειρά της αμύνεται ενάντια στην αγάπη μέσα στο νου μας. Έτσι, η «ασπίδα μίσους» του εγώ μας εμποδίζει να δούμε το θαύμα, και μ' αυτόν τον τρόπο πάντα μας αποτρέπει να το επιλέξουμε.

(1:4) Και όμως, όλο αυτό το διάστημα εκείνο σε περιμένει μέσα στο φως, αλλά εσύ προτιμάς να βλέπεις την πικρία σου αντί γι' αυτό.

Το θαύμα της διόρθωσης περιμένει, τον Έναν ο Οποίος είναι η διόρθωση. Συνεπώς, εάν θέλετε να απομακρύνετε την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος από εσάς, θα πρέπει μόνο να επιλέξετε να μαλώσετε με κάποιον. Ο Ιησούς λέει το ίδιο πράγμα στο εγχειρίδιο στο πλαίσιο της ειρήνης του Θεού:

... Η ειρήνη του Θεού δεν μπορεί να έρθει ποτέ εκεί που βρίσκεται ο θυμός, διότι ο θυμός αρνείται ότι υπάρχει ειρήνη. Όποιος βλέπει τον θυμό ως δικαιολογημένο με οποιοδήποτε τρόπο ή σε οποιαδήποτε περίπτωση, διακηρύσσει ότι η ειρήνη δεν έχει νόημα και πιστεύει ότι είναι αδύνατον να υπάρχει. (Εγχ-20.3:3-4)

Ο θυμός μοιάζει με μια συμπαγή ασπίδα ή τοίχο, πίσω από τον οποίο βρίσκεται η Αγάπη του Θεού. Εάν φοβάσαι αυτή την Αγάπη, γνωρίζοντας ότι με την παρουσία της εξαφανίζεται η ιδιαιτερότητά σου, την κρατάς μακριά επιλέγοντας να μαλώσεις με κάποιον - σωματικά, λεκτικά ή νοητικά. Η

μορφή που παίρνει ο θυμός δεν έχει σημασία, αφού η δυναμική είναι η ίδια: το σκοτάδι των πικριών μας, κρύβει το φως του θαύματος.

(2:1-2) Σήμερα πηγαίνουμε πέρα από τις πικρίες, για να δούμε το θαύμα αντί γι' αυτές. Θα αναιρέσουμε τον τρόπο που βλέπεις μην επιτρέποντας στην όραση να σταματήσει πριν δει πραγματικά.

Αυτό που υπονοείται εδώ είναι ότι τα μάτια μας δεν είναι τα όργανα με τα οποία βλέπουμε. Η αληθινή όραση, συμβαίνει στο νου μας, όπως έχουμε ήδη δει πολλές φορές. Προκύπτει μόνο όταν επιλέγουμε τον Ιησού ως πηγή της όρασής μας. Όταν τον αποκλείουμε τυφλωνόμαστε. «Βλέπουμε» το διαχωρισμό και την αμαρτία μέσα μας · και έτσι πιστεύουμε ότι βλέπουμε έναν διαχωρισμένο και αμαρτωλό κόσμο έξω από εμάς. Αλλά τίποτα από αυτά δεν είναι ορατό. Θυμηθείτε την πρόταση που αναφέρθηκε νωρίτερα - «Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο πολύ όσο η αντίληψη της μορφής» - που βλέπουμε να διατυπώνεται τώρα στο πλήρες της πλαίσιο:

... Όλα όσα βλέπουν τα μάτια του σώματος είναι ένα λάθος, ένα σφάλμα στην αντίληψη, ένα παραμορφωμένο κομμάτι του όλου χωρίς το νόημα που θα του έδινε το όλον... Τα μάτια του σώματος βλέπουν μόνο την μορφή. Δεν μπορούν να δουν πέρα από αυτό που κατασκευάστηκαν να βλέπουν. Και κατασκευάστηκαν για να κοιτάζουν το σφάλμα και όχι πιο πέρα από αυτό. Η αντίληψή τους είναι πραγματικά παράξενη, διότι μπορούν να βλέπουν μόνο ψευδαισθήσεις, ανίκανα να κοιτάζουν πέρα από το γρανιτένιο εμπόδιο της αμαρτίας, σταματώντας στην εξωτερική μορφή του τίποτα. Όλα είναι αληθινά γι' αυτή την παραμορφωμένη μορφή όρασης που κοιτάζει την εξωτερική μορφή των πάντων, βλέποντας τον τοίχο που στέκεται ανάμεσα σε σένα και την αλήθεια. Όμως πώς μπορεί η όραση που σταματά στο τίποτα, σαν να ήταν συμπαγής τοίχος, να δει αληθινά; Την σταματά η μορφή, που έχει φτιαχτεί για να εγγυηθεί ότι τίποτα άλλο εκτός από την μορφή δεν θα γίνει αντιληπτό.

Αυτά τα μάτια, φτιαγμένα για να μην βλέπουν, δεν θα δουν ποτέ. Διότι η ιδέα που αντιπροσωπεύουν δεν άφησε τον κατασκευαστή τους, και ο κατασκευαστής τους είναι αυτός που βλέπει μέσα από αυτά. Ποιος άλλος ήταν ο στόχος του κατασκευαστή τους από το να μην βλέπει; Γι' αυτό τον σκοπό τα μάτια του σώματος είναι τέλεια μέσα, αλλά όχι για να βλέπουν. Δες το πώς βασίζονται τα μάτια του σώματος στην εξωτερική μορφή και δεν μπορούν να πάνε μακρύτερα. Παρακολούθησε πώς σταματούν στο τίποτα, ανίκανα να πάνε στην ουσία πέρα από την μορφή. Τίποτα δεν τυφλώνει τόσο πολύ όσο η αντίληψη της μορφής. Διότι η θέαση της μορφής σημαίνει ότι η κατανόηση έχει συσκοτιστεί. (Κ-22.III.4:3· 5:3-6:8)

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μας διδάσκει να μην εμπιστευόμαστε τις αντιλήψεις μας. Βασίζονται στη μορφή, το σκιώδες κομμάτι του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και της ενοχής.

(2:3) Δεν θα περιμένουμε μπροστά στην ασπίδα του μίσους, παρά θα την κατεβάσουμε και θα σηκώσουμε τα μάτια μας ευγενικά και σιωπηλά για να αντικρίσουμε τον Υιό του Θεού.

Στα πρώτα χρόνια της μελέτης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, αναπόφευκτα πιστεύουμε ότι ο Υιός του Θεού που βλέπουμε είναι κάποιος που είναι έξω από εμάς. Μόνο αργότερα, καθώς εργαζόμαστε για κάποια χρονική περίοδο με τα Μαθήματα, καταλαβαίνουμε ότι ο Υιός του Θεού δεν έχει καμία σχέση με αυτό που βλέπουν τα φυσικά μας μάτια, γιατί τον βιώνουμε στο νου, την εικόνα του οποίου προβάλλουμε στους άλλους. Ο Υιός που έχουμε κάνει πραγματικό μέσα μας είναι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά: *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*. Αναμφίβολα, το πλαίσιο αυτών των μαθημάτων είναι να μετατοπίσουμε την αντίληψή μας σχετικά με τους συντρόφους μας της ιδιαίτερης αγάπης ή του ιδιαίτερου μίσους. Στην πραγματικότητα όμως,

αλλάζουμε μόνο το νου μας για τον Υιό του Θεού μέσα στο νου μας. Πριν μπορέσουμε να μετατοπίσουμε την εσωτερική αντίληψη του Υιού από ένοχο σε αναμάρτητο, πρέπει πρώτα να αναγνωρίσουμε ότι ο Υιός είμαστε εμείς οι ίδιοι και όχι κάποιος άλλος. Μόνο τότε με χαρά αφήνουμε κάτω την ασπίδα του μίσους μας.

(3:1-2) Αυτός σε περιμένει πίσω από τις πικρίες σου, και καθώς τις αφήνεις κάτω, αυτός θα εμφανιστεί μέσα σε λαμπρό φως εκεί όπου πριν βρισκόταν η κάθε μία από αυτές. Γιατί κάθε πικρία είναι ένα εμπόδιο στην όραση, και καθώς αυτό ανασηκώνεται βλέπεις τον Υιό του Θεού εκεί όπου βρισκόταν πάντα.

Ο Υιός ήταν πάντα μέσα στον Πατέρα του, από τον Οποίο δεν έφυγε ποτέ. Επομένως, ήταν πάντα μέσα στο νου, που περιέχει τη θύμηση της Πηγής του. Η αρχή της Επανόρθωσης μας θυμίζει ότι το σκοτάδι του μίσους μας δεν έχει καμία εξουσία στο φως · οι πικρίες του εγώ δεν μπορούν να αντέξουν το πρόσωπο του Χριστού που λάμπει μέσα στη συγχώρεση το οποίο υπερβαίνει το εμπόδιο της όρασης.

(3:3) Αυτός στέκεται μέσα στο φως, αλλά εσύ ήσουν στο σκοτάδι.

Ο Υιός του Θεού είναι ο Χριστός που παραμένει στον ορθό νου μας μέσω του Αγίου Πνεύματος, παρόλο που τον τυλίξαμε στα πέπλα του διαχωρισμού, της ενοχής και του μίσους. Αυτά είναι τα πέπλα με τα οποία, μέσα στον απατηλό νου μας, είχαμε επιλέξει να αντικαταστήσουμε το φως στην επίγνωσή μας.

(3:4-4:1) Κάθε πικρία έκανε το σκοτάδι πιο βαθύ, και δεν μπορούσες να δεις. Σήμερα θα επιχειρήσουμε να δούμε τον Υιό του Θεού.

Ερχόμαστε τώρα σε μια άλλη άσκηση συγχώρεσης, η οποία μας βοηθά να δούμε το φως που είναι ακριβώς πέρα από το σκοτάδι του μίσους και της κρίσης του εγώ. Να έχετε στο νου σας ότι το γενικό πλαίσιο είναι να δούμε τον Υιό του Θεού μέσα στον αδελφό μας, για τον οποίο πιστεύουμε ότι κρατάμε πικρίες. Ωστόσο, επειδή αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω καθρεφτίζει αυτό που αντιλαμβανόμαστε μέσα μας, το φως του Χριστού που βλέπω σε σας δεν είναι τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από τον Υιό του Θεού που έκανα πραγματικό στο νου μου. Η δική μου μάθηση για να δω τον Υιό του Θεού μέσα σε σας, τον αδελφό μου που είναι σε ιδιαιτερότητα, αντανακλά το να βλέπω τον ίδιο Υιό μέσα σε μένα.

(4:2-5) Δεν θα επιτρέψουμε στον εαυτό μας να είναι τυφλός προς αυτόν · δεν θα στρέψουμε το βλέμμα μας πάνω στις πικρίες μας. Έτσι αναιρείται ο τρόπος που βλέπει ο κόσμος, καθώς κοιτάζουμε προς το μέρος της αλήθειας, μακριά από τον φόβο. Θα επιλέξουμε ένα άτομο που έχουμε χρησιμοποιήσει ως στόχο για τις πικρίες μας, και θα παραμερίσουμε τις πικρίες και θα τον κοιτάξουμε. Ίσως να είναι κάποιος που φοβάσαι ή ακόμα και μισείς · ή κάποιος που πιστεύεις ότι αγαπάς και σου προκάλεσε θυμό · ή κάποιος που αποκαλείς φίλο, αλλά μερικές τον βλέπεις ως δύστροπο και δύσκολο να ικανοποιηθεί, απαιτητικό, εκνευριστικό ή άπιστο στο ιδανικό που θα έπρεπε να αποδεχτεί για τον εαυτό του, σύμφωνα με τον ρόλο που του έχεις ορίσει εσύ.

Στην ενότητα «Οι Ρόλοι Των Ονείρων» κοντά στο τέλος του κειμένου, ο Ιησούς εξηγεί ότι θυμώνουμε με τους άλλους επειδή δεν εκπληρώνουν τον ρόλο που τους δώσαμε στο όνειρό μας (Κ-29.IV.4:1). Αυτό το είδος άσκησης, που επαναλαμβάνεται με διάφορους τρόπους σε όλο το βιβλίο εργασιών, είναι κάτι που πρέπει να ασκούμε όλη την ώρα, όχι μόνο όταν εργαζόμαστε με ένα συγκεκριμένο μάθημα. Θα πρέπει να εφαρμόζεται κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να αναστατωθούμε με κάποιον. Μερικές φορές είναι το ίδιο πρόσωπο - όλοι έχουμε τους

αγαπημένους μας στόχους - αλλά θα μπορούσε να είναι κάποιος, όπως περιγράφει ο Ιησούς εδώ, τον οποίο θεωρούμε ως φίλο ή αγαπημένο. Όταν οι άνθρωποι συμπεριφέρονται με τρόπο που μας τρελαίνει, μπορούμε να το δούμε σαν μια ευκαιρία να συνειδητοποιήσουμε ότι η σχέση είναι μόνο μια οθόνη πάνω στην οποία προβάλλουμε την ενοχή μας για να απομακρύνουμε την αγάπη του Ιησού. Εάν επιτρέπαμε στους εαυτούς μας να βιώσουν την αγάπη του, δεν θα μπορούσε ποτέ να είμαστε θυμωμένοι ή αναστατωμένοι με κανέναν. Αυτό θα ήταν αδύνατο λόγω της αρχής του νου, *ή ο ένας ή ο άλλος*: το μίσος ή η συγχώρεση · ο φόβος ή η αγάπη.

Όταν αναστατωνόμαστε, είναι πάντα επειδή: 1) αποφασίσαμε ότι η αγάπη του Ιησού ήταν πολύ απειλητική για την ιδιαιτερότητά μας και διαχωριστήκαμε από αυτήν · 2) στη συνέχεια φιμώσαμε την ενοχή για την αμαρτία που νομίζουμε ότι πράττουμε ακόμα · και 3) αναζητάμε και βρίσκουμε άλλους στους οποίους θα μπορούσαμε να προβάλλουμε την ενοχή μας, πιστεύοντας ότι μαγικά απελευθερωθήκαμε από αυτήν. Στη συνέχεια, ξεχνάμε αυτή τη διαδικασία των τριών βημάτων, γνωρίζοντας μόνο το τελικό της προϊόν - τον πόνο, το θυμό και την απογοήτευση. Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να θυμηθούμε την άσκηση, επιστρέφοντας στο νου μας για να ζητήσουμε βοήθεια από τον Ιησού, λέγοντας, ως παραλλαγή του Κ-5.VII.6:7: «Πρέπει να έχω δει αυτούς τους ανθρώπους εσφαλμένα, επειδή ρίχνω το φταίξιμο για την απώλεια της ειρήνης μου πάνω τους». Χρησιμοποιούμε λοιπόν την κατάσταση ως ευκαιρία να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω αντανακλά άμεσα την αμαρτία και την ενοχή που αρχικά αντιληφθήκαμε μέσα μας. Αντί να την δούμε στον εαυτό μας και να την αποδεχτούμε εκεί, επιλέξαμε να την δούμε στους άλλους ανθρώπους.

Μόνο ζητώντας βοήθεια από τον Ιησού - δηλ. να ενωθούμε μαζί του - αναιρούμε την αιτία της αναστάτωσης μας, η οποία βρίσκεται στην ενοχή μας επειδή τον απομακρύνουμε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το να πηγαίνεις σε αυτόν ή στο Άγιο Πνεύμα είναι ένα σημαντικό θέμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Ζητώντας τη βοήθειά τους είναι ακριβώς αυτό που ανατρέπει τη ριζική αιτία της αγωνίας μας, ανεξάρτητα από το λάθος της. Σε ένα σημαντικό απόσπασμα στο τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους, ο Ιησούς μας λέει ότι το να ζητήσουμε καθοδήγηση από το Άγιο Πνεύμα είναι η διέξοδος από την ενοχή:

Υπάρχει άλλο ένα πλεονέκτημα, - και πολύ σημαντικό, - όταν απευθύνεσαι στο Άγιο Πνεύμα για τις αποφάσεις σου, όλο και πιο συχνά. Ίσως να μην έχεις σκεφτεί αυτή την άποψη, αλλά η σημασία της είναι φανερή. Όταν ακολουθείς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος επιτρέπεις στον εαυτό σου να απαλλαγεί από την ενοχή. Αυτή είναι η ουσία της Επανόρθωσης. Αυτός είναι ο πυρήνας των μαθημάτων. Ο φανταστικός σφετερισμός λειτουργιών, που δεν είναι δικές σου, είναι η βάση του φόβου. Όλος ο κόσμος που βλέπεις αντανακλά την ψευδαισθηση ότι το έχεις κάνει αυτό, κάνοντας έτσι τον φόβο αναπόφευκτο. Όταν αφήνεις, λοιπόν, αυτή την λειτουργία σε Αυτόν που Του ανήκει σημαίνει ότι ξεφεύγεις από τον φόβο. Και αυτό είναι που επιτρέπει στην θύμηση της αγάπης να επιστρέψει σε σένα. Επομένως, μην θεωρείς ότι το να ακολουθείς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος συμβαίνει μόνο εξαιτίας των δικών σου ανεπαρκειών. Είναι για σένα η διέξοδος από την κόλαση. (Εγχ-29.3)

Η προσέγγιση να αναζητάμε την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, μετατοπίζει την εστίαση από τη μορφή αυτού που νομίζουμε ότι ζητάμε στο *περιεχόμενο*, αναιρώντας την αλαζονεία του εγώ το οποίο πιστεύει ότι είναι καλύτερα μόνο του.

Η διαδικασία της θεραπείας ξεκινά επομένως με την εμπειρία του θυμού ή της απογοήτευσης για κάποιον άλλον, έχοντας καταστείλει τις αποφάσεις που πήρε ο νους υπέρ της αμαρτίας, της ενοχής και της προβολής. Η δέσμευσή μας να μάθουμε και να εφαρμόσουμε αυτά τα μαθήματα μπορεί να φανεί από το πόσο γρήγορα μπορούμε να ζητήσουμε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος για να

αλλάξει το πώς βλέπουμε κάποιον έξω από μας, σαν τον τρόπο που αντανακλά την αλλαγή του πώς επιθυμούμε να δούμε τους εαυτούς μας.

(5:1-3) Ξέρεις ποιον να διαλέξεις · το όνομά του έχει ήδη περάσει από το νου σου. Από αυτόν θα ζητήσουμε να μας δείχτει ο Υιός του Θεού. Βλέποντάς τον πίσω από τις πικρίες που είχες υψώσει εναντίον του, θα μάθεις ότι αυτό που βρισκόταν κρυμμένο όσο δεν τον έβλεπες, είναι εκεί μέσα στον κάθε ένα, και μπορείς να το δεις.

Εδώ βρίσκουμε έναν υπαινιγμό του θέματος να γενικεύουμε, που είναι βασικό στα επόμενα δύο μαθήματα. Αν μπορούσα να δεχτώ ότι εγώ επινόησα τις πικρίες μου εναντίον σου - και κανείς δεν έχει πρόβλημα να βρει κάποιον να χρησιμοποιήσει για την άσκηση - θα γενικεύσω κάποια στιγμή το μάθημα και θα συνειδητοποιήσω ότι έχω επινοήσει τις πικρίες μου εναντίον όλων. Το σκοτάδι που είδα σε σένα το βλέπω σε όλους τους ανθρώπους, επειδή αυτό βρίσκεται μέσα μου. Ωστόσο, το φως που βλέπω τώρα σε σένα είναι επίσης σε όλους τους ανθρώπους, γιατί και αυτό επίσης είναι μέσα μου. Χρειάζεται να εξασκούμαστε εξειδικευμένα, αλλά μόνο για να μπορέσουμε να μάθουμε να γενικεύουμε και να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα και μια λύση. Όπως ο Ιησούς λέει αργότερα στο βιβλίο εργασιών:

... Ο νους που δίδαξε τον εαυτό του να σκέφτεται με εξειδικεύσεις δεν μπορεί πια να συλλάβει τις αφηρημένες έννοιες με έναν τρόπο που περιλαμβάνει τα πάντα. Χρειάζεται να δούμε λίγο, έτσι ώστε να μάθουμε πολλά. (Εργ.161.4:7-8)

(5:4-6) Αυτός που ήταν εχθρός, είναι κάτι περισσότερο από φίλος όταν ελευθερωθεί και πάρει τον ιερό ρόλο που του έχει αναθέσει το Άγιο Πνεύμα. Άφησέ τον να γίνει ο σωτήρας σου σήμερα. Αυτός είναι ο ρόλος του μέσα στον Θεό, στο σχέδιο του Πατέρα σου.

Ο αδελφός μας είναι ο σωτήρας μας - «κάτι περισσότερο από φίλος» - όχι γιατί διαθέτει μαγικά χαρακτηριστικά, αλλά επειδή συνειδητοποιούμε πως ό,τι βλέπουμε σε αυτόν είναι μια προβολή αυτού που υπάρχει μέσα μας. Αυτό είναι που μας επιτρέπει να σωθούμε από την ενοχή μας και τις καταστροφικές συνέπειες των λανθασμένων επιλογών μας. Αν δεν υπήρχε αυτή η ιδιαίτερη σχέση, δεν θα είχαμε καμία ευκαιρία για σωτηρία. Αυτή λοιπόν, είναι η ουσία του σχεδίου του «Θεού», της Επανάρθωσης: Ο κόσμος, ο οποίος φτιάχτηκε ως μια επίθεση εναντίον του Θεού και υποκατάστατο της Αγάπης Του, γίνεται η τάξη στην οποία μαθαίνουμε να Τον θυμόμαστε. Δεν υπάρχει τίποτα το λυτρωτικό στον ίδιο τον κόσμο, όμως η δική μας λύτρωση έρχεται με το να του δώσουμε έναν διαφορετικό σκοπό.

(6) Οι μεγαλύτερες περίοδοι πρακτικής σήμερα θα τον βλέπουν σε αυτόν τον ρόλο. Θα επιχειρήσεις να τον κρατήσεις μέσα στο νου σου, πρώτα όπως τον θεωρείς τώρα. Θα ανακεφαλαιώσεις τα σφάλματά του, τις δυσκολίες που είχες μαζί του, τον πόνο που σου προκάλεσε, την αμέλειά του, και όλες τις μικρές και μεγάλες πληγές που προξένησε. Θα σκεφτείς το σώμα του με τα ελαττώματά του αλλά και τα καλύτερα σημεία του, και θα σκεφτείς τα λάθη του, ακόμα και τις «αμαρτίες» του.

Ο Ιησούς μας ζητά να είμαστε ειλικρινείς, όσον αφορά τις πικρίες μας, με τους εαυτούς μας (και μαζί του): να μην κρατάμε καμία αντίληψη μακριά από την επίγνωση. Αν το κάνουμε, επιλέγουμε να διατηρήσουμε κάποια «σημάδια σκότους» (Κ-31.VIII.12:5) στους εαυτούς μας, τα οποία ποτέ δεν επιθυμούμε να παραδώσουμε στο θεραπευτικό φως της συγχώρεσης. Αυτά είναι τα «σημάδια» που έχουμε προβάλει σε κάποιον άλλο - τον σωτήρα μας - που γίνονται το μέσο της θεραπείας των εαυτών μας.

(7:1) Έπειτα ας ζητήσουμε από Εκείνον που γνωρίζει αυτόν τον Υιό του Θεού μέσα στην πραγματικότητα και την αλήθεια του, να μπορέσουμε να τον κοιτάξουμε με διαφορετικό τρόπο, και να δούμε τον σωτήρα μας να λάμπει μέσα στο φως της αληθινής συγχώρεσης, να μας δίδεται.

Και πάλι, χρειάζεται να ζητήσουμε βοήθεια για να αλλάξουμε την εσφαλμένη επιλογή στο νου μας, όχι την εξωτερική κατάσταση · αλλάζουμε το νου μας, όχι κάποιον άλλο. Όπως λέει ο Ιησούς σε ένα παράλληλο απόσπασμα από το κείμενο:

Ονειρέψου τρυφερά τον αναμάρτητο αδελφό σου, ο οποίος ενώνεται μαζί σου με ιερή αθωότητα. Και από αυτό το όνειρο ο Κύριος του Ουρανού θα ξυπνήσει ο Ίδιος τον πολυαγαπημένο του Υιό. Ονειρέψου την καλοσύνη του αδελφού σου αντί να εμμένεις στα λάθη του μέσα στα όνειρά σου. Επέλεξε να ονειρευτείς για τις φροντίδες του αντί να μετράς τις πληγές που προκάλεσε. Συγχώρεσέ του τις ψευδαισθήσεις του, και δώσε του ευχαριστίες για όλη την βοήθεια που έδωσε. Και μην θάζεις στην άκρη τα πολλά του δώρα επειδή αυτός δεν είναι τέλειος στα όνειρά σου. (Κ-27.VII.15:1-6)

(7:2-3) Του ζητάμε στο άγιο Όνομα του Θεού και του Υιού Του, του εξίσου άγιου όσο Εκείνος:

Ας δω τον σωτήρα μου σε αυτόν εδώ που Εσύ έχεις ορίσει να είναι εκείνος που θα του ζητήσω να με οδηγήσει στο άγιο φως μέσα στο οποίο στέκεται, έτσι ώστε να μπορέσω να ενωθώ εκεί μαζί του.

Ζητώ βοήθεια «έτσι ώστε να μπορέσω να ενωθώ εκεί μαζί του». Για να κυριολεκτήσουμε, εννοείται πως δεν ενωνόμαστε με κάποιον άλλον, διότι είμαστε ήδη ενωμένοι. Ωστόσο, η εμπειρία της ένωσης με κάποιον αναιρεί την σκέψη της επίθεσης που μας κρατούσε διαχωρισμένους. Αυτή πραγματικά είναι μια προσευχή προς τον εαυτό μας - το μέρος που λαμβάνονται οι αποφάσεις μέσα στο νου μας - να αρχίζουμε τη διαδικασία της αναγνώρισης ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αν σου επιτεθώ, τον σύντροφό μου της ιδιαίτερης αγάπης ή του ιδιαίτερου μίσους, λέω ότι ο Υιός είναι διαχωρισμένος, διαιρεμένος στα δύο: *εμένα* κι *εσένα*, και το υπόλοιπο της Υιότητας που περιέχεται σε σένα. Επομένως, η διόρθωση ενός τέτοιου παρανοϊκού σκεπτικού είναι η παραπάνω προσευχή για να βιώσω την ενιαιότητα.

(7:4) Τα μάτια του σώματος είναι κλειστά, και καθώς σκέφτεσαι εκείνον που σε πίκρανε, άφησε το νου σου να του δειχτεί το φως που είναι μέσα σ' αυτόν πέρα από τις πικρίες σου.

Ο Ιησούς σίγουρα δεν μιλά για μια εξωτερική αλλαγή αντίληψης, αλλά για μια θαυματουργή αλλαγή με την έννοια που δίνουν τα Μαθήματα γι' αυτόν τον όρο: τη αλλαγή του νου από τις πικρίες στα θαύματα.

(8:1-3) Αυτό που ζητάς δεν θα σου το αρνηθεί. Ο σωτήρας σου περίμενε πολύ καιρό γι' αυτό. Θέλει να ελευθερωθεί, και να κάνει την ελευθερία του δική σου.

Αυτό μπορεί να γίνει κατανοητό σε δύο επίπεδα. Χρειαζόμαστε την αμοιβαία συγχώρεση, διότι μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο να καταλάβει ότι κάναμε τη λάθος επιλογή και τώρα μπορούμε να κάνουμε τη σωστή. Όταν ταυτίζεστε με την ενοχή σας και σας επιτεθώ, την ενισχύω λέγοντας ότι στην πραγματικότητα η απόφασή σας υπέρ του εγώ ήταν σωστή. Όμως, όταν είμαι στον ορθό νου μου και δεν επιτεθώ, ανεξάρτητα από το πώς θα με αντιληφθείτε, στέλνω ένα διαφορετικό μήνυμα, που διαβιβάζει σε σας ότι την ίδια επιλογή που έκανα εγώ, μπορείτε να την κάνετε κι εσείς: «Ο νους σας περιέχει δύο εναλλακτικές. Αυτό που επιλέξατε - αυτό που είχα επίσης επιλέξει - ήταν ένα λάθος. Καθώς έχω διορθώσει το νου μου, αντιπροσωπεύω την ίδια επιλογή για

εσάς». Θυμηθείτε το απόσπασμα από το εγχειρίδιο για δασκάλους που έχουμε δει πριν, στο οποίο λέμε ο ένας στον άλλον:

... «Δες, εσύ Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η Ζωή. Προτιμάς την ασθένεια [ή την ενοχή] στην θέση αυτού;» (Εγχ-5.III.2:11-12)

Τελικά, εννοείται πως ο σωτήρας που «περιμένει πολύ καιρό για αυτό» είμαστε εμείς οι ίδιοι. Καταλαβαίνουμε ότι μεταφυσικά δεν υπάρχει κανείς εκεί έξω, και έτσι ο άνθρωπος που αντιλαμβανόμαστε είναι ένα αποσχισμένο κομμάτι του εαυτού μας - ο ένοχος εαυτός που χρειάζεται τη συγχώρεση. Η εσφαλμένη αντίληψη του ατόμου αυτού, γίνεται έτσι το μέσο με το οποίο διορθώνουμε την αρχική εσφαλμένη αντίληψη του εαυτού μας.

(8:3-5) Θέλει να ελευθερωθεί, και να κάνει την ελευθερία του δική σου. Το Άγιο Πνεύμα στρέφεται από αυτόν προς εσένα, μην βλέποντας διαχωρισμό στον Υιό του Θεού. Και αυτό που βλέπεις μέσα από Εκείνον θα ελευθερώσει και τους δυο σας.

Σε αυτό το στάδιο της εργασίας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, κάποιος πιθανότατα δεν θα ήξερε ότι αυτές οι προτάσεις έχουν κυριολεκτική σημασία. Δεν είναι ότι το Άγιο Πνεύμα βλέπει εμένα και εσάς ως διαχωρισμένους και εξίσου αγαπημένους Υιούς του Θεού. Δεν μας βλέπει καθόλου διαχωρισμένους, γιατί δεν είμαστε. Καθώς η εμπειρία μας στα Μαθήματα βαθαίνει με την πάροδο του χρόνου, η κατανόηση προτάσεων όπως αυτή θα γίνεται επίσης βαθύτερη. Θα συνειδητοποιήσουμε πως αυτό σημαίνει ότι κυριολεκτικά δεν είμαστε διαχωρισμένοι εαυτοί, αλλά διαιρεμένα μέρη ενός μεγαλύτερου εαυτού που είναι ένα, καθώς ο πραγματικός μας Εαυτός είναι Ένας.

(8:6-8) Μείνε πολύ ήσυχος τώρα, και κοίτα τον λαμπρό σωτήρα σου. Καμία σκοτεινή πικρία δεν κρύβει την θέασή του. Έχεις επιτρέψει στο Άγιο Πνεύμα να εκφράσει μέσα από αυτόν το ρόλο που έδωσε ο Θεός σε Αυτόν έτσι ώστε να σωθείς.

Η ησυχία μας είναι το αποτέλεσμα της σίγασης της φωνής της ιδιαιτερότητας, της θορυβώδους φωνή του εγώ, η οποία μας επιτρέπει να ακούσουμε τον γλυκό ήχο της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Το δικό Του όραμα του εγγενούς αναμάρτητου του Υιού του Θεού, επιτρέπει να αντικατασταθεί η σκοτεινή θέαση των πικριών και του μίσους. Αυτό το όραμα αγκαλιάζει την Υιότητα ως ένα - τον αδελφό μου και τον εαυτό μου - καθώς αναγνωρίζω τον σωτήρα μου μέσα στο ίδιο το άτομο που είχα επιλέξει να αποκλείσω από την αγάπη · τον σωτήρα που είναι ο εαυτός μου.

(9) Ο Θεός σε ευχαριστεί γι' αυτή την ήσυχη ώρα σήμερα κατά την οποία παραμέρισες τις δικές σου εικόνες, και κοίταξες το θαύμα της αγάπης που το Άγιο Πνεύμα σου έδειξε στην θέση τους. Ο κόσμος και ο Ουρανός ενώνουν τις ευχαριστίες τους προς εσένα, διότι όλες οι Σκέψεις του Θεού αγαλλιάζουν καθώς σώζεσαι εσύ, και όλος ο κόσμος μαζί σου.

Αυτή η ευγνωμοσύνη είναι δική μας, για το γεγονός ότι τελικά κάναμε τη σωστή επιλογή: την ενιαιότητα αντί για το διαχωρισμό · τα θαύματα αντί για τις πικρίες · τον Θεό αντί για το εγώ. Σε αυτή την επιλογή όλη η Υιότητα θεραπεύεται καθώς θυμάται την ενότητα που δεν είχε ποτέ καταστραφεί και η φωνή της ενώνεται επιτέλους με το τραγούδι της ευγνωμοσύνης - την προσευχή της αγάπης - που ο Ιησούς περιγράφει στην όμορφη εισαγωγή στο *Τραγούδι της Προσευχής*:

Η προσευχή είναι το σπουδαιότερο δώρο με το οποίο ο Θεός ευλόγησε τον Υιό Του όταν τον δημιούργησε. Τότε έγινε αυτό που έμελλε να γίνει · η μοναδική φωνή που μοιράζονται ο Δημιουργός και η δημιουργία · το τραγούδι που ο Υιός τραγουδά στον Πατέρα, ο Οποίος επιστρέφει τις ευχαριστίες που Του προσφέρονται στον Υιό. Χωρίς τέλος η αρμονία, και χωρίς τέλος, επίσης, και η χαρμόσυνη συγχορδία της Αγάπης που δίνουν ο Ένας στον Άλλο. Και με αυτό τον τρόπο,

επεκτείνεται η δημιουργία. Ο Θεός ευχαριστεί για την επέκταση Του μέσα από τον Υιό Του. Ο Υιός ευχαριστεί για την δημιουργία του μέσα από το τραγούδι της δικής του δημιουργίας στο όνομα του Πατέρα του. Η Αγάπη που μοιράζονται είναι αυτό που θα είναι η προσευχή μέσα σε όλη την αιωνιότητα, όταν ο χρόνος τελειώσει. Γιατί αυτό έγινε πριν ο χρόνος αρχίσει να υπάρχει φαινομενικά. (Τρ-1.εισ.1)

(10) Θα το θυμόμαστε αυτό σε όλη την διάρκεια της ημέρας, και θα πάρουμε τον ρόλο που μας έχει ανατεθεί ως μέρος του σχεδίου του Θεού για την σωτηρία, και όχι του δικού μας. Ο πειρασμός αποσύρεται όταν επιτρέψουμε στον κάθε ένα που μας πλησιάζει να μας σώσει, και αρνούμαστε να κρύψουμε το φως του πίσω από τις πικρίες μας. Σε όλους όσους συναντούμε, και σε όλους εκείνους που σκεφτόμαστε ή θυμόμαστε από το παρελθόν, επιτρέπουμε να δοθεί ο ρόλος του σωτήρα, ώστε να τον μοιραστούμε μαζί του. Για σας τους δυο, αλλά και για όλους όσους δεν βλέπουν, προσευχόμαστε:

Ας αφήσουμε τα θαύματα ν' αντικαταστήσουν όλες τις πικρίες.

Αυτό, και πάλι, είναι μια έκφραση της ενιαιότητας του Υιού του Θεού. Εφόσον πιστεύουμε ότι αυτός είναι πολλοί - χωριστά σώματα που εμπλέκονται με άλλα σώματα - πρέπει να εξασκηθούμε με τον καθένα, εφαρμόζοντας το «σχέδιο σωτηρίας του Θεού»: τη συγχώρεση των ιδιαίτερων μας σχέσεων. Κάθε άτομο τότε γίνεται ο ατομικός μας σωτήρας, γιατί ο κάθε ένας προσφέρει την ευκαιρία να σωθεί από την εσφαλμένη επιλογή να κάνει το διαχωρισμό πραγματικό. Κάποια στιγμή συνειδητοποιούμε ότι κάθε άνθρωπος είναι όλοι οι άνθρωποι και, τελικά, ότι *δεν υπάρχει κανένα άνθρωπος εκεί έξω* - μόνο ο ένας Υιός του Θεού που βρίσκεται στο νου μας. Δεδομένου ότι οι νόες είναι ενωμένοι, ο Υιός του Θεού είναι σε όλους τους ανθρώπους επίσης. Αυτή η οπτική του φωτός των θαυμάτων να αντικαθιστά το σκοτεινό πέπλο των πικριών εκφράζεται υπέροχα στην ενότητα «Η Όραση του Σωτήρα»:

Δες το ρόλο σου μέσα στο σύμπαν! Σε κάθε μέρος της αληθινής δημιουργίας ο Κύριος της Αγάπης και της ζωής έχει εμπιστευτεί όλη τη σωτηρία από την αθλιότητα της κόλασης. Και στο κάθε ένα έχει επιτρέψει στην χάρη να είναι ένας σωτήρας προς όλους τους άγιους αδελφούς που έχουν ιδιαίτερα ανατεθεί στην φροντίδα του. Και αυτό μαθαίνει όταν κοιτάζει πρώτα τον αδελφό του όπως κοιτάζει τον εαυτό του, και δει τον εαυτό του να καθρεφτίζεται σ' αυτόν. Με αυτό τον τρόπο η αντίληψη του εαυτού του μπαίνει στην άκρη, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσα στην ματιά του και σε αυτό που κοιτάζει, για να κρίνει αυτό που βλέπει. Και σ' αυτό το μοναδικό όραμα βλέπει το πρόσωπο του Χριστού, και καταλαβαίνει ότι βλέπει τον καθένα όπως κοιτάζει αυτό. Γιατί υπάρχει φως εκεί όπου υπήρχε πριν σκοτάδι, και τώρα το πέπλο σηκώνεται από την όραση του. (Κ-31.VII.8)

Προχωρούμε τώρα στα Μαθήματα 79 και 80, τα οποία παρουσιάζουν το γνωστό θέμα της σωτηρίας, αλλά εκφράζονται διαφορετικά. Συνεπώς η συμφωνική αρμονία μας που είναι βασισμένη στο θέμα της συγχώρεσης συνεχίζεται, με την σχεδόν ατέλειωτη σειρά των παραλλαγών της.

Ας αναγνωρίσω το πρόβλημα έτσι ώστε να μπορέσει να λυθεί.

Αυτό που δηλώνεται σ' αυτό και στο επόμενο μάθημα είναι ότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα, παρόλο που ο κόσμος μας λέει ότι υπάρχουν πολλά. Αυτό το πρόβλημα είναι η πεποίθηση του νου ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και ότι είμαστε μόνοι μας. Για να επαναλάβουμε τις προηγούμενες συζητήσεις: το εγώ παίρνει τη μεμονωμένη σκέψη του διαχωρισμού, διδάσκοντάς μας ότι δεν βρίσκεται μέσα στους νόες μας αλλά στον κόσμο, κατακερματίζοντας τη σκέψη σε δισεκατομμύρια διαφορετικές εκφράσεις του ενός προβλήματος, που το καθένα ζητά μια συγκεκριμένη απάντηση. Έτσι κάθε πρόβλημα διεκδικεί την προσοχή, απαιτώντας να επιλυθεί με τον δικό του τρόπο. Όπως θα δούμε παρακάτω, αυτή είναι μια κατάσταση εξαιρετικά απογοητευτική, επειδή το πραγματικό πρόβλημα παραμένει κρυμμένο στο νου μας, θαμμένο κάτω από τον σχεδόν άπειρο αριθμό εξωτερικών ανησυχιών που μας παρουσιάζονται ξανά και ξανά. Αυτό εξασφαλίζει ότι το εξωτερικό πρόβλημα δεν μπορεί ποτέ να λυθεί πραγματικά, όπως διαβάζουμε τώρα:

(1:1) Ένα πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί αν δεν γνωρίζεις ποιο είναι.

Θα μπορούσαμε επίσης να πούμε ότι ένα πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί αν δεν γνωρίζουμε που βρίσκεται, το οποίο είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα. Το *που* είναι ο νους και το *ποιο* είναι η απόφασή μας να είμαστε διαχωρισμένοι. Θυμηθείτε, ο σκοπός του εγώ - πράγματι ο σκοπός του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, που κορυφώνεται με την κατασκευή του κόσμου του διαχωρισμού - είναι να δούμε ότι ποτέ δεν καταλαβαίνουμε *πού* και *ποιο* είναι το πρόβλημα. Είναι πολύ σημαντικό να πούμε ότι ο σκοπός είναι τα πάντα, και ο μόνος τρόπος για να αναιρέσουμε το εγώ είναι να αλλάξουμε τον σκοπό που έδωσε στον κόσμο - για να κρύψει το πρόβλημα - με το σκοπό του Αγίου Πνεύματος που αποκαλύπτει το πρόβλημα έτσι ώστε να μπορεί να αναιρεθεί: «Ας αναγνωρίσω το πρόβλημα έτσι ώστε να μπορέσει να λυθεί».

(1:2-4) Ακόμα κι αν ήδη έχει επιλυθεί θα εξακολουθείς να έχεις το πρόβλημα, διότι δεν θα αναγνωρίζεις ότι έχει λυθεί. Αυτή είναι η κατάσταση του κόσμου. Το πρόβλημα του διαχωρισμού, το οποίο είναι το μοναδικό πρόβλημα, έχει ήδη λυθεί.

Αν το Άγιο Πνεύμα είναι η μνήμη του Θεού που πήραμε μαζί μας όταν αποκοιμηθήκαμε, και αυτή η μνήμη είναι ο σύνδεσμος μεταξύ της κατάστασης του ονείρου μας και της αλήθειας της Αγάπης του Θεού, δεν είμαστε διαχωρισμένοι. Πράγματι, στο κείμενο ο Ιησούς αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα ως τον σύνδεσμο για την αλήθεια (Κ-25.1). Μια μνήμη είναι ένας σύνδεσμος, έτσι ώστε όταν θυμόμαστε τους αγαπημένους που έχουν πεθάνει, για παράδειγμα, αισθανόμαστε την παρουσία τους. Έτσι, η μνήμη συνδέει το παρελθόν με το παρόν. Στα Μαθήματα το Άγιο Πνεύμα περιγράφεται ως αυτό που παρέχει την ίδια λειτουργία με τη μνήμη, αλλά χωρίς το παρελθόν (βλέπε «Η Παρούσα Μνήμη» [Κ-28.1]). Γεφυρώνει το χάσμα ανάμεσα στο απατηλό παρελθόν του εσφαλμένου συστήματος σκέψης και του Ουρανού. Έτσι, το πρόβλημα του διαχωρισμού από τον Θεό έχει ήδη λυθεί, γι' αυτό ο Ιησούς λέει ότι ο κόσμος έχει τελειώσει εδώ και καιρό (Κ-28.11:6). Ζούμε μόνο την ηχώ του, νομίζοντας ότι είναι η πραγματικότητα. Το Άγιο Πνεύμα μέσα στο όνειρο επομένως μας υπενθυμίζει ότι ο κόσμος έχει τελειώσει, και ότι η παρουσία Του είναι η λύση στο πρόβλημα.

(1:5) Όμως, η λύση δεν αναγνωρίζεται διότι δεν αναγνωρίζεται το πρόβλημα.

Και πάλι, όταν παρερμηνεύουμε το νόημα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, βλέπουμε ότι το πρόβλημα του διαχωρισμού δεν θα αναγνωριστεί ποτέ και επομένως δεν θα λυθεί ποτέ. Εάν νομίζουμε ότι ένα θαύμα απευθύνεται σε κάτι εξωτερικό, λέμε ότι το ίδιο το πρόβλημα βρίσκεται εξωτερικά, όπως πρέπει να είναι και η λύση που δίνεται από τον Θεό. Σε αυτό το σημείο δεν μπορούμε πλέον

να αναφερόμαστε στον Θεό της τέλειας Εναιότητας, αλλά στην προβολή του εγώ. Έτσι το πραγματικό πρόβλημα - η εσφαλμένη απόφαση του νου μας - δεν μπορεί να εξεταστεί ποτέ και επομένως η λύση του δεν αναγνωρίζεται ποτέ.

(2:1-2) Ο κάθε ένας σε αυτόν τον κόσμο φαίνεται πως έχει τα δικά του ιδιαίτερα προβλήματα. Και όμως, είναι όλα το ίδιο, και πρέπει ν' αναγνωριστούν ως ένα αν θέλουμε η μοναδική λύση που τα λύνει όλα, να γίνει αποδεκτή.

Τα μαθήματα 79 και 80 είναι αδιαμφισβήτητα σαφή στις δηλώσεις και το νόημα. Η γλώσσα τους είναι απλή, αλλά σ' αυτά περιλαμβάνεται όλο το περιεχόμενο των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ουσιαστικά αποτελούν μια παραλλαγή στο κύριο θέμα των Μαθημάτων: *Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα* (Κ-1.Ι.1:1). Έτσι αρχίζει το κείμενο, όπως όλοι γνωρίζετε. Αυτό που ίσως δεν γνωρίζετε είναι ότι η πραγματική υπαγόρευση στην Helen δεν ξεκίνησε με την παρούσα Εισαγωγή, αλλά με τη δήλωση ότι το πρώτο πράγμα που πρέπει να θυμάται κανείς για τα θαύματα είναι ότι δεν υπάρχει κάποιος βαθμός δυσκολίας μεταξύ τους.* Ο Ιησούς επομένως, δηλώνει το θέμα των μαθημάτων του στην αρχή, και μ' αυτή την έννοια όλα αυτά που ακολουθούν - και ειδικά αυτά τα μαθήματα - είναι μια περιγραφή αυτού του θέματος. Δεν υπάρχει κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα, διότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα. Ο Bill Thetford συνήθιζε να λέει ότι η πρώτη αρχή θα μπορούσε να επαναδιατυπωθεί ως εξής: *Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στην επίλυση των προβλημάτων*, διότι το θαύμα είναι ένας τρόπος επίλυσης των προβλημάτων. *Αλλά όχι των εξωτερικών προβλημάτων*. Το θαύμα λύνει τα προβλήματα φέρνοντας τα στο νου, μέσα στον οποίο βρίσκεται το ένα πρόβλημα και η μία του λύση.

(2:3-4) Ποιος μπορεί να δει ότι ένα πρόβλημα έχει λυθεί αν νομίζει ότι το πρόβλημα είναι κάποιο άλλο; Ακόμα κι αν του δίνεται η απάντηση, δεν μπορεί να δει την εφαρμογή της.

Όλοι θα συμφωνούσαμε ότι η απάντηση μας έχει δοθεί - το Άγιο Πνεύμα, ο Ιησούς ή τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αλλά δεν βλέπουμε τη σημασία της απάντησης, διότι πιστεύουμε ότι αυτή περιλαμβάνει το σώμα - για να κάνει το όνειρό μας καλύτερο, βοηθώντας μας να γίνουμε πιο ευτυχισμένοι, πιο υγιείς και πιο πλούσιοι μέσα από τη συγχώρεση των άλλων ανθρώπων. Έτσι δεν συνειδητοποιούμε την άμεση σχέση των Μαθημάτων με τα προβλήματά μας. Επιπλέον, εξακολουθούμε να μην αποδεχόμαστε πλήρως ότι έχουμε ένα νου - πράγματι, έχουμε μόνο ένα νου - και το σώμα είναι απλά η προβολή του, συνεπώς δεν μπορεί ποτέ να είναι το πραγματικό πρόβλημα.

Ο λόγος που τα *Μαθήματα Θαυμάτων* συχνά φαίνεται ότι δεν λειτουργούν είναι ότι οι μαθητές τους δεν τα συσχετίζουν. Δεν τα χρησιμοποιούν για τον σκοπό για τον οποίο τα έδωσε ο Ιησούς που είναι να επιστρέψουμε το πρόβλημα στο νου, το οποίο μας βοηθά να καταλάβουμε γιατί επιμένουμε τόσο πεισματικά να μην αποδεχθούμε την απάντηση που είναι ήδη παρούσα μέσα μας. Θυμόμαστε αυτές τις προτάσεις, στις οποίες ο Ιησούς προτρέπει την Helen να θυμάται ότι ο σκοπός της διδασκαλίας που της υπαγόρευσε ήταν για να αποκαταστήσει στην δική της επίγνωση τη δύναμη που έχει ο νου της να επιλέγει το εγώ, έτσι ώστε να μπορέσει τώρα επιλέξει το Άγιο Πνεύμα:

... Αν παρενέβαινα ανάμεσα στις σκέψεις σου και τα αποτελέσματά τους, τότε θα έκανα επικίνδυνα πειράματα με τον βασικό νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος του πιο σημαντικού νόμου που υπάρχει. Και δεν θα σε βοηθούσα καθόλου αν υποβίβαζα την δύναμη της δικής σου σκέψης. Αυτό θα ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τον σκοπό αυτών των μαθημάτων. Θα σε βοηθούσε πολύ περισσότερο να σου υπενθυμίσω ότι δεν προφυλάσσεις αρκετά προσεκτικά τις σκέψεις σου. (Κ-2.VII.1:4-7)

Και πάλι, ο λόγος ότι προσπαθούμε να υποτιμήσουμε τη δύναμη των σκέψεών μας είναι ότι δεν θέλουμε να παραιτηθούμε από την ατομικότητά ή την ιδιαιτερότητά μας. Ίσως θα μπορούσαμε να δεχτούμε ότι δεν είμαστε σώματα, αλλά δεν θέλουμε να εγκαταλείψουμε το γεγονός ότι έχουμε μια ιδιαίτερη προσωπικότητα.

Έτσι, για παράδειγμα, ίσως να πιστεύουμε ότι δεν πειράζει εάν πεθάνουμε γιατί υπάρχει μια προσωπικότητα που επιβιώνει. Δεν θέλουμε να παραιτηθούμε από την ιδιαιτερότητά μας, γιατί μας επιβεβαιώνει ως άτομα. Η γενέτειρα και η εστία αυτού του εαυτού βρίσκεται στο νου, η πρόσβαση στον οποίο τώρα απαγορεύεται από τις σκληρές προσταγές της στρατηγικής του εγώ, την χωρίς νου κατάσταση.

Συνοψίζοντας, όσο ακούμε το εγώ, ποτέ δεν θα λειτουργήσουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, γιατί ποτέ δεν θα δούμε τη σημασία τους. Θα σκεφτόμαστε ότι σκοπός τους είναι να λύσουν ένα πρόβλημα έξω από το νου μας. Όμως το μόνο που κάνουμε είναι να προσπαθούμε να λύσουμε ένα ανύπαρκτο πρόβλημα, δεχόμενοι την απάντηση της συγχώρεσης αλλά εφαρμόζοντάς την σε λάθος πρόβλημα. Η απάντηση παραμένει στο νου μας και έτσι ο Ιησούς και η διδασκαλία του μας βοηθούν να επιστρέψουμε στον τόπο της διόρθωσης: το ορθά νοούμενο σπίτι του Αγίου Πνεύματος.

(3:1-2) Αυτή είναι η θέση που βρίσκεσαι τώρα. Έχεις την απάντηση, αλλά είσαι ακόμα αβέβαιος για το ποιο είναι το πρόβλημα.

Όλοι οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, αν ήταν ειλικρινείς, θα συνειδητοποιούσαν ότι υπάρχει ένα κομμάτι μέσα τους που δεν πιστεύει πλήρως αυτά που μας διδάσκει ο Ιησούς εδώ. Μπορούμε να τα δεχτούμε διανοητικά, αλλά παραμένει ένα κομμάτι μέσα μας που μας δίνει κάποια ελπίδα ότι έχουμε δίκιο. Το ότι αντιστεκόμαστε είναι ακόμα ένας τρόπος να εκφράσουμε την πεποίθησή μας πως τα προβλήματά μας είναι κάτι διαφορετικό από την απόφαση που πήρε ο νους να είμαστε ένα ανεξάρτητο άτομο και έτσι δεν μπορούμε να δούμε τη σχέση που έχει η απάντηση που μας έχει δοθεί.

(3:3-5) Μια μεγάλη σειρά διαφορετικών προβλημάτων φαίνεται πως σε κατακλύζουν, και μόλις το ένα τακτοποιείται το επόμενο και μεθεπόμενο εμφανίζονται. Δεν φαίνονται να έχουν τέλος. Δεν υπάρχει στιγμή που να νιώθεις ότι είσαι εντελώς γαλήνιος και ελεύθερος από προβλήματα.

Είναι προφανές ότι δεν υπάρχει κάποιο άτομο σε αυτόν τον κόσμο που δεν μπορεί να ταυτιστεί με αυτές τις δηλώσεις. Όλοι έχουμε προβλήματα. Σε φυσικό επίπεδο για παράδειγμα, πεινάμε και τρώμε, το οποίο δεν σημαίνει ότι δεν πρόκειται να πεινάσουμε ξανά σε λίγες ώρες από τώρα. Παίρνουμε μια βαθιά αναπνοή, αλλά μερικά δευτερόλεπτα αργότερα απαιτείται κι άλλη. Μπορεί να αρρωστήσουμε και στη συνέχεια να θεραπευτούμε, αλλά γνωρίζουμε ότι κάποια στιγμή θα αρρωστήσουμε ξανά και τελικά θα πεθάνουμε. Κι έτσι συνεχίζεται.

Επίσης έχουμε και ψυχολογικά προβλήματα: Με αγαπάς σήμερα, αλλά θα με αγαπάς αύριο; Μου δόθηκε ένα Α στις εξετάσεις μου, αλλά θα το καταφέρω και την επόμενη φορά; Πήρα προαγωγή και αύξηση, αλλά πώς μπορώ να ξέρω ότι η δουλειά μου είναι πραγματικά σίγουρη; Έτσι λοιπόν, τα πάντα μπορεί να λειτουργούν τέλεια τώρα, αλλά ποιος μπορεί να πει ότι θα είναι έτσι και στο μέλλον;

Ανυψωνόμαστε πάνω από το πεδίο μάχης του εγώ και χαρτογραφώντας το σκοπό του για το σώμα και τον κόσμο, καταλαβαίνουμε ότι το εγώ έφτιαξε το σώμα για να μας παρουσιάσει έναν σχεδόν ατελείωτο αριθμό προβλημάτων - σωματικών και ψυχολογικών - που το καθένα απαιτεί και μια λύση. Τι τεράστια και επιτυχημένη απόσπαση της προσοχής από το νου - την πηγή του προβλήματος και τη λύση της ειρήνης!

(4:1) Ο πειρασμός να θεωρείς τα προβλήματα ως πολλά είναι ο πειρασμός να κρατήσεις ανεπίλυτο το πρόβλημα του διαχωρισμού.

Άλλη μια πρόταση που έχει καθοριστική σημασία. Κρατάμε «ανεπίλυτο το πρόβλημα του διαχωρισμού» επειδή αυτό κρατά τον διαχωρισμένο μας εαυτό ακέραιο, εκπληρώνοντας τον σκοπό του εγώ να διατηρήσουμε την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητά μας. Καθώς υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα - η πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι - αμυνόμαστε ενάντια στην επίλυσή του δημιουργώντας ένα πλήθος προβλημάτων. Όπως μας είπε το προηγούμενο μάθημα, όλα τα προβλήματα εκφράζουν μια βασική πικρία, που είναι μια μορφή της δήλωσης που είδαμε στο Μάθημα 71: «Αν αυτό ήταν διαφορετικό, θα είχα σωθεί».

(4:2-3) Ο κόσμος φαίνεται ότι σου παρουσιάζει ένα τεράστιο αριθμό προβλημάτων, και πως το καθένα χρειάζεται μια διαφορετική απάντηση. Αυτή η αντίληψη σε τοποθετεί σε μια θέση στην οποία η επίλυση του προβλήματος πρέπει να είναι ανεπαρκής, και η αποτυχία αναπόφευκτη.

Όλοι μπορούμε να ταυτιστούμε με αυτή την αίσθηση της αναπόφευκτης αποτυχίας. Ο κόσμος δημιουργήθηκε έτσι ώστε να αποτυγχάνουμε, αναζητώντας την αιτία της αποτυχίας έξω από το νου μας. Το να συνεχίζουμε προσπαθώντας να επιλύσουμε τα προβλήματα που προορίζονται να παραμείνουν άλυτα είναι εξαιρετικά απογοητευτικό, το οποίο υπενθυμίζει αυτό το απόσπασμα για την τακτική του εγώ, αναζήτησε και μην βρεις:

Επομένως, η έρευνα που αναλαμβάνει το εγώ είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Κι εφόσον διδάσκει επίσης ότι αυτό είναι η ταυτότητά σου, η καθοδήγησή του σε οδηγεί σε ένα ταξίδι που πρέπει να καταλήγει στην αντίληψη της ήττας του εαυτού σου... Μην επιχειρείς να διδάξεις τον εαυτό σου αυτό που ο ίδιος δεν καταλαβαίνει, και μην προσπαθείς να θέσεις μαθησιακούς στόχους εκεί όπου οι δικοί σου έχουν ξεκάθαρα αποτύχει. Ο μαθησιακός σου στόχος ήταν να μην μάθεις, κι αυτό δεν μπορεί να οδηγήσει σε επιτυχημένη μάθηση. Δεν μπορείς να μεταφέρεις αυτό που δεν έχεις μάθει, και η αδυναμία της ικανότητας να γενικεύεις είναι μία βασική μαθησιακή αποτυχία... Έχω πει ότι ο κανόνας του εγώ είναι «Αναζήτησε και μην βρεις». Μεταφρασμένο σε όρους μαθησιακούς αυτό σημαίνει, «Προσπάθησε να μάθεις αλλά μην το πετύχεις». Το αποτέλεσμα αυτού του μαθησιακού στόχου είναι προφανές... Αν προσπαθείς να μάθεις πώς να μην μάθεις, και ο στόχος της διδασκαλίας σου είναι η αποτυχία της, τι άλλο μπορείς να περιμένεις εκτός από την σύγχυση; (Κ-12.IV.2:1-2· Κ-12.V.6:2-4· 7:1-3,5)

(5) Κανένας δεν θα μπορούσε να λύσει όλα τα προβλήματα που φαίνεται πως έχει ο κόσμος. Φαίνονται σαν να είναι σε τόσο πολλά επίπεδα, σε τόσες ποικίλες μορφές και με τόσο ποικίλο περιεχόμενο, ώστε έχεις ν' αντιμετωπίσεις μια αδύνατη κατάσταση. Έτσι όπως τα βλέπεις η απογοήτευση και η δειλία είναι αναπόφευκτες. Μερικά ξεπηδούν απρόσμενα, ακριβώς την στιγμή που νομίζεις ότι έχεις επιλύσει τα προηγούμενα. Άλλα παραμένουν ανεπίλυτα κάτω από ένα νέφος άρνησης, και σηκώνονται για να σε στοιχειώσουν από καιρό σε καιρό, μόνο και μόνο για να κρυφτούν πάλι ανεπίλυτα.

Εδώ περιγράφεται η κατάσταση του κόσμου. Θα πρέπει να μας εντυπωσιάσει ως μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ότι διαβάζουμε προτάσεις όπως αυτή και γνωρίζουμε ότι είναι αληθινές, αλλά συνεχίζουμε να είμαστε κολλημένοι στην ιδέα ότι έχουμε δίκιο. Ισχυριζόμαστε, ότι δεν μπορεί να είναι τόσο απλό. Εάν είμαστε αναστατωμένοι, σίγουρα δεν είναι επειδή επιλέξαμε την ατομικότητά μας αντί για το Θεό, ούτε επειδή αρνηθήκαμε τον Ιησού. Η αναστάτωσή μας οφείλεται σε αυτό που είπε κάποιος άλλος, αυτό που μόλις συνέβη, τον τρόπο που μεγαλώσαμε, τα ατελή μας σώματα κ.λπ. κ.λπ. κ.λπ. Είναι χρήσιμο να παρατηρήσουμε πόσο γρήγορα πέφτουμε θύματα του πειρασμού του εγώ.

Ωστόσο, εάν μπορέσουμε να υπαναχωρήσουμε, να ξεκαθαρίσουμε αυτό το σημείο, και να δούμε αντικειμενικά τη φύση του κόσμου και του σώματος, θα ήταν προφανές ότι η κατάθλιψη είναι η μόνη απάντηση που έχει νόημα. Ακόμα κι αν όλα στη ζωή μας φαίνεται να λειτουργούν υπέρ μας, στο τέλος όλοι πεθαίνουμε. Συνεπώς, σπαταλάμε μια ζωή για να επιλύσουμε τα προβλήματα πολεμώντας ενάντια στα αναπόφευκτα και περίεργα προβλήματα που έχει στοιβάξει το εγώ εναντίον μας, που τελικά δεν έχουν καμία αξία. Τι θα μπορούσε να είναι πιο καταθλιπτικό!

(6) Όλη αυτή η πολυπλοκότητα δεν είναι παρά μια απελπισμένη προσπάθεια να μην αναγνωρίσεις το πρόβλημα, και επομένως να μην το αφήσεις να λυθεί. Αν μπορούσες ν' αναγνωρίσεις ότι το μόνο σου πρόβλημα είναι ο διαχωρισμός, άσχετα με την μορφή που παίρνει, θα μπορούσες να δεχτείς την απάντηση διότι θα έβλεπες την συνάφεια της. Βλέποντας τη βασική σταθερότητα σε όλα τα προβλήματα που φαίνεται πως σε κατακλύζουν, θα καταλάβαινες ότι έχεις το μέσον να τα επιλύσεις όλα. Και θα χρησιμοποιούσες το μέσον, διότι αναγνωρίζεις το πρόβλημα.

Αυτές οι σκέψεις θα πρέπει να ενσωματωθούν στις καθημερινές σας δραστηριότητες όσο το δυνατόν πιο συγκεκριμένα. Το πρόβλημα δεν είναι ο διαχωρισμός με κάποια αφηρημένη έννοια · είναι εδώ και τώρα στην επιθυμία σας να δείτε τον εαυτό σας διαχωρισμένο από το Άγιο Πνεύμα. Κάντε την εξάσκησή σας όσο πιο προσωπική μπορείτε, εφαρμόζοντας την αρχή ότι το πρόβλημα είναι ο διαχωρισμός. Εάν ξυπνήσετε το πρωί και δεν αισθάνεστε καλά, είναι επειδή έχετε απομακρύνει την αγάπη - *αυτός είναι ο διαχωρισμός*. Μπορεί να είναι ξεκάθαρο ότι εσείς είστε υπεύθυνοι γι' αυτό κι όμως μην κατηγορήσετε τον εαυτό σας. Αυτή η μη-κριτική στάση σας επιτρέπει να λάβετε την απάντηση και να κατανοήσετε τη σημασία της πρώτης αρχής των θαυμάτων: *δεν υπάρχει κάποιος βαθμός δυσκολίας μεταξύ τους* (Κ-1.1.1:1). Καθώς κάθε πρόβλημα είναι το ίδιο - ο διαχωρισμός - κάθε λύση είναι η ίδια - η Επανόρθωση. Ένα πρόβλημα, μία λύση.

Ωστόσο, δεν μπορείτε να λάβετε την απάντηση εάν είστε γεμάτοι με ενοχή, κρίση και καταδίκη. Αποδέχεστε την απάντηση μόνο όταν αναγνωρίζετε προσωπικά ότι *εσείς* έχετε απομακρύνει την αγάπη ξανά · όχι επειδή είστε αμαρτωλοί, αλλά επειδή φοβάστε. Επιλέγοντας τη συγχώρεση του Ιησού, αφήνετε την αγάπη του να σας λούσει απαλά, διαβεβαιώνοντάς σας ότι δεν έχετε κάνει κανένα λάθος, εκτός από το να φέρετε πόνο στον εαυτό σας.

Για άλλη μια φορά, καθώς διαβάζετε αυτό το μάθημα και κάνετε την άσκησή του, κάνετε την εξάσκησή σας όσο πιο συγκεκριμένη μπορείτε. Αυτό θα σας βοηθήσει να δείτε ότι τα πάντα στην καθημερινή σας ζωή έχουν άμεση σχέση με τη σωτηρία και την ειρήνη σας. Έτσι θα βρίσκετε όλο και περισσότερα κίνητρα για να εξασκήσετε και να μαθαίνετε.

(7-8:1) Στις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής μας σήμερα θα ρωτήσουμε ποιο είναι το πρόβλημα, και ποια είναι η απάντηση σε αυτό. Δεν θα ισχυριστούμε ότι ήδη γνωρίζουμε. Θα προσπαθήσουμε να ελευθερώσουμε το νου μας από όλα τα πολλά είδη προβλημάτων που νομίζουμε ότι έχουμε. Θα προσπαθήσουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε μόνο ένα πρόβλημα, το οποίο έχουμε αποτύχει να αναγνωρίσουμε. Θα ρωτήσουμε ποιο είναι αυτό, και θα περιμένουμε την απάντηση. Θα μας δοθεί. Έπειτα θα ζητήσουμε και την λύση γι' αυτό. Και θα μας δοθεί.

Οι σημερινές ασκήσεις θα είναι πετυχημένες στον βαθμό που δεν επιμένεις να προσδιορίσεις εσύ το πρόβλημα.

Δεν μπορείτε να ζητήσετε τη λύση αν νομίζετε ότι γνωρίζετε *ποιο* και *πού* είναι το πρόβλημα. Αυτή η αλαζονεία αποτρέπει την πρόοδό σας στα μαθήματα. Είναι απαραίτητο να επιστρέψετε στο σημείο επιλογής στο νου σας στο οποίο κάνετε αναπαράσταση ξανά και ξανά τον διαχωρισμό από

τον Θεό. Είτε μιλάτε για τον Θεό, τον Ιησού, το Άγιο Πνεύμα ή για οποιοδήποτε άλλο όνομα, έχετε αρνηθεί την στοργική εμπειρία της ενιαιότητας, επειδή απειλείστε με την απώλεια του ιδιαίτερου εαυτού σας, που έχετε πεισθεί ότι θα συμβεί αν ενωθείτε με την αγάπη. Αυτό είναι το πρόβλημα. Νομίζοντας ότι γνωρίζετε το πρόβλημα εξασφαλίζει ότι δεν θα μάθετε ποτέ την απάντηση. Όπως αναφέρθηκε σε ένα από τα αρχικά μαθήματα του βιβλίου εργασιών:

Δεν θα αμφισβητείς αυτό που έχεις ήδη προσδιορίσει. Και ο σκοπός αυτών των ασκήσεων είναι να κάνεις ερωτήσεις και να λάβεις τις απαντήσεις. (Εργ.28.4:1-2)

Αυτό το θέμα που αφορά την καλλιέργεια της ταπεινότητας η οποία καταργεί την αλαζονεία του εγώ, είναι τόσο απαραίτητο για τη μάθησή μας και επαναλαμβάνεται σε όλα αυτά τα μαθήματα, και θα δούμε πόσο συχνά ο Ιησούς επιστρέφει σε αυτό.

Για να ενισχύσω το θέμα που έθεσα, παρόλο που μπορείτε να διαβάσετε, να κατανοήσετε και να πιστέψετε αυτές τις προτάσεις, παρακολουθήστε πόσο γρήγορα απομακρύνετε από αυτή την πεποίθηση και προσπαθείτε να θεωρήσετε ότι το πρόβλημα είναι οτιδήποτε άλλο. Θυμηθείτε ότι η ύπαρξή σας ως σωματική ψυχολογική οντότητα βασίζεται στη σκέψη ότι δεν είστε υπεύθυνος · ότι το πρόβλημα δεν είναι στο νου σας αλλά στο σώμα. Παρακολουθήστε πόσο γρήγορα μπαίνετε στον πειρασμό να επιστρέψετε στην παγίδα του εγώ, στην χωρίς νου κατάσταση!

(8:2-3) Ίσως να μην μπορέσεις να αφήσεις να φύγουν όλες οι παλιές δοξασίες σου, αλλά αυτό δεν είναι απαραίτητο. Το μόνο που χρειάζεται είναι να έχεις κάποιες αμφιβολίες για την πραγματικότητα της δικής σου εκδοχής για το ποια είναι τα προβλήματά σου.

Αυτές οι προτάσεις αντανakλούν το θέμα, που είναι ήδη γνωστό σε εμάς, της «μικρής προθυμίας» (K-18.IV). Μας ζητείται απλώς να ξεκινήσουμε τη διαδικασία να αμφισβητούμε την εγκυρότητα των κρίσεών μας και την απόλυτη βεβαιότητα ότι γνωρίζουμε τη φύση του προβλήματος - στους εαυτούς μας και σε όλους τους άλλους. Δεν απαιτείται τίποτα περισσότερο από αυτό. Πράγματι, όπως έχουμε ήδη δει, το *περισσότερο* θα ήταν αντιπαραγωγικό και απλώς θα ενίσχυε την ενοχή για να σφετεριστεί ένα ρόλο που δεν είναι δικός μας.

(8:4) Προσπαθείς ν' αναγνωρίσεις ότι σου έχει δοθεί η απάντηση μαζί με την αναγνώριση του προβλήματος, έτσι ώστε το πρόβλημα και η απάντηση να μπορέσουν να βρεθούν μαζί και εσύ να μπορέσεις να είσαι γαλήνιος.

Το πρόβλημα είναι μέσα στο νου μας · και η λύση είναι επίσης εκεί. Το εγώ βέβαια, πήρε το πρόβλημα από τη λύση που είναι μέσα στο νου, το πρόβαλε έξω, και έφτιαξε έναν κόσμο έτσι ώστε να μπορέσουμε να δηλώσουμε ότι το πρόβλημα βρίσκεται γύρω μας, έξω από το νου μας. Το θαύμα λοιπόν, φέρνει το πρόβλημα πίσω στην απάντηση. Αυτό είναι αντίστοιχο με τη διαδικασία της συγχώρεσης: φέρνουμε το σκοτάδι των ψευδαισθήσεων μας στο φως της αλήθειας. Αυτό το θαυμαστό απόσπασμα από την διευκρίνιση των όρων συνοψίζει όμορφα αυτή τη διαδικασία της συγχώρεσης:

Αυτή είναι η αλλαγή που φέρνει η ορθή αντίληψη: Αυτό που είχε προβληθεί προς τα έξω γίνεται ορατό στο εσωτερικό, και εκεί η συγχώρεση το αφήνει να εξαφανιστεί. Γιατί εκεί στήνεται ο βωμός στον Υιό, και εκεί ο Πατέρας επανέρχεται στην μνήμη. Ό,τι είναι ορατό εξωτερικά πρέπει να βρίσκεται πέρα από την συγχώρεση, γιατί φαίνεται ότι είναι για πάντα αμαρτωλό. Που βρίσκεται η ελπίδα ενώ η αμαρτία γίνεται ορατή σαν εξωτερική; Τι θεραπεία μπορεί να περιμένει η ενοχή; Αλλά όταν την βλέπεις μέσα στο νου σου, η ενοχή και η συγχώρεση για μια στιγμή βρίσκονται μαζί, δίπλα - δίπλα, πάνω στον ίδιο βωμό. Εκεί επιτέλους η ασθένεια και η μοναδική της θεραπεία ενώνονται

με μια θεραπευτική φωτεινότητα. Ο Θεός έχει έρθει να διεκδικήσει ό,τι είναι δικό Του. Η συγχώρεση είναι ολοκληρωμένη. (Δ-4.6)

(9) Οι πιο σύντομες περίοδοι για σήμερα δεν θα κανονίζονται από την ώρα, αλλά από την ανάγκη. Σήμερα θα δεις πολλά προβλήματα, που το κάθε ένα θα χρειαστεί μίαν απάντηση. Οι προσπάθειές μας θα κατευθυνθούν στο ν' αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα και μία απάντηση. Με αυτή την αναγνώριση λύνονται όλα τα προβλήματα. Με αυτή την αναγνώριση υπάρχει ειρήνη.

Σημειώστε την αλλαγή στις οδηγίες. Ο Ιησούς μας ζητά σήμερα να ορίσουμε το δικό μας χρονοδιάγραμμα, βασισμένο στην ανάγκη που εμείς αναγνωρίζουμε. Υποθέτει ότι αρχίζουμε να αναγνωρίζουμε αυτό που είναι προς το συμφέρον μας. Μετά από πάνω από δύο μήνες ασκήσεων, αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε πως δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα που σημαίνει: αφού όλες οι μορφές των προβλημάτων εκφράζουν το ίδιο περιεχόμενο, μπορεί να υπάρχει πραγματικά μόνο ένα πρόβλημα και μία απάντηση. Επομένως, μόλις φτάσει κάποια δυσκολία στη επίγνωσή μας, τώρα έχουμε το μέσο για να την διορθώσουμε: το θαύμα. Ανεξάρτητα από τη μορφή της αναστάτωσής μας, καταλαβαίνουμε ότι η απάντηση βρίσκεται στην επιλογή του σωστού δασκάλου για την επίλυσή της. Το πρόβλημα είναι ότι έχουμε επιλέξει το εγώ και τον διαχωρισμό του · η λύση είναι να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα και την Επανόρθωσή Του.

(10) Μην εξαπατηθείς από την μορφή των προβλημάτων σήμερα. Όποια δυσκολία κι αν φανεί πως προκύπτει, πες γρήγορα στον εαυτό σου:

Ας αναγνωρίσω αυτό το πρόβλημα έτσι ώστε να λυθεί.

Έπειτα προσπάθησε να αναστείλεις κάθε κρίση σου για το ποιο είναι το πρόβλημα. Αν είναι δυνατόν, κλείσε τα μάτια σου για μια στιγμή και ρώτησε ποιο είναι. Θα εισακουστείς και θα λάβεις απάντηση.

Η τελευταία παράγραφος υπογραμμίζει την ανάγκη να κινηθούμε πέρα από τη μορφή του προβλήματος, αναγνωρίζοντας ότι όλα τα προβλήματα είναι τα ίδια. Αυτή είναι η απλότητα που χαρακτηρίζει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και τη διδασκαλία του Ιησού. Παρά τον φαινομενικά πολλαπλό αριθμό προβλημάτων που μας απειλούν, παραμένει μόνο ένα: η πίστη ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος · ο διαχωρισμός είναι η πραγματικότητα και η ενιαιότητα η ψευδαίσθηση. Τώρα είμαστε ευτυχείς να του πούμε ότι είμαστε χαρούμενοι που κάνουμε λάθος. Οι κρίσεις μας ήταν βασισμένες σε ψευδαισθήσεις, κι έτσι τελικά αποδεχόμαστε την αληθινή κρίση του. Μόνο αυτή η αλλαγή θα μας φέρει ειρήνη.

Το μάθημα 80 συνεχίζει με το θέμα του ενός προβλήματος, και της μιας λύσης.

* Για τη εξέταση των πρώτων εβδομάδων της γραφής των Μαθημάτων, παρακαλώ δείτε το κεφάλαιο 7 στο *Absence from Felicity: The Story of Helen Schucman and Her Scribing of A Course in Miracles*.

ΜΑΘΗΜΑ 80

Ας αναγνωρίσω ότι τα προβλήματά μου έχουν λυθεί.

Αυτό το μάθημα εκφράζει το μήνυμα του Μαθήματος 79 ακόμα πιο συγκεκριμένα.

(1:1) Αν είσαι πρόθυμος ν' αναγνωρίσεις τα προβλήματά σου, θ' αναγνωρίσεις ότι δεν έχεις προβλήματα.

Το να αναγνωρίσω ότι «τα προβλήματά μου έχουν λυθεί» υποδηλώνει ότι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στο νου μου περιέχει τη λύση σε κάθε πρόβλημα που έχω, ανεξάρτητα από τη μορφή του ή την πολυπλοκότητά του. Εφόσον Αυτό είναι ήδη στο νου μου ως απάντηση, αυτό σημαίνει ότι τα προβλήματά μου εξαλείφονται. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα που αναφέρθηκε προηγουμένως το οποίο αφορά το ρόλο που έχει το θαύμα για να μας δείξει ότι δεν έχουμε προβλήματα:

Το θαύμα δεν κάνει τίποτα. Το μόνο που κάνει είναι να καταργεί. Και έτσι ακυρώνει την παρέμβαση σε αυτό που έχει ήδη γίνει. Δεν προσθέτει, παρά απλά απομακρύνει. Και αυτό που απομακρύνει έχει εδώ και καιρό φύγει, αλλά εφόσον παραμένει στην μνήμη φαίνεται να έχει άμεσα αποτελέσματα. Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό. Οι σκέψεις που τον έφτιαξαν δεν υπάρχουν πια μέσα στο νου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο. Το θαύμα δείχνει μόνο ότι το παρελθόν έχει φύγει, και ότι αυτό που αληθινά έχει φύγει δεν έχει επιπτώσεις. (Κ-28.1.1:1-8)

Επομένως τα προβλήματά μας τελείωσαν εδώ και πολύ καιρό. Επιλέγοντας το θαύμα του Αγίου Πνεύματος αντί για τις πικρίες του εγώ επαναφέρει αυτή την απλή αλήθεια στην επίγνωση.

(1:2-7) Το ένα κεντρικό πρόβλημα έχει απαντηθεί, και δεν έχεις κανένα άλλο. Επομένως, βρίσκεσαι σε ειρήνη. Άρα η σωτηρία εξαρτάται από την αναγνώριση αυτού του ενός προβλήματος, και στην συνειδητοποίηση ότι έχει λυθεί. Ένα πρόβλημα, μία λύση. Η σωτηρία έχει επιτευχθεί. Η ελευθερία από την σύγκρουση σου έχει δοθεί.

Η απάντηση του εγώ στο Άγιο Πνεύμα είναι η σύγκρουση: Αμάρτησα απέναντι στο Θεό, ο Θεός θα αμαρτήσσει απέναντι σε μένα και έτσι είμαστε σε διαρκή πόλεμο μεταξύ μας. Προβάλλουμε αυτό το πεδίο μάχης - σκοτώσε ή θα σκοτωθείς - και τώρα βιώνουμε σύγκρουση με όλους τους άλλους στον κόσμο. Η απελευθέρωση από μια τέτοια δυστυχία δεν επιτυγχάνεται με το να αντιταχούμε ή να ανατρέψουμε την άλλη πλευρά μέσα στο πνεύμα της αρχής ή ο ένας ή ο άλλος. Η ελευθερία έρχεται με τη συνειδητοποίηση ότι η Επανόρθωση απαντά στην αγάπη που είναι ήδη μέσα μας. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός, αμαρτία ή σύγκρουση. Η Επανόρθωση είναι η μόνη απάντηση που θα λειτουργήσει, γιατί πραγματικά μας σώζει από τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας του διαχωρισμού και του μίσους.

(1:8) Δέξου αυτό το γεγονός, και είσαι έτοιμος να πάρεις την δικαιοματική σου θέση στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία.

Η δικαιοματική μας θέση είναι η αποδοχή της λειτουργίας μας να συγχωρούμε, που δεν έχει να κάνει με κάτι εξωτερικό. Με άλλα λόγια, η δικαιοματική μας θέση είναι ίδια με όλους τους άλλους: η συγχώρεση. Η συλλογική μας λειτουργία είναι να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα - η πίστη στον διαχωρισμό και στα ξεχωριστά συμφέροντα - και μόνο μία λύση - η αποδοχή της Επανόρθωσης, που εκφράζεται όταν αναγνωρίζουμε ότι μέσα στο όνειρο υπάρχουν μόνο κοινά συμφέροντα.

(2:1-2) Το μοναδικό σου πρόβλημα έχει λυθεί! Επαναλάμβανε το από μέσα σου πολλές φορές σήμερα, με ευγνωμοσύνη και αυτοπεποίθηση.

Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δεν έχει πρόθεση αυτό να είναι μια επιβεβαίωση ή κάποιο μάντρα που λέτε απλά από συνήθεια ξανά και ξανά. Όποτε μπίτε στον πειρασμό να αναστατωθείτε και η ειρήνη σας να διαταραχτεί, σκεφτείτε αυτή τη δήλωση και συνειδητοποιείτε ότι αν το πρόβλημά σας έχει λυθεί, γιατί να είστε αναστατωμένοι; Αρχίστε να κατανοείτε το κίνητρο της αναστάτωσης σας: θέλω να κρατήσω την απάντηση μακριά, γιατί μέσα σ' αυτή η ιδιαιτερότητά μου εξαφανίζεται. Επομένως, θέλω να νιώθω αναστατωμένος, γιατί αυτό αποδεικνύει ότι εγώ έχω δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος. Αυτό αποδεικνύει ότι δεν έχω έναν νου, γιατί το σώμα μου κακοποιείται και αντιμετωπίζεται άδικα. Σε αυτή τη νέα κατανόηση της φύσης του προβλήματός σας και του σκοπού του που υποβόσκει, φέρνετε τα προβλήματα που αντιλαμβάνεστε και τα παρακολουθείτε να ξεθωριάζουν, πίσω στο τίποτα από το οποίο ήρθαν (Εγχ -13.1:2).

(2:3-5) Έχεις αναγνωρίσει το μόνο σου πρόβλημα, ανοίγοντας τον δρόμο για να σου δώσει το Άγιο Πνεύμα την απάντηση του Θεού. Έχεις παραμερίσει την αυταπάτη, και έχεις δει το φως της αλήθειας. Έχεις δεχτεί την σωτηρία για τον εαυτό σου φέρνοντας το πρόβλημα στην απάντηση.

Αυτό είναι που ανοίγει το δρόμο προς το Άγιο Πνεύμα να μας δώσει την απάντηση του Θεού, που σημαίνει ότι εγώ κάνω λάθος για τις αντιλήψεις μου. Ίσως αυτά που βλέπουν τα μάτια μου να είναι αληθινά μέσα στην ψευδαισθηση, αλλά ο τρόπος αντίδρασης του εγώ μου απέχει πολύ από την αλήθεια. Εφόσον το μόνο που είναι σημαντικό είναι ο τρόπος με τον οποίο αντιδρώ, έχει κάποια πραγματική διαφορά εάν η αντίληψή μου είναι ακριβής ή όχι; Αυτό που έχει σημασία είναι εάν αφήσω να το ερμηνεύσει αυτό για μένα ο Ιησούς ή το εγώ. Η επιλογή του εγώ είναι το πρόβλημα. Συνειδητοποιώντας επομένως ότι κάνω λάθος, λέω ότι το πρόβλημα δεν βρίσκεται έξω από εμένα αλλά μέσα μου, πράγμα που σημαίνει ότι τώρα το φέρνω στην απάντηση · την εξαπάτηση του εγώ στην αλήθεια του Αγίου Πνεύματος.

(2:6) Και μπορείς ν' αναγνωρίσεις την απάντηση, διότι το πρόβλημα έχει αναγνωριστεί.

Η σημαντική πτυχή αυτής της διαδικασίας δεν είναι η απάντηση αυτή καθαυτή, αλλά να προσδιορίσουμε το *που* και το *ποιο* είναι το πρόβλημα. Και πάλι, για να το πούμε απλά, το πρόβλημα είναι η απόφασή μου να απομακρύνω την Αγάπη του Θεού, ώστε να μπορώ να συνεχίσω να έχω δίκιο, να είμαι ένα ιδιαίτερο άτομο. Αυτό είναι το πρόβλημα. Μόλις το αναγνωρίσω και μπορώ να δω χωρίς να κρίνω τον εαυτό μου, έχω βοηθηθεί από την απάντηση. Η διαδικασία της θεραπείας δεν βρίσκεται στην επιβεβαίωση της απάντησης του Αγίου Πνεύματος, αλλά στην *αναγνώριση του προβλήματος*. Είναι η αναίρεση του εγώ που επιτρέπει στην απάντηση της Επανόρθωσης να αναδυθεί στη επίγνωσή μας, μέσα από το να παρατηρούμε χωρίς ενοχή ή φόβο. Να θυμάστε ότι το καθήκον μας δεν είναι να επιλέξουμε την αλήθεια, αλλά να επιλέξουμε να «*αρνηθούμε την άρνηση της αλήθειας*» (Κ-12.ΙΙ.1:5). Ο Ιησούς θέτει το ίδιο σημαντικό θέμα στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο με μια συνοπτική κίνηση καταργεί τον πόνο και την ταλαιπωρία μας:

Τώρα σου δείχνεται ότι μπορείς να διαφύγεις. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κοιτάξεις το πρόβλημα όπως είναι, και όχι με τον τρόπο που το έχεις θέσει εσύ. Πώς θα μπορούσε να υπάρξει ένας άλλος τρόπος να λύσεις ένα πρόβλημα που είναι πολύ απλό, αλλά έχει κρυφτεί από βαριά σύννεφα περιπλοκότητας, τα οποία φτιάχτηκαν για να κρατήσουν το πρόβλημα άλυτο; Χωρίς τα σύννεφα το πρόβλημα θα αναδυθεί με όλη του την πρωτόγονη απλότητα. Η επιλογή δεν θα είναι δύσκολη, επειδή το πρόβλημα είναι παράλογο όταν το δεις καθαρά. Κανείς δεν έχει δυσκολία να αποφασίσει να αφήσει ένα απλό πρόβλημα να λυθεί εάν φαίνεται ότι τον πληγώνει, και επίσης πολύ εύκολα να το αφήσει να απομακρυνθεί. (Κ-27.VII.2)

Το να κοιτάζουμε το πρόβλημα «όπως είναι» σημαίνει να κοιτάζουμε στην εσφαλμένη λήψη της απόφασής μας, έτσι ώστε να μπορεί να διορθωθεί. Μέσα σ' αυτή την απλή δράση είναι που αφαιρείται η αμυντική ασπίδα του εγώ από την σκέψη και τον κόσμο της ενοχής.

(3:1-2) Σήμερα δικαιούσαι την ειρήνη. Ένα πρόβλημα που έχει επιλυθεί δεν μπορεί να σε προβληματίζει.

Επομένως, αν είστε ταραγμένοι από κάτι εσείς πρέπει να το δημιουργείτε, γιατί η απάντηση είναι ήδη μέσα σας. Πώς μπορεί να σας ενοχλήσει κάτι που δεν υπάρχει, και ένα πρόβλημα που δεν είναι πλέον εκεί; Αυτή η ερώτηση αφαιρεί τον άνεμο από τα πανιά του εγώ σας. Όταν αρχίζετε να κατασκευάζετε μια κατάσταση εναντίον σας ή εναντίον κάποιου άλλου, θυμηθείτε ότι αυτό είναι ένα ανύπαρκτο πρόβλημα - είστε κυριολεκτικά θυμωμένοι για το τίποτα - το οποίο κάνει δύσκολο να δικαιολογήσετε το πώς αντιδράτε.

(3:3-6) Μόνο βεβαιώσου ότι δεν ξεχνάς πως όλα τα προβλήματα είναι τα ίδια. Οι πολλές τους μορφές δεν θα σε εξαπατούν όσο θυμάσαι αυτό. Ένα πρόβλημα, μία λύση. Δέξου την ειρήνη που φέρνει αυτή η απλή δήλωση.

Βλέπουμε πόσο συχνά ο Ιησούς επαναλαμβάνει αυτό το θέμα. Ο ίδιος θα ήθελε να το επαναλαμβάνουμε όσο συχνά χρειάζεται, κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να ξεχάσουμε να επιλέξουμε την δική του απλή αλήθεια, *ένα πρόβλημα, μία λύση*, επιλέγουμε αντ' αυτού να τυφλωθούμε με τις αντιλήψεις μας από τη μορφή.

(4:1-2) Στις μεγαλύτερες περιόδους πρακτικής σήμερα, θα διεκδικήσουμε την ειρήνη που πρέπει να είναι δική μας όταν το πρόβλημα και η απάντηση έχουν βρεθεί μαζί. Το πρόβλημα πρέπει να φύγει, διότι η απάντηση του Θεού δεν γίνεται να αποτύχει.

Αν με ενοχλεί κάτι, στην ουσία λέω ότι ο Ιησούς κάνει λάθος, γιατί εδώ μας λέει ότι δεν υπάρχει πρόβλημα, διότι η απάντηση του Θεού δεν μας έχει απογοητεύσει ποτέ. Ωστόσο, ανταπαντάμε: «Περίμενε μόνο ένα λεπτό και θα σου δείξω πόσο με απογοήτευσες. Δες τι συμβαίνει! Δες πόσο αναστατωμένος ή πόσο άρρωστος είμαι! Δες τα πραγματικά μου προβλήματα!» Συνεπώς κρατάμε το πρόβλημα μακριά από την απάντηση και διατηρούμε τη δυστυχία και τον πόνο μας · ένα τίμημα που πρόθυμα (και παρανοϊκά) πληρώνουμε για να διατηρήσουμε την δική μας «ορθότητα» και την «σφαλερότητα» του Ιησού.

(4:3-6) Έχοντας αναγνωρίσει το ένα, αναγνωρίζεις και το άλλο. Η λύση είναι σύμφυτη μέσα στο πρόβλημα. Σου έχει δοθεί απάντηση, και την έχεις αποδεχτεί. Έχεις σωθεί.

Το πρόβλημα και η λύση βρίσκονται σε ένα σημείο. Η λύση είναι εγγενής με το πρόβλημα επειδή το πρόβλημα δεν συνέβη ποτέ. Αυτή είναι η λύση! Θυμηθείτε, η αρχή της Επανόρθωσης λέει ότι ο διαχωρισμός ήταν ένα μη-γεγονός. Επιπλέον, καθώς η πίστη στον διαχωρισμό και η διόρθωσή του βρίσκονται στο νου επειδή υπάρχει μόνο ο νους - η στρατηγική της χωρίς νου κατάστασης του εγώ απαντάται και αναιρείται.

(5) Τώρα άφησε την ειρήνη που φέρνει η αποδοχή σου, να σου δοθεί. Κλείσε τα μάτια σου, και λάβε την ανταμοιβή σου. Αναγνώρισε ότι τα προβλήματά σου έχουν λυθεί. Αναγνώρισε ότι βρίσκεσαι έξω από την σύγκρουση · ελεύθερος και σε ειρήνη. Πάνω απ' όλα, να θυμάσαι ότι έχεις ένα πρόβλημα, και ότι το πρόβλημα έχει μία λύση. Σε αυτό βρίσκεται η απλότητα της σωτηρίας. Γι' αυτό η λειτουργία της είναι εγγυημένη.

Η «ανταμοιβή» της ειρήνης είναι το απόλυτο κίνητρο για να επιλέξουμε την απάντηση αντί για το πρόβλημα. Αναγνωρίζουμε επιτέλους ότι το τελευταίο μας έφερε μόνο πόνο, ενώ το πρώτο μας φέρνει μόνο ειρήνη. Είναι απλό! Γι' αυτό γνωρίζουμε ότι είναι αλήθεια, γιατί η αλήθεια είναι απλή.

(6:1-3) Βεβαίωσε συχνά τον εαυτό σου σήμερα ότι τα προβλήματά σου έχουν λυθεί. Επαναλάμβανε την ιδέα με βαθιά πεποίθηση, όσο πιο συχνά γίνεται. Και σιγουρέψου ότι εφαρμόζεις ειδικά αυτή την ιδέα σε όποιο συγκεκριμένο πρόβλημα μπορεί να προκύψει.

Για άλλη μια φορά ο Ιησούς σας παροτρύνει να χρησιμοποιήσετε την ιδέα της ημέρας πολύ συγκεκριμένα όταν είστε αναστατωμένοι. Συνειδητοποιήστε πόσο γρήγορα ξεχνάτε αυτό που σας έχει διδάξει, και στη συνέχεια, συγχωρήστε τον εαυτό σας που είχατε ξεχάσει, γιατί έχετε αφήσει τον εγωϊκό κινητήρα του μίσους και της κρίσης να δραστηριοποιηθεί ξανά. Όταν δείτε ότι αναστατώνεστε, το συντομότερο δυνατό, σταματήστε και πείτε: «Αλλά το πρόβλημα έχει ήδη λυθεί. Από πείσμα επιμένω ότι δικαιολογημένα είμαι αναστατωμένος και ότι έχω δίκιο, οι αντιλήψεις μου λένε ότι ο Ιησούς κάνει λάθος ξανά. Η αναστάτωσή μου το αποδεικνύει». Σε εκείνο το σημείο θα πρέπει να πείτε γρήγορα:

(6:5) Ας αναγνωρίσω ότι αυτό το πρόβλημα έχει λυθεί.

Και τότε η ειρήνη με χαρά θα επιστρέψει.

(7) Ας είμαστε αποφασισμένοι να μην συλλέξουμε πικρίες σήμερα. Ας είμαστε αποφασισμένοι να είμαστε ελεύθεροι από προβλήματα που δεν υπάρχουν. Το μέσον είναι η απλή ειλικρίνεια. Μην αυταπατάσαι ως προς το τι είναι το πρόβλημα, και πρέπει ν' αναγνωρίσεις ότι έχει λυθεί.

Για να το επαναλάβουμε, οι πικρίες είναι ένας τρόπος να πούμε ότι εγώ έχω δίκιο και ο Ιησούς κάνει λάθος: το πρόβλημα βρίσκεται εξωτερικά - απλά κοιτάξτε τι κάνουν σε μένα αυτοί οι φρικτοί άνθρωποι! Η ειλικρίνεια είναι επομένως ζωτικής σημασίας σε αυτή και σε όλες τις ασκήσεις · η ειλικρίνεια να κοιτάς μέσα και να καταλαβαίνεις ότι εσύ τα επινόησες όλα. Αυτό που θα σας βοηθήσει σε αυτή τη διαδικασία είναι να κατανοήσετε πιο είναι το κίνητρο του προβλήματος: η διατήρηση του διαχωρισμένου σας εαυτού. Αυτή η αναγνώριση είναι η απλή ειλικρίνεια στην οποία αναφέρεται ο Ιησούς. Οτιδήποτε έξω από εσάς το οποίο σας ενοχλεί ή σας αναστατώνει είναι εκεί διότι εσείς το βάζετε εκεί για να κρύψετε την απάντηση, στην παρουσία της οποίας η ξεχωριστή και ιδιαίτερη ταυτότητά σας θα ξεθωριάσει απαλά. Επομένως, για να διατηρήσετε τον εαυτό σας εξασφαλίζετε ότι έχετε δίκιο βλέποντας τα προβλήματα εξωτερικά, και κατηγορείτε όλους τους άλλους για την άθλια κατάστασή σας. Όπως παρατήρησε ο βασιλιάς Ληρ: «Αυτός είναι ο τόπος που βρίσκεται η τρέλα» (III, iv, 21). Μαθαίνουμε μέσα από αυτά τα μαθήματα ότι η λογική είναι η μόνη πραγματική επιλογή μας, γιατί μόνο από αυτή τη συνετή απόφαση έρχεται η ειρήνη και η χαρά που είναι η δίκαιη ανταμοιβή μας. Αυτό είναι - και μόνο αυτό - που σήμερα επιλέγουμε με απλή ειλικρίνεια.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι ανακεφαλαιώσεις στο βιβλίο εργασιών αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της εκπαίδευσής του, όπως και για τους περισσότερους δασκάλους κατά τη διάρκεια μίας τάξης ή ενός εξαμήνου. Ωστόσο, αυτές οι ανακεφαλαιώσεις είναι κάτι περισσότερο από το συνολικό άθροισμα των προηγούμενων μαθημάτων. Κάτι νέο προστίθεται πάντα, όπως θα δούμε. Οι εισαγωγές στα σχόλια είναι επίσης εξαιρετικά σημαντικές, και αυτή εδώ δεν αποτελεί εξαίρεση.

(1:1-2:1) Τώρα είμαστε έτοιμοι για άλλη μία ανακεφαλαίωση. Θα αρχίσουμε εκεί όπου μείναμε με την περασμένη μας ανακεφαλαίωση, και θα καλύπτουμε δύο ιδέες κάθε μέρα. Το πρώτο μέρος της ημέρας θα είναι αφιερωμένο στην μία από αυτές τις ιδέες, και το δεύτερο μέρος στην άλλη. Θα έχουμε μία πιο μεγάλη περίοδο πρακτικής, και συχνές συντομότερες κατά τις οποίες θα ασκούμαστε την κάθε μία τους.

Οι πιο μεγάλες περίοδοι πρακτικής θα ακολουθούν αυτή την γενική μορφή: Αφιερώστε περίπου δεκαπέντε λεπτά για την κάθε μία, και αρχίστε σκεπτόμενοι αυτές τις ιδέες για την ημέρα, και τα σχόλια που περιλαμβάνονται στην εργασία.

Παρατηρήστε την αυξανόμενη χρήση της μορφής της πρακτικής που ο Ιησούς μας ζητά να ακολουθήσουμε. Έχουμε ήδη διανύσει μια μεγάλη απόσταση από τις σχετικά μη δομημένες αρχικές ασκήσεις, και έχουμε σημειώσει πρόοδο έχοντας επίγνωση της αντίστασής μας απέναντί τους. Μπορούμε να παρατηρήσουμε δύο σημαντικές μορφές αυτής της αντίστασης, οι οποίες χαρακτηρίζουν τον φόβο του εγώ να πετύχουμε τους στόχους αυτών των περιόδων εξάσκησης. Η πρώτη είναι η πιο προφανής είναι πως «ξεχνάμε» να θυμηθούμε τις περιόδους των ασκήσεων καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Η δεύτερη είναι πιο ανεπαίσθητη και αντικατοπτρίζει την υπεράσπιση της ιδιαίτερης αγάπης του εγώ. Αντί να αποφεύγουμε τις περιόδους πρακτικής, θα μπορούσαμε ανυπόμονα να τις περιμένουμε, καθώς η σχεδόν τελετουργική μορφή τους μπορεί να προσφέρει μια ευπρόσδεκτη ανάπαυλα στην *καταιγίδα και την ένταση [sturm und drang]* της καθημερινής μας ζωής. Αυτό θα επέτρεπε στα εγώ μας να εξαρτώνται από αυτές, αντί να μάθουν να ενσωματώνουν τα μαθήματα σε όλες τις καταστάσεις της ζωής.

(2:2) Αφιερώστε περίπου τρία με τέσσερα λεπτά για να τις διαβάσετε αργά, αρκετές φορές αν το επιθυμείτε, και έπειτα κλείστε τα μάτια σας και ακούστε.

Ένα από τα σημαντικά θέματα αυτής της Εισαγωγής - και πραγματικά αυτών των μαθημάτων - είναι ότι η αλήθεια της Επανόρθωσης είναι ήδη παρούσα σε μας. Το πρόβλημα είναι ότι την καλύπτουμε. Αν και ο λόγος για τον οποίο το κάνουμε δεν εξετάζεται σε αυτή την ανακεφαλαίωση, ξέρουμε από άλλα μαθήματα, για να μην πούμε από τη μελέτη του κειμένου, ότι με την παρουσία της αλήθειας της Επανόρθωσης η ατομική μας ταυτότητα θα εξαφανιστεί. Επομένως, για να διασφαλίσουμε ότι αυτός ο εαυτός δεν απειλείται από την Αγάπη του Θεού, προστατεύουμε τον εαυτό μας με τις άμυνες του εγώ, όπως περιγράφει αυτό το απόσπασμα:

*Έχεις κτίσει όλο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης σου νομίζοντας ότι θα ήσουν αβοήθητος ενώπιον της Παρουσίας του Θεού, και θα ήθελες να σωθείς από την Αγάπη Του διότι νομίζεις ότι θα σε συνέθλιβε στο τίποτα. Φοβάσαι ότι θα σε παρέσερνε μακριά από τον εαυτό σου και ότι θα σε έκανε μικρό, διότι πιστεύεις ότι η σπουδαιότητα βρίσκεται στην περιφρόνηση, και ότι η επίθεση είναι μεγαλείο. Νομίζεις ότι έχεις φτιάξει ένα κόσμο που ο Θεός θα κατάρστροφε · και ότι αγαπώντας Τον, πράγμα που κάνεις, θα πετούσες αυτόν τον κόσμο μακριά, πράγμα που θα έκανες. Επομένως, έχεις χρησιμοποιήσει τον κόσμο για να καλύψεις την αγάπη σου, και όσο πιο βαθιά πηγαίνεις στην μαυρίλα των θεμελίων του εγώ, τόσο πιο κοντά έρχεσαι στην Αγάπη που είναι κρυμμένη εκεί. **Κι αυτό είναι που σε τρομοκρατεί. (Κ-13.III.4)***

Το εσύ που τρομοκρατείται είναι το μέρος του νου που έχει ταυτιστεί με το εγωϊκό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού. Η πρώτη γραμμή άμυνας είναι η πεποίθησή μας ότι είμαστε ένοχοι και αμαρτωλοί, που μας οδηγεί στο να πιστεύουμε ότι ο νους είναι ένα επικίνδυνο μέρος. Για να ξεφύγουμε, προβάλλουμε τους εαυτούς μας και φτιάχνουμε έναν κόσμο και μια διαχωρισμένη ταυτότητα που την τοποθετούμε σε ένα σώμα. Μόλις ολοκληρωθεί αυτό, πιστεύουμε ότι η ενοχή και η αμαρτία βρίσκονται αλλού, αλλά όχι σε εμάς. Αυτό μας οδηγεί στο να κρατάμε πικρίες και να κρίνουμε. Αποδεικνύουμε ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός λόγω του γεγονότος ότι αυτές οι επιθέσεις - το ότι σας επιτίθεται ή το ότι μου επιτίθεστε - μας κάνουν ξεχωριστούς και διαφορετικούς. Ή ακόμη πιο σωστά, σας επιτίθεται επειδή εσείς είστε αμαρτωλοί και γι' αυτό το λόγο ο θυμός μου είναι δικαιολογημένος.

Έτσι έχουμε σιωπήσει τη φωνή της αλήθειας στο νου μας, που καλύπτεται από την πεποίθηση ότι είμαστε αμαρτωλοί και ένοχοι, το οποίο αρνούμαστε, το προβάλλουμε και στη συνέχεια πιστεύουμε ότι υπάρχει στους άλλους. Ο σκοπός αυτών των μαθημάτων - καθώς και των *Μαθημάτων Θαυμάτων των ίδιων* - είναι να μας μάθουν, πρώτα απ' όλα, ότι αυτό είναι που κάνουμε, και το γιατί. Στη συνέχεια, θέλουμε να αναγνωρίσουμε ότι αυτές οι άμυνες δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντά μας, διότι δεν μας κάνουν ευτυχισμένους. Αν τις αφήσουμε στην άκρη, μαζί με το φόβο να χάσουμε τον ιδιαίτερο εαυτό μας, θα ακούσουμε τη Φωνή που μας μιλά για την αλήθεια και αντικατοπτρίζει την αρχή της Επανάρθωσης.

Αυτό είναι που μας υπενθυμίζει ο Ιησούς σ' αυτή την Εισαγωγή και μας προτρέπει να δούμε την αλήθεια των αμυνών μας καθώς επικαλείται τη δύναμη του νου μας να επιλέξουμε ξανά. Με αυτή τη δύναμη ήταν που πιστέψαμε ότι μπορούμε να αφήσουμε τον Ουρανό και να αποδεχθούμε ως αλήθεια τα ψέματα της αμαρτίας του εγώ, την οργή του Θεού και την ανάγκη για έναν κόσμο στον οποίο θα κρυφτούμε. Η δύναμη του νου συνεχίζει να επιτρέπει στα ψέματα να επιμένουν, γεγονός που δικαιώνουμε καθώς κάνουμε επίθεση στους πάντες. Επομένως ο Ιησούς απευθύνεται στη δύναμη του νου μας, με την ελπίδα ότι σύντομα θα επιστρέψουμε στη λογική και θα επιλέξουμε την αγάπη του αντί για το μίσος του εγώ.

(3:1) Επαναλάβετε την πρώτη φράση της περιόδου άσκησης αν βρίσκετε ότι ο νους σας περιπλανάται...

Ο νους δεν περιπλανιέται από μόνος του, αλλά περιπλανιέται επειδή το επιλέγουμε. Τελικά, αυτή η περιπλάνηση παίρνει το νου μακριά από τον εαυτό του προς τον κόσμο. Αντί να δούμε ότι επιλέξαμε να είμαστε αμαρτωλοί και ένοχοι, βλέπουμε την αμαρτία και την ενοχή στους άλλους. Αυτή ήταν η περιπλάνηση που ο Ιησούς προειδοποίησε την Helen και όλους εμάς να μην ανεχτούμε:

... Είσαι υπερβολικά ανεκτικός στην περιπλάνηση του νου, και παθητικά συναινείς στις λανθασμένες δημιουργίες του νου σου. (Κ-2.VI.4:6)

Οι λανθασμένες δημιουργίες είναι οι προβολές μας και όταν προσπαθούμε να εφαρμόσουμε μια άσκηση, να διαλογιστούμε ή να προσευχηθούμε, αυτές έρχονται συχνά με την εμφάνιση εξωγενών σκέψεων που μας αποσπούν. Πρέπει να θυμόμαστε ότι αυτές δεν έρχονται στο νου μας απρόσκλητες. Είναι παρούσες γιατί τις θέλουμε εκεί για αμυντικό λόγο, να μας προστατεύουν από την αγάπη.

(3:1-4) ...αλλά προσπάθησε το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου να ακούς σιωπηλά αλλά με προσοχή. Υπάρχει ένα μήνυμα που σε περιμένει. Να είσαι βέβαιος ότι θα το λάβεις. Να θυμάσαι ότι σου ανήκει, και ότι το θέλεις.

Η τελευταία φράση - «ότι το θέλεις» - είναι σημαντική. Χρειάζεται να *θέλουμε* να ακούσουμε αυτό το μήνυμα. Το γεγονός όμως, είναι ότι όλοι μας ως ένας Υιός επιλέξαμε στην αρχή να *μην* το ακούσουμε, διότι το να ακούσουμε το μήνυμα της Επανόρθωσης - ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ - σημαίνει το τέλος της ιδιαίτερης ύπαρξής μας. Γιατί, λοιπόν, τα εγώ μας να ήθελαν να λάβουν το μήνυμα; Αυτό είναι το ίδιο συναίσθημα που εκφράζουμε και επαναλαμβάνουμε ως εγώ στην καθημερινότητά μας. Θυμηθείτε, ο χρόνος είναι μια ψευδαίσθηση και δεν είναι γραμμικός. Όλα συμβαίνουν ταυτόχρονα. Το βασικό σημείο είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι το μήνυμα που επιλέξαμε να ακούσουμε στη θέση του δεν μας έκανε ευτυχισμένους. Όμως, μέσα στο νου μας υπάρχει ένα άλλο μήνυμα που πράγματι θα μας φέρει ευτυχία: Η Φωνή του Θεού δεν έχει εξαφανιστεί · περιπλανηθήκαμε μακριά, αλλά η Αγάπη Του παρέμεινε. Ο Ιησούς λοιπόν κάνει έκκληση να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί όσον αφορά το ποιο μήνυμα θα επιλέξουμε.

(4:1-2) Μην επιτρέπεις στην προσοχή σου να ταλαντεύεται παρασυρόμενη από σκέψεις που την αποσπούν. Συνειδητοποίησε ότι, όποια μορφή και να παίρνουν τέτοιες σκέψεις, δεν έχουν κανένα νόημα και καμιά δύναμη.

Η τελευταία δήλωση είναι το τέλος του εγωικού συστήματος σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, επειδή αμαρτία είναι η σκέψη που λέει ότι οι σκέψεις μας πράγματι έχουν δύναμη. Έχουν καταστρέψει τον Θεό, σταύρωσαν τον Χριστό και διέσπασαν την ενότητα του Ουρανού. Έχουν πράγματι τόσο μεγάλη δύναμη, που προκάλεσαν τον Θεό να αναστηθεί από τον τάφο της ιδιαιτερότητας στον οποίο Τον περιορίσαμε, και επιδιώκει να μας καταστρέψει. Ένα σημαντικό θέμα σε αυτά τα μαθήματα της ανακεφαλαίωσης επομένως, είναι ότι οι επιθετικές σκέψεις και οι σκέψεις που αποσπούν την προσοχή μας δεν έχουν επιτύχει τίποτα. Η δύναμη που φαίνεται να έχουν είναι απλά η δύναμη που τους έχουμε δώσει εμείς. Ακόμη μία φορά, αυτό είναι το συμπέρασμα: *εμείς* δίνουμε τη δύναμη - οι νόες μας πιστεύουν στις ψευδαισθήσεις και στη συνέχεια αντιδρούν σ' αυτές σαν να ήταν πραγματικές. Η δύναμη που πιστεύουμε ότι καταχραστήκαμε για να καταστρέψουμε τον Θεό, είναι η δύναμη που πιστεύουμε ότι υπάρχει γύρω μας - τόσο στις σκέψεις όσο και σε αυτό που βλέπουμε στον κόσμο. Παρ' όλα αυτά, ανεξάρτητα από το φαινομενικό της μέγεθος, αυτή η δύναμη προέρχεται από το ότι πιστεύουμε πως ήταν δική μας η απόφαση να εγκαταλείψουμε τον Ουρανό και να καταστρέψουμε τον Θεό. Ο Ιησούς λέει, όμως, ότι τίποτα από αυτά δεν είναι δύναμη, διότι δεν είχε κανένα αποτέλεσμα: «Ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.V.5: 4). Η μόνη πραγματική δύναμη είναι ο Θεός, που δεν κάνει τίποτα. Απλά είναι.

(4:3-5) Αντικατέστησέ τις [τις σκέψεις που την αποσπούν] με την αποφασιστικότητά σου να πετύχεις. Μην ξεχνάς ότι η θέλησή σου έχει δύναμη πάνω από όλες τις φαντασιώσεις και τα όνειρα. Δείξε της εμπιστοσύνη ότι θα σε βοηθήσει και ότι θα σε οδηγήσει πέρα από όλα αυτά.

Πολύ σημαντικές λέξεις! Η θέλησή μας - η δύναμη του νου μας που είναι ευθυγραμμισμένη με τη δύναμη του Θεού - «έχει δύναμη πάνω από όλες τις φαντασιώσεις και τα όνειρα». Αυτή δεν είναι η δύναμη όπως την αντιλαμβανόμαστε - για να υπερσχύουμε ή να κυριαρχούμε - αλλά η δύναμη της αλήθειας. Η γνωστή πρόταση σε ένα μεταγενέστερο μάθημα «Λέμε "Ο Θεός είναι," και έπειτα σταματάμε να μιλάμε» (Erg.169.5:4) - εκφράζει το νόημα της δύναμης της θέλησής μας: δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από την Αγάπη του Θεού · και είμαστε αυτή η Αγάπη. Το μόνο πρόβλημα - «Ναι, εκεί είναι το πρόβλημα», όπως αναφώνησε ο Άμλετ (III, I, 65) - είναι ότι δεν την επιλέγουμε. Αν δεν επιλέξουμε τη δύναμη, δεν μπορούμε να ξέρουμε ότι είναι δική μας.

(5:1) Θεώρησε αυτές τις περιόδους πρακτικής ως αφιερώσεις στον δρόμο, την αλήθεια και την ζωή.

Αυτή είναι μια αναφορά στη γνωστή φράση του Ιησού στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (Κατά Ιωάννη 14: 6α), μια πρόταση που αναφέρεται συχνά στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. (Κ-6.Ι.10:3 · Κ-7.ΙΙΙ.1:9) Ο Ιησούς την παραλληλίζει τώρα με την εκδοχή του εγώ:

(5:2-4) Αρνήσου να παρεκκλίνεις σε λοξοδρομήσεις, ψευδαισθήσεις και σκέψεις θανάτου. Είσαι αφοσιωμένος στην σωτηρία. Κάθε μέρα να είσαι αποφασισμένος να μην αφήνεις την λειτουργία σου ανεκπλήρωτη.

Έχουμε δημιουργήσει ένα σύστημα σκέψης που είναι το ακριβώς αντίθετο του Ουρανού. Έτσι ο Ιησούς αντιπροσωπεύει για εμάς «τον δρόμο, την αλήθεια και τη ζωή», ακριβώς όπως το εγώ αντιπροσωπεύει την παράκαμψη που μας κρατά μακριά από την Εστία μας - ένα *απατηλό* σύστημα σκέψης που κορυφώνεται με το *θάνατο*. Γι' άλλη μια φορά ο Ιησούς απευθύνεται στην επιθυμία μας να είμαστε ευτυχείς και να επιστρέψουμε στην Πηγή μας. Στο βαθμό που δεν θέλουμε να επιστρέψουμε και επιθυμούμε να παραμείνουμε διαχωρισμένα άτομα, επιλέγουμε εναντίον της ευτυχίας μας και έτσι συνεχίζουμε να φυλακίζουμε το νου μας με «ψευδαισθήσεις και σκέψεις θανάτου». Θα πιστέψουμε ότι ο νους μας δεν έχει δύναμη επειδή έχουμε αρνηθεί ότι έχουμε ένα νου, αφήνοντας την δύναμη να μείνει στο σώμα και στον κόσμο.

(6:1) Δήλωσε πάλι την αποφασιστικότητά σου και στις πιο σύντομες περιόδους πρακτικής, χρησιμοποιώντας την αρχική μορφή της ιδέας για τις γενικές εφαρμογές, και πιο συγκεκριμένες μορφές όταν χρειάζεται.

Ο Ιησούς βασίζεται στην αποφασιστικότητά μας να μην παρασυρθούμε από την λοξοδρόμηση του εγώ στο διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα. Επιδιώκει να ενισχύσει την επαγρύπνηση ενάντια στις αποφάσεις που παίρνουμε υπέρ της ενοχής και του φόβου - που είναι ο σκοπός αυτής της ανακεφαλαίωσης.

(6:2-4) Μερικές συγκεκριμένες μορφές εφαρμογής περιλαμβάνονται στα σχόλια που ακολουθούν τη δήλωση των ιδεών. Αυτές, όμως, είναι απλές προτάσεις. Δεν είναι τα συγκεκριμένα λόγια που χρησιμοποιείς που έχουν σημασία.

Βρίσκουμε στο βιβλίο εργασιών - και ειδικά εδώ φαίνονται - κάποιες νύξεις του ολοκληρωμένου συστήματος σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Αυτή η τελική δήλωση εξηγεί ξεκάθαρα το θέμα της *μορφής* και του *περιεχομένου*. Ποτέ δεν είναι η μορφή που είναι σημαντική - π.χ. τα λόγια του μαθήματος του βιβλίου εργασιών - αλλά η απόφαση που παίρνει ο νους να επιλέξει τον Ιησού ως δάσκαλο μας. Το *περιεχόμενο* αυτής της επιλογής αντανακλάται σε συγκεκριμένες *μορφές*, αλλά είναι λάθος να θεωρούμε ότι το πρόβλημα και η λύση βρίσκονται στον κόσμο. Παραμένουν μόνο μέσα στους νόες μας, οι οποίοι περιέχουν μόνο την ελπίδα για αληθινή και διαρκή αλλαγή.

ΜΑΘΗΜΑ 81

Οι σημερινές ιδέες που ανακεφαλαιώνουμε είναι:

Όπως ανέφερα εξετάζοντας την πρώτη ανακεφαλαίωση, η Helen είχε ενημερώσει τον Ιησού ότι δεν ήθελε να επαναλαμβάνεται συνέχεια μια ίδια κοινή δήλωση στην εισαγωγή κάθε μαθήματος στην ανακεφαλαίωση. Ένα από τα κριτήριά της προκειμένου να κρίνει εάν ο Ιησούς ήταν πραγματικά αυτός ο οποίος ισχυριζόταν, ήταν να δει αν θα υπαγορεύσει διαφορετικές λέξεις στην εισαγωγή του κάθε μαθήματος (π.χ., *Οι ιδέες μας για την ανακεφαλαίωση σήμερα είναι · Θα εξετάσουμε αυτές τις ιδέες σήμερα · Σήμερα ας επανεξετάσουμε αυτές τις ιδέες · κλπ*). Έχοντας τώρα δει ένα άλλο παράδειγμα του πώς αυτά τα μαθήματα έχουν το ίδιο περιεχόμενο, αλλά έχουν διαφορετική μορφή, μπορούμε να προχωρήσουμε από το ανόητο στο θαυμάσιο.

(1) (61) Είμαι το φως του κόσμου.

Πόσο ιερός είμαι, που μου έχει δοθεί η λειτουργία να φωτίζω τον κόσμο! Ας ησυχάσω ενώπιον της ιερότητάς μου. Μέσα στο ήρεμο φως της ας εξαφανιστούν όλες μου οι συγκρούσεις. Μέσα στην ειρήνη της ας θυμηθώ Ποιος είμαι.

Σε αυτό το πρώτο μάθημα θα βρείτε μια σαφή αναφορά του πραγματικού μας Εαυτού, να αντικατοπτρίζεται σε αυτό που η Φωνή Αγίου Πνεύματος μας θυμίζει: τη λειτουργία μας που φωτίζει τον κόσμο. Όπως είχαμε δει όταν εξετάσαμε αυτό το μάθημα νωρίτερα, δεν φωτίζουμε έναν εξωτερικό κόσμο, όπως κάνει μια λάμπα που μεταδίδει το φως της. Ο κόσμος υπάρχει μόνο στο νου του Υιού του Θεού και είναι σκοτεινός γιατί έχουμε επιλέξει να ακούσουμε το εγώ. Έτσι επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα, γινόμαστε το φως της αλήθειας. Καθώς ο Υιός του Θεού είναι ένας και ο κόσμος είναι στο νου του Υιού του, εμείς επίσης γινόμαστε το φως του κόσμου. Μέσα σ' αυτό το φως δεν μπορεί να υπάρχει σύγκρουση, γιατί αυτή υπάρχει μόνο στο σκοτάδι των αντιθέσεων του συστήματος σκέψης του εγώ.

(2) Κάποιες πιο εξειδικευμένες μορφές για την εφαρμογή αυτής της ιδέας όταν φαίνεται πως προκύπτουν δυσκολίες, θα μπορούσαν να είναι:

Ας μην κρύβω το φως του κόσμου μέσα μου.

Το φως του κόσμου ας λάμψει μέσα από αυτή την φαινομενική κατάσταση.

Αυτή η σκιά θα εξαφανιστεί μπροστά στο φως.

Όταν επιλέγουμε τον Ιησού, οι σκιές του κόσμου - η προβολή της ενοχής μας - πρέπει να εξαφανίζονται. Δεν έχουν καμία ισχύ ενώπιον του φωτός εφόσον έχουμε επιλέξει το φως, ανεξάρτητα από τη μορφή των σκιών. Μια ψευδαίσθηση είναι ψευδαίσθηση και δεν έχει καμία εξουσία ενώπιον της αλήθειας. Η καθημερινή λειτουργία μας είναι συνεπώς, να φέρουμε τις σκοτεινές αντιλήψεις μας, στο το φως της αλήθειας του Ιησού.

Το επόμενο μάθημα ασχολείται με τη συγχώρεση, το μείζον θέμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

(3:1) (62) Η συγχώρεση είναι η λειτουργία μου ως φως του κόσμου.

Η λειτουργία μας στον Ουρανό είναι να δημιουργούμε, με την οποία κανένας δεν έρχεται σε επαφή εδώ, γιατί αυτή δεν έχει να κάνει με τον κόσμο. Από την άλλη, για μας έχει νόημα η συγχώρεση. Το Μάθημα 192 μας θυμίζει:

Είναι το Άγιο Θέλημα του Πατέρα σου να ολοκληρώσεις Αυτόν... επεκτείνοντας την αγάπη, δημιουργώντας στο όνομά της, για πάντα ένα με τον Θεό και με τον εαυτό σου. Και όμως, τι θα μπορούσε να σημαίνει μια τέτοια λειτουργία μέσα σε ένα κόσμο φθόνου, μίσους και επίθεσης;

Επομένως έχεις μια λειτουργία σύμφωνα με τους όρους αυτού του κόσμου. Γιατί ποιος μπορεί να καταλάβει μια άγνωστη σε αυτόν γλώσσα; Η συγχώρεση αντιπροσωπεύει την λειτουργία σου εδώ. (Εργ.192.1:1-2. 3:1-3)

Σε άλλο σημείο του κειμένου, όπως ίσως θυμάστε, ο Ιησούς λέει ότι η λειτουργία μας είναι να θεραπεύουμε:

... Όπως η λειτουργία σου στον Ουρανό είναι η δημιουργία, έτσι και η λειτουργία σου στην γη είναι η θεραπεία. Ο Θεός μοιράζεται την λειτουργία Του μαζί σου στον Ουρανό, και το Άγιο Πνεύμα μοιράζεται μαζί σου, την δική Του στην γη. (Κ-12.VII.4:7-8)

Η δική μας λειτουργία της συγχώρεσης (ή της θεραπείας) είναι που μας δίνει τη δυνατότητα να απελευθερώσουμε το εγωικό σύστημα σκέψης, αρχικά με το να μην το βλέπουμε σε κάποιον άλλον και στη συνέχεια, συνειδητοποιούμε ότι δεν είναι πραγματικά παρόν ούτε στους νόες μας. Η αναίρεση αυτής της ενοχής απομακρύνει τα εμπόδια που κρατούσαν κρυμμένη την αληθινή μας λειτουργία της δημιουργίας, καθώς κρατούσαν κρυμμένη την Ταυτότητά μας ως Χριστός.

(3:2-3) Μέσα από την αποδοχή της λειτουργίας μου θα μπορέσω να δω το φως μέσα μου. Και μέσα σ' αυτό το φως η λειτουργία μου θα σταθεί καθαρή και απόλυτα αναμφίβολη ενώπιον της όρασής μου.

Ξανά και ξανά βλέπουμε την έμφαση που δίνεται στην άρση των εμποδίων - το νόημα της συγχώρεσης - που κρατούν μακριά από εμάς το φως της αγάπης του Χριστού. Είναι πάντα χρήσιμο να θυμόμαστε την αρχή του κειμένου:

... Αυτά τα Μαθήματα δεν έχουν στόχο να διδάξουν την σημασία της αγάπης, διότι αυτό είναι πέρα από αυτό που μπορεί να διδαχθεί. Εν τούτοις, έχουν στόχο να απομακρύνουν τα εμπόδια στην επίγνωση της παρουσίας της αγάπης, η οποία είναι η φυσική σου κληρονομιά. (Κ.1-εισ.1:6-7).

(3:4-5) Η αποδοχή μου δεν εξαρτάται από την αναγνώριση της λειτουργίας μου, διότι ακόμα δεν καταλαβαίνω την συγχώρεση. Όμως θα έχω εμπιστοσύνη ότι, μέσα στο φως, θα την δω έτσι όπως είναι.

Αυτό είναι σημαντικό. Όταν αρχίζουμε την εργασία μας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, πιστεύουμε ότι η συγχώρεση είναι κάτι που κάνουμε με κάποιον άλλο. Ή ακόμα πιο συγκεκριμένα, θεωρούμε ότι η συγχώρεση προϋποθέτει να παραβλέψουμε κάποιο τρομερό πράγμα που έχουν κάνει οι άλλοι, και να πούμε ότι τους συγχωρούμε. Ένα βήμα παραπέρα είναι να συνειδητοποιήσουμε: «Όχι, εγώ είμαι ο αμαρτωλός και όχι εσείς». Αυτό μας οδηγεί στο να καταλάβουμε ότι η συγχώρεση δεν έχει καμία σχέση με οποιονδήποτε άλλον, παρά μόνο με τον εαυτό μας, γιατί δεν υπάρχει κόσμος έξω από το νου μας.

Ο Ιησούς λέει με αυτόν τον τρόπο ότι μπορούμε να ξεκινήσουμε αυτή τη διαδικασία χωρίς πραγματικά να κατανοήσουμε τι απαιτεί αυτή · ανεβαίνουμε την κλίμακα χωρίς την επίγνωση των κορυφαίων σκαλοπατιών της, πόσο μάλλον του Θεού, ο Οποίος είναι εξ ολοκλήρου πέρα από την κλίμακα. Είναι αρκετό να ξέρουμε ότι κάναμε λάθος για οτιδήποτε έχουμε σκεφθεί, αισθανθεί και αντιληφθεί. Μπορούμε να το κάνουμε πολύ καλά τώρα, χωρίς να καταλάβουμε την απάντηση στο πρόβλημα του εγώ. Πράγματι:

... Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου είναι μια ισχυρή συνεισφορά προς την αλήθεια, και ότι αυτή την κάνει αυτό που είναι. Ωστόσο, έχουμε τονίσει ότι δεν χρειάζεται να καταλάβεις τίποτα. Η σωτηρία είναι εύκολη ακριβώς επειδή δεν ζητά τίποτα που να μην μπορείς να δώσεις αυτή την στιγμή. (Κ-18.IV.7:5-7).

Ωστόσο, μπορούμε τουλάχιστον να καταλάβουμε ότι δεν γνωρίζουμε. Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Τα επόμενα βήματα εύκολα ακολουθούν καθώς ασκούμαστε, όπως σε αυτές τις τρεις συγκεκριμένες εφαρμογές:

Πιο εξειδικευμένες μορφές για την χρήση αυτής της ιδέας θα μπορούσαν να είναι:

(4:2-4) Αυτό ας με βοηθήσει να μάθω τι σημαίνει η συγχώρεση.

Ας μην διαχωρίζω την λειτουργία μου από την θέλησή μου.

Δεν θα το χρησιμοποιήσω αυτό για ένα ξένο σκοπό.

Όπως πάντα, ο Ιησούς μας ζητά να δούμε τις καθημερινές εμπειρίες μας σαν ευκαιρίες για να μάθουμε πως να συγχωρούμε. Και πάλι, αναμένουμε ένα επόμενο υπέροχο Μάθημα, Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθω. (Εργ.193). Μαθαίνουμε την ορθή χρήση της δύναμης του νου μας, μετακινούμενοι από τον ξένο σκοπό της επίθεσης του εγώ, στον ορθά νοούμενο σκοπό της θεραπείας του Αγίου Πνεύματος. Έτσι επαναφέρουμε τη θέλησή μας στη Θέληση που ο Θεός δημιούργησε.

ΜΑΘΗΜΑ 82

Θα ανακεφαλαιώσουμε αυτές τις ιδέες σήμερα:

(1:1) (63) Το φως του κόσμου φέρνει ειρήνη σε κάθε νου μέσω της δικής μου συγχώρεσης.

Το μάθημα αυτό είναι επέκταση του προηγούμενου.

(1:2-5) Η συγχώρεσή μου είναι το μέσον με το οποίο το φως του κόσμου βρίσκει έκφραση μέσα από εμένα. Η συγχώρεσή μου είναι το μέσον με το οποίο αποκτώ επίγνωση του φωτός του κόσμου μέσα μου. Η συγχώρεσή μου είναι το μέσον με το οποίο ο κόσμος θεραπεύεται, μαζί μου. Ας συγχωρέσω, λοιπόν, τον κόσμο, έτσι ώστε να μπορέσει να θεραπευτεί μαζί με μένα.

Βλέπουμε το ήδη γνωστό θέμα ότι ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας, η βάση για τη θεραπεία του κόσμου. Αν σας συγχωρέσω, πρέπει να συγχωρέσω τον εαυτό μου διότι προερχόμαστε από τον ίδιο ένοχο εαυτό.* Όταν ως ταυτότητά μου δέχομαι την αγάπη του Ιησού στη θέση της ιδιαίτερης αγάπης του εγώ, συνειδητοποιώ ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός στην Υιότητα. Επομένως, είναι αδύνατο να συγχωρέσω ένα μέρος της Υιότητας χωρίς να τα συγχωρέσω όλα. Αυτό είναι ένα ουσιώδες μέρος του μηνύματος των Μαθημάτων. Να το επαναλάβω, ο Ιησούς δεν μιλά για τη θεραπεία ενός εξωτερικού κόσμου. Δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος! Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο λέει στο κείμενο, «μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο» (Κ-21.εισ.1: 7). Ο κόσμος, είναι μια ιδέα, που δεν έχει αφήσει ποτέ την πηγή του μέσα στο νου · συνεπώς, εξακολουθεί να υπάρχει εκεί. Έτσι, όταν ο νους μου έχει θεραπευθεί από τις σκέψεις του διαχωρισμού - της αμαρτίας, της ενοχής και της επίθεσης - ο κόσμος πρέπει να θεραπευθεί αντίστοιχα.

Στη συνέχεια βλέπουμε αυτές τις τρεις δηλώσεις, που πρέπει να εφαρμοστούν στην καθημερινή μας άσκηση:

(2:2-4) *Ας επεκταθεί η ειρήνη από το νου μου στον δικό σου, (όνομα).*

Μοιράζομαι το φως του κόσμου μαζί σου, (όνομα).

Μέσα από την συγχώρεσή μου μπορώ να δω αυτό έτσι όπως είναι.

Εάν υπάρχει ειρήνη στο νου σας, πρέπει να επεκτείνεται σε όλους. Ένας σαφής τρόπος να διακρίνετε αν έχετε επιλέξει την ειρήνη του Θεού ή το μίσος του εγώ είναι να δώσετε προσοχή στις αντιλήψεις σας. Εάν αντιλαμβάνεστε οτιδήποτε στον κόσμο να σας ενοχλεί, η ειρήνη δεν μπορεί να είναι στο νου σας. Αυτό αντικατοπτρίζει τα πρώτα μαθήματα που μας δίδαξαν ότι όλα όσα αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά προέρχονται από τις σκέψεις μας. Έτσι θα συνειδητοποιήσουμε ότι αν δεν είμαστε ειρηνικοί εξωτερικά, ο νους μας δεν μπορεί να είναι σε ειρήνη. Αυτό μας βοηθά να κατανοήσουμε ότι έχουμε κάνει την επιλογή του εγώ, την οποία μπορούμε να διορθώσουμε και να αναιρέσουμε.

Παρόλο που στην παρούσα φάση της πρακτικής μας στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν είμαστε σε άμεση επαφή με τους νόες μας, μπορούμε να τους γνωρίσουμε κατανοώντας ότι αυτό που παρατηρούμε εξωτερικά αντανακλά άμεσα αυτό που έχουμε κάνει πραγματικό εσωτερικά. Θα το πούμε ξανά, αν θέλουμε να μάθουμε αν επιλέξαμε τον Ιησού ή το εγώ ως δάσκαλο μας, πρέπει να δώσουμε προσοχή στις αντιδράσεις μας μέσα στον κόσμο. Χρειάζεται να θυμόμαστε ότι κάθε φορά που πιάνουμε τους εαυτούς μας να κρίνουν ή να είναι αναστατωμένοι, πως είναι ένα σήμα κινδύνου που λέει: «Έχω επιλέξει ξανά το εγώ μου. Και αντί να αναλάβω την ευθύνη γι' αυτή την απόφαση, επιλέγω να την προβάλλω, βλέποντας την σε όλους τους άλλους, αλλά όχι σε μένα». Αυτό το παρανοϊκό σκεπτικό είναι εύκολο να αναιρεθεί μέσω της συγχώρεσης.

(3:1) (64) *Ας μην ξεχνώ την λειτουργία μου.*

Επιστρέφουμε στο θέμα του πραγματικού μας Εαυτού.

(3:2) *Δεν θέλω να ξεχάσω την λειτουργία μου, διότι θέλω να θυμηθώ τον Εαυτό μου.*

Αν θέλω πραγματικά να θυμηθώ Ποιος είμαι και να επιστρέψω στην εστία μου, πρέπει να συγχωρώ. Η λειτουργία μου να συγχωρώ στη συνέχεια, είναι το μέσο με το οποίο επιτυγχάνεται η ενθύμηση της Ταυτότητάς μου.

Αν πιάσετε τον εαυτό σας να κρίνει - ιδιαίτερο μίσος ή ιδιαίτερη αγάπη - είναι ένα σίγουρο σημάδι ότι έχετε επιλέξει να μην ξυπνήσετε από το όνειρο και να θυμηθείτε τον Εαυτό σας. Έχετε επιλέξει αντί γι' αυτό να παραμείνετε φυλακισμένος, όμως κατηγορώντας άλλους για την κατάστασή σας. Όταν ανακαλύψετε αυτό που έχετε κάνει, δεν πρέπει να κρίνετε τον εαυτό σας ούτε να αισθάνεσθε ένοχοι. Απλώς ζητήστε τη βοήθεια του Ιησού για να θυμηθείτε ότι δεν είστε ευτυχισμένοι εδώ, και ότι καμία κρίση που έχετε κάνει ή ιδιαιτερότητα που έχετε αναζητήσει δεν σας έφερε τίποτα παρά την ψευδαίσθηση της ευτυχίας και της ειρήνης. Ζητήστε από τον Ιησού να σας βοηθήσει να κοιτάξετε χωρίς να κρίνετε τον εαυτό σας, το οποίο επίσης σημαίνει να κοιτάξετε τους άλλους χωρίς κρίση.

Για να επαναλάβω, αν θέλετε να μάθετε τι συμβαίνει στο νου σας, δώστε προσοχή σε ό,τι σκέφτεστε, αντιλαμβάνεστε και αισθάνεστε. Αν υπάρχει ειρήνη και ένα πνεύμα ενότητας έχοντας κοινό στόχο με τους άλλους να ξέρετε ότι έχετε επιλέξει το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό σας. Από την άλλη, εάν αισθάνεστε ταραγμένοι, είναι σίγουρο σημάδι ότι έχετε επιλέξει το εγώ.

(3:3) Δεν μπορώ να εκπληρώσω την λειτουργία μου αν την ξεχνώ.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν, έναν Δάσκαλο ο οποίος μας θυμίζει τη λειτουργία μας που είναι η συγχώρεση, η οποία μπορεί να οριστεί ως η απελευθέρωση από την κρίση. Επομένως, αν πιάσετε τον εαυτό σας να κρίνει, επιλέγετε - αυτό δεν συμβαίνει αυτόματα - να ξεχάσετε τη λειτουργία σας επειδή δεν θέλετε να επιστρέψετε στην εστία. Το να ξεχνάτε είναι σκόπιμο.

(3:4) Και μόνο αν εκπληρώνω την λειτουργία μου, θα βιώσω την χαρά που προορίζει για μένα ο Θεός.

Κάθε φορά που νιώθουμε ξεχωριστοί, κάνουμε κρίσεις ή είμαστε απορροφημένοι με οτιδήποτε από το σύστημα του εγώ, λέμε ότι δεν θέλουμε τη χαρά που ο Θεός προορίζει για μας, αποδεχόμενοι στη θέση του το υποκατάστατο του εγώ. Απομακρύνουμε τη χαρά του Θεού με την ενοχή μας, την προβάλλουμε έξω και βρίσκουμε λάθη σε όλους τους άλλους. Η ιδέα, για άλλη μια φορά, είναι να μην κρίνουμε τους εαυτούς μας που την προβάλαμε, αλλά να έχουμε επίγνωση ότι αυτό είναι που έχουμε κάνει, και το τεράστιο κόστος που έχει για μας επειδή το έχουμε κάνει.

Στη συνέχεια μας ζητείται να εξασκηθούμε εφαρμόζοντας αυτή την ιδέα, λέγοντας:

(4:2) Ας μην χρησιμοποιήσω αυτό για να κρύψω από μένα την λειτουργία μου.

Το «αυτό» είναι οτιδήποτε βιώνουμε κατά τη διάρκεια της ημέρας · π.χ., να είμαστε δυσαρεστημένοι με την αλλαγή του καιρού ή με αυτό που έκανε ή δεν έκανε κάποιος. Θα πρέπει να πούμε: «Επιλέγω την κατάσταση ως δικαιολογία για να κρύψω από μένα τη λειτουργία μου, το οποίο θέλω να κάνω για να κρατήσω μακριά τη χαρά του Θεού».

(4:3) Καλύτερα να το χρησιμοποιήσω σαν ευκαιρία για να εκπληρώσω την λειτουργία μου.

Αντί να χρησιμοποιήσουμε κάποια κατάσταση ως μια ευκαιρία να αρνηθούμε τη λειτουργία μας, μπορούμε ν' αφήσουμε τον Ιησού να την επαναπροσδιορίσει ως μια ευκαιρία για να συγχωρέσουμε. Με άλλα λόγια θα μπορούσαμε να δούμε τα πάντα ως μια σχολική τάξη που το Άγιο Πνεύμα μπορεί να χρησιμοποιήσει για να μας διδάξει ότι η ευτυχία μας δεν βρίσκεται σε οτιδήποτε εξωτερικό, ούτε στο να είμαστε ένας διαχωρισμένος εαυτός, αλλά να επιλέξουμε τον Ιησού ως δάσκαλο, ο οποίος μας οδηγεί πέρα από την ιδιαιτερότητά μας και μας φέρνει στην εστία. Αυτό, και πάλι, ισχύει για οτιδήποτε συμβαίνει κατά τη διάρκεια της ημέρας.

(4:4) Αυτό μπορεί να απειλεί το εγώ μου, αλλά δεν μπορεί να αλλάξει την λειτουργία μου με κανένα τρόπο.

Με άλλα λόγια, αν αντιληφθώ αυτό που κάποιος λέει ή κάνει ως απειλητικό, δεν σημαίνει ότι η λειτουργία μου χάθηκε. Σημαίνει μόνο ότι έχω επιλέξει να αναστατωθώ γιατί θέλω να την αποκρύψω. Όμως η λειτουργία μου αναπαύεται με ασφάλεια μέσα μου επειδή ο Δάσκαλός της αναπαύεται εκεί. Επομένως, τίποτα δεν έχει τη δύναμη να απομακρύνει τη λειτουργία της συγχώρεσης από εμένα, εκτός από τη δική μου απόφαση.

* Για μια βαθύτερη εξέταση του πώς ο εαυτός μας που γίνεται αντιληπτός, και ο εαυτός με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε ότι σχετίζονται οι εαυτοί μας, είναι τα διαιρεμένα τμήματα ενός μεγαλύτερου εαυτού, δείτε *Το Μήνυμα των Μαθημάτων Θαυμάτων*: Τόμος 1 - *All Are Called* κεφάλαια 2-4.

ΜΑΘΗΜΑ 83

Σήμερα ας ανακεφαλαιώσουμε αυτές τις ιδέες:

(1:1) (65) Η μόνη μου λειτουργία είναι αυτή που μου έδωσε ο Θεός.

Δεν υπάρχει καμία άλλη.

(1:2-5) Δεν έχω άλλη λειτουργία από αυτή που μου έδωσε ο Θεός. Αυτή η αναγνώριση με απελευθερώνει από κάθε σύγκρουση, διότι σημαίνει ότι δεν γίνεται να έχω αντικρουόμενους στόχους. Με ένα και μοναδικό σκοπό, είμαι πάντα σίγουρος για το τι να κάνω, τι να πω και τι να σκεφτώ. Κάθε αμφιβολία πρέπει να εξαφανιστεί καθώς αναγνωρίζω ότι η μόνη μου λειτουργία είναι αυτή που μου έδωσε ο Θεός.

Η λειτουργία μας είναι να συγχωρούμε, ο μόνος ορθά νοούμενος λόγος που υπάρχει να είμαστε στον κόσμο. Δεν είμαστε εδώ για να τον σώσουμε, να βγάλουμε πολλά χρήματα, να δημιουργήσουμε μια ευτυχισμένη οικογένεια, να έχουμε ένα υγιές σώμα ή να ζήσουμε για εκατόν πενήντα χρόνια. Το να το θυμόμαστε θα εξαλείψει τις συγκρούσεις, διότι όταν πιστεύουμε ότι η λειτουργία μας είναι εξωτερική αυτό αναπόφευκτα θα έρθει σε σύγκρουση με την εσωτερική μας λειτουργία που είναι να κατανοήσουμε ότι τίποτα εξωτερικό δεν είναι σημαντικό · μόνο η αλλαγή της σκέψης, που επέρχεται από την αλλαγή δασκάλων.

Η σύγκρουση προκύπτει επίσης από την επιθυμία να μελετήσουμε αυτά τα μαθήματα και να επιστρέψουμε στην εστία, θέλοντας ταυτόχρονα με λαχτάρα να είμαστε ο σπουδαιότερός τους δάσκαλος, ή φαινομενικά ο πιο ταπεινός, ο αφοσιωμένος μαθητής τους, ενώ επιθυμούμε ακόμα τα δώρα της ιδιαιτερότητας: χρήματα, φήμη, δύναμη και αγάπη. Σε αυτές τις περιπτώσεις που θεωρούμε έναν εξωτερικό στόχο ως σημαντικό - αν όχι σημαντικότερο - από τον εσωτερικό, δημιουργείται η σύγκρουση που ήταν ο στόχος του εγώ από την αρχή. Όμως αυτά τα μαθήματα θα δώσουν τέλος στη σύγκρουση, δεν θα την ενισχύσουν · και ο μόνος ορθά νοούμενος σκοπός του εξωτερικού κόσμου, μόλις το καταφέρουμε, είναι ότι θα λειτουργεί σαν καθρέφτης που μας δείχνει την επιλογή που έχουμε κάνει εσωτερικά. Μόνο τότε οι νόες μας - η αληθινή πηγή της σύγκρουσης - μπορούν να θεραπευτούν, όπως εξηγεί το ακόλουθο απόσπασμα:

Μην ξεχνάς ότι η θεραπεία του Υιού του Θεού είναι ο μόνος σκοπός του κόσμου. Αυτός είναι ο μόνος σκοπός που βλέπει σε αυτόν το Άγιο Πνεύμα, άρα και ο μόνος που έχει. Μέχρι να δεις την θεραπεία του Υιού ως το μόνο που επιθυμείς να επιτευχθεί στον κόσμο, μέσα στον χρόνο και όλα τα φαινόμενα, δεν θα γνωρίσεις τον Πατέρα ούτε τον εαυτό σου. Διότι θα χρησιμοποιείς τον κόσμο για κάτι που δεν είναι ο σκοπός του, και δεν θα ξεφεύγεις από τους δικούς του νόμους της βίας και του θανάτου. (Κ-24. VI.4:1-4)

Ο μόνος σκοπός που έχει νόημα στον κόσμο είναι επομένως η θεραπεία. Από την στιγμή που φτιάξαμε τον κόσμο ως μια έκφραση του μίσους μας για τον Θεό και το Χριστό, ο νέος μας Δάσκαλος αλλάζει το σκοπό του. Ο κόσμος γίνεται το όχημα για να μας δείξει, πρώτον, ότι έχουμε ένα νου, και δεύτερον, ότι μέσα σ' αυτόν πήραμε την απόφαση του εγώ. Τώρα η ορθή απόφαση είναι αναπόφευκτη, και είμαστε σίγουροι για το σκοπό της συγχώρεσης, καθώς η αμφιβολία εξαφανίζεται.

Αναζητούμε τώρα να εφαρμόσουμε αυτά που μαθαίνουμε:

(2:2-3) Η αντίληψή μου γι' αυτό δεν αλλάζει την λειτουργία μου.

Αυτό δεν μου δίνει κάποια άλλη λειτουργία από αυτή που μου έδωσε ο Θεός.

Οποιαδήποτε κατάσταση πιστεύω ότι διαταράσσει την ειρήνη μου δεν έχει καμία επίδραση στο νου μου. Για να το πούμε με άλλο τρόπο, τίποτα που αντιλαμβάνομαι ως εξωτερικό δεν έχει τη δύναμη να αλλάξει τον σκοπό μου που είναι να συγχωρώ. Ανεξάρτητα από το πως αντιδρά σε μια κατάσταση το εγώ, η λειτουργία μου παραμένει μέσα μου, ευγενικά και υπομονετικά διατηρημένη για μένα από τον Ιησού. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί την παλαιότερη παραπομπή από αυτό το υπέροχο απόσπασμα του κειμένου - ο Ιησούς θυμίζει τον ευγενικό και υπομονετικό του ρόλο ως δασκάλου μας - μέρος του οποίου εξετάζουμε ξανά:

... Έχω σώσει όλες σου τις καλοσύνες και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα σφάλματα που έκρυβαν το φως τους, και τις κράτησα για σένα μέσα στην δική τους τέλεια λάμψη. (Κ-5.IV.8:3-4)

Παρά τα καμώματα των εγώ μας, δεν μπορούμε να χάσουμε. Η παραφροσύνη μας δεν έχει καμία επίδραση στη λογική μέσα μας, ούτε στην ορθή μας λειτουργία να συγχωρούμε.

(2:4) Ας μην χρησιμοποιήσω αυτό για να δικαιολογήσω μία λειτουργία που δεν μου έδωσε ο Θεός.

Ας μην χρησιμοποιήσω μια εξωτερική κατάσταση ως μέσο για να δικαιολογήσω την πεποίθηση ότι υπάρχει κάποιος άλλος σκοπός στη ζωή μου εκτός από το να αναιρέσω το σύστημα σκέψης του εγώ. Ο κόσμος είναι πολύ χαρούμενος που μπορεί να συνεργαστεί με το σχέδιο του εγώ - άλλωστε, το εγώ έφτιαξε τον κόσμο για να συνεργάζεται - με το να μας δίνει τη μία ευκαιρία μετά την άλλη για να δικαιολογούμε τις κρίσεις και τις πικρίες μας, την αντίληψή μας ότι μας έχουν μεταχειριστεί άδικα · μια αδικία που μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με την αμυντική και, κάποιες φορές, την επιθετική μας ανταπόκριση. Ωστόσο, μας έχει ειπωθεί δύο φορές: Ο θυμός ποτέ δεν δικαιολογείται (Κ-6.εισ.1:7, Κ-30.VI.1:1-2). Η αποκατάσταση της ειρήνης του νου είναι η μόνη μας ευθύνη, και η αναγνώριση αυτού του χαρούμενου γεγονότος είναι ο πυρήνας της λειτουργίας μας να συγχωρούμε.

(3:1) (66) Η ευτυχία μου και η λειτουργία μου είναι ένα.

Αυτό συμβαίνει επειδή η ευτυχία μας δεν προκύπτει από οτιδήποτε στον κόσμο. Θυμηθείτε ότι οι νόμοι της ιδιαιτερότητας μας λένε ότι η ευτυχία μας προέρχεται από το σώμα: το δικό μας ή κάποιου άλλου, ή οτιδήποτε εξωτερικό. Αυτό, πρέπει να δημιουργεί συγκρούσεις, γιατί η ευτυχία έρχεται μόνο όταν αφήνουμε την ενοχή να φύγει, που είναι το χαρούμενο αποτέλεσμα της συγχώρεσης. Ωστόσο, εάν νομίζουμε ότι υπάρχει ευχαρίστηση στον κόσμο, αναπόφευκτα θα είμαστε σε σύγκρουση. Αυτό σίγουρα δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι επειδή εξακολουθούμε να αναζητούμε τη σωματική ευχαρίστηση, αλλά μόνο ότι θα πρέπει να γνωρίζουμε τι κάνουμε. Αυτά δεν είναι μαθήματα που μας μαθαίνουν να θυσιάσουμε ή να παραιτηθούμε απ' αυτό που θεωρούμε σημαντικό, αλλά για να μάθουμε, όπως ο Ιησούς μας διδάσκει κοντά στο τέλος του κειμένου, ότι η παραίτηση από τον κόσμο είναι παραίτηση από το τίποτα και επομένως δεν εμπεριέχει καμία θυσία. Έτσι, την ίδια στιγμή που μας ζητά να εγκαταλείψουμε το τίποτα, ο Ιησούς μας βοηθά να αναγνωρίσουμε ότι όλα εδώ είναι τίποτα. Μόνο τότε μπορούμε πραγματικά να παραιτηθούμε από τον κόσμο:

... Παραιτήσου από τον κόσμο! Αλλά όχι για να τον θυσιάσεις. Ποτέ δεν τον θέλησες. Ποια ευτυχία έχεις αναζητήσει εδώ που να μην σου έφερε πόνο; Ποια στιγμή ικανοποίησης δεν έχει εξαγοραστεί με το φοβερό αντίτιμο του πόνου; Η χαρά δεν έχει κόστος. Είναι το ιερό σου δικαίωμα, και αυτό για το οποίο πληρώνεις δεν είναι η ευτυχία. Επιτάχυνε τον δρόμο σου με ειλικρίνεια, και μην αφήνεις τις εμπειρίες σου εδώ να σε εξαπατούν αναδρομικά. Δεν ήταν απαλλαγμένες από το πικρό αντίτιμο και τις άχαρες συνέπειες. (Κ-30.Υ.9:4-12)

Αυτή είναι μια διδασκαλία για να ανοίξουν τα μάτια μας έτσι ώστε να κατανοήσουμε ότι αυτά που σκεφτόμαστε, αισθανόμαστε και κάνουμε, εναρμονίζονται με το σχέδιο της Επανάρθωσης του Θεού. Όλα όσα επιθυμούμε έξω από εμάς, μπορούν να εξυπηρετήσουν έναν άγιο σκοπό αν αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να μας διδάξει το πραγματικό τους νόημα. Έτσι, για να επαναλάβουμε αυτό το σημαντικό σημείο, συνειδητοποιώντας ότι η ευτυχία μας δεν προέρχεται από οτιδήποτε εξωτερικό δεν πρέπει να μας κάνει να νιώθουμε ένοχοι. Αυτή είναι μια δήλωση που απλά μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι ολόκληρη η ζωή μας βασίζεται σε συγκρούσεις και ότι μέσα από αυτή τη συνειδητοποίηση έρχεται το τέλος της σύγκρουσης και η αρχή της αληθινής ευτυχίας.

(3:2-4) Όλα όσα προέρχονται από τον Θεό είναι ένα. Προέρχονται από την Ενιαιότητα, και πρέπει να λαμβάνονται ως ένα. Η εκπλήρωση της λειτουργίας μου είναι η ευτυχία μου διότι και οι δύο προέρχονται από την ίδια Πηγή.

Το εγώ προσπαθεί να μας διαχωρίσει από τον Θεό και από τον εαυτό μας - μέσα στο νου - και στη συνέχεια να μας πείσει ότι η ευτυχία και η λειτουργία μας βρίσκονται έξω από εμάς - μέσα στο σώμα. Ωστόσο, μόλις κατανοήσουμε την αρχή της ενιαιότητας όλα είναι ξεκάθαρα. Είναι εντυπωσιακή η αντίθεση μεταξύ αυτής της αρχής και του τρόπου που ζούμε τις ζωές μας, οι οποίες χαρακτηρίζονται από τον διαχωρισμό, τις διαφορές και τα ξεχωριστά γεγονότα: Κάποιες μέρες αισθανόμαστε καλά και κάποιες άλλες όχι · καλά με μερικούς ανθρώπους αλλά όχι με άλλους · καλά με τους ίδιους ανθρώπους κάποιες φορές, αλλά άλλες φορές όχι, και συνεχίζει χωρίς σταματημό. Η εμπειρία μας δεν είναι ποτέ ενοποιημένη, διότι όλα διέπονται από την υποταγή στην αρχή του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος: Τα δικά μου συμφέροντα και τα δικά σας είναι ξεχωριστά, αν κερδίσω εγώ εσείς θα χάσετε, αν χάσω εγώ εσείς κερδίζετε. Ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι ο δρόμος για την επιστροφή στη ζωντανή Ενιαιότητα του Θεού είναι μέσα από την αντανάκλαση της Αγάπης Του, που το κάνουμε όταν αντιλαμβανόμαστε ο ένας τον άλλον μέσα από το πρίσμα των κοινών συμφερόντων.

(3:5) Και πρέπει να μάθω ν' αναγνωρίζω τι με κάνει χαρούμενο, αν επιθυμώ να βρω την ευτυχία.

Ο σκοπός αυτών των μαθημάτων είναι να μας διδάξουν αυτό που θα μας κάνει χαρούμενους. Έχουμε δει επανειλημμένα ότι η ευτυχία δεν βρίσκεται στο να νιώθουμε πλήρεις με κάτι εξωτερικό, γιατί αυτό είναι απλώς παροδικό.

Ο Ιησούς μας ζητά να εφαρμόσουμε την ιδέα του μαθήματος ως εξής:

(4:2-3) Αυτό δεν μπορεί να διαχωρίσει την ευτυχία μου από την λειτουργία μου.

Η ενιαιότητα της ευτυχίας μου και η λειτουργία μου παραμένουν απόλυτα ανέπαφες από αυτό.

Όπως και στο προηγούμενο μάθημα, μας ζητείται να αναγνωρίσουμε πως οποιαδήποτε μορφή αναστάτωσης αντιμετωπίζουμε, δεν έχει καμία δύναμη να αλλάξει την ευτυχία που φέρνει η συγχώρεση. Η ευτυχία προέρχεται από την απόφαση του νου και καμία δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να το πάρει αυτό από εμάς. Μόνο η απόφασή μας μπορεί, και δυστυχώς το έχει κάνει.

Μπορούμε να δούμε ξανά και ξανά σε αυτές τις εφαρμογές ότι ο Ιησούς μας ζητά να πάρουμε αυτές τις σχετικά αφηρημένες ιδέες και να τις εφαρμόσουμε στις καθημερινές μας καταστάσεις. Αυτό είναι υποχρεωτικό αν πρόκειται να μάθουμε αυτή τη διδασκαλία, η οποία πραγματικά δεν είναι μια διανοητική διαδικασία. Αν και η διανοητική εκμάθηση του μηνύματός τους είναι σημαντική - που είναι ο σκοπός του κειμένου, τελικά - αν δεν εφαρμόσουμε τις διδασκαλίες, δεν σημαίνουν τίποτα. Επομένως, η δυναμικότητα αυτών των μαθημάτων είναι να μας κάνουν να περάσουμε τη μέρα μας όπως συνήθως, αλλά τη στιγμή που κάτι διαταράξει την ειρήνη μας ή μας ενθουσιάζει, να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό δεν μπορεί να επηρεάσει την ευτυχία και τη λειτουργία μας που βρίσκονται μέσα μας. Τις έχουμε καλύψει απλώς με ψευδαισθήσεις, οι οποίες δεν επηρεάζουν την αλήθεια.

Η τελευταία δήλωση επαναλαμβάνει αυτή τη σκέψη:

(4:4) *Τίποτα, ούτε κι αυτό, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ψευδαίσθηση της ευτυχίας ξεχωριστά από την λειτουργία μου.*

Όταν κάτι σας κάνει ευτυχισμένους και σας δίνει ευχαρίστηση, συνειδητοποιείτε ότι αυτή η εμπειρία είναι ανεξάρτητη από τη λειτουργία σας να συγχωρείτε και άρα δεν θα διαρκέσει. Η αληθινή ευτυχία σ' αυτόν τον κόσμο έρχεται όταν απελευθερωνόμαστε από την ενοχή, το πρόβλημα που μας οδήγησε να εγκαταλείψουμε το νου μας, καθώς πιστέψαμε ότι δραπετεύσαμε από τον Ουρανό. Επομένως, η αναίρεση της ενοχής είναι η πηγή της χαράς, διότι αναιρεί όλα τα βάσανα και τον πόνο και μας επιστρέφει στην εστία που δεν αφήσαμε ποτέ.

Η ευτυχία μας κατά τη διάρκεια της ημέρας ισοδυναμεί με τη συγχώρεση, όπου αναγνωρίζουμε ότι τίποτα και κανένας δεν έχει τη δύναμη να απομακρύνει την ειρήνη του Θεού. Είναι δική μας και περιμένει την αποδοχή μας. Η επίγνωση αυτού του γεγονότος, ακόμη κι αν δεν είμαστε έτοιμοι να επιλέξουμε την ειρήνη, παρέχει έναν υπαινιγμό χαράς και μια αίσθηση ελπίδας, που είναι αδύνατον να συμβεί όσο νομίζουμε ότι χρειάζεται να χειραγωγήσουμε, να πείσουμε ή να αλλάξουμε τον κόσμο. Αυτό μπορεί να λειτουργήσει μερικές μέρες, αλλά ποτέ συνέχεια. Πράγματι, αυτό είναι το κριτήριο που ο Ιησούς μας ζητά να χρησιμοποιήσουμε για να αξιολογήσουμε την αξία των πάντων στον κόσμο, όπως λέει στο Μάθημα 133. Προεπισκοπώντας αυτό το διαφωτιστικό απόσπασμα διαβάζουμε:

...αν διαλέξεις ένα πράγμα που δεν θα κρατήσει για πάντα, αυτό που διάλεξες είναι άνευ αξίας. Μια προσωρινή αξία δεν έχει καθόλου αξία. Ο χρόνος ποτέ δεν μπορεί να αφαιρέσει μια αξία που είναι αληθινή. Ό,τι ξεθωριάζει και πεθαίνει δεν βρισκόταν ποτέ εκεί, και δεν προσφέρει τίποτα σε αυτόν που το επιλέγει. (Εργ.133.6:1-4)

Η συνειδητοποίηση ότι απλώς δεν χρειάζεται πλέον να «δίνουμε αξία σε ό,τι δεν έχει αξία» (Εργ.133, τίτλος), ακόμα κι αν δεν είμαστε έτοιμοι να το αφήσουμε, είναι μια πηγή ελπίδας.

ΜΑΘΗΜΑ 84

Αυτές είναι οι ιδέες για την σημερινή ανακεφαλαίωση:

(1:1) (67) Η αγάπη με δημιούργησε καθ' ομοίωσή της.

Αυτή είναι μια δήλωση της Ενιαιότητας του Θεού: η Ταυτότητά μας ως Χριστός.

(1:2) Είμαι όμοιος με τον Δημιουργό μου.

Αυτή η ιδέα έχει παρθεί από το βιβλικό στίχο που λέει ότι ο άνθρωπος έγινε κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού (Γένεση 1:26-27). Ο Ιησούς χρησιμοποιεί αυτή την ιδέα, αλλά μιλά για έναν εντελώς διαφορετικό Δημιουργό. Είμαι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση της Πηγής μου, γιατί ο Θεός είναι πνεύμα αγνό, όπως είμαι κι εγώ · είναι άμορφος, αιώνιος και αδιαίρετος, όπως είμαι κι εγώ. Επομένως:

(1:3-6) Δεν γίνεται να υποφέρω, δεν γίνεται να βιώνω απώλεια και δεν γίνεται να πεθάνω. Δεν είμαι σώμα. Θέλω ν' αναγνωρίσω την πραγματικότητά μου σήμερα. Δεν θα λατρεύω είδωλα, ούτε θα εξυψώσω την αντίληψη που έχω για τον εαυτό μου με σκοπό ν' αντικαταστήσω τον Εαυτό μου.

Είναι φανερό ότι ο Ιησούς δεν περιμένει να βιώσουμε αυτή την αλήθεια · όχι ακόμη. Μας είπε όμως μόλις δύο μαθήματα πριν, ότι δεν είμαστε στο σημείο που θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε τη συγχώρεση, πόσο μάλλον αυτό που βρίσκεται πέρα από αυτή. Είναι λοιπόν άλλος ένας εμψυχωτικός λόγος του Ιησού, στον οποίο μας λέει ότι έχουμε πράγματι τη δυνατότητα ανά πάσα στιγμή να επιλέξουμε αυτή την αλήθεια για δική μας. Ακόμα και αν επιλέξουμε να μην επωφεληθούμε από αυτή, η αλήθεια δεν απουσιάζει. Στην πραγματικότητα, δεν είμαστε σώματα, αλλά πνεύμα, κι επομένως δεν μπορούμε να υποφέρουμε, να έχουμε κάποια απώλεια ή να πεθάνουμε. Αυτή είναι η μνήμη του Εαυτού μας που περιμένει υπομονετικά την ανύψωσή μας στην κορυφή της κλίμακας μέσα από τα σύννεφα της ενοχής και της επίθεσης. Όπως μας έχει ειπωθεί ξανά και ξανά, σε διαφορετικές μορφές:

Η ειρήνη είναι φυσικό κληροδότημα του πνεύματος. Ο καθένας είναι ελεύθερος να αρνηθεί να αποδεχτεί την κληρονομιά του, αλλά δεν είναι ελεύθερος να ορίσει τι είναι η κληρονομιά του. (Κ-3.VI.10:1-2)

Είμαστε ελεύθεροι μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού να πιστεύουμε ό,τι επιθυμούμε, αλλά αυτές οι μάταιες επιθυμίες για είδωλα δεν έχουν καμία σχέση με τη Θέληση του Θεού, που είναι η μόνη μας πραγματικότητα και ο Εαυτός μας.

(1:7-8) Είμαι όμοιος με τον Δημιουργό μου. Η αγάπη με δημιούργησε σαν την ίδια.

Ο Ιησούς επιστρέφει στο θέμα του μαθήματος, και μας ζητά να επιστρέψουμε κι εμείς. Το ταξίδι μας επιταχύνεται από την προθυμία μας να παραμερίσουμε τα φτωχά υποκατάστατα του εγώ και ν' αποδεχθούμε την αλήθεια για τους εαυτούς μας: Έχουμε δημιουργηθεί κατ' εικόνα και ομοίωση του Δημιουργού μας και της Πηγής μας - της Ίδιας της Αγάπης.

Αυτό επαναλαμβάνεται στις συγκεκριμένες εφαρμογές:

(2:2-4) Ας μην βλέπω μια ψευδαίσθηση του εαυτού μου σε αυτό.

Καθώς κοιτάζω αυτό, ας θυμάμαι τον Δημιουργό μου.

Ο Δημιουργός μου δεν δημιούργησε αυτό έτσι όπως το βλέπω εγώ.

Το «αυτό» είναι κάθε κατάσταση που μας κάνει να πιστεύουμε ότι είμαστε ευάλωτα σώματα, ενισχύοντας την πεποίθηση ότι δεν είμαστε ο ένδοξος Εαυτός του πνεύματος που ο Θεός δημιούργησε. Αυτό που επισημαίνει ο Ιησούς είναι ότι αν βλέπουμε τους εαυτούς μας ως

πονεμένους ή ενθουσιασμένους από οτιδήποτε άλλο, είναι γιατί έχουμε επιλέξει να το βλέπουμε έτσι. Τίποτα δεν έχει τη δύναμη να μας κάνει να αισθανόμαστε καλά ή άσχημα, εκτός από την επιλογή του νου υπέρ του εγώ, που έχει γίνει επειδή του δίνουμε μεγαλύτερη αξία από τον μη-δυϊστικό Εαυτό που δημιουργήθηκε από τον Θεό. Ο Ιησούς μας ζητά να θέλουμε να επιλέξουμε διαφορετικά · να δούμε κάθε εκδήλωση της ημέρας μας ως ευκαιρία να θυμηθούμε τον Δημιουργό μας. Η επιλογή αυτή αντικατοπτρίζεται από την αναγνώρισή μας ότι η Τέλεια Αγάπη δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει την κατάσταση που βιώνουμε, και γι' αυτό δεν μπορεί να είναι πραγματική. Και κάτι που δεν είναι πραγματικό δεν μπορεί να έχει καμία εξουσία πάνω μας.

(3:1) (68) Η αγάπη δεν κρατά πικρίες.

Ο Ιησούς επιστρέφει στο σημαντικό θέμα των πικριών (παραπόνων) και των σκέψεων επίθεσης. Αυτό που υπονοείται εδώ είναι ότι οι πικρίες μας δεν έρχονται μόνες τους · *εμείς τις επιλέγουμε ενεργά*, γιατί θέλουμε να είναι κάποιος άλλος υπεύθυνος για τη δυστυχία που αισθανόμαστε, επειδή έχουμε διαχωριστεί από την αγάπη. Αντί να αναλάβουμε την ευθύνη για την «αμαρτία» μας και να παραδεχθούμε το φόβο που μας προκάλεσε το να διαχωριστούμε, αρνούμαστε την αμαρτία διαχωρίζοντάς την από τον εαυτό μας και, μέσω της προβολής, κρατάμε τις πικρίες ενάντια σε κάποιον άλλο - *οποιοδήποτε άλλο* - κατηγορώντας αυτό το πρόσωπο γι' αυτό που κρυφά πιστεύουμε ότι έχουμε κάνει. Όλο αυτό συμβαίνει για να εκπληρωθεί ο σκοπός του εγώ, να προστατεύσει την ύπαρξή του μέσα από την απόρριψη του νου και να μας καταστήσει «χωρίς-νου», αφήνοντάς μας «στο έλεος των πραγμάτων που είναι πέρα από [μας], τις δυνάμεις που [εμείς] δεν μπορούμε να ελέγχουμε». (Κ-19.ΙV-Δ.7:4)

(3:2-5) Οι πικρίες είναι εντελώς ξένες προς την αγάπη. Οι πικρίες επιτίθενται στην αγάπη και κρατούν κρυφό το φως της. Αν κρατώ πικρίες επιτίθεμαι στην αγάπη, και επομένως επιτίθεμαι στον Εαυτό μου. Ο Εαυτός μου έτσι γίνεται ξένος προς εμένα.

Αυτός είναι ο σκοπός των πικριών. Θέλω ο Εαυτός μου να είναι ξένος, διότι δεν υπάρχει ατομικότητα στον Χριστό, και έτσι οι πικρίες αντιπροσωπεύουν το αποκορύφωμα της στρατηγικής του εγώ να διατηρήσει κρυμμένη από εμένα τη μνήμη του Ποιος είμαι. Η απόφασή μου υπέρ της ατομικότητας, η ενοχή μου γι' αυτή την απόφαση της ιδιαιτερότητας, οι προβολές μου για επίθεση - όλα αυτά αποτελούν τις γραμμές της άμυνας του εγώ που κρατούν μακριά τη μνήμη της αγάπης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα εξωτερικά γεγονότα δεν μπορούν να γίνουν ορατά καθώς επισκιάζουν το φως του Εαυτού μου. Ωστόσο, αυτό δεν με εμποδίζει από το να αναφωνήσω προς τον Ιησού:

«Είναι φυσικό να μην μπορώ να σκεφτώ άγια πράγματα ή να θυμάμαι τον Θεό και τον Χριστό. Δες τι συνέβη σε μένα σήμερα! Δες τι μου είπε αυτό το φρικτό άτομο! Δες την καταστροφή που μόλις συνέβη! Δες! Δες! Δες!»

Χρησιμοποιούμε αυτές τις ιστορίες θυματοποίησης ως δικαιολογίες, που είναι ο λόγος για τον οποίο αρχικά τις κάναμε - για να έχουμε τον τέλειο τρόπο να δικαιολογήσουμε τα παράπονά (πικρίες) μας, επιτρέποντας έτσι εμείς οι ίδιοι να πούμε με όλη την αυτοδικαίωση που μπορούμε να επιστρατεύσουμε: «Δεν είναι δικό μου λάθος. Πως μπορώ να γνωρίσω την αγάπη και να θυμηθώ τον Εαυτό μου; Αυτοί δεν με αφήνουν».

Ο Ιησούς απευθύνεται με τον ίδιο τρόπο σε εμάς όπως στην προηγούμενη παράγραφο, λέγοντας ξανά:

(3:6) Είμαι αποφασισμένος να μην επιτεθώ στον Εαυτό μου σήμερα, έτσι ώστε να μπορέσω να θυμηθώ Ποιος είμαι.

Συνειδητοποιούμε αυτό που κάνουμε, και έχοντας δει το τεράστιο κόστος που έχει να εμμένουμε στις πικρίες μας, ενισχύουμε την αποφασιστικότητα να μην επιτεθούμε στον Εαυτό που ενώνει τα φαινομενικά διαχωρισμένα θραύσματα της Υιότητας. Επιθυμούμε τώρα να θυμηθούμε αυτόν τον Εαυτό και δεν αγαπάμε πλέον το σκοπό που εξυπηρετούν οι πικρίες μας.

Οι συγκεκριμένες εφαρμογές είναι αυτές που θα μας οδηγήσουν στην εστία στον Εαυτό μας:

(4:2-4) Αυτό δεν είναι δικαιολογία για να αρνηθώ τον Εαυτό μου.

Δεν θα χρησιμοποιήσω αυτό για να επιτεθώ στην αγάπη.

Αυτό ας μην με βάλει σε πειρασμό να επιτεθώ στον εαυτό μου.

Ο Ιησούς όπως πάντα, κάνει έκκληση στη δύναμη του μου μας για να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Η έκκλησή του συνίσταται στην αναγνώριση ότι δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για οποιοδήποτε είδος επιθετικής σκέψης. Θυμόμαστε την αλλαγή του σκοπού, η υπενθύμιση του οποίου είναι το Άγιο Πνεύμα, που μας επιτρέπει ν' αφήσουμε τις πικρίες μας. Έτσι η αγάπη από χαμηλά ανέρχεται στην επίγνωσή μας και μας φέρνει ειρήνη, που είναι το εφελτήριο για να θυμηθούμε τον Εαυτό που είχαμε αρνηθεί.

ΜΑΘΗΜΑ 85

Η σημερινή ανακεφαλαίωση θα καλύψει αυτές τις ιδέες:

(1:1) (69) Οι πικρίες μου κρύβουν το φως του κόσμου μέσα μου.

Αυτή είναι η συνέχεια της σκέψης που μόλις διερευνήσαμε.

(1:2) Οι πικρίες μου, μου δείχνουν κάτι που δεν είναι εκεί, και κρύβουν από μένα αυτό που θα έβλεπα.

Υπάρχει ένα μέρος του νου μου που θέλει να γνωρίσει τον αληθινό μου Εαυτό. Αλλά υπάρχει επίσης ένα μέρος που φοβάται και επιλέγει να αμύνεται ενάντια σ' αυτή την αλήθεια. Έτσι ο Ιησούς μας ζητά να επιλέξουμε πάλι. Κάναμε τη λάθος επιλογή - για να καλύψουμε τον Εαυτό μας - όμως εξασκώντας τη δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει, μπορούμε να αντιστρέψουμε αυτή την απόφαση και να αποκαλύψουμε αυτό που είχαμε κρύψει.

(1:3-4) Αναγνωρίζοντας αυτό, για ποιο λόγο να θέλω τις πικρίες μου; Με κρατούν στο σκοτάδι και κρύβουν το φως.

Δυστυχώς αυτό που θέλουμε είναι το σκοτάδι. Μέσα στο φως της αλήθειας του Θεού δεν υπάρχει καμία ατομική ή ιδιαίτερη ύπαρξη. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι πίσω από τις πικρίες που κρατάμε υπάρχει ένας σκοπός: να διατηρήσουμε τον ιδιαίτερο εαυτό μας ανέπαφο χρησιμοποιώντας το σκοτάδι της ενοχής και της επίθεσης για να κρύψουμε το φως της αγάπης.

(1:5-6) Οι πικρίες και το φως δεν μπορούν να πάνε μαζί, αλλά το φως και η όραση πρέπει να είναι ενωμένα ώστε να μπορέσω να δω. Για να δω, πρέπει να αφήσω κατά μέρος τις πικρίες.

Το συμπέρασμα είναι αυτό: Θέλω να δω ή όχι; Αν θέλω, ο Ιησούς πρέπει να είναι τα μάτια μου, που σημαίνει ότι δεν μπορώ να κρίνω. Θα καταλάβω ποια επιλογή έκανα από το αποτέλεσμα της. Όταν βλέπω τον εαυτό μου θυμωμένο, θλιμμένο, ένοχο, φοβισμένο ή ανήσυχο, αυτό που μου δείχνει είναι ότι δεν θέλω να δω. Με το εγώ, η ατομικότητά μου και ο διαχωρισμός είναι όλα όσα γνωρίζω και ότι ο εαυτός μου είναι ασφαλής, αν και δυστυχισμένος.

(1:7) Θέλω να δω, και αυτό θα είναι το μέσο με το οποίο θα πετύχω.

Δεν είμαστε πλέον διατεθειμένοι να είμαστε ασφαλείς και δυστυχισμένοι. Θέλουμε την όραση που αγκαλιάζει όλους τους Υιούς ως ίδιους, η οποία είναι ο πρόδρομος για την ενθύμηση της Ενιαιότητάς μας ως Χριστός. Μέσα σ' αυτή την όραση - που γεννήθηκε από την δική μας παραίτηση από τις πικρίες - βρίσκουμε την αληθινή μας ευτυχία.

Πόσο ευτυχείς είμαστε συνεπώς που εξασκούμαστε σε αυτές τις συγκεκριμένες εφαρμογές:

(2:2-5) Ας μην το χρησιμοποιήσω αυτό ως εμπόδιο στην όραση.

Το φως του κόσμου θα διώξει με την λάμψη του όλο αυτό.

Δεν το χρειάζομαι αυτό. Θέλω να δω.

Η επιμελής εξάσκηση αυτών των μαθημάτων μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε έναν διαχωρισμένο νου. Το μέρος που δεν θέλει να επιστρέψει στην εστία είναι υπεύθυνο για την ύπαρξή μας στον κόσμο. Το άλλο μέρος είναι μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Πρέπει να έχουμε επίγνωση και των δύο για να μπορέσουμε να κάνουμε μια ουσιαστική επιλογή. Χρειάζεται να καταλάβουμε ότι οι πικρίες του εγώ κρατούν κρυμμένο το φως της ειρήνης και της χαράς από εμάς, αφήνοντάς μας στο σκοτάδι της δυστυχίας και του πόνου. Μόνο αν συνειδητοποιήσουμε τη σύνδεση μεταξύ της απόφασής μας να επιτεθούμε και των βασάνων μας θα έχουμε κίνητρο να πούμε και να το εννοούμε: «Δεν το χρειάζομαι αυτό». Με αυτή την αναγνώριση θα δούμε, και με αυτή την όραση όλος ο πόνος εξαφανίζεται στο φως της συγχώρεσης.

(3:1) (70) Η σωτηρία μου προέρχεται από μένα.

Ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα δεν είναι έξω από μένα · ούτε και η σωτηρία. Πράγματι, εγώ δεν είμαι έξω από μένα!

(3:2-6) Σήμερα θ' αναγνωρίσω που είναι η σωτηρία μου. Βρίσκεται μέσα μου διότι ο Πηγή της βρίσκεται εκεί. Δεν έχει φύγει από την Πηγή της, επομένως δεν γίνεται να έχει φύγει από το νου μου. Δεν θα την ψάξω έξω από μένα. Δεν θα την βρω έξω και έπειτα να την φέρω μέσα.

Αυτό είναι που οι άνθρωποι θέλουν να κάνουν με τον Θεό, τον Ιησού και τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: να τα βλέπουν έξω από τους εαυτούς τους. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η σωτηρία βρίσκεται μόνο μέσα μας, στη δύναμη που έχει ο νους να επιλέξει τον Ιησού ως δάσκαλό μας και όχι το εγώ. Αυτή δεν βρίσκεται μέσα στον Ιησού, αλλά στην δυνατότητα που έχει ο νους μας να τον επιλέξουμε. Όπως συζητήθηκε νωρίτερα, ο Ιησούς πάντα μας ζητά να πάμε σ' αυτόν *έξω από το όνειρο*. Όμως, εμείς συνεχώς προσπαθούμε να τον φέρουμε μέσα στο όνειρο, έτσι ώστε η ταυτότητα του εγώ μας να παραμένει ασφαλής και ανέπαφη. Πρέπει να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού και να περπατήσουμε μέσα από το όνειρο, ώστε να μπορέσουμε να περπατήσουμε μαζί του έξω από αυτό.

Το εγώ, από την άλλη πλευρά, προσπαθεί να κρατήσει το όνειρο ζωντανό και άρτιο, και αυτή είναι η προειδοποίηση του Ιησού εδώ. Η μνήμη του Θεού βρίσκεται μέσα στους νόες μας, εκεί όπου αρχίζει το όνειρο και όπου τελειώνει. Η αναίρεσή του συνιστά τη σωτηρία, η οποία βρίσκεται στο

να επιλέξουμε να θυμηθούμε την Πηγή μας - *μέσα στους νόες μας*. Ως μια ιδέα στο Νου του Θεού ποτέ δεν Τον έχουμε εγκαταλείψει, και Αυτός ποτέ δεν μας έχει εγκαταλείψει: *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να αναζητήσουμε τη σωτηρία στους ορθούς νόες μας, στην εστία του Ιησού, εκεί όπου η μνήμη του Θεού περιμένει να την αποδεχθούμε, καθώς ξυπνάμε επιτέλους από το όνειρο του διαχωρισμού και του θανάτου.

(3:7) Αλλά από μέσα μου θα φτάσει πιο πέρα, και όλα όσα βλέπω θα αντανakλούν μόνο το φως που λάμπει μέσα σε μένα και στην ίδια.

Το «όλα όσα βλέπω», όπως συνειδητοποιούμε τώρα, δεν αναφέρεται στη φυσική όραση · δεν βλέπουμε όντως φυσικό φως στους ανθρώπους, ούτε φως στα αντικείμενα. Καθώς το φως είναι μια ορθά νοούμενη σκέψη, το φως της συγχώρεσης είναι αυτό που αντικατοπτρίζεται σε όλα όσα «βλέπουν» τα μάτια μας. Επιπλέον, από την επέκταση του φωτός μέσα στο νου ο Υιός θεραπεύεται, καθώς ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας.

Ο Ιησούς συνεχίζει με την έκκλησή του για να εφαρμόζουμε αυτή η ιδέα όλη την ημέρα.

(4:2-4) Αυτό ας μην με θάλει στον πειρασμό να κοιτάξω μακριά από μένα για την σωτηρία μου.

Δεν θ' αφήσω αυτό να αναμειχθεί με την επίγνωση της Πηγής της σωτηρίας μου.

Αυτό δεν έχει καμία δύναμη να αφαιρέσει την σωτηρία από μένα.

Με άλλα λόγια, είναι δική μας επιλογή αν ο κόσμος θα πάρει την ειρήνη μας από εμάς, γιατί αυτός καθ'αυτός είναι μια ψευδαίσθηση, δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Μόνο εμείς έχουμε την δύναμη, την οποία στη συνέχεια προβάλλουμε πάνω στον κόσμο. Είναι ο νους που επιλέγει ενάντια στην ειρήνη του Ιησού, και ο ίδιος μας ζητά να μην ενδώσουμε σ' αυτόν τον πειρασμό, διότι αυτό δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους. Ο Ιησούς κατευθύνει τη ματιά μας εσωτερικά και μακριά από τον κόσμο · η μετατόπιση του σκοπού - από την ενοχή στη σωτηρία - αντανakλά την απόφασή μας να θυμηθούμε την Πηγή μας και τον Εαυτό μας.

ΜΑΘΗΜΑ 86

Αυτές οι ιδέες είναι για ανακεφαλαίωση σήμερα:

(1:1) (71) Μόνο το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία θα λειτουργήσει.

Μόνο το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία μπορεί να λειτουργήσει, γιατί δεν υπάρχει άλλο σχέδιο που μπορεί να μας σώσει. Όλα τα άλλα σχέδια είναι εξωτερικά και έχουν σχεδιαστεί για να αποτύχουν, εφόσον το καθένα θα αποσπάσει την προσοχή από το νου μας - την πηγή του προβλήματός μας και την Πηγή της σωτηρίας μας.

(1:2-3) Η ξέφρενη αναζητήσή μου για την σωτηρία δεν έχει κανένα νόημα. Την έχω δει σε πολλούς ανθρώπους και σε πολλά πράγματα, αλλά όταν την έφτανα, δεν ήταν εκεί.

Ακολουθήσαμε άσκοπα το εγωικό σχέδιο, *αναζητήσε αλλά μην βρεις*, και οπουδήποτε αναζητήσαμε τη σωτηρία απογοητευθήκαμε. Τα είδωλα της σωτηρίας - οι ιδιαίτερες σχέσεις μας - πάντα θα αποτυγχάνουν, καθώς έγιναν γι' αυτό το σκοπό, να είναι τα υποκατάστατα Αυτού που μόνο μπορεί να μας σώσει. Ακόμα πιο σωστά, τα είδωλα έγιναν για να μας κρατήσουν σε μια διαρκή κατάσταση

χωρίς νου, για να εξασφαλίσουν ότι δεν θα εξασκήσουμε ποτέ την δύναμη του νου να επιλέξει ξανά - τη σωτηρία αντί για τη σκλαβιά.

(1:4-5) Έσφαλα για το πού βρίσκεται. Έσφαλα για το τι είναι.

Εδώ η αναφορά είναι στις ιδιαίτερες σχέσεις και ο σκοπός του ο Ιησού είναι να συγχωρέσουμε τις ιδιαίτερες απολαύσεις μας, να δούμε μαζί του και να καταλάβουμε την παραφροσύνη μας στο να ψάχνουμε με μανία για πράγματα που θα μας κάνουν ευτυχισμένους. Έτσι θα αναγνωρίσουμε πόσο ανώφελη είναι η ιδιαιτερότητα ως τρόπος ζωής: *δεν λειτουργεί*. Η ειρήνη και η αγάπη ποτέ δεν θα έρθουν όταν τις αναζητούμε έξω από μας. Σημειώστε αυτή την περιληπτική δήλωση από την ενότητα «Μην Αναζητάς Έξω από τον Εαυτό σου», που μιλά για την απόγνωση όταν κυνηγάμε τα είδωλα της ιδιαιτερότητας, και την ελπίδα όταν αναζητούμε μόνο το Θεό:

... Ένα είδωλο δεν μπορεί να πάρει τη θέση του Θεού. Άφησε Αυτόν να σου θυμίσει την Αγάπη Του για σένα, και μην ζητάς να πνίξεις τη Φωνή Του με ψαλμωδίες βαθιάς απελπισίας σε είδωλα του εαυτού σου. Μην αναζητάς την ελπίδα σου έξω από τον Πατέρα σου. Γιατί η ελπίδα της ευτυχίας δεν είναι η απελπισία. (Κ-29.VII.10:4-7)

Κάθε φορά που βλέπουμε χωρίς κρίση στη εσφαλμένη αναζήτησή μας για είδωλα, είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε μια άλλη επιλογή - τη σωτηρία αντί για την ιδιαιτερότητα.

(1:6-8) Δεν θα αναλάβω πια άσκοπες έρευνες. Μόνο το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία θα λειτουργήσει. Και εγώ θα χαίρομαι διότι το δικό Του σχέδιο δεν μπορεί ποτέ να αποτύχει.

Καθώς επιτέλους ερχόμαστε στα λογικά μας, δεσμευόμαστε να μη σπαταλούμε πλέον χρόνο αναζητώντας αυτό που δεν μπορεί ποτέ να βρεθεί, κι επιλέγουμε να ακολουθήσουμε μόνο το δρόμο της συγχώρεσης που θα μας φέρει στην εστία. Σε αυτή την επιλογή βρίσκεται η σωτηρία μας · σε αυτή την επιλογή βρίσκεται η χαρά μας.

Εξετάζουμε τώρα την πρώτη συγκεκριμένη εφαρμογή:

(2:2) Το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία θα με σώσει από την αντίληψη που έχω γι' αυτό.

Σημειώστε ότι δεν πρόκειται να σωθούμε από «αυτό», οτιδήποτε κι αν είναι «αυτό». Δεν χρειάζεται να σωθούμε από οποιαδήποτε κατάσταση, αλλά από την αντίληψή μας γι' αυτήν. Η γλώσσα είναι πολύ συγκεκριμένη και σκόπιμη: «Το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία θα με σώσει από την αντίληψη που έχω γι' αυτό». Όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να αναστατωθούμε από κάτι, χρειάζεται μόνο να συνειδητοποιήσουμε πως αυτή είναι η δική μας αντίληψη για το πρόβλημα. Το πρόβλημα δεν είναι αυτό που αντιλαμβανόμαστε - κάτι εξωτερικό · είναι ο τρόπος που το βλέπουμε, που σημαίνει τον δάσκαλο με τον οποίο βλέπουμε: Τον Ιησού ή το εγώ. Αν αναστατωθούμε, ξέρουμε ότι έχουμε επιλέξει το εγώ. Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία μας καλεί να αλλάξουμε το νου μας, ή πιο σωστά, να αλλάξουμε το δάσκαλό μας. Και πάλι, αν δεν είμαστε ευχαριστημένοι με κάτι, θα πρέπει απλά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό συμβαίνει διότι επιλέξαμε τη λάθος φωνή και την δική της ερμηνεία γι' αυτή την κατάσταση.

Να επαναλάβουμε αυτό το θέμα: το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία μας είναι να επιλέξουμε έναν νέο δάσκαλο. Εξετάζοντας την κατάσταση μέσα από τα μάτια Του, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή είναι μια ευκαιρία για να δούμε τι συμβαίνει μέσα στο νου μας. Αν δεν αναστατωνόμασταν από αυτό που φαίνεται να είναι εξωτερικό, δεν θα είχαμε την ευκαιρία να το φέρουμε εσωτερικά και να συνειδητοποιήσουμε ότι ήταν μια προβολή. Αυτός είναι ο λόγος που οι ιδιαίτερες σχέσεις μας είναι οι σωτήρες μας. Μας προσφέρουν την ευκαιρία να επανεξετάσουμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις

μας. Μόλις συνειδητοποιήσουμε ότι το πρόβλημα είναι εσωτερικό, είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε μια άλλη επιλογή.

(2:3) Αυτό δεν αποτελεί εξαίρεση στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία μου.

Η αρχή της συγχώρεσης λειτουργεί πάντα: «Δεν υπάρχει κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα». Δεν υπάρχει καμία αντίληψη ή δυσκολία, πόνος ή ενόχληση, που δεν θα αλλάξει όταν επιλέξουμε να παραμερίσουμε τις πικρίες και την ενοχή μας και να αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τους εαυτούς μας. Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία είναι απλό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πάντα λειτουργεί.

(2:4) Ας αντιληφθώ αυτό, μόνο στο φως του σχεδίου του Θεού για την σωτηρία.

Έτσι επιλέγουμε την όραση του Χριστού που αντικαθιστά τις εσφαλμένες αντιλήψεις του εγώ. Σημειώστε το λογοπαίγνιο, όπου το «φως» έχει διπλό νόημα, την προοπτική αλλά και το φως που καταργεί το σκοτάδι των πικριών μας.

(3:1) (72) Το να κρατώ πικρίες είναι επίθεση στο σχέδιο του Θεού για την σωτηρία.

Ο Ιησούς μας πηγαίνει ένα βήμα παραπέρα, εισάγοντας το στοιχείο του θυμού που έχει κάποιο σκοπό: να επιτίθεται ευθέως στο σχέδιο της Επανόρθωσης, το οποίο κατευθύνει την προσοχή μας μέσα μας, εκεί όπου το εγωϊκό σύστημα σκέψης της ενοχής και της επίθεσης αναιρείται.

(3:2-4) Το να κρατώ πικρίες είναι μια προσπάθεια να αποδείξω ότι το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία δεν θα λειτουργήσει. Και όμως, μόνο το δικό Του σχέδιο θα λειτουργήσει. Όταν λοιπόν κρατώ πικρίες, αποκλείω από την επίγνωσή μου την μόνη μου ελπίδα για την σωτηρία.

Η μόνη ελπίδα για σωτηρία και πάλι, βρίσκεται στο να αποδεχθώ πλήρως την ευθύνη μου για τη δυστυχία που βιώνω, η οποία αντανακλά την αρχική μου επιλογή να είμαι ένα αμαρτωλό και ένοχο άτομο που του αξίζει η δυστυχία και η τιμωρία. Έτσι, μέσα σε μια παράλογη προσπάθεια να απαλλαγώ από τον πόνο, επιλέγω να προβάλλω την ενοχή και να σας επιτεθώ γι' αυτό. Σώζομαι επομένως μόνο επιστρέφοντας στο μέρος της λήψης αποφάσεων του νου μου και διορθώνοντας αυτή τη λάθος επιλογή. Με το να είμαι θυμωμένος όμως, και να δικαιολογώ τις κρίσεις μου, επιβεβαιώνω την πραγματικότητα του σώματος και της αμαρτίας - τη δική σας και τη δική μου. Επιπλέον, συνειδητά πιστεύω ότι η αμαρτία δεν βρίσκεται σε μένα και ότι δεν υπάρχει νους - ότι τα πάντα συμβαίνουν μόνο σε έναν κόσμο σωμάτων όπου οι πικρίες είναι πραγματικές και ότι δεν είμαι υπεύθυνος γι' αυτές.

Όταν λέω στον Ιησού ότι κάτι δεν πάει καλά διότι δεν έχω ειρήνη, του επιτρέπω να με διδάξει πως αυτό για το οποίο είμαι αναστατωμένος με εσάς είναι ένα διαχωρισμένο μέρος του λόγου για τον οποίο είμαι αναστατωμένος με τον εαυτό μου: την ενοχή μου που διαχωρίστηκα από την Αγάπη του Θεού. Καθώς το κοιτάζω ο Ιησούς με βοηθά να συνειδητοποιήσω ότι επιλέγω μεταξύ της εσφαλμένης αντίληψης και της σωτηρίας. Αρχίζω να καταλαβαίνω ότι η αντίληψή μου είναι το αποτέλεσμα της επιλογής μου: των πικριών του εγώ ή του θαύματος του Αγίου Πνεύματος. Οι πρώτες με ριζώνουν ακόμη πιο πολύ στον κόσμο της ενοχής και της επίθεσης, ενώ το δεύτερο με οδηγεί στο νου μου, στο σπίτι της σωτηρίας.

(3:5-6) Δεν θέλω πια να ματαιώνω τα δικά μου συμφέροντα με αυτό τον παρανοϊκό τρόπο. Θέλω να δεχτώ το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία, και να είμαι ευτυχισμένος.

Ο πόνος των λανθασμένων επιλογών μου με ωθεί τελικά να επιλέξω ενάντια στην παράνοια του να πιστεύω ότι γνωρίζω αυτό που είναι καλύτερο για μένα. Με χαρά αναφωνώ: Προτιμώ να είμαι

ευτυχισμένος και όχι να έχω δίκιο (Κ-29.VII.1:9), και είμαι ευτυχής και ευγνώμων που έκανα λάθος (Εργ.184.15:4).

Με αυτό το πνεύμα επιλέγω τη λογική γιατί θέλω να είμαι ευτυχισμένος και εξασκώμαι με χαρά στις συγκεκριμένες εφαρμογές της σημερινής ιδέας:

(4:2-4) Ενώ κοιτάζω αυτό, επιλέγω ανάμεσα στην εσφαλμένη αντίληψη και την σωτηρία. Αν βλέπω κάποιους λόγους για πικρίες σ' αυτό, δεν θα βλέπω λόγους για την σωτηρία μου. Αυτό απαιτεί σωτηρία, και όχι επίθεση.

Μαθαίνω ότι όλες οι καταστάσεις στη ζωή μου - οι παρελθούσες, οι παρούσες, ή οι αναμενόμενες - μου προσφέρουν την ευκαιρία να επιλέξω να δω διαφορετικά. Τα προβλήματά μου είναι αντιληπτικά, οι αντιλήψεις μου προέρχονται από τη σκέψη, και η σκέψη μου προέρχεται από την απόφαση του νου υπέρ του εγώ ή του Αγίου Πνεύματος. Η ορθά νοούμενη επιλογή της συγχώρεσης διορθώνει τον εγωϊκό τρόπο σκέψης, ο οποίος οδηγεί στις εσφαλμένα νοούμενες αντιλήψεις των πικριών και της επίθεσης. Επειδή τώρα επιλέγω να είμαι ευτυχισμένος, βλέπω αιτίες για συγχώρεση και σωτηρία σε καθετί. Μόνο αν επιθυμώ να παραμείνω στο πόνο της ενοχής μου, θα επιλέξω να δω λόγους για πικρίες (παράπονα). Ωστόσο, ο Ιησούς ευτυχώς μας θυμίζει (π.χ., Κ-16.VI.8:8), δεν είμαι πια εντελώς παρανοϊκός και έτσι ζητώ τη σωτηρία και όχι την επίθεση.

Ένα τελευταίο σημείο - σωτηρία δεν σημαίνει ότι σώζω εσάς, σώζω την κατάσταση, ή ακόμα και τον εαυτό μου. Σώζω την κατάσταση του νου μου, αλλάζοντας το νου μου. Όλες οι καταστάσεις απαιτούν αυτή την εσωτερική μετατόπιση. Θυμήσου, «Μην αναζητάς να αλλάξεις τον κόσμο, παρά επέλεξε να αλλάξεις το νου σου για τον κόσμο» (Κ-21.εισ.1:7).

ΜΑΘΗΜΑ 87

Η ανακεφαλαίωσή μας σήμερα θα καλύψει αυτές τις ιδέες:

(1:1) (73) Η θέλησή μου είναι να γίνει φως.

Είναι μια άμεση έκκληση προς τη δύναμη των νόων μας να κάνουν μια άλλη επιλογή: το φως της συγχώρεσης αντί για το σκοτάδι της επίθεσης.

(1:2-3) Σήμερα θα χρησιμοποιήσω την δύναμη της θέλησής μου. Δεν είναι η θέλησή μου να ψάχνω ψηλαφιστά μέσα στο σκοτάδι, γεμάτος φόβο για τις σκιές και να φοβάμαι πράγματα αόρατα και μη πραγματικά.

Αυτή ήταν η επιθυμία του εγώ μου σε αντίθεση με τη Θέληση του Αγίου Πνεύματος, την οποία αντανακλώ τώρα με τη χρήση της ορθά νοούμενης δυνατότητας που έχω να λαμβάνω αποφάσεις. Παρά την επιθυμία που έχω να ψάχνω για σκιές, η θέλησή μου παραμένει όμοια με του Θεού, που κρατήθηκε διαφυλαγμένη από το Άγιο Πνεύμα. Την είχα υποκαταστήσει με αυτό που το εγώ είχε πει ότι είναι η θέλησή μου - που στην πραγματικότητα είναι οι επιθυμίες του εγώ - να είμαι ένα ανεξάρτητο άτομο, μια απόφαση η οποία αναπόφευκτα οδήγησε στο εγωϊκό σκοτεινό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και του φόβου, που κορυφώνεται μέσα στον σκιώδη φυσικό κόσμο του διαχωρισμού και του φόβου. Αυτό το μάθημα λοιπόν, είναι μια άμεση έκκληση να δω τα πράγματα

διαφορετικά, να εξασκήσω τη δύναμη του νου μου («τη δύναμη της θέλησής μου») να κάνω μια άλλη επιλογή.

(1:4-6) Το φως θα είναι ο οδηγός μου σήμερα. Θα το ακολουθήσω εκεί όπου με οδηγεί, και θα κοιτάζω μόνο ό,τι μου δείχνει. Σήμερα θα βιώσω την ειρήνη της ορθής αντίληψης.

Μαθαίνοντας τα μαθήματά μας, επιλέγουμε με χαρά ν' αφήσουμε να μας καθοδηγεί το φως της σοφίας του Ιησού κάθε μέρα. Κοιτάζουμε τον κόσμο της συγχώρεσης και της ειρήνης μέσα από τα δικά του μάτια που δεν κρίνουν. Τα μάτια μας «βλέπουν» αυτά που πάντα βλέπουν, αλλά τώρα βλέπουμε διαφορετικά: εκκλήσεις για αγάπη ή εκφράσεις της, σε αντίθεση με τα «μάτια» του εγώ, που βλέπουν μόνο αμαρτία, ενοχή και ανάγκη για τιμωρία. Από την αντίληψη του εγώ προκύπτει η σύγκρουση και ο φόβος, αλλά από την αληθινή αντίληψη της συγχώρεσης του Ιησού έρχεται η ειρήνη, που είναι ασύλληπτη στο ανθρώπινο μυαλό, κατά τη περίφημη φράση του Αποστόλου Παύλου (Προς Φιλιππησίους, 4:7).

Τώρα, στις συγκεκριμένες εφαρμογές της ημέρας:

(2:2) Αυτό δεν μπορεί να κρύψει το φως που είναι η θέλησή μου να δω.

Βλέποντας τις καταστάσεις που μέχρι τώρα καθρέφτιζαν τον εγωϊκό σκοτεινό κόσμο της ενοχής και της κρίσης, αναγνωρίζω ότι δεν είχαν την δύναμη να κρύψουν το φως της συγχώρεσης από εμένα. Ο νους μου ήταν που είχε τη δύναμη, μην επιλέγοντας να δει το φως που ήταν πάντα εκεί. Με άλλα λόγια, τίποτα εδώ δεν εξουσιάζει αυτό το φως. Αλλά μέσα στα απατηλά όνειρα των σκιών και του θανάτου, μπορούμε να επιλέξουμε να μην το αναγνωρίσουμε, ακόμη και αν λάμπει τόσο φωτεινά εσωτερικά, ακόμη και αν οι αντανakλάσεις του είναι παντού γύρω μας. Επιλέγουμε τώρα να αναγνωρίσουμε αυτούς τους μάρτυρες μέσα στο φως και να τους δούμε σαν δικούς μας. Έτσι, λέμε σε κάθε ιδιαίτερη αγάπη και σύντροφο που μισούμε:

(2:3) Στέκεσαι μαζί μου στο φως, (όνομα).

Αυτούς που είχαμε καταδικάσει στην κόλαση ενώνονται μαζί μας ως ένας Υιός, καθώς αφυπνιζόμαστε μαζί από το όνειρο του θανάτου. Το μόνο που είναι απαραίτητο για να συμβεί αυτή η ευτυχής αναγνώριση, είναι η προθυμία να κοιτάζουμε τα ψέματα του εγώ όπως ακριβώς είναι, επιλέγοντας στη θέση τους να πιστέψουμε την αλήθεια που ο Ιησούς κρατούσε πάντα για μας, η οποία περίμενε υπομονετικά να την αποδεχθούμε.

(2:4) Στο φως αυτό θα δείξει διαφορετικό.

Στο Μάθημα 193, ο Ιησούς λέει, «*Συγχώρεσε, και θα το δεις [δω] αυτό διαφορετικά*» (Εργ.193.3:7). Όταν τον αφήνω να είναι τα μάτια μου, η εξωτερική κατάσταση δεν αλλάζει, όμως αλλάζει ο τρόπος που την αντιλαμβάνομαι. Αντί να βλέπω την κατάσταση σαν έναν τρόπο που αποδεικνύει ότι έχω δίκιο και ο ότι Ιησούς κάνει λάθος, ότι οι διαφορές είναι πραγματικές και η αμαρτία βρίσκεται σε εσάς και όχι σε εμένα, συνειδητοποιώ ότι μαζί μοιραζόμαστε το σκοπό της αφύπνισης από το όνειρο. Και πάλι, αυτή η αλλαγή δεν έχει να κάνει καθόλου με ό,τι βρίσκεται εξωτερικά, αλλά μόνο με αυτό που βρίσκεται στο νου μας.

(3:1) (74) Δεν υπάρχει άλλη θέληση από του Θεού.

(3:2) Σήμερα είμαι ασφαλής διότι δεν υπάρχει άλλη θέληση από του Θεού.

Το εγώ λέει ότι δεν είμαστε ασφαλείς, διότι *υπάρχει* μια άλλη θέληση εκτός από του Θεού. Όμως αυτή είναι η θέληση του εγώ μου, που σημαίνει ότι δεν είναι καθόλου θέληση, παρά η επιθυμία να είμαστε διαχωρισμένοι - το αντίθετο της Θέλησης του Θεού, που πιστεύουμε ότι έχουμε επιτύχει. Η

τρωτότητα που αισθανόμαστε στο νου μας - το αποτέλεσμα του εγωικού νόμου ότι η ενοχή απαιτεί τιμωρία - προβάλλεται στον κόσμο, το αποτέλεσμα είναι ότι τώρα φοβόμαστε τους πάντες και τα πάντα: αν δεν προσέξουμε, θα πεθάνουμε · αν δεν τρώμε τα σωστά τρόφιμα, το σώμα μας θα φθαρεί · αν δεν είμαστε με τους σωστούς ανθρώπους, οι προσωπικότητές μας θα μαραζώσουν. Έτσι δεν είμαστε ποτέ ασφαλείς. Ωστόσο, η αλήθεια είναι ότι είμαστε ασφαλείς, γιατί τίποτε από αυτά δεν έχει συμβεί · το όνειρο δεν είναι η πραγματικότητα. Παραφράζοντας τα λόγια του Ιησού στο κείμενο, που είναι δανεισμένα από τη βιβλική εντολή (Εξοδος 20:3): Δεν θα έχεις καμία άλλη βούληση εκτός από την δική Του, επειδή δεν υπάρχει καμία άλλη (Κ-4.III.6 6). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είμαστε ασφαλείς.

(3:3-4) Φοβάμαι μόνο όταν πιστεύω ότι υπάρχει μια άλλη θέληση. Προσπαθώ να επιθετώ μόνο όταν φοβάμαι, και μόνο όταν προσπαθώ να επιθετώ μπορεί να πιστεύω ότι απειλείται η αιώνια ασφάλειά μου.

Μόλις ταυτιστούμε με το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, θα πρέπει επίσης να ταυτιστούμε με τις δικές του σκέψεις την αμαρτία, την ενοχή και την επίθεση. Είναι η εσφαλμένα νοούμενη επιλογή υπέρ του εγώ που μας κάνει να φοβόμαστε.

(3:5-6) Σήμερα θα αναγνωρίσω ότι όλα αυτά δεν έχουν συμβεί. Είμαι ασφαλής διότι δεν υπάρχει άλλη θέληση από του Θεού.

Παρά το γεγονός ότι ο Ιησούς δεν περιμένει να το αποδεχτούμε ολοκληρωτικά, μπορούμε να αρχίσουμε την διαδικασία, να κατανοήσουμε ότι υπάρχει ένα μέρος του νου μας που ξέρει ότι τίποτα απ' όλα αυτά δεν συνέβη. Φοβόμαστε αυτό το μέρος επειδή αυτό σηματοδοτεί το τέλος του ιδιαίτερου εαυτού μας.

Σε πρακτικό επίπεδο αυτό σημαίνει πως αυτό το οποίο δεν έχει συμβεί είναι ότι εσείς με βλάψατε, γιατί η αλήθεια είναι πως εγώ με έχω βλάψει. Στον αντιληπτό κόσμο, ίσως μάλιστα να έχετε πει ή να έχετε κάνει κάτι σκληρό, αλλά είμαι αναστατωμένος γιατί εγώ θέλω να με πληγώσετε, για να κατηγορήσω εσάς ως αμαρτωλούς αντί για εμένα. Υπό αυτή την έννοια, θα σας συγχωρέσω για αυτό που δεν έχετε κάνει. Μόνο καθώς ανέρχομαι την κλίμακα συνειδητοποιώ ότι αυτό είναι επίσης ένα όνειρο που στην πραγματικότητα δεν συμβαίνει καθόλου.

Και οι τρεις συγκεκριμένες εφαρμογές αντικατοπτρίζουν την Ενιαιότητα του Θεού.

(4:2-4) Ας αντιληφθώ αυτό σε συμφωνία με την Θέληση του Θεού.

Είναι η Θέληση του Θεού να είσαι Υιός Του, (όνομα), καθώς και η δική μου.

Αυτό είναι μέρος της Θέλησης του Θεού για μένα, όπως και να το βλέπω εγώ.

Τα πάντα στους προσωπικούς και συλλογικούς μας κόσμους είναι μια αντανάκλαση της Θέλησης του Θεού - της συγχώρεσης - αν επιλέξετε να τα δείτε μέσα από τα μάτια του Ιησού, την όραση του Χριστού που ενοποιεί την αντίληψη. Το τα πάντα περιλαμβάνει το σύνολο της Υιότητας, ανεξάρτητα από το πώς αντιλαμβάνεται την κατάσταση το εγώ. Καθώς δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις, όλες οι καταστάσεις είναι ίδιες, γιατί μοιράζονται τον εσφαλμένα νοούμενο σκοπό του διαχωρισμού, καθώς και τον ορθά νοούμενο σκοπό της συγχώρεσης. Αυτή η ομοφωνία του σκοπού μας ενώνει όλους: αδιαχώριστοι και αδιαίρετοι - ένα στην ψευδαίσθηση και ένα στην αλήθεια.

ΜΑΘΗΜΑ 88

Σήμερα θα ανακεφαλαιώσουμε αυτές τις ιδέες:

(1:1) (75) Το φως έχει έρθει.

Το φως έχει έρθει επειδή το φως ήταν πάντα στο νου μας. Αυτό εκφράζεται στην πρώτη πρόταση:

(1:2) Επιλέγοντας την σωτηρία και όχι την επίθεση, απλά επιλέγω να αναγνωρίσω αυτό που είναι ήδη εκεί.

Αυτός είναι ο λόγος που «το φως έχει έρθει». Το φως της Επανόρθωσης είναι στο νου μας, αλλά όταν το επιλέγουμε το βιώνουμε σαν να έρχεται σε μας. Στην πραγματικότητα όμως, εμείς ερχόμαστε σ' αυτό. Αφήσαμε το φως όταν επιλέξαμε το σκοτάδι του εγώ, και τώρα επιστρέφουμε σ' αυτό. Το να ερχόμαστε στο φως είναι σωτηρία, ακριβώς όπως το ότι το αφήσαμε αποτέλεσε την πρώτη επίθεση, που αντανακλάται στις συγκεκριμένες επιθέσεις μέσα στη ζωή μας, οι οποίες είναι απλώς τα σκοτεινά θραύσματα της αρχικής σκέψης.

(1:3-5) Η σωτηρία είναι μια απόφαση που έχει ήδη ληφθεί. Η επίθεση και οι πικρίες δεν υπάρχουν για να τις επιλέξω. Αυτός είναι ο λόγος που πάντα επιλέγω ανάμεσα στην αλήθεια και την ψευδαισθήση · ανάμεσα σε αυτό που υπάρχει και σε αυτό που δεν υπάρχει.

Μέσα στο όνειρο είμαστε ελεύθεροι να πιστεύουμε ότι μπορούμε να επιλέξουμε την επίθεση και τις πικρίες. Στην πραγματικότητα όμως, δεν έχουμε επιλέξει τίποτα, επειδή το εγωϊκό σύστημα σκέψης είναι ανύπαρκτο. Αυτό αντανakλά τη θεμελιώδη ιδέα ότι πιστεύουμε πως έχουμε τη δύναμη να επιλέξουμε τις ψευδαισθήσεις, όμως η μόνη ουσιαστική επιλογή που ανοίγεται μπροστά μας είναι η αναίρεση της πίστης στις ψευδαισθήσεις οι οποίες ποτέ δεν υπήρξαν.

(1:6-8) Το φως έχει έρθει. Δεν γίνεται παρά να επιλέξω το φως, διότι δεν έχει άλλη εναλλακτική. Έχει αντικαταστήσει το σκοτάδι, και το σκοτάδι έχει φύγει.

Όταν επιλέγουμε το φως μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι το σκοτάδι δεν ήταν ποτέ εκεί. Μέσα στο δικό μας πλανεμένο όνειρο πιστέψαμε στο σκοτάδι του διαχωρισμού και της επίθεσης. Ωστόσο, όταν επιλέξουμε να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού και να περπατήσουμε το μονοπάτι που μας ξυπνά από το όνειρο, το σκοτάδι χάνεται και με χαρά συνειδητοποιούμε ότι δεν ήταν καν εκεί.

Οι τρεις εφαρμογές μας επισημαίνουν την επιλογή αυτή:

(2:2-4) Αυτό δεν μπορεί να μου δείχνει το σκοτάδι, διότι το φως έχει έρθει.

Το φως μέσα σε σένα είναι το μόνο που επιθυμώ να βλέπω, (όνομα).

Σε αυτό θα ήθελα να δω μόνο ό,τι βρίσκεται εκεί.

Ερχόμενοι αντιμέτωποι με τις αντιλήψεις της ιδιαιτερότητας του εγώ - τον σκοτεινό κόσμο της ενοχής, της κρίσης, του μίσους, της τιμωρίας και του φόβου - στρεφόμαστε γρήγορα στον Ιησού για να μπορέσουμε να δούμε την κατάσταση με διαφορετικό τρόπο. Η δική του όραση - δηλαδή ότι όλοι οι άνθρωποι ζητούν την αγάπη ή την εκφράζουν · ότι όλοι οι άνθρωποι μοιράζονται την παραφροσύνη του μίσους του εγώ και την πνευματική υγεία της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος - αντικατοπτρίζει το φως του Ουρανού. Αυτό το φως, που γεννήθηκε από την εγγενή ομοιότητά μας

ως Υιός του Θεού, μπορούμε τώρα να το δούμε στους άλλους, γιατί είναι αυτό που θέλουμε να δούμε στους εαυτούς μας.

(3:1) (76) Δεν υπάγομαι σε κανένα άλλο νόμο εκτός από του Θεού.

Περάσαμε πολύ χρόνο συζητώντας το αυτό όταν διαβάζαμε το Μάθημα 76, και έτσι αυτό το μάθημα είναι πραγματικά μια ανακεφαλαίωση.

(3:2-3) Εδώ είναι η τέλεια δήλωση της ελευθερίας μου. Δεν υπάγομαι σε κανένα άλλο νόμο εκτός από του Θεού.

Αυτό είναι το ίδιο με το «Δεν υπάρχει άλλη θέληση, εκτός από του Θεού». Όλοι οι νόμοι που πιστεύουμε ότι κυβερνούν τη ζωή μας - σωματικά και ψυχολογικά - έχουν επιπτώσεις μόνο γιατί επιλέγουμε να είμαστε ένα εγώ. Επομένως, αν επιλέγουμε να είμαστε διαχωρισμένα άτομα και να θέσουμε τους εαυτούς μας κάτω από την «θεϊκή» καθοδήγηση του εγώ, πρέπει να συμφωνήσουμε με τους νόμους του. Από την άλλη πλευρά, όταν επιλέγουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας και ανυψώνουμε τους εαυτούς μας πάνω από το πεδίο της μάχης, έξω από το όνειρο, οι «νόμοι» του κόσμου - που αντανakλούν τους «νόμους» του εσφαλμένου νου - δεν έχουν καμία ισχύ. Εκεί βρίσκεται η ελευθερία μας.

(3:4-6) Συνεχώς βρίσκομαι στον πειρασμό να επινοώ άλλους νόμους και να τους δίνω δύναμη επάνω μου. Υποφέρω μόνο εξαιτίας της πίστης μου σ' αυτούς. Δεν έχουν καμιά επίδραση επάνω μου.

Πρόκειται για σημαντικά λόγια. Για παράδειγμα, πιστεύουμε στους νόμους του σώματος: Αν πιούμε δηλητήριο ή αν φάμε χαλασμένα τρόφιμα δεν νοιώθουμε καλά · αν εκθέσουμε τους εαυτούς μας σε έναν ιό αρρωσταίνουμε. Στη συνέχεια πιστεύουμε ότι η δυστυχία μας οφείλεται στα βλαβερά στοιχεία που λάβαμε εξωτερικά. Όμως η αλήθεια παραμένει ότι υποφέρουμε μόνο λόγω της πίστης μας σε αυτούς τους νόμους. Ωστόσο, ο Ιησούς σίγουρα δεν λέει ότι πρέπει να έχουμε ενοχές επειδή αισθανόμαστε άσχημα, απλώς μας ζητά να έχουμε επίγνωση της πραγματικής πηγής του πόνου μας. Αυτή η πηγή δεν βρίσκεται στο σώμα, ούτε σε οτιδήποτε εξωτερικό, αλλά στην απόφαση του νου να επιβεβαιώσει την ατομικότητα και να απορρίψει τον Χριστό. Έτσι επενδύουμε στους νόμους του μίσους και το σκεπτικό τους. Αυτή η απόφαση να διαχωριστούμε, που προστατεύεται από την προβολή, είναι η αιτία όλης της δυστυχίας.

(3:7-8) Είμαι απόλυτα ελεύθερος από τις επιδράσεις όλων των νόμων εκτός από του Θεού. Και οι δικόι Του νόμοι είναι οι νόμοι της ελευθερίας.

Από την άλλη πλευρά, επιλέγοντας να μάθουμε από τον Ιησού, μαθαίνουμε ότι οι μόνοι νόμοι που έχουμε πραγματικά είναι του Θεού. Καθώς τίποτα έξω από το Νου Του δεν είναι πραγματικό, θα πρέπει να ισχύει επίσης ότι και οι νόμοι έξω από Αυτόν δεν ισχύουν. Επομένως, οι νόμοι του κόσμου δεν μπορούν να έχουν καμία επίδραση εκτός εάν, για άλλη μια φορά, επιλέξουμε να πιστέψουμε ότι έχουν. Η ελευθερία μας βρίσκεται στην απόφαση να είμαστε ελεύθεροι · να μην βρισκόμαστε κάτω από κανένα νόμο, εκτός από του Θεού.

Θα δούμε τώρα τις τρεις εφαρμογές μας:

(4:2-4) Η αντίληψή μου γι' αυτό μου δείχνει ότι πιστεύω σε νόμους που δεν υπάρχουν.

Βλέπω μόνο τους νόμους του Θεού να λειτουργούν σε αυτό.

As αφήσω τους νόμους του Θεού να λειτουργήσουν σε αυτό, και όχι τους δικούς μου.

Οτιδήποτε αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά μας δείχνει πως πιστεύουμε στους «νόμους του εγώ που δεν υπάρχουν». Η καθημερινή εξάσκησή μας επομένως, συνιστά κατ' αρχάς να κοιτάξουμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια των ιδιαίτερων και των ξεχωριστών συμφερόντων του εγώ, την αντανάκλαση του θεμελιώδους νόμου του διαχωρισμού. Η αναγνώριση αυτής της ψευδούς αντίληψης, στη συνέχεια, μου επιτρέπει να ζητήσω από το νέο μου Δάσκαλο να μου διδάξει τη διόρθωσή της. Και μ' αυτό τον τρόπο το Άγιο Πνεύμα με καθοδηγεί ευγενικά στην εξάσκηση της συγχώρεσης, την αντανάκλαση του νόμου της αγάπης του Θεού στη γη. Ανεξάρτητα από την κατάσταση στην οποία βρίσκομαι, ανεξάρτητα από τον πόνο (ή την ευχαρίστηση) που μου προσφέρει μια σχέση, μπορώ να δω τους νόμους του Θεού να αντικατοπτρίζονται όταν βλέπω την ευκαιρία να μάθω το πώς τα ξεχωριστά συμφέροντα οδηγούν στην κόλαση, ενώ ο κοινός σκοπός οδηγεί στον Ουρανό που ποτέ πραγματικά δεν άφησα - την Εστία των νόμων του Θεού, της αγάπης και της ζωής.

ΜΑΘΗΜΑ 89

Αυτή είναι η ανακεφαλαίωσή μας για σήμερα:

Αυτή η ανακεφαλαίωση περιλαμβάνει δύο μαθήματα που ασχολούνται ειδικά με τα θαύματα.

(1:1) (77) Τα θαύματα είναι δικαίωμά μου.

Αυτή η δήλωση διορθώνει τον ισχυρισμό του εγώ ότι λόγω της αμαρτίας μας αξίζουμε τιμωρία. Ο Ιησούς μας διδάσκει ότι δικαιούμαστε τη στοργική διόρθωση του θαύματος που προσφέρεται στους βασανισμένους και τρομοκρατημένους νόες μας.

(1:2-3) Τα θαύματα είναι δικαίωμά μου διότι δεν υπάγομαι σε κανέναν άλλο νόμο εκτός από του Θεού. Οι νόμοι Του με απελευθερώνουν από όλες τις πικρίες, και τις αντικαθιστούν με θαύματα.

Οι νόμοι του Θεού είναι η έκφραση της αρχής της Επανόρθωσης μέσα στο όνειρό μας. Ο νόμος Του στον Ουρανό είναι η Ενιαιότητα της Αγάπης Του. Όπως αποτυπώνεται εδώ, είναι η σκέψη που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, που εκφράζεται στην αναγνώριση ότι οι πικρίες που κρατάμε ενάντια στους άλλους - οι αμαρτίες μας, για τις οποίες κατηγορούμε όλους τους άλλους - δεν έχουν επίσης συμβεί. Έτσι «οι αμαρτίες» του αδελφού μας δεν είχαν καμία επίδραση σε εμάς. Επιλέγοντας τον Ιησού για δάσκαλό μας και το θαύμα για τη διόρθωση, μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε πως οτιδήποτε κρατάμε ενάντια στους άλλους το κρατάμε κρυφά ενάντια στους εαυτούς μας. Ωστόσο αυτό δεν έχει αλλάξει την πραγματικότητά μας.

(1:4-5) Και θέλω να δεχτώ τα θαύματα στην θέση των πικριών, οι οποίες δεν είναι παρά ψευδαισθήσεις που κρύβουν τα θαύματα που βρίσκονται πέρα από αυτές. Τώρα η θέλησή μου είναι να δεχτώ μόνο αυτά που οι νόμοι του Θεού μου δίνουν το δικαίωμα να έχω, ώστε να μπορέσω να τα χρησιμοποιήσω για χάρη της λειτουργίας που μου έχει δώσει Εκείνος.

Το σημαντικό σημείο, που τονίζεται ξανά και ξανά, είναι ότι επιλέγουμε να κρατάμε πικρίες επειδή φοβόμαστε την αγάπη μέσα στο νου μας, γιατί στη δική της παρουσία η ιδιαίτερη ύπαρξή μας εξαφανίζεται. Επομένως οι πικρίες μας είναι σκόπιμες, και μέχρι να αλλάξουμε τον σκοπό μας - από την κατάσταση της παραμονής στον ύπνο στην αφύπνιση - οι πικρίες θα παραμείνουν, αν όχι

συνειδητά, όμως έντονα ενεργές στις αποθήκες της ενοχής πολύ πέρα από το πεδίο της επίγνωσής μας. Η λειτουργία μας να συγχωρούμε επίσης θα παραμείνει κρυμμένη από εμάς, καθώς εξακολουθούμε να υπακούμε στους εγωικούς νόμους της ενοχής και της προβολής, αντί για το νόμο του Θεού, που αντικατοπτρίζεται μέσα στο θαύμα του Αγίου Πνεύματος.

Οι συγκεκριμένες εφαρμογές της ημέρας προκύπτουν άμεσα από τη διδασκαλία του μαθήματος:

(2:2-4) Πίσω από αυτό βρίσκεται ένα θαύμα το οποίο δικαιούμαι.

Ας μην κρατώ κάποια πικρία εναντίον σου, (όνομα), αλλά στην θέση της ας σου προσφέρω το θαύμα που σου ανήκει.

Αν το δω αυτό ορθά, μου προσφέρει ένα θαύμα.

Άλλη μια φορά παρατηρούμε την απλότητα του μηνύματος του Ιησού: καμία περίπλοκη μέθοδος ή ασκήσεις · καμία περίπλοκη μεταφυσική ή θεολογία. Με την ευγενική του αγάπη να βρίσκεται διακριτικά δίπλα μας, το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να παρατηρούμε με ποιόν τρόπο οι κρίσεις μας, μας κρατούν μακριά από την ειρήνη που τόσο ένθερμα επιθυμούμε. Κάθε κατάσταση όλη την ημέρα μας προσφέρει την ευκαιρία να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας με το να επιλέξουμε το θαύμα αντί για κάποια πικρία. Η αληθινή αντίληψη του Ιησού - η όραση του Χριστού - είναι τώρα δική μας να την ζητήσουμε και να την αποδεχτούμε. Ίσως σήμερα.

(3:1-2) (78) Τα θαύματα ας αντικαταστήσουν όλες τις πικρίες.

Με αυτή την ιδέα ενώνω την θέλησή μου με του Αγίου Πνεύματος, και τις αντιλαμβάνομαι ως ένα.

Θυμηθείτε, ο διαχωρισμός ξεκίνησε με τη σκέψη ότι η μικρή, τρελή ιδέα που αντιληφθήκαμε διέφερε από αυτή του Αγίου Πνεύματος. Εκείνη τη στιγμή, δεν είπαμε μόνο ότι η θέλησή μας ήταν διαχωρισμένη από του Θεού, αλλά ότι είναι επίσης διαχωρισμένη από του Αγίου Πνεύματος - εμείς γνωρίζουμε καλύτερα από Αυτό. Άλλωστε, η ίδια η ύπαρξή μας είναι η απόδειξη ότι πετύχαμε το αδύνατο, και έτσι Αυτό κάνει λάθος και εμείς έχουμε δίκιο. Περιττό να πούμε, ότι μεταφέραμε αυτή την αλαζονική στάση της «ορθότητας» στα συγκεκριμένα γεγονότα των συγκεκριμένων ζωών μας. Σε κάποιο σημείο, ωστόσο, αντιλαμβανόμαστε ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος, και ότι το να έχουμε δίκιο δεν μας έφερε την ευτυχία. Συνειδητοποιούμε ότι είμαστε χαρούμενοι γιατί κάναμε λάθος, καθώς επιστρέφουμε στο σημείο επιλογής μέσα στο νου μας και ζητάμε από το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει να δούμε την κατάσταση με διαφορετικό τρόπο: τον δικό Του τρόπο, αντί για τον δικό μας. Αναγνωρίζουμε ότι η πηγή του πόνου μας είναι όταν αντιλαμβανόμαστε διαχωρισμένα συμφέροντα, ενώ η αποδοχή των κοινών συμφερόντων των Υιών του Θεού είναι ο τρόπος που θα βρούμε την ευτυχία και την ειρήνη, ακόμα και μέσα σε έναν κόσμο δυστυχίας και θανάτου.

(3:3-4) Με αυτή την ιδέα δέχομαι την απελευθέρωσή μου από την κόλαση. Με αυτή την ιδέα εκφράζω την προθυμία μου να αφήσω όλες τις ψευδαισθήσεις μου να αντικατασταθούν από την αλήθεια.

Επιλέγοντας να συγχωρώ αντί να καταδικάσω, να δω την αλήθεια της εγγενούς μας ομοιότητας αντί για τον εγωικό απατηλό κόσμο των διαφορών, επιλέγω να αφήσω την κατοικία μου μέσα στην κόλαση για την δικαιοματική μου κατοικία εκ δεξιών του Θεού, μαζί με όλη την Υιότητα: τον Χριστό όπως ο Θεός Τον δημιούργησε.

Οι δύο επόμενες προτάσεις παρέχουν σαφείς δηλώσεις της απόφασης να μην είμαι ιδιαίτερος:

(3:5-6) Δεν θα κάνω καμιά εξαίρεση και δεν θα έχω κανένα υποκατάστατο. Θέλω όλο τον Ουρανό και μόνο τον Ουρανό, όπως ο Θεός θέλει να τον έχω.

Δεν θέλουμε πλέον να φτιάχνουμε υποκατάστατα της αγάπης του Ιησού, λέγοντας ότι η αγάπη του δεν είναι αρκετή, αλλά ότι η αγάπη, η προσοχή και η αφοσίωση κάποιου άλλου είναι. Δεν θέλουμε πλέον να υποστηρίζουμε ότι είμαστε ευτυχισμένοι όταν θυμώνουμε και να βρίσκουμε δεκάδες άλλους που θα δικαιολογήσουν τις πικρίες μας. Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή η παραφροσύνη δεν μας κάνει ειρηνικούς, το οποίο συμβαίνει μόνο όταν θυμόμαστε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, και πως δεν υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές στα φαινομενικά κομμάτια της Υιότητας. Δεσμευόμαστε τώρα ότι αυτό είναι το μάθημα που επιθυμούμε να μάθουμε: την οικουμενικότητα του εσφαλμένου και του ορθού νου του Υιού, και την ενιαιότητα της αγάπης του Ουρανού. Επιθυμούμε να μάθουμε αυτό, και τίποτα άλλο, και έτσι με χαρά λέμε όλη την ημέρα:

(4:2-4) Δεν θέλω να κρατήσω αυτή την πικρία ξέχωρα από την σωτηρία μου.

Ας αφήσουμε όλες τις πικρίες μας να αντικατασταθούν με θαύματα, (όνομα).

Πέρα από αυτό είναι το θαύμα με το οποίο θα αντικατασταθούν όλες οι πικρίες μου.

Καθώς μπαίνουμε στον πειρασμό να αναστατωθούμε από οτιδήποτε σε αυτόν τον κόσμο - το οποίο αντανakλά κάποια πικρία - μας ζητείται να καταλάβουμε ότι αυτό δεν μας κάνει ευτυχισμένους. Έτσι στη θέση του επιλέγουμε το θαύμα της διόρθωσης, για να διασφαλίσουμε ότι τα δικά μας δάκρυα της δυστυχίας θα αντικατασταθούν από δάκρυα ευγνωμοσύνης και ελπίδας. Αφήνοντας τα θαύματα ν' αντικαταστήσουν όλες τις πικρίες, αφήνουμε αυτά τα δάκρυα της χαράς να ξεπλύνουν όλη τη δυστυχία και τον πόνο. Ποιος θα μπορούσε ποτέ επιθυμήσει οτιδήποτε άλλο;

ΜΑΘΗΜΑ 90

Γι' αυτή την ανακεφαλαίωση θα χρησιμοποιήσουμε αυτές τις ιδέες:

Αυτό το μάθημα επίσης ασχολείται με δύο μαθήματα που συμβαδίζουν: ένα πρόβλημα, μία λύση.

(1:1) (79) Ας αναγνωρίσω το πρόβλημα έτσι ώστε να μπορέσει να λυθεί.

Το πρόβλημα ορίζεται ως κάποια πικρία, και η λύση ως το θαύμα που αναιρεί το πρόβλημα. Ο Ιησούς θα ρωτούσε, μπορεί να είναι κάτι πιο απλό από αυτό;

(1:2-3) Ας αναγνωρίσω σήμερα ότι το πρόβλημα είναι πάντα κάποια μορφή πικρίας που θέλω να περιθάλψω. Ας καταλάβω, ακόμα, ότι η λύση είναι πάντα ένα θαύμα με το οποίο αφήνω να αντικατασταθεί αυτή η πικρία.

Εδώ βρίσκουμε να εκφράζεται η αναίρεση του πρώτου νόμου του χάους του εγώ - «Υπάρχει μια ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις» (Κ-23.ΙΙ.2:3), από την πρώτη αρχή των θαυμάτων του Αγίου Πνεύματος: «Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα» (Κ-1.Ι.1:1). Παρ' όλο που δεν φαίνεται, τα προβλήματά μας συνδέονται με κάποια πικρία, όπως για παράδειγμα: «θα ήμουν ευτυχισμένος, μόνο αν ήσουν διαφορετικός». Η λύση είναι το θαύμα της συγχώρεσης, διότι το πρόβλημα ήταν η προβολή της ενοχής, που τώρα με χαρά ανακτώ έτσι ώστε να μπορέσει να απελευθερωθεί.

(1:4-6) Σήμερα θέλω να θυμηθώ την απλότητα της σωτηρίας ενισχύοντας το μάθημα ότι υπάρχει ένα πρόβλημα και μία λύση. Το πρόβλημα είναι μία πικρία · η λύση είναι ένα θαύμα. Και προσκαλώ την λύση να έρθει σε μένα μέσω της συγχώρεσης της πικρίας μου, και καλωσορίζοντας το θαύμα που παίρνει την θέση της.

Αυτά τα δύο μαθήματα αποτελούν το επιστέγασμα αυτής της ανακεφαλαίωσης, επειδή διατυπώνουν ξεκάθαρα ότι κάθε πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε κατά τη διάρκεια της ημέρας είναι κάποια μορφή επίθεσης ή πικρίας - είτε έχουμε την επίγνωσή τους είτε όχι - και ο μοναδικός τρόπος για να μπορέσουμε να είμαστε ευτυχισμένοι και να θυμηθούμε τη λειτουργία μας, είναι να παραιτηθούμε από την επίθεση. Απελευθερώνουμε τις πικρίες με το να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι κάνουμε λάθος διότι αντιλαμβανόμαστε την κατάσταση εσφαλμένα. Έτσι, για άλλη μια φορά, δανειζόμενοι τον τίτλο του τελευταίου κεφαλαίου του κειμένου, βλέπουμε και αποδεχόμαστε την απλότητα της σωτηρίας: ένα πρόβλημα μία λύση · μια πικρία, ένα θαύμα. Έτσι θα λέγαμε, για παράδειγμα, κατά την πρώτη εφαρμογή της σημερινής ιδέας:

(2:2) Αυτό μου παρουσιάζει ένα πρόβλημα το οποίο θα ήθελα να επιλυθεί.

Το πρόβλημα που αντιλαμβανόμαστε και η θεραπεία που επιζητούμε είναι εξίσου απατηλά. Η «λύση» ενδέχεται να επιλύσει την ιδιαίτερη έκφραση του, αλλά όχι το απόλυτο πρόβλημα, τις πικρίες που κρατάμε ενάντια στους εαυτούς μας και τον Θεό. Αν θέλουμε πραγματικά να έχουμε ειρήνη, για να αντιληφθούμε την κατάσταση διαφορετικά, θα πρέπει να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει. Του ζητάμε να μας δείξει ότι αυτό που βλέπουμε σ' αυτό το άτομο ή την κατάσταση είναι μια αντανάκλαση της απόφασης που πήρε ο νους να αποκλείσει την αγάπη. Ενώ οι μορφές ποικίλλουν στις συγκεκριμένες εφαρμογές μας, το περιεχόμενο παραμένει το ίδιο. Το πρόβλημα είναι ότι επιλέξαμε να διαχωριστούμε από την Αγάπη του Θεού · η λύση είναι να επιλέξουμε να ξαναενωθούμε με αυτό που πραγματικά ποτέ δεν αφήσαμε. Έτσι σήμερα επιλέγουμε το θαύμα:

(2:3-4) Το θαύμα πίσω από αυτή την πικρία θα την επιλύσει για λογαριασμό μου.

Η απάντηση σε αυτό το πρόβλημα είναι το θαύμα που κρύβει πίσω του.

Η αδυναμία να κάνουμε αυτή την επιλογή - να κοιτάξουμε πέρα από το πρόβλημα, στη λύση - αντανakλά την άρνησή μας να το κάνουμε, η οποία γεννήθηκε από την αντίσταση να «χάσουμε» το πρόβλημα, και επομένως να «χάσουμε» την ταυτότητά μας. Μόνο αναγνωρίζοντας ότι έχουμε προσκολληθεί σε μια ψευδαίσθηση, μια ψευδαίσθηση που είναι η πηγή της δυστυχίας μας, θα παρακινηθούμε να επιλέξουμε το θαύμα.

(3:1) (80) Ας αναγνωρίσω ότι τα προβλήματά μου έχουν λυθεί.

(3:2-3) Φαίνεται πως έχω προβλήματα μόνο επειδή κάνω κακή χρήση του χρόνου. Πιστεύω ότι το πρόβλημα έρχεται πρώτο, και ότι πρέπει να περάσει χρόνος πριν μπορέσει να επιλυθεί.

Αυτό είναι σίγουρα αλήθεια από την πλευρά του εγώ. Ο Ιησούς - είναι σημαντικό - ότι δεν λέει πως δεν πρέπει να προσπαθούμε να λύνουμε τα προβλήματα στον κόσμο. Ωστόσο, εάν το πραγματικό πρόβλημα είναι μια πικρία, η οποία κρύβει η ενοχή μας, τότε η λύση - η αναίρεση της ενοχής - είναι άμεση.

Ένα πρόβλημα που εξακολουθείς να έχεις είναι ότι βλέπεις ένα διάλειμμα μεταξύ του χρόνου που συγχωρείς, και του χρόνου που θα λάβεις τα οφέλη της εμπιστοσύνης σου προς τον αδελφό σου... Η σωτηρία είναι άμεση. (Κ-26.VIII.1:1-3:1)

Ο Ιησούς δεν αναφέρεται στην επίλυση ενός παγκόσμιου προβλήματος ή στην εκπλήρωση κάποιας αποστολής, που πολύ συχνά απαιτούν χρόνο. Άλλωστε, η Helen χρειάστηκε επτά χρόνια για να καταγράψει τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αναφέρεται στη διόρθωση του προβλήματος στο νου: η συγχώρεση αφαιρεί την ενοχή μας · τα θαύματα αναιρούν τις πικρίες μας.

Και πάλι, ο Ιησούς δεν μας ζητά να αγνοήσουμε τον κόσμο. Αυτό που μας διδάσκει είναι ότι το πρόβλημά μας δεν βρίσκεται εξωτερικά, αλλά στην απόφαση του νου να αποκλείσει τον Ιησού. Είμαστε επιβαρυνμένοι με την ενοχή για την «αμαρτία» της προδοσίας, και αυτή είναι η πηγή του πόνου μας, που μπορεί να θεραπευθεί σε μια στιγμή. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε, μας λέει, είναι: «Ελάτε πίσω, και μιλήστε με ειλικρίνεια για το τι έχετε κάνει. Αφήστε με να σας πω ότι δεν έχετε διαπράξει κάποια αμαρτία, αλλά ότι απλώς εκφράσατε τον φόβο σας. Αφήστε την αγάπη μου να είναι η ευγενική υπενθύμιση ότι είστε καλύτερα μαζί μου απ' ό,τι μόνοι σας». Αυτή, στη συνέχεια, είναι η έννοια με την οποία η θεραπεία είναι άμεση, και παίρνει μόνο μία στιγμή:

Η διεκπεραίωση όλης της διόρθωσης δε χρειάζεται καθόλου χρόνο. Ωστόσο η αποδοχή της διεκπεραίωσης μπορεί να φανεί ότι κρατάει για πάντα. (Κ-26.VIII.6:1-2)

Όπως μας λέει ο Ιησούς στο Μάθημα 188, «Γιατί να περιμένεις για τον Ουρανό;» (Εργ-188.1:1).

(3:4-5) Δεν βλέπω ότι το πρόβλημα και η απάντηση συμβαίνουν ταυτόχρονα. Αυτό συμβαίνει διότι δεν συνειδητοποιώ ακόμα ότι ο Θεός έχει τοποθετήσει την απάντηση μαζί με το πρόβλημα, έτσι ώστε να μην μπορούν να διαχωριστούν από τον χρόνο.

Θυμηθείτε ότι αυτό που θεωρούμε ως χρόνο, δεν είναι παρά η προβολή της ανιέρης τριάδας του εγώ με τη μορφή της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, που έχει ως αποτέλεσμα την αντίληψη του γραμμικού χρόνου: παρελθόν, παρόν και μέλλον. Τόσο το πρόβλημα του διαχωρισμού όσο και η απάντηση της Επανόρθωσης βρίσκονται στο νου, πέρα από το χρόνο και το χώρο. Έτσι, δεν χρειάζεται χρόνος για τη διόρθωση της εσφαλμένα νοούμενης επιλογής μας. Μόνο όταν το πρόβλημα και η απάντηση προβάλλονται σε έναν χρονικό και χωρικό κόσμο φαίνεται να απαιτείται χρόνος για τη σωτηρία. Ακόμα μια φορά, βλέπουμε πώς όλα εξαρτώνται από το να αντιστρέψουμε τις προβολές μας και από το να ανακτήσουν οι εφήμεροί μας νόες την δύναμη να επιλέγουν.

(3:6-7) Το Άγιο Πνεύμα θα μου το διδάξει αυτό, αν Το αφήσω. Και θα καταλάβω ότι είναι αδύνατον να μπορώ να έχω κάποιο πρόβλημα που δεν έχει ήδη λυθεί.

Το πρόβλημα είναι ότι δεν θέλουμε να μας διδάξει Άγιο Πνεύμα, γιατί φοβόμαστε ότι θα χάσουμε την ατομική μας ταυτότητα. Η επίλυση του προβλήματος του διαχωρισμού είναι αυτοκτονία για το εγώ, και για όσο διάστημα ταυτιζόμαστε με το σύστημα σκέψης του, το οποίο κάνουμε όταν ταυτιζόμαστε με τους σωματικούς και τους ψυχολογικούς μας εαυτούς - αυτό επίσης γίνεται μια αυτοκτονία για εμάς. Ποιος λοιπόν, θα επέλεγε πρόθυμα να εξοντώσει τον εαυτό του; Γι' αυτό, μέσα στην ψευδαίσθηση του χρόνου, χρειάζεται χρόνος για να μετατοπίσουμε την ταύτισή μας από το εγώ προς το Άγιο Πνεύμα. Ξεκινάμε να μετατοπίζουμε την ταυτότητά μας, από ένα ένοχο θυμωμένο εαυτό, σε έναν ειρηνικό εαυτό που συγχωρεί. Από αυτά τα χαρούμενα όνειρα, που γεννήθηκαν από τα θαύματα, τελικά ξυπνάμε - σταδιακά, απαλά και υπομονετικά - στον αληθινό Εαυτό της ζωντανής Ενιαιότητας του Θεού. Έτσι έχουμε επιλέξει επιτέλους να αποδεχθούμε την λύση για το πρόβλημα που έχει ήδη λυθεί.

Τέλος, οι τρεις εφαρμογές που μας δίνουν ώθηση κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας:

(4:2-4) Δεν χρειάζεται να περιμένω για να επιλυθεί αυτό.

Η απάντηση σε αυτό το πρόβλημα μου έχει ήδη δοθεί, αν θελήσω να την δεχτώ.

Ο χρόνος δεν μπορεί να διαχωρίσει αυτό το πρόβλημα από την λύση του.

Ίσως θα χρειαστεί κάποιος χρόνος για να επιλυθεί το εξωτερικό πρόβλημα, αλλά το εσωτερικό μας πρόβλημα το μόνο πρόβλημα - επιλύεται άμεσα, γιατί η ειρήνη απλά περιμένει την αποδοχή μας. Η σωτηρία από κάθε πόνο και δυστυχία είναι μέσα στο νου μας, εκεί που «ο Θεός την τοποθέτησε». Το να αποσύρουμε την προσοχή μας από τον κόσμο των σωμάτων και να την τοποθετήσουμε στο μέρος όπου βρίσκεται και το πρόβλημα και η λύση του - στο νου - είναι το μόνο που ζητά ο Ιησούς για να μας διδάξει ότι το πρόβλημα της ενοχής έχει ήδη αντικατασταθεί από την ειρήνη.